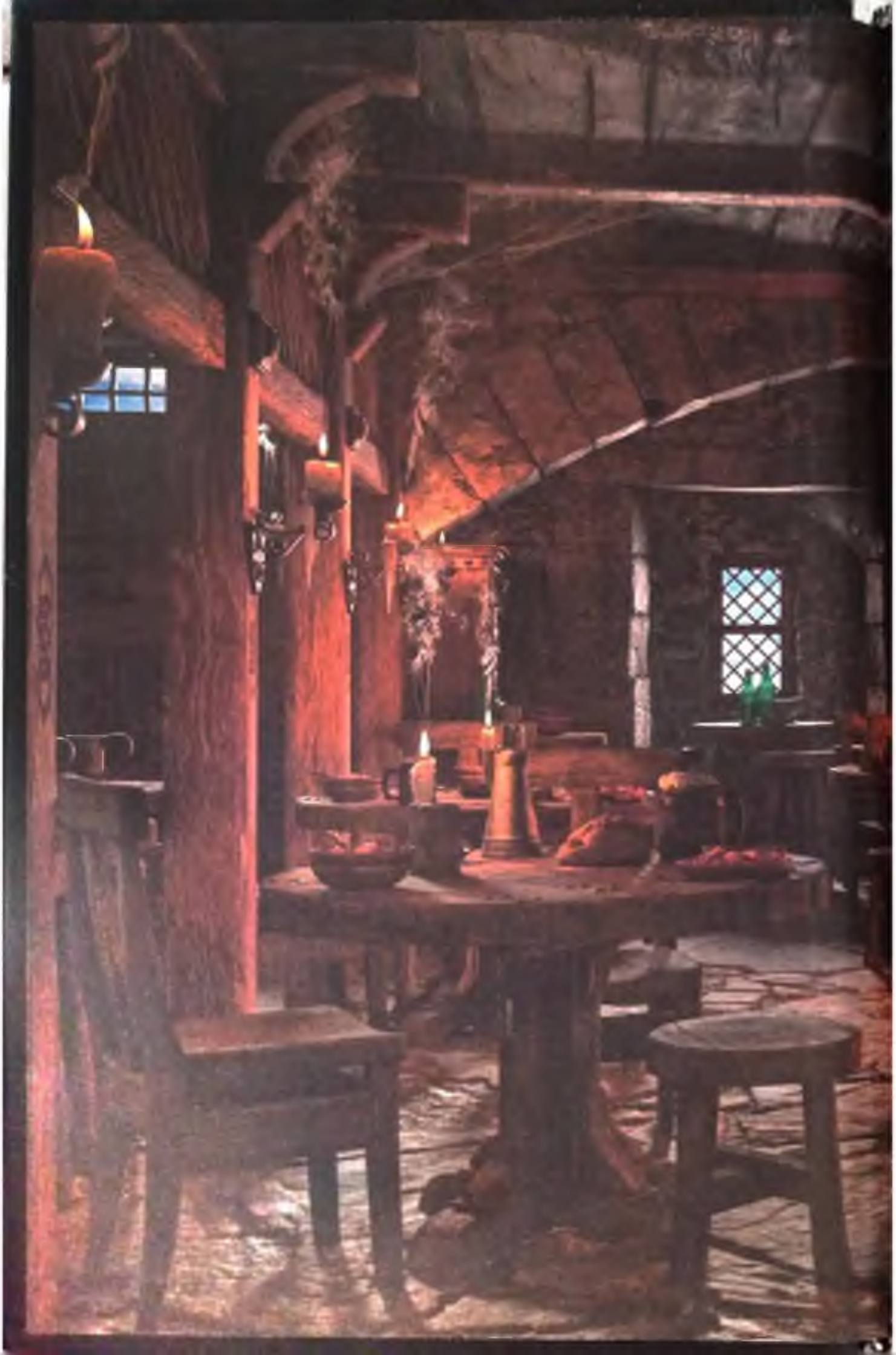

DİLARA KESKİN
KAYBOLMUŞ
RUHLAR
SARAYI
KRALİÇENİN KIZI
EPHESUS





DİLARA KESKİN

KAYBOLMUŞ RUHLAR SARAYI

I



KAYBOLMUŞ RUHLAR SARAYI
I

Yazar: Dilara Keskin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Düzelti: Ecem Acay

Kapak Tasarımı: Beyzanur Şen

Kapak İllustrasyon: Deniz Saraç

Sayfa Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Mayıs, 2022

ISBN: 978-625-8133-09-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2022, Dilara Keskin

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

DİLARA KESKİN

KAYBOLMUŞ RUHLAR SARAYI

I

EPHESUS

Değerli dostlarım Ceren Su Gökçe
ve Büşra Pala'ya sonsuz teşekkürler.
Desteklerini hissetmeseydim bu kitabı yazacak gücü bulamazdım.

İyi ki varsınız, sizi seviyorum.

KAYBOLMUŞ RUHLAR SARAYI

MÜZİK LİSTESİ



BÖLÜM BİR

ÖLÜME YOLCULUK



Sarah Hester – Savage Daughter

Kitana

Şeytanın yeryüzündeki yansıması olduğumu çok duymuş; her seferinde bu huyumu yaşayan en tehlikeli kadından, annemden aldığımı söyleyerek gururlanmıştım. Pervasızdım, korkusuzdum. Düşmanlarımın asla öngöremeyeceği şeyleri yapabilecek kadar gözü karaydım. Fakat şu an yaptığımı ne annem Irina ne de beni cesaretimden vurmaya çalışan ağabeyim Arlo yapabilirdi.

Sonu başından belli olan bir yolculuğa çıkmıştım, varış noktası ölüm olan bir yolculuğa... Hayatta kalmam, tüm ailemi yok etmek isteyen Senteria ülkesinin hükümdarına, yani Kral Estes'in isteğine bağlıydı.

Sadece Üç Hafta Önce

Büyük, kahverengi sofranın bir ucunda annem Irina, diğer ucunda babam Leroy oturuyordu. Masa yiyeceklerle dolup taşmıştı, sadece baksanız bile doyabilirdiniz. Pahalı olduğu her hâlinden belli olan şamdanlar masamızı süslüyor, altın işlemeli tabaklar ışıl ışıl parıldıyordu. Ablam Lena sadece beş dakika beklememize rağmen sıkılmış olacak ki kâsedeki elmalardan birine uzandı fakat annemin sert bakışıyla elmayı dudaklarını büzerek yerine bırakmak zorunda kaldı. Moralinin bozulmasına keyiflenmiştim. Hislerimi gizlemeyerek gözlerinin içine baktım ve sinir bozucu bir şekilde gülümsedim. Bana öyle bir baktı ki elinde olsa beni öldürürdü. Aptal!

En küçük kardeşim Armin içeri girerek dikkatimizi dağıttı. Sevgili kardeşim herkese tek tek baktıktan sonra hafifçe öne eğilerek saygıyla selam verdi. "Kralım, kraliçem," dedi. "Bağışlayın, kitap okurken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışım."

Ardından sofradaki yerine, sol tarafımdaki sandalyeye oturdu. Annem iki elini açarak yemeğe başlamamızı işaret edince derin bir nefes alarak yiyeceklere yumulduk.

Bir dakika geçmeden Arlo, yüzünde sinsi bir sırıtışla Armin'e bakarak sordu: "Bu kadar okuyup, plan yapıp ne yapacaksın, sevgili kardeşim? Yoksa kraliçe annemizi tahtından etmek gibi bir derdin mi var?"

Annemin yanında böyle bir şey söylemesi hepimizi şoka uğratmıştı. Arlo'yla kafa yapısı en çok uyuşan Lena bile hayret içinde Arlo'ya bakıyordu. İçimdeki şaşkınlık yerini patlamak üzere olan bir öfke volkanına bıraktı.

"En azından birimiz hükümdar annemize layık olmak için uğraşıyor, sevgili kardeşim," dedim. Onun gibi sahte bir sevecenlikle konuştuğum için midem bulanmıştı. "Ya bazılarımız gibi cahil kalsaydı?"

Armin henüz on dokuz yaşındaydı. Rengini annemden alan kızıl saçları ve yine anneminkilere benzeyen büyük, mavi gözleriyle bir çocuğu anımsatıyordu. Bu yüzden onu korumaktan kendimi alamıyordum.

Lena tek kaşını kaldırdı. "Kitana," dedi bana bakıp. "Cesaretiyle övünen sen, kimden bahsettiğini gizleyecek kadar korkak mısın?"

Armin kıkırdadı. Onun gülmesi Lena'yı iyice zıvanadan çıkardı. "Komik olan ne?"

"Cahil denince kendine söylendiğini düşünmen ve karşılık vermen."

"Yeter!" Annemin gür sesi yemek salonunda yankılanırken korkudan titreyerek sessizliğe gömüldük. Bir süre sessizce bizi izledi ki Irina Zirakov'u tanıyan herkes sessizliğin çığlıklardan daha kötü anlamlar taşıdığını bilirdi. Tartışmayı sonlandırdığımızdan emin olunca yemeğine geri döndü. Onun yemeğine devam etmesiyle biz de tabaklarımıza odaklandık. Sesli bir şekilde nefes alacak cesaretim bile yoktu.

Sessiz dakikalar birbirini kovalarken kafamı kaldırıp anneme baktım. Kızıl saçları beline kadar uzanıyor, mavi gözlerinden alevler çıkıyordu. Henüz elli üç yaşındaydı ama o kadar güzeldi ve genç gösteri-

yordu ki yirmilik erkeklerin başını döndürebilirdi. Şu an yaşadığımız ülke olan Zirakov ülkesinin hükümdarıydı. Zirakov, aynı zamanda hepimizin soyadıydı. Hanedan üyeleri yaşadığı ülkenin soyadını da isimlerine kazırdı. Bu soy ismini sadece kraliyet üyeleri kullanabilirdi. Halktan birinin bu ismi kullanması şöyle dursun, şakasını bile yapması canına mâl olabilirdi.

Bakışlarım babam Leroy'a çevrildi. Zirakov ülkesinin veziriydi. Annemden sonra sözü geçen ikinci kişi oydu. Kahverengi saçları özenle taranmıştı. Aynı renk gözleri benimle buluşunca dudaklarında bir tebessüm belirdi. Aynı şekilde gülümsedim. Anneme kıyasla çok pasif bir adamdı. Çoğu zaman annemin sözünün üstüne söz söylemek şöyle dursun, fikri sorulduğunda bile beyan etmekten kaçınırdı. Bazen ona üzülürdüm. Sürekli diken üstünde olması gereken bir evlilik yaşaması gerekiyordu. Dürüst olalım, kim Irina'yla evlenmek isterdi ki? Ona acıyordum.

Bakışlarım bu sefer ağabeyim Arlo'ya kaydı. Yirmi beş yaşındaydı. Kızıl-kahve saçları ve kahverengi gözleriyle inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu, o da bunun farkındaydı. Bazen yanına koruma almadan, ucuz kıyafetlerle halk arasına karışır, tatlı dilini kullanarak kadınları tuzağına çekerdi. Bunu yaptıktan sonra da takdir beklerdi. *Bak,* derdi. *Bir Zirakov olduğumu gizlememe rağmen kadınlar yatağıma girmek için can atıyor.* Canı sıkılan birkaç kadının oyuncağı olmak... Ne büyük başarı ama!

Bakışlarım hemen onun yanında oturan yirmi dört yaşındaki ablam Lena'ya kaydı. Gözlerim onun mavi gözleriyle buluşur buluşmaz tek kaşını kaldırdı. Koyu kahverengi saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Güzelliği dillere destandı. Zirakov'un bütün erkekleri onun peşinde koşardı ve o da bu zavallı erkeklerle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya bayılırdı.

Lena'yı tahminimden uzun süre inceleyince Armin dirseğiyle hafifçe karnıma vurdu. Hemen kendimi toparlayıp bakışlarımı kaçırdım. Armin henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen şüphesiz ki içimizdeki en cana yakın, bilgili ve kültürlü Zirakov'du. Okumayı çok severdi. Arlo ve Lena'yla pek anlaşamadığı için sık sık odasına kapanır ya da benim odama gelirdi. Onunla sohbet etmeye bayılırdım. Bana tanrılardan, tarihten ve coğrafyadan bahsederdi. Onu dinlemek masal gibi gelirdi.

Ve bir de ben vardım; Kitana Zirakov. Yirmi bir yaşımdaydım, ailenin üçüncü ve Irina'ya en çok benzeyen çocuğuydum. Sadece uzun, kızıl saçlarım ve mavi gözlerimle değil; karakter olarak da onun aynısıydım. Hepimizi eğiten annem bende bir ışık görmüş, daha çok üstüme düşmüştü. Arlo ve Lena belki de bu yüzden çocukluğumdan beri benden nefret ediyordu. Neticede hepimiz birer taht vârisiydik ve hükümdarın içimizden birine daha ılımlı davranması birçok anlam barındırıyordu.

Yüzlerce yıla uzanan imparatorluk tarihinde genelde en büyük çocuk tahta çıkmıştır. *Genelde.* Bazen hükümdarlar çocuklarının durumunu analiz eder ve tüm halka kendisinden sonra hükümdar olacak olan çocuğunu duyururdu. O saatten sonra hiçbir vâris bu bildiriyi çiğnemeye cesaret edemezdi. Ederse bu, isyan ve ölüm getirirdi. İsyankâr prens ve prensesler halkın gözünden düşerdi. Eh, hangi halk bir hükümdarın sözünü çiğneyen kanun tanımaz bir zavallının kendisini yönetmesini isterdi ki?

İşte, kardeşlerim bundan korkuyorlardı, *benden* korkuyorlardı. Benzer şeyleri zaman zaman ben de aklımdan geçiriyordum. Kanunlarımızda tahta çıkan çocuğun kardeşlerini katletmesiyle ilgili bir hüküm yoktu. Ancak kimse kral ve kraliçenin sözünü çiğnemezdi. Bizim gibi birbirine sıcak bakmayan kardeşler göz önünde bulundurulduğunda tahta birimizin çıkması, diğerlerinin boynuna ip geçirileceği anlamına geliyordu. Her şeyim üzerine yemin ederim ki çaresizce asılmayı bekleyen ben olmayacaktım.

Annem ağzını silip ayağa kalkınca hepimiz ayaklandık ve öne eğilerek annemi selamladık. Annemse bizi hiç umursamadan çalışma odasına ilerledi. "Kitana," dedi sert sesiyle kapıdan çıkarken. "Benimle gel."

Nefesim kesilmiş, kalbimin ritmi hızlanmıştı. Dizlerimin beni taşıyacak kadar güçlü olup olmadığı konusunda emin değildim. Söz konusu kraliçe annem olunca benim cesaretimin bile bir sınırı oluyordu. Annem ilerlerken kafamı kaldırıp ona baktım. Ardından babama döndüm ama o omuz silkip başını iki yana sallamakla yetindi. Arlo ve Lena azar işiteceğimden emin bir şekilde kıkırdadı. İkisinin de derisini lime lime etmek istiyordum.

Korkumu yenmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve annemin peşinden çalışma odasına ilerledim. Oldukça geniş olan bu oda pek fazla

güneş ışığı görmezdi. Duvarlar kitaplıklarla, eski defterlerle, savaş stratejileriyle, önceki imparatorların yönetim tavsiyeleri ve devletle ilgili nice bilgilerle doluydu. Bu oda o kadar değerliydi ki en sadık hizmetçimiz Diana bile buraya giremezdi. Fakat bir gün saraya yeni aldığımız hizmetçi aptallık edip odaya girmişti ve annem buna şahit olmuştu. Hadise, kızın değerli evraklara dokunan ellerinin yakılmasıyla son bulmuştu.

Annem sandalyesine oturup bana baktı. "Sence hanginiz benden sonra bu ülkeyi yönetmeye layıksınız?"

Bu soruyu hiç beklemiyordum. Bu yüzden birkaç saniye afalladım fakat hemen sonra cevapladım: "Ben."

Dudaklarında bir gülümseme peyda oldu. Onun sırıtışıyla vücudumu saran zincirler gevşedi. "İşte, seni bu yüzden seviyorum, Kitana," dedi. "Lafını esirgemiyor, düşünceni açıkça dile getiriyorsun. Bu yüzden evet, haklısın. Tahtımı en çok hak eden çocuğum sensin."

Kulaklarım çınlıyordu. Şu an yaşananları algılayabiliyor muydum yoksa annem beni cidden veliaht mı yapmak üzereydi?

"Fakat bazen bir hükümdarın ülkesini kurtarmak için fedakârlık yapması gerekir. Bu fedakârlığı yapabilir misin?"

"Hiç şüphen olmasın, anne," dedim. Onunla konuşurken siz diye hitap etmediğim nadir anlardan biriydi. "Zirakov'u daha iyi bir yer yapmak için gerekirse canımı veririm."

Başını iki yana salladı. "Canın değil, ruhun lazım." İçimdeki heyecan alevi sönerken gözlerimi kıstım, kaşlarımı çattım. Sessizlik içinde ona bakarken annem konuştu: "Babanla neden evlendiğimi biliyor musun, Kitana?"

"Çünkü gençtiniz, birbirinize âşık oldunuz ve evlendiniz."

"Yanılıyorsun."

"Öyleyse neden?"

"Baban yönetilmesi kolay, zavallı bir aptal da ondan."

Dudaklarım hafifçe aralandı. Aslında bunlar tam Irina'dan beklenecek sözlerdi fakat insan annesinden direkt böyle bir şey duyunca afallıyordu.

"Bir ülkeyi yönetmek istiyorsan eşini de yönetebileceğin biri olarak seçmelisin ki sonradan ayağına dolanmasın."

"Ne demek istiyorsunuz? Nereye varacak bu konuşmanın sonu?"

Eline bir parşömen parçası aldı ve masaya serdi. Baş düşmanınız olan Senteria Krallığı'nın sınırlarını gösteren haritaydı bu. Annem eline bir hançer aldı ve haritanın merkezine bastı. "Sana Senteria ailesinin sonunu getirebileceğini söylesem ne derdin?"

Boğazım kurudu. "Nasıl yapabilirim ki bunu?"

"Oraya gideceksin, Kitana. Senteria'ya gideceksin. Estes'in kadın düşkünü olan oğlu Andre'nin aklını başından alacaksın. Oradan bize bilgi sızdıracak, düşmanımızın güvenini kazanacaksın ve vakti geldiğinde hepsini öldüreceksin. Böylece tek bir askerimizin kanı dökülmeden Senteria'nın sonunu getireceğiz."

Dudaklarım aralandı. "Benden Estes'in piçlerinden birinin orospusu olmamı istiyorsun!"

Omuzlarını silkti. "Yönetmek, Kitana. Yönetici olmak isteyen bir kadın gerektiğinde kadınlığını kullanabilmeli. Bunu fazla kişiselleştirme."

Şu an annem yoktu karşımda. Soğuk bir ruhu olmasına rağmen bana baktığında içimi ısıtan kadın yoktu. Herkesin korktuğu, acımasız Irina vardı ve bana da acıması yoktu.

"Zirakov olduğumu nasıl gizleyeceğim?" diye mırıldandım fikrinden vazgeçirmek için ama beni çok şaşırtan bir şey yaparak, "Gizlemeyeceksin," dedi.

"Delirdin mi sen?" dedim. Onunla böyle konuşmanın bedeli ölümdü ama şu an beni ölüme yolladığı düşünülürse kelimelerimin çok da bir anlamı yoktu. "Beni anında öldürürler."

"Seni öldüremeyecekler," dedi kendinden emin bir şekilde. "Estes denen soytarı bana karşı kullanabileceği bir kozu asla yok etmez. Para, toprak, belki de kadın isteyecektir benden."

Tükürür gibi konuştum: "Ya da beni köşeye sıkıştırır."

"Düşmanımı tanıyorum, Kitana. Oğlunun kadınına göz koyacak kadar küçük biri değil."

Annemin bunları kolayca söyleyişi beni çileden çıkarmak üzereydi. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye haykırdım. "Ben kimsenin kadını olmak istemiyorum. Hele ki o alçak Andre'nin!" Sinirden odada dört döndüm. "Her şeyi geçtim, bana neden Senteria'da olduğumu soracaklar. O zaman ne diyeceğim?"

"O işi hallettim," dedi. "Yemeğe oturmadan önce hakkında arama kararı çıkarttım. Bu geceden itibaren tahtımda gözün olduğu için öldürmek istediğim kızımsın sen."

Gözlerim dolu dolu olmuştu. Annem gerçekten de benden vazgeçiyordu, öyle mi? Fısıldarcasına sordum: "Peki yapmazsam ne olur, anne?"

"Çıkardığım yalancı emre uyup seni öldüremem elbette. Bunu yapamayacağım için beni halkıma karşı küçük duruma düşüreceksen sen bilirsin. Tahtımın varisi olman konusunda ne kadar yanıldığımı görmüş olurum. Ve hükümdarlık yolu diğer kardeşlerine açılır."

Armin bana kıyamazdı ama Arlo ve Lena'dan biri o tahta oturursa... İşte, o zaman hiç düşünmeden alırlardı canımı.

Yani iki seçeneğim vardı: Ya annemin kararına uymayıp sarayımda ölümü bekleyecektim ya da evimi terk edip kaderimi düşmanımın iki dudağının arasına bağlayacaktım.

Düşmanıma kardeşlerimden daha çok güvendiğimi hissetmemle kalbime bir ağırlık çöktü.

Annem karşımda durup dirseklerime dokundu. "Ne diyorsun?"

"Bir şartım var."

Kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Eğer görevimi başarıyla tamamlarsam o zaman tahtın yegâne varisi olacağım."

Gülümsedi. "Böyle bir görevi başarıyla tamamlarsan tahtımı senden daha çok hak eden biri yoktur zaten. Peki, söyle, gidecek misin?"

Yanaklarımdaki ıslaklığı hissedene kadar ağladığımı fark etmedim. Başımı olumlu anlamda salladım. "Gideceğim, anne," dedim. "Tahtı en çok hak eden çocuğun olarak Senteria'ya gidecek ve Senteria ailesinin sonunu getireceğim. Her şeyim üstüne yemin ederim."



Annemin odasından çıktıktan sonra koridorun başında bekleyen kardeşlerimi görmezden gelerek odama girdim. Benimle alay edecekle-

rini sanıyordum ama hiçbir halttan anlamadıkları için olsa gerek, sessiz kalmayı seçtiler. Akıllıca!

Odam oldukça büyüktü. Sarayın en güzel manzarasına açılan, boyumun yaklaşık iki katına uzanan pencereleri vardı. Altın rengi-beyaz karışımı duvar kâğıtları ve büyük yatağımdan sarkan tüller uyum içindeydi. Odamın bir köşesinde notlarım, kitaplarım ve defterlerimin olduğu dağınık bir kitaplık vardı. Armin'inki kadar dolu değildi. Onun kitaplarına özel, anahtarının sadece onda olduğu koca bir dairesi vardı.

Kendimi büyük ve rahat yatağa attıktan sonra tavanı izledim. Bunlar rahatça uyuyacağım bir yatak bulabileceğim son günlerdi.

Ne yapıyordum ben? Böyle bir şeyi nasıl kabul eder, üstüne bir de anlaşma sunardım? Estes'in düşmanlarına karşı ne kadar acımasız olduğunu duymayan krallık yoktu ve ben onlara canımı emanet ediyordum.

Kendimi gözyaşlarına ve çaresizliğe bırakmamak için ayağa kalktım ve kitaplığıma ilerledim, Senteria ailesi hakkında yaptığım araştırmaların bulunduğu deri kaplı defteri çıkardım. Kitaplığın yanındaki koltuğa geçtim ve sakince defterimi açtım.

Senteria ülkesinin hükümdarı Kral Estes, Ophelia adlı güzeller güzeli bir kraliçeyle evliydi. Bu evlilikten beş tane oğulları olmuştu. En büyük oğulları yirmi yedi yaşındaki Ezra'ydı ve inanılmaz derecede kurnazdı. Cassandra adında biriyle evliydi ve kadın hakkında pek de iyi şeyler duymamıştım. Onun bir büyücü olduğuyla ilgili dedikodular Zirakov'a kadar gelmişti. Ailenin ikinci oğlu Vincent ise bildiğim kadarıyla tahta en yakın olan prensti. Ağırbaşlı bir kişiliği vardı. Estes henüz Vincent'i veliaht olarak seçmese de çoğunluk Vincent'ın kral olacağını düşünüyordu. Ailenin üçüncü oğlu Andre'ydi ki bu, benim aklını başından almak için gönderildiğim kadın düşkünü piçti. Kardeşlerinin arasında en vasıfsız olanıydı. Hayatta doğru yapabildiği şeylerin eğlence, aşk ve içkiden ibaret olduğunu duymuştum. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen karakterinde olgunluktan eser olmadığı tahmin edilebilirdi. Sonraki kardeş, Tao isimli yirmi yaşında bir çocuktu. İnanılmaz derecede zeki olduğunu hatta savaşta krala strateji konusunda destek verdiğini işitmiştim. Ona dikkat etmeliydim. En küçükleri Ivan henüz on yedi yaşındaydı ama vicdansızlığı ve zalimliğiyle tanınırdı. Onun odasına giren kadınların çığlıklar içinde can verdiği, yoluna çı-

kan adamların boğazının kesildiği duyulurdu. Masum insanlara bir şey yapmazdı elbette ama düşmanlarının işkencesini izlemekten zevk alırdı.

Bir elimi çeneme götürdüm. Bu kadar farklı yaşta, farklı karakterde insanı nasıl kandıracaktım? Andre'nin aklına nifak tohumları ekeceğimi planlamıştım ama şimdiden işimin zor olduğunu düşünüyordum. Onca yıl çıkmayan kavga, benim bir sarhoşa yaptığım cilveyle mi çıkacaktı?

Varislerle ilgili sayfayı geçip krallıkla ilgili edindiğim bilgileri gözden geçirdim. Senteria, eğitime çok önem veren bir uygarlıktı. Çocukları çok küçük yaşlardan itibaren matematik, astronomi, coğrafya, tarih, hukuk gibi birçok konuda eğitirlerdi. Zirakov'daki gibi kadınlarla erkeklerin evliliklerini yasal evraklarla kanıtlardı. Bizden farklı olarak onlarda ikinci bir kadın ya da erkekle evlenmek yasaktı. Zirakov'da zaman zaman erkeklerin ve kadınların ilk eşinin rızasıyla ikinci eşleri aldığı görülürdü. Ancak bu hakkı kullanan genelde erkekler oluyordu.

Öte yandan eşlerden biri aldatıldığını ya da eşinin kendisini mutsuz ettiğini söylerse boşanabiliyordu. Aldatıldığını beş görgü şahidiyle kanıtlarsa karşı taraftan çok ağır tazminat koparabiliyordu.

Defterimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ayaklarımı koltukta kendime çektim ve başımı dizlerime dayadım. Zor bir yolculuk olacaktı.

Yaklaşık iki saat sonra, defterimi bilmem kaçıncı kez okurken annem içeri girdi. Tek kaşını kaldırdı. Mesafeli ama merhametliydi bakışları. Onu görünce yatağımdan kalkmaya tenezzül etmedim. Zaten o da umursamadı, yatakta yanıma oturdu.

"Bir planın var mı?" dedi direkt konuya girerek. "Andre'nin karşısına nasıl çıkacaksın?"

Sorusuna cevap vermek yerine, "Neden ben?" diye sordum. "Neden Lena değil de ben? O benden kat kat daha güzel, erkeklerle nasıl konuşması gerektiğini biliyor, istediği erkeği avucunun içine alabiliyor, cilveli... Benim sahip olduğum şeylerin kat kat fazlasına sahip."

Derin bir nefes alıp uzaklara baktı. "Bir erkeği sadece güzelliğinle ve cilvenle sonsuza dek kendine bağlayamazsın, Kitana. Onun zayıf noktalarını görebilecek kadar gözü açık, o noktaları kullanabilecek kadar zeki olman gerekir."

Sözünü tamamladım: "Ve Lena'da bu zekâ yok."

Başını hafifçe salladı. "Aynen öyle. Andre'nin dikkatini çeker, onunla eğlenceli zaman geçirir ama o kadar. Andre heveslini alınca başka dallara uçar. Senin o dalları tek tek kesmen ve kuşu kendi dalına bağlaman lazım."

Bir an ona ne kadar korkuğumu ve gitmek istemediğimi söyleyecektim fakat dudaklarımı aralayıp annemin gözlerine bakarken vazgeçtim ve "Peki," dedim.

Birkaç dakika önce sorduğu sorusunu yineleyerek, "Andre diyorduk," dedi.

"Onu düşündüm," dedim. "Hiç beklemediği bir anda, hiç beklemediği bir yerde karşısına çıkacağım. Neticede erkekler kendilerini gafil avlayan kadınları aklından çıkaramaz."

Bir kahkaha patlattı. "Sanırım erkekler hakkındaki bilgini hafife almamalıyım."



İşte, ölüme uzanan yolculuğum böyle başlamıştı. Şimdiyse saray görevlilerine verdiğim yüklü rüşvetle Andre'nin odasına taşınacak eşyaların olduğu at arabasının içindeydim. Gizlenmek için bir halıya sarılmıştım. O kadar rahatsız edici bir durumdaydım ki sürekli kıpırdanmak istiyor, eşyalar yüzünden yer bulamıyordum. Üstelik çişim de gelmişti.

Araba yavaşlarken nefesimi tuttum ve gözlerimi kapattım. Saray görevlileri arabayı açıp içeriyi kısaca kontrol ettikten sonra kapılar tekrar kapandı ve karanlığa gömüldük. Bu kısa kontrol saraya girdiğimizin göstergesi olmalıydı. Kapılar tekrar kapanınca rahatlamıştım ancak kralın oğluna gidecek eşyaları nasıl didik didik etmeden bıraktıklarını aklım almamıştı.

Eşyalar yavaş yavaş taşınırken sıra içinde olduğum halıya geldi. İşittiğim seslerden anlamıştım ki bunlar beni içeri sızdırması için para ödediğim adamlardı. Derin bir nefes aldım. Bir başkası olsa halının içinde bir beden olduğunu hemen anlardı ve planım başlamadan suya düşer, öldürülmemle sonuçlanırdı.

O kadar çok yol yürüdük, o kadar çok kez sağa ve sola saptık ki beni taşıyan adamlara acımaya başlamıştım. Halı kaliteli ipliklerden yapıldığı için hayli ağırdı zaten.

"Hey, siz ikiniz!"

"Efendim?"

Beni taşıyan adamın sesini duyunca gözlerimi araladım. "O halı nereye gidiyor?"

"Prens Andre'nin odasına."

"Prens Andre'nin bildiğim bir halı siparişi yok. Kraliçe Ophelia, Prens Vincent için halı istemişti."

Sertçe yutkundum. Beni taşıyan adamların da farklı olduğunu sanmıyordum. "Ama nasıl olur? Andre için demişlerdi, yemin ederim."

"Ama ben de sana öyle bir sipariş olmadığını söylüyorum." Konuşan adamın sesi sert çıkmaya başladı.

"Bağışlayın, Prens Vincent'e götüremeyiz."

"Sen karşında kim olduğunu biliyor musun? Ne demek götüremeyiz?" Adam öyle bir bağırdı ki neye uğradığımı şaşırdım.

Beni taşıyan diğer adam hemen söze atladı: "Arkadaşım öyle demek istemedi, Armondo. Sizin saraydaki yetkilerinizi duymayan yok. Ama ya bize kızarlarsa?"

Adının Armondo olduğunu öğrendiğim görevli biraz daha yumuşadı. Anlaşılan övülmek ruhunu okşamıştı. "Kızmazlar. Görevli benim, gerekirse ben açıklama yaparım. Şimdi size ne diyorsam onu yapın."

Beni taşıyanlar itiraz etmediler. Sessiz kaldıkları için lanet okusam da böylesi daha hayırlıydı. Daha fazla ısrar daha büyük şüphelere ve kötü sonuçlara yol açabilirdi.

Peki, şimdi ne yapacaktım? Planım Andre'nin odasına girmek, tüm gün orada saklanmak, Andre geldiğinde halıdan çıkıp ona sokularak yardım istemekti. Ancak şimdi yeni bir plan yapmak zorundaydım ve elimde olan tek şey hızla akıp geçen dakikalardı.

Vincent'i sulu gözlerle ve bedenimle kandıramayacağımı çok iyi biliyordum. Üstelik tahtın en güçlü varisi olduğuna göre zeki de bir adam olmalıydı. Benim yalanlarıma inanacak kadar budala olmaması çok kuvvetli bir ihtimaldi.

Kapı açıldı, beni taşıyan adamlar biraz daha yürüdükten sonra yere bıraktı. Halıyı açmak yerine, "Şu an kimse yok burada," dediler. "Bizden bu kadar. Ne sen bizi gördün ne biz seni."

Hemen ardından kapının kapanış sesi duyuldu.

Pekâlâ, demek şu an odada yalnızdım. Vincent'in karakteriyle ilgili bir sürü şey düşünecek vaktim vardı.

Ona beni burada tutması karşılığında para teklif edebilirdim. Ah, bu çok aptalca bir fikirdi! Kralın oğlunun benim vereceğim üç kuruş paraya ihtiyacı olamazdı. Belki de anneme karşı birlik olmak istediğimi söyleyebilirdim ancak bu da çeşitli şüpheler doğurabilirdi.

Düşün Kitana, düşün!

İçeri giren en az iki kişinin sesini duymamla nefesimi tutmam bir oldu. Tok bir erkek sesi, "Erkek kardeşleriniz sizi kıskanıyor, sevgili prensim," dedi. "Babanız bugün size broş hediye ederken gözlerinden alev çıktı sanki. Bir tek Andre pek umursamadı. Onun da kadınlar dışında önemsediği bir şey yoktur zaten."

Demek Vincent içeri girmişti. Alnımda boncuk boncuk terler birikti ama halıya sarılı olduğumdan mı yoksa heyecandan mı, emin olamadım.

"Aiden," dedi en az az önceki ses kadar kuvvetli çıkan bir ses. "Seni Senteria prensleri hakkında böyle konuşmaktan menediyorum. Kafanı koparıp odamda süs diye sallandırmam gerekirdi."

Adamın gülümsediğini aldığı nefesten anlamak mümkündü. "Üzgünüm, efendim ama ben bir askerim," dedi. "Devletimizle ilgili yaşanan her gelişmeyi gözlemlemek, durum analizi yapmak ve bunu bildirmekle görevliyim."

Demek kardeşler arasında bir kıskançlık, ustaca saklayabildikleri bir nefret vardı.

Sesinden Vincent olduğunu anladığım adam aniden konuyu değiştirerek, "Babam, Tao'yu çalışma odasına çağırdı," dedi. "Çok yakında bir savaş bizi bekliyor olabilir." Kalbim duracak gibi oldu. Bahsettikleri savaş Zirakov'la mı olacaktı?

Aiden'ın sesi gergindi. "Tao'yla konuşsanız belki babanızın onu neden çağırdığını söyler size."

Vincent alaycı bir şekilde güldü. "Hiç sanmıyorum, Aiden," dedi. "Tao babama tapıyor. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu umursa-

madan onun izinden gider. Kaldı ki babamın sırrını bana anlatmak... İmkânsız!"

"Çok kişi ölecek," dedi Aiden. "Çok fazla düşman ele geçirilecek. Kardeşiniz Ivan'ın ağzından salyaların döküldüğünü görür gibiyim."

"Babama onu bir yere kapatmasıyla ilgili defalarca uyarıda bulundum," dedi. "Düşmanlarımıza ne olduğu umurumda değil çünkü biz onların eline düşsek onlar da bizim hâlimizi umursamazlardı ama Ivan'ın işkencelere olan aşkı yüzünden herkes onun gibi olduğumuzu düşünüyor. Onun işkence yöntemleri halkı korkutuyor ve korku da bir imparatorlukta en son olması gereken şey. İnsanlar sana sadık olduğu için seni takip etmeli. Eğer korktukları için seni takip ederlerse ilk fırsatta seni arkandan bıçaklarlar."

Sırf halkı için babasına, kardeşini bir yere kapatmasını söylemiş... Bu adamı gözlerimi kırpıştırarak kandırmamla ilgili bir umudum vardıysa da aniden kaybolmuştu.

İkisi konuşurken uzun bir süredir rahat nefes alamadığım için biraz hareket etmeye çalıştım fakat bu hareketimi yapar yapmaz ikisi de sessizliğe gömüldü.

Siktir! Beni gördüler mi? Tanrılar, eğer gerçekseniz lütfen bana yardım edin!

Sessizlik dolu birkaç saniyenin ardından karnıma bir tekme hissetmemle dudaklarımdan bir çığlık dökülmesi bir oldu. Bana atılan güçlü tekme yüzünden halı dönmeye başlamıştı ve halının ağırlığı benimkinden fazla olduğu için bu dönmeye karşı koyamamıştım.

Halı sonunda düz bir hâle gelip bedenimi açığa çıkarınca oturur vaziyete geldim ama boynuma uzanan bir kılıçla olduğum yerde kalakaldım.

Odada ilk gördüğüm şey bana kılıcını uzatan beyaz saçlı genç adam oldu. Bu yaşına rağmen saçlarına ak düşmesi oldukça şaşırtıcıydı. Beyaz saçları, siyah gözleriyle bütünleşmişti ve kelimenin tam anlamıyla canavar gibi görünüyordu.

"Seni kim gönderdi?" Adam bağırarak soruyordu. Göğsüm hızlı nefes almam yüzünden inip kalkarken sessiz kaldım. "Cevap ver, sürtük! Irina denen o fahişenin köpeği misin?"

"Aiden."

Adamın beni öldüreceğine o kadar emindim ve ona o kadar odaklanmıştım ki odada Vincent'in olduğunu unutmuştum. Bakışlarımı ona çevirdim. Siyah bir pantolon ve aynı renk botlar giymiş, kombinini beyaz gömlek ve üzerine attığı kolsuz siyah ceketle tamamlamıştı.

Beni baştan ayağa süzdü. Beyaz, kollarımı bileklerime kadar kapatan uzun bir elbise giymiştim. Güzelim elbisem günlerdir yolda olduğum için kirden simsiyah olmuştu. Kızıl saçlarım darmadağınıktı ve mavi gözlerimin altında muhtemelen mor halkalar vardı.

"Kimsin sen?"

"Adım Lucy," dedim kekeleyerek.

"Soyadın ne?"

Birkaç saniye bekledikten sonra, "Saraya gireceğimden haberim yoktu," diye yalan söyledim. "Paramı alan adamlar beni şehirdeki bir tüccarın dükkânına taşıdıklarını söylemişlerdi. Oradan kaçarsın dediler."

"Kimden kaçıyordun?" diye sordu Aiden. Sesinde bir nebze bile yumuşama yoktu.

"Ailemden," dedim. Hayatta kalma arzusu sadece saniyeler içinde mükemmel bir rol kabiliyeti kazandırmıştı. "Bana çok kızgınlar, beni yakalarlarsa öldürecekler. İzin verin, gideyim. Buraya isteyerek gelmedim zaten."

Dakikalardır düşünüp hiçbir şey bulamamama rağmen sadece saniyeler içinde baştan sona bir hikâye yazmak... Sanırım doğuştan yetenekliydim. Fakat Vincent'in bu yalanlarıma inanmayacağını biliyordum. İnanmaması için kekeliyor, arada bocalıyor ve gözlerimi kaçırıyordum. Eğer aklımdaki planı uygulayabilirsem... Bir becerebilirsem...

"Soyadın ne?" Vincent'in sorusunu yinelemesiyle ona döndüm.

"Mono," diye uydurdum. "Adım Lucy Mono."

Sakince bana doğru yaklaşıp halının üstüne geldi ve eğildi. Prens eğilir eğilmez Aiden, "Vincent!" diyerek bağırdı. "Uzak dur ondan, henüz hançeri var mı diye kontrol etmedim."

Fakat Vincent pek umursamadı. "Lucy," dedi gözlerimin içine bakıp. "Eğer yardıma ihtiyaç duyuyorsan ve peşine düşen zalimler varsa yaşadığın ülkenin prensi olarak sana elbette el uzatırım ama şunu söylemeliyim ki bu hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri yalan, diğeri

aptal yerine konmaktır. Şu an ikisini de yapıyorsun." Sessizce yutkundum. "Ama sen yalan söylediğini anladığımın farkındasın, değil mi? Gözlerindeki zekâ alevini gizleyemiyorsun."

Pekâlâ, sanırım Vincent düşündüğümden daha zekiydi.

"Kimsin sen?"

Gözlerimi ondan ayırmadan sorusunu cevapladım: "Buradan gitmek isteyen, kaderi burayla yanlışlıkla kesişen zavallı bir kız. Gerisinin ne önemi var?"

Vincent gözlerimin içine sessizce baktı. Siyah gözlerinde o kadar çok düşünce vardı ki hiçbirinin ucunu yakalayamamıştım. Belki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu, belki beni köle pazarında satmayı düşünüyordu ya da beni cidden gönderecekti. Hiçbir fikrim yoktu.

Aniden ayaklanınca geri çekildim. Genç adam emrindeki askere dönüp, "Aiden," dedi. "Al bu kızı, kim olduğunu söyleyene kadar zindanda beklet. Yemek ya da su verme. Prensin sözüne karşı çıkmak neymiş, görsün."

Aiden kolumu sıkıca kavrayıp beni sert hareketlerle ayağa kaldırırken Vincent de dışarı çıkıyordu. "Kim olduğumu söylersem beni öldürürsün!" diye bağırdım.

Aniden durup tekrar bana döndü. "Söylemezsen de olacak olan bu."

Ağlamak için çaba sarf ettim ve sonuçta birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Önce beni tutan adama, sonra Vincent'e baktım. Derin nefesler aldıktan sonra, "Tamam," dedim. Vincent ilgiyle bana yaklaşırken Aiden'ın kolları biraz gevşedi ama hâlâ çok sıkıydı.

Vincent tam karşımda durunca, "Adım Kitana," dedim. "Kitana Zirakov."

Vincent'in gözlerinde ilk kez bu kadar net bir duygu gördüm: Dehşet. Aiden kılıcını tekrar çekip boğazıma dayayınca sanki beni dinleyecekmiş gibi, "Bırak!" diye bağırdım.

"Kes sesini adi pislik," dedi. "Kim bilir, ne için geldin saraya?"

Vincent onun aksine daha sakin bir ses tonu kullanıyordu. "Neden buradasın?" dedi. "Annene casusluk mu yapacaksın?"

"Aptal mısınız siz?" diye bağırdım. Artık yalanımın ortaya çıkması için değil, çıkmaması için uğraşma vaktiydi. "Kim kendi çocuğunu

casusluk yapması için düşmanına gönderir? Annem kimliğimin hemen anlaşılacağını düşünemeyecek kadar salak değil. Kim olduğumu anlamanız beş dakikanızı bile almadı."

"O zaman burada ne işin var?"

Vincent'in sorusuna, "Şu iri adam boğazıma bir bıçak dayamazsa daha rahat konuşacağım," diyerek yanıt verdim. Aiden, Vincent'in başıyla yaptığı bir hareketle beni serbest bıraktı.

"Konuş."

"Söyledim," dedim. "Kaçıyordum."

"Kimden?"

"Kimden olacak?" dedim. "Annemden."

Vincent duruşunu dikleştirdi. "Aptal yerine konmak ve yalan hakkında söylediklerimi unuttun mu?"

"Her şeyim üzerine yemin ederim ki anlattıklarım doğru. Annem hakkımda ölüm emri verdi. Kaçmak zorunda kaldım."

"Öyle mi?" dedi Vincent. "Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Kardeşlerim Arlo ve Lena yüzünden. Küçüklüğümden beri tahtın en kuvvetli adayı olmamı kabul edemediler. Annemi kandırmışlar, isyan başlatacağıma inandırmışlar. Kaçmaktan başka bir şansım yoktu. Zirakov'da beni mutlaka bulurlardı ve buldukları anda da işimi bitirirlerdi. Kaçmak zorundaydım."

"Sen de düşman bölgesini seçtin, öyle mi?" diye sordu Aiden alaycı bir tavırla.

Ona döndüm. "Çocuğun kaybolsa, onun düşman topraklarında olmasını tahmin edebilir misin? Trajikomik ama benim için en güvenli yer Senteria'ydı. Bir gece yük gemisiyle kaçtım. Limanda mal taşıyan satıcılardan yardım istedim. Beni bir halıya sardılar ve arabaya bindirdiler. Söylediğim gibi, şehirdeki bir tüccarın dükkânına taşınacaktım. Oradan da kolaylıkla sıvışacaktım ama arabacı beni buraya getirdi."

"Satıcı senin kim olduğunu biliyor muydu?"

Sonraki soru Vincent'ten gelmişti. "Hayır."

"Peki, neden geleceğin yerle ilgili dürüst olmadı?"

"Sadece bir aptal bunu kabul eder," dedim. "Saraydan kaçmam imkânsız

olduğu için onca yolu yürümeyi tercih ederdim ama yine buraya gelmezdim. Muhtemelen araba kontrolünde öleceğimi sanmıştır adam. Tabii, o benden aldığı paraya baktı. Bana ne olduğunu umursamadı."

Vincent ve Aiden sessizce birbirine baktı. "Prensim," dedi Aiden sonunda. "Ne yapacağız?"

"Biz bir şey yapmayacağız, Aiden," diye yanıtladı Vincent. "Babam yapacak." Ardından bana döndü. "Zirakov prensesi," dedi. "Hazırlan, Senteria kralı Estes'i göreceksin."

BÖLÜM İKİ

IRINA'NIN KIZI



FAUN - WALPURGISNACHT

Estes'in sarayı en az annem Irina'nınki kadar şatafatlıydı. Vincent'in odasından çıktığımızda bizi geniş bir hol karşılıyordu. Beyaz duvarlarda altın renkli dalga şekilleri vardı. Duvarın üstüneyse insanın dudağını uçuklatacak profesyonellikte çizilen resimler asılmıştı. Başımı kaldırıp tavana baktığımda ikinci bir şok dalgasıyla dudaklarımı araladım. Tavan boydan boya fresklerle kaplıydı. Hepsini ayırt edemesem de bazı çizimlerin tanrılarla ilgili efsanevi olayları yansıttığını anlamıştım.

Taht odasına ilerlerken başımı hafifçe çevirip arkama baktım. Vincent ve Aiden'ın tüm dikkatleri üzerimdeydi.

"Aklından bile geçirme," dedi Aiden. Önüme dönüp gözlerimi devirdim. Buradan kaçabileceğimi düşünecek kadar aptal olduğumu mu sanıyordu?

Sarayda ilerledikçe sanatsal koridorlar arkamızda kaldı ve daha kasvetli bir yere giriş yaptık. Duvarlar siyah taşlarla kaplıydı. Demir parmaklıklarla önü kapanmış pencerelerden içeri günışığı sızsa da koridorun boğuculuğu elimi uzatsam tutabileceğim kadar yoğundu.

Sonunda kahverengi, üstünde işlemeler olan büyük bir kapının önünde durduk. Kapalı kapının sağında ve solunda olmak üzere iki zırhlı görevli bekliyordu. Kapıyı açarken bana öyle bir bakış attılar ki ellerinde olsa beni yavaş yavaş, acı çektire çektire öldüreceklerini biliyordum.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Kimliğimin bu kadar hızlı yayılacağını hiç düşünmemiştim. Peki ya halk? Onlar burada olduğumu biliyorlar mıydı? Sarayın önüne gelip kraldan cesedimi talep ederler miydi?

Ensemden soğuk terler akmasına rağmen bu düşünceyi yok saymaya çalıştım ve taht odasına açılan kapılardan geçtim.

İçeri girer girmez dikkatimi çeken ilk şey duvarları kaplayan Senteria bayrağı oldu; lacivert, yıldızlı bir gökyüzü arka planı ve önde atı şaha kalkmış bir şövalye...

Odanın tam karşısında yüksek bir platforma uzanan merdivenler vardı. Platformun üstünde yedi taht vardı ama ortadaki taht... İşte bu, annemin tahtından bile daha gösterişliydi. Büyük tahtın her yerine elmaslar, zümrütler ve yakutlar yerleştirilmişti fakat bu süslü duruşuna rağmen oldukça korkutucu görünüyordu.

Tahtın üstündeyse Estes oturuyordu. Siyah saçlarının üstüne ışıldayan bir taç takmıştı. Siyah kıyafetlerinin üstüne yine siyah bir pelerin geçirmişti. Tahta oturuşunda bile kendinden emin bir hava vardı. O kocaman, abartılı tahtın üstüne kimi oturtsanız küçücük kalırdı ama Estes o kadar heybetli ve tahta hâkim duruyordu ki tahtı onu küçük olmaktan çok kudretli göstermişti. Beni baştan ayağa süzen gözlerinde bir alaycılık vardı. Sanki yeni oyuncağına bakıyormuş gibi eğlenerek sırıtıyordu.

Platformun üstündeki diğer altı taht kralınki kadar olmasa da epey ilgi çekiciydi. Üstelik o tahtın üstünde oturan dört erkek ve bir kadın vardı.

Daha önce usta ressamların elinden çıkan Senteria prenslerinin ve kraliçenin resimlerini gördüğüm için kimin kim olduğunu hemen ayırt edebilmiştim. Kralın sağındaki tahtta çok güzel bir kadın oturuyordu. Sarı saçları, yeşil gözleri ve ipek kumaştan yapılma beyaz elbisesiyle masallardan firar etmiş bir periye benziyordu. Baktığım kadın şüphesiz ki Estes'in karısı Ophelia'ydı.

Ophelia'nın sağındaysa Estes'ten sonra yaşı en büyük duran erkek vardı. Kahverengi saçlarını serbest bırakmıştı. Bir elini kirli sakallarına götürüp kaşırken yeşil gözleri beni dikkatle inceliyordu. Bu, Estes'in en büyük oğlu Ezra'ydı.

Ezra'nın sağında, ki bu en sağdaki taht oluyordu, siyah saçlarıyla babasına, yeşil gözleriyle annesine benzeyen Tao oturuyordu. Oldukça

yakışıklıydı ama onu ilginç kılan özelliğinin dış güzelliği değil, zekâsı olduğunu biliyordum.

Kralın solundaki taht boştu, belli ki burası Vincent'in yeriydi.

Vincent'in tahtının solundaki tahtta ise... O kadar yakışıklı bir erkek oturuyordu ki bir an için boğazım kurudu. Yeşil gözleri ve sarı saçlarıyla annesi Ophelia'nın birebir kopyasıydı. Onu birkaç saniyeliğine görmek bile kadınların aklını nasıl bu kadar kolay başından aldığını anlamaya yeterdi. Diğer kardeşlerinin aksine bana yüzünde kocaman bir sırıtmayla bakıyordu. Sanki izlemek için sabırsızlandığı bir tiyatro oyununun başlamasını bekliyordu. Evet, annemin kalbine girmem için gönderdiği Andre buydu.

Andre'nin solundaysa Estes'in en küçük oğlu olan Ivan tek kaşını kaldırmış, bana bakıyordu. Siyah gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bana yapacağı işkencenin hayalleriyle şimdiden yanıp kavrulduğunu görebiliyordum. Kahverengi saçlarında gözleriyle uyumlu siyah bir taç vardı.

"Gel, Irina'nın kızı."

Estes'in kudretli sesinin salonda yankılanmasıyla dikkatimi prenslerden ayırdım ve birkaç adım atıp platforma çıkan merdivenlerin önünde durdum. Bu kadar aşağıda olmak kendimi ufacık hissetmeme neden olmuştu.

Vincent yanımdan geçip tahtına giderken Estes tekrar konuştu: "Diz çök."

Irina'nın kızına diz çöktürmek... Estes'in ruhunu nasıl okşayacağını biliyordum. Avucunu yalardı. Her ne pahasına olursa olsun onurumu incitme hazzını ona tattırmayacaktım.

"Cehenneme git, eğer öyle bir yer varsa."

Kelimelerin dudaklarımdan ne ara döküldüğünü fark etmemiştim. Konuşan ben değildim, kraliyet üyesi gururlu Kitana'ydı.

Kısa bir sessizliğin ardından salonda Andre'nin kahkahası yankılandı. Bu taht oyunlarıyla uzaktan yakından alakası olmadığı ciddiyetsizliğinden anlaşılıyordu. "Onu sevdim."

Ophelia oğluna öyle bir baktı ki sanki birazdan kalbine bıçağı saplayacaktı. Andre umursamadı.

Ezra ona kıyasla daha ciddiydi. "Yerinde olsam kralımızın sözünü dinlerdim, Kitana," dedi. "Burası onun sarayı."

Ezra'ya bakmaya bile tenezzül etmeden bakışlarımı Estes'te sabitledim. Kralın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ne işin var burada?"

Derin bir nefes alıp başımı öne eğdim. "Annem beni öldürmek istiyor," dedim. "Kardeşlerim onu öldürüp tahta geçeceğime annemi inandırmışlar."

"Kardeşlerin neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu kraliçe. Bakışlarında aşağılayıcı bir ifade yoktu. Aksine, hâlime üzülmüş gibiydi. Duyguları bu kadar saf olan birine yalan söylediğim için kendimi suçlu hissetsem de oyuna devam ettim.

"Tahtın en güçlü adayıyım," dedim. "Yani adayıydım. Belki biliyorsunuzdur, annem beni özel olarak eğitmişti. Hiçbir kardeşime yapmadığını yapar, zaman zaman beni komutan olarak savaşlara gönderirdi. Kraliçe savaşa gittiğindeyse babam Leroy'un desteğiyle ülkeyi vekaleten yönettiğim olurdu. Hiçbir kardeşimin elde edemeyeceği bir şey bu."

"Yalancı." Ivan sözümü kesince bakışlarımı ona çevirdim. En küçük prens hafifçe öne eğilip babasına baktı. "Yalan söylediği çok açık, kralım," dedi. "İzin verin, onu sorgulayayım." Ardından avına bakan aslan gibi parlayan gözlerle bana baktı. "Tasarımını kendim yaptığım çivilerle dolu bir sandalye getirttim. Vücuttaki her kemiği tek tek öldürmeden kırabilir. Daha bu sabah geldi, ilk deneyim bu tatlı prensesin olabilir."

Ağzım bir karış açık şekilde Ivan'a bakakaldım. Sonunda kendimi toparlayınca, "Yalan söylemiyorum," diye kendimi savundum.

"Casus olmadığını nasıl kanıtlayabilirsin?" Konuşan Tao'ydu. İlk kez konuşmuştu. Uzun bir süredir kısılan gözlerle beni dinliyordu.

"Kanunlarınıza göre bir kişi, başka bir kişi hakkında iddiada bulunuyorsa iddiayı ortaya atanın kanıtlaması gerekir. Casus olduğumu söyleyen sizsiniz, sizin kanıtınız nedir?"

Andre kıkırdayınca Vincent ters bir bakış attı. Andre gülmesini durdurmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Annesinden çok ağabeyini dinlediği belli oluyordu.

"Sen bir Zirakov'sun," dedi Estes. "Senteria kuralları seni ilgilendirmez."

"Kanunlarınız Senteria kurallarının Senteria'daki herkes için işlediğini söylüyor ama," diye karşı çıktım. "Casus olduğum ispatlanana

kadar beni hapse atamaz, öldüremez ya da işkence edemezsiniz." Ivan'a baktım ve dudaklarımı büzdüm. "Üzgünüm."

Ivan öfkeyle öne doğru eğilmişti ki Andre onu kolundan tutup durdurdu. Kardeşi onu durdurunca babasına baktı. "İzin ver, etini lime lime edeyim."

Estes'in gözlerinden düşünceli bir ifade geçerken, "Bakın," dedim. "Buraya geleceğimden haberim yoktu. Limandaki adamlar bindirildiğim arabanın bir tüccara gideceğini söylemişlerdi. Saraya gireceğimi bilsem ıssız yerlerde çürümeyi tercih ederdim. Ayrıca hangi hükümdar kendi çocuğunu casus olarak düşmanlarının önüne atar? Hadi diyelim attı, en azından hizmetçi ya da bunun gibi bir görev sahibi olarak saraya sokardı beni."

Estes, Vincent'e baktı. "Onu nasıl gördüm demiştin?"

"Halıya sarılmıştı. Hareket edince Aiden halıyı açtı ve birden karşıma çıktı."

"Beni bırakın," dedim yalvarırcasına. İçimden tam tersini diliyordum. "Benim casuslukla bir alakam yok."

Estes başını çevirip Tao'ya baktı. Oğlunun fikrini almak istiyor gibiydi. "Söyledikleri bana mantıklı geldi," dedi oğlu.

Vincent hafifçe eğilip babasının kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne olduğunu duyamamak meraktan kavrulmama neden oluyordu. Kral sonunda oğlundan uzaklaştı.

"Prensesi misafir dairelerinden birine götürün," dedi kapıdaki muhafızlara. Ardından bana baktı.

"Benimle ne yapacaksınız?"

"Henüz kararımı vermedim."

İki muhafız kollarımdan tutup beni çekiştirince sormak istediğim tüm sorular boğazımda kaldı. Koridorda ilerlerken, "Kral sana neden merhamet gösterdi, anlamıyorum," diye hırladı muhafızlardan biri.

Diğeri de ona, "Katılıyorum," diye destek çıktı. "Senin gibi bir sürtüğü meydanda idam etmesi gerekirdi."

"Bu sorularınızı krala sormaya ne dersiniz?" dedim sakince. "Eminim, kararlarını sorgulayacak cesareti gösterdiğiniz için oldukça memnun olur."

İronim ikisini de susturacak kadar korkutmaya yetmişti.

Bir odanın kapısında durdular ve beni sertçe içeri ittiler. Düşmesem de neredeyse dengemi kaybedecektim. İkisine de ters ters baktım ama beni umursamadan dışarı çıktılar ve kapıyı kapatıp kilitlediler.

Onlar gidince sertçe tuttukları bileğimi ovuşturarak etrafıma bakındım. Prens Vincent'in odası kadar olmasa da dikkat çekiciydi. Yeşil duvarların üstünde altın sarısı işlemeler vardı. Yer yer asılmış tablolar o kadar güzeldi ki insan saatlerce izleyebilirdi. Odanın sağ tarafında bir kapı görünce merakla ona doğru ilerledim. Bu kapı banyoya açılıyordu. İçeride saç sabunundan küvete, aynaya, havluya kadar ihtiyacım olacak her şey vardı. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra odama dönüp duvara yaslanmış büyük yatağa kendimi attım. Yeşil çarşaflar o kadar güzel kokuyordu ki başımı yastıklara gömüp derin derin nefesler aldım.

En azından tacize uğramamış, işkenceye maruz kalmamış ve ölümle burun buruna gelmemiştim. Üstelik bana harika bir oda verilmişti. Beklediğimden kat kat iyi bir başlangıçtı bu.

Yine de Estes'in neden beni bu kadar iyi ağırladığını düşünmeden edemedim. Cevabı bulmam sadece saniyelerimi aldı. Estes, beni böyle bir odada tutarak bana iyilik yapmayı amaçlamamıştı. Onun tek arzusu bana gücünü göstermek, ne kadar üstün olduğunu öğretmekti. *Bak,* diyordu kendi lisanına göre. *Ben düşmanıma bile böyle bakarım. Bir de krallığımın kudretini düşün.*

Kapı kilidinin sesini duymamla doğruldum. İçeri üniformalı, genç bir kadın girdi. Elindeki kıyafetleri yatağın üstüne bıraktı ve hiçbir şey demeden dışarı çıktı. Merakla ne getirdiğine baktım. Kırmızı, şişme kollu, kabarık bir elbiseydi. Üstüme tam otururşa nefes kesici görüneceğimi biliyordum.

Kendimi hemen banyoya attım ve günlerin pisliğini kaynar suyun altında akıttım. Üzerime bornozu geçirip odaya geri döndüm, aynalı masanın önünde oturdum. Havluyla saçlarımı kuruladıktan sonra taradım. Ardından ıslaklığını alması için havluyla saçlarıma baskı uyguladım.

Merakla çekmeceyi açtığımda makyaj malzemelerinin yerleştirildiğini gördüm. Her ihtiyacımın karşılandığı bir odaya yerleşmek şimdilik harika görünüyordu ama bu kadar iyi muamele görmek beni rahatsız etmiş, ürkütmüştü.

Bu düşünceme neredeyse gülecektim. Tam da Estes'in hissetmemi istediği duyguları hissetmiş, stratejisinin farkında olsam da karşı koyamamıştım.

Kapım tekrar açıldığında aynanın yansımasından kimin geldiğine baktım. Gelenin bir muhafız ya da hizmetkâr olduğunu düşünmüştüm ama hiç beklemediğim biri eşikten içeri adımını atmıştı: Andre.

Gözlerimi birkaç kez kırptıktan sonra tarağı masanın üstüne bırakıp arkamı döndüm. "Affedersin," dedi genç adam fakat gözlerinde öyle bir muziplik vardı ki hiç üzgün gibi durmuyordu. "Rahatsız ediyor muyum?"

Gülümserken omuz silktim. "Bana ne diyeceğine bağlı."

Andre karşı karşıya konulmuş tekli koltuklardan birine otururken ayağa kalkıp karşısındaki koltuğa yerleştim. Bacak bacak üstüne attım ve bir bacağımın gözler önüne serildiğini görmemiş gibi yaptım.

"Evet," dedim. "Seni dinliyorum."

Andre gözlerimin içine baktı. "Gelişimin herhangi bir sebebi yok," dedi. "Sadece buradan gidersen ne yapmayı planladığını öğrenmek istiyorum."

Şaşırmış gibi yaptım. "Bunun için mi geldin?" Haydi oradan, planlarım umurunda bile değildi. Sadece dikkatini çekmiştim, o kadar.

"Merak işte."

Biraz düşünür gibi yaptım. "Biraz altınım kaldı. Muhtemelen bir eve yerleşirim, ardından çalışırım."

Kaşlarını kaldırdı. "Senin gibi narin bir prenses nasıl bir işte çalışabilir ki?"

Cilveli bir kahkaha attım. "Annem bizi asla narin bir çocuk olarak yetiştirmedi," dedim. "En azından beni. Elim her işe yatkındır. Çabucak öğrenirim."

Etkilenmiş gibiydi. "Karmaşık bir kadınsın, Kitana." Ardından biraz daha düşünüp sordu: "Annenden nefret ediyor musun?"

Yüzümdeki gülümseme soldu. "Bunun cevabı hakkında en ufak bir fikrim yok," diyerek belki de ilk kez doğruyu söyledim. Bir kraliçe oluşunu, sadece ailesi için değil de koca bir ülke için karar alması gerektiğini anlıyordum ama maruz kaldığım hakaret ciğerimi parçalıyordu. Şı-

marık bir prensin yatağına girmem için beni buraya gönderdiğini bilmek kahrediyordu. Kraliçe kimliğini annelik rolünden üstün tutması kendimi değersiz hissettiriyordu. Bu yüzden o muhafızlar bana sürtük dediğinde hiçbir şey hissetmemiştim. Annem bile beni öyle görüyordu, onun için buraya yollamıştı. Bir başkası öyle olduğumu söylese ne olacaktı ki?

Andre'nin dikkatle beni incelediğini fark ettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım ve "Kardeşlerim annemin aklına girmiş olabilir ama annem beni nasıl tanımaz? Onu öldüreceğimi nasıl düşünür? Kendi kızının ölüm emrini nasıl yayımlar?" Ardından başımı iki yana salladım. "Pek konuşmak istediğim konular değil."

Andre anlayışla başını salladı. "Annenin elinden kurtulmayı başardığına göre zekisin," dedi. "Üstelik Senteria'ya gelmeyi göze alacak kadar da cesursun... Ya da aptal."

Sırıttım. "Belki de her ikisi birden."

Tebessüm dudaklarını sardı. "Belki de." Derin bir nefes aldı. "Babam akşam yemeğinde bize katılmanı istiyor. Ona göre hazırlan ve kralı bekletme."

Andre'nin gözleri beni incelemeye devam ederken ayağa kalktım. "O zaman," dedim. "Müsaade edersen hazırlanacağım. Söylediğin gibi kralı bekletmek olmaz."

Beni tekrar incelediğinde zihninden geçenleri tahmin etmek zor değildi. Andre... Düşman prensese açlıkla bakacak kadar kadın düşkünü bir adamdı. Eğlensem mi yüzümü mü ekşitsem, bilemedim.

Andre saygılı bir edayla ayaklandı ve beni odada yalnız bıraktı.



Akşam yemeği vakti gelip iki muhafız kapımı çaldığında çoktan hazırlanmıştım. Kırmızı elbisenin içindeki görüntüme baktım. Kurumuş saçlarımı şık bir topuz yapmış, çekmecedeki makyaj malzemeleriyle harika bir makyaj yapmıştım. Zarafetin vücut bulmuş hâliydim.

Kapıda bekleyen muhafızlar bana yemek salonuna kadar eşlik etti. Yemek salonu da süslü duvarları, mermerleri ve mobilyalarıyla sarayın geri kalanı gibi şatafatlı görünüyordu.

Büyük, dikdörtgen yemek masasının bir ucunda Estes, diğer ucunda Ophelia oturuyordu. Kralın sağ tarafında Vincent yerini almıştı. Masada iki boş sandalye vardı. Biri kralın hemen solundaydı, diğeriyse Andre'nin yanındaydı. Yavaş adımlarla Andre'nin yanına ilerlerken Estes, "Senin yerin orası değil," dedi. Ardından solundaki boş sandalyeyi gösterdi.

Krala en yakın iki sandalyeden birine beni layık görmeleri oldukça şaşırtıcıydı. Ya anlattıklarıma güvenmişlerdi ya da krala zarar veremeyecek kadar zavallı olduğuma inanmışlardı.

İki düşüncede de yanılıyorlardı.

İstifimi bozmadan kralın solundaki sandalyeye oturdum. Yanımda oturan Tao yan gözle beni incelerken gülümsemek ne kadar zor olsa da hafifçe tebessüm ettim. Kumaş peçeteyi dizlerimin üstüne serdim ve diğer herkes gibi beklemeye başladım.

Sofrada korkutucu bir kara bulut vardı. Çaprazımda, Vincent'in yanında oturan Andre bana göz kırptı ve önüne döndü. Kraliçe Ophelia da oğlunun bana olan ilgisini görmüş olacak ki bir Andre'ye bir bana baktı. Her ne kadar hâlime acısa da haklı olarak bu küçük yakınlıktan rahatsızlık duymuş olmalıydı.

Tüm bunlar olurken sofrada yeni bir simayla karşılaştım. Ezra'nın yanında, açık sarı saçlı bir kadın oturuyordu. Kırmızı, güzel vücudunu saran bir elbise giymişti. Mavi gözleri bana dokunduktan sonra bakışlarını kaçırdı.

Kadına dikkatle baktığımı gören Ezra, "Eşim," diyerek yanındaki kadını tanıttı. "Cassandra."

Ophelia ve Cassandra'dan anlaşılıyordu ki Senteria erkekleri kadın konusunda oldukça zevk sahibi ve şanslıydı. Başımı aşağı eğerek kadına selam verdim. O da aynı şekilde saygıyla selamladı.

Bir süre daha bekledikten sonra neden yemeğe başlamadığımızı soracaktım ki kapı tekrar açıldı ve içeri sarı saçlı, ela gözlü bir kız girdi. Yemek masasının önünde durunca yüzüne kocaman bir gülücük yerleştirip kralın önünde hafifçe eğildi ve Andre'nin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Üzgünüm," dedi. "Geciktim."

Kral bir şey söylemedi ama sinirlerinin bozulduğu belliydi. Ellerini iki yana açıp yemeğe başlamamızı buyurdu. Bu hareketi bana annem

Irina'yı hatırlatınca ister istemez hüzünlendim ama çok geçmeden kendimi evimle ilgili anılarımdan sıyırıp yemeğe odaklandım.

Hepimiz sessizce çorbamızı içtikten sonra Estes kafasını kaldırıp bana baktı. "Seninle ilgili kararımı merak ediyorsundur," dedi. Başımı hafifçe salladım. "Annene burada olduğun bildirildi. Seni teslim etmem için altın hatta toprak vermeyi kabul etti."

Dudaklarım aralandı. "Beni geri mi göndereceksiniz?"

Sırıttı. "Kızını burada hapis tutup Irina'ya hakaret etmek varken mi? Asla!"

Kaşlarımı çattım. "Hapis mi?"

Derin bir nefes aldı. "Burada kalacaksın, Kitana," dedi. "Benim izin verdiğim yerlere gidecek, izin verdiğim yemekleri yiyecek, izin verdiğim şekilde yaşayacaksın. Hayatın iki dudağımın arasında olacak. Seni istersem esir pazarında satacağım, istersem genelev sahiplerine. Bunun bilincinde olarak burada misafir edileceksin." Suratımda nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama Estes'in sırıtmasına neden oldu. "Korkma," dedi. "Seni en iyi şekilde ağırlayacağım." Ardından ekledi: "Ama ilerde sinirimi bozar, fikrimi değiştirmeme neden olursan orası başka."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, sessiz kaldım.

"Bana sorarsanız onu bir geneleve satmalıydınız," dedi sofraya en son katılan sarı saçlı kadın. Gözlerinde saf bir nefret vardı. "Irina'ya bundan iyi hakaret mi olur?"

Ophelia genç kadını, "Rena," diyerek uyardı. Adının Rena olduğunu öğrendiğim genç kadın kraliçeye baktıktan sonra mahcup bir ifadeyle başını öne eğdi.

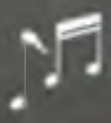
Vincent önündeki bardaktan içkisini yudumlarken, "Kardeşim," dedi başını Andre'ye çevirip. "Nişanlına söyle de devlet işleriyle ilgilenip kralcılık oynamaya kalkışmasın."

Vincent'in beklenmedik bu çıkışı herkesi sessizliğe gömerken dudaklarımı araladım. Andre... Nişanlı mıydı?

Lanet olsun!

BÖLÜM ÜÇ

KANLI ODA



SKÁLD – ÓDINN

Bugün buraya gelişimin birinci haftasıydı ve ben Andre'yi kendime âşık etmek şöyle dursun, kıyısından bile geçememiştim. Kendime biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söylesem de burada kaldığım her gün, kurtuluşuma bir gün daha uzaklaştığım anlamına geliyordu ve içimdeki sabırsız kız bu durumdan hiç memnun değildi.

Saraydaki herkes günün ayrı saatlerinde uyandığından kahvaltımı odamda yapıyordum. Gün içinde acıkırsam ya da başka bir isteğim olursa hizmetkârlar tarafından karşılanıyordu. Tüm bu ilgi bile Estes'in sofrada söylediklerini unutmamı sağlayamazdı.

Kahvaltımı ettikten sonra benim için getirilen elbiselerden koyu yeşil olanı aldım. Uzun elbisenin göğüs kısmında hafif bir dekolte vardı. Eteği yere kadar uzanıyor, korseli oluşu belimi daha da ince gösteriyordu.

Aynada kendimi inceledikten sonra saçlarımı omzumda topladım ve odamdan dışarı çıktım. Ben kapıyı açar açmaz iki muhafız da dikkatle beni incelemeye başladı. Onlara hiçbir şey söylemeden yanlarından geçip gitmek üzereydim ki içlerinden biri beni dirseğimden tutup, "Affedersiniz," dedi. "Bize odanızdan çıkacağınız söylenmedi."

Tek kaşımı kaldırıp muhafıza tehditkâr bir bakış attım. "Odadan çıkmam yasak mı?"

Diğer muhafız araya girdi: "Elbette hayır ama-"

"O zaman beni rahat bırakın."

Kolumu tutan muhafız ne sert çıkışımdan ne de öfkeli bakışlarımdan etkilenmişe benziyordu. "Prenses-"

"Bir sorun mu var?"

Tanıdık bir ses duymamla sertçe yutkundum. Hiç duymak istemediğim bir sesti bu. Ağzım gerginlikten kururken sesin geldiği yöne baktım. Ivan kaliteli kumaştan yapıldığı her hâlinden belli olan bordo bir takım giymiş, altına siyah botlarını geçirmişti. Elindeyse siyah bir ceket ve siyah bir pelerin tutuyordu. Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Bana karşı böyle ılımlı davranmasına alışık olmadığım için kaşlarımı çattım.

"Prenses dışarı çıkmak istiyor," diye cevapladı muhafızlardan biri.

"Öyleyse onu neden durduruyorsunuz?"

Prensin sorusu üstüne iki muhafız bir cevap arar gibi birbirlerine baktılar, bulamadılar. Ardından kolumu kavrayan muhafız nazikçe beni serbest bıraktı. "Affedersiniz. Biz düşündük ki-"

"Yanlış düşünmüşsünüz," dedi Ivan. "Dışarı çıkmak istediğinde ona eşlik edin, yeter. Ama şimdi mola verebilirsiniz, prenses benimle geliyor."

Dudaklarım hafifçe aralanırken, "Sizinle mi geliyorum?" diye sordum. "Ama nereye?"

Elindeki siyah pelerini bana uzattı. "Küçük bir gezinti yaparız diye ummuştum. Malum, artık burada yaşıyorsunuz."

Uzattığı pelerini tereddüt ederek aldım. Onunla gitmeyi kesinlikle istemiyordum ama reddedersem çok kaba görünecekti. Üstelik Estes beni aniden esir pazarına satmak isterse buna karşı çıkacak birkaç dost edinsem fena olmazdı.

Ah, Ivan'la dost olmayı umduğuma göre umutsuz vakaydım.

Saraydan çıkarken pelerini üzerime geçirdim. Bahçede ilerlerken rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu. Ivan'sa ellerini arkasında bağlamış, bana bakmadan ilerliyordu.

"Benden nefret ettiğinizi sanıyordum," dedim sessizliği bozmak için. "Taht odasında elinizde olsa beni öldürürdünüz."

"Sadece taht odasında değil, şu an da aynısını yapardım." Aniden gelen itirafı üzerine ayaklarım yere çakıldı. Arkamdaki saraya kaçamak bir bakış attım. Çığlık atarak koşsam kaç kişinin dikkatini çekebilirdim

acaba? "Sakin olun," dedi gülümseyerek. "Şu an öyle bir şey planlamıyorum. Babam sizi misafir olarak kabul ettiyse yapacak bir şey yok."

"Belki de beni öldürüp kaza süsü verirsiniz, belli olmaz."

Hakarete uğramış gibi bana baktı. "Sizin kardeşleriniz söz dinlemez, ahlaksız diye herkesi öyle zannetmeyin. Kaza süsü verirsem yine onun sözünü çiğnemiş olurum, sadece o bilmez."

"Yani onun sözü sizin için her şeydir, öyle mi?" dedim. Dürüstlüğü karşısında şaşkına dönmüştüm ve içten içe takdir etmiştim.

"Elbette öyle," dedi ilerlerken. Her ne kadar istemesem de onu takip ettim.

"Peki ya hata yapıyorsa ve siz bunun farkındaysanız, o zaman ne olacak?"

"Babam şu ana kadar hiç hata yapmadı."

"Her şeyin bir ilki vardır."

Bana ters bir bakış atınca tekrar durdum. "Amacınız bizi birbirimize düşürmek mi?"

"Hayır." *Evet.* "Düşmanınızın sözlerinin sizin için değeri olmadığını biliyorum. Sadece sizi tanımaya çalışıyorum. Benim kardeşlerim anneme hiç böyle sadık olmadı."

Beni baştan ayağa süzdü. Samimi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibiydi. Ardından yoluna devam ederken, "Peki siz?" dedi. Bir süre yürüdükten sonra, "Siz ne kadar sadıksınız?" diye ekledi.

Derin bir nefes aldım. "Hayatım boyunca annemin söylediklerine inandım, o ne derse onu yaptım ama bazen insan kendi gözleriyle bakabilmeli. Doğruyu ve yanlışı görebilmeli. Neticede insanız, herkes zaman zaman hata yapabilir. Bunu kabul etmeye ihanet denemez. Eğer kusursuz olsaydık tanrı olarak adlandırılırdık. Oysa bizler zavallı insan ırkıyız, hepsi bu."

Söylediklerimi sessizce dinledi. Duygularını o kadar iyi maskeliyordu ki ne düşündüğünü kestiremiyordum. Sonunda bana dönüp, "Sana bir şey göstermek istiyorum," diye söze girdi.

Meraklanarak, "Nedir?" diye sordum.

"Eğlenceli bir şey."

Ardından ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Bir anlığına tereddüt etsem de aramızda dostluk oluşturma isteğim ve merakım galip geldi, peşinden gittim.

Belli bir süre ilerledikten sonra büyük kayaların önünde durdu. "Geldik."

Etrafıma baktım. Kocaman ağaçlardan, kuş seslerinden başka hiçbir şey yoktu. "Nereye geldik?"

Ivan kenara geçip kayaların dibine gizlenmiş gizli bir kapıyı gösterince donup kaldım. Ivan'ın göstermesine rağmen zar zor görebilmiştim burayı. Eğildi, kapıyı açtı ve yerin altına inen merdivenleri gözler önüne serdi. Karanlığı aydınlatan tek şey duvarlara asılmış meşalelerdi.

"İnsene," dedi Ivan davetkâr bir tavırla. Elbisemi hafifçe yukarı kaldırıp merdivenleri dikkatlice inmeye başladım. Ne yapıyordu bu adam? Beni neden buraya getirmişti ve daha da önemlisi, burası neresiydi?

Titrek alevin dans ettiği holde ilerlerken aniden bir çığlık sesi duydum ve bir elimi ağzıma götürürken donup kaldım. Boğazı bir aslanın ağzında can vermek üzere olan bir hayvanın çığlığı gibiydi bu ses. Hızla arkamı döndüm ama Ivan'ın cüssesiyle karşılaştım. Ellerim göğsündeyken dirseklerimden tutup, "Korkma," dedi. "Sana zarar veremez."

"Gitmek istiyorum."

Gülümsedi. Gülümsemesinde bir şey vardı, insani olmayan bir şey ve bu son derece rahatsız ediciydi. "Biliyorum," dedi. "Ama sana göstermek istediğim şeyi görmeden gitmene izin veremem." Hareketsiz kalınca, "Cesaretini Senteria'dan duyduğumuz Kitana Zirakov korktu mu yoksa?" diye sordu.

Beni kışkırtmak istediğini çok iyi bilsem de ondan bir adım uzaklaştım, yutkundum ve ona arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Adım attıkça çığlık sesleri daha da yükseliyordu.

Sonunda siyah, demir bir kapının önünde durduk. Ivan bir süre daha çığlıkları dinledi. Gözlerini kapattı, dudaklarında bir tebessüm oluştu. İnanılmaz bir zevk alıyordu bu durumdan. Sonunda kapıyı açtı ve beni kolumdan tutup içeri itti.

İçeri girer girmez kalbime bir ağırlık çöktü.

Bir sandalye vardı odanın ortasında, çivilerle dolu bir sandalye. Onun üstünde oturan adamın vücudundan kanlar süzülüyordu. Elleri

ve ayaklarına bağlanan mekanizmaların ne işe yaradığını biliyordum. Adam hayattayken kemiklerini kıracaktı, tek tek.

Adamın yanında kesici aletlerle dolu küçük bir masa, masanın başında arkamdaki prense selam veren bir adam vardı. Adamın üstü kanla kaplandığından kıyafetinin rengini çözmek mümkün değildi. Bu kadar kan... Ve hepsi tek bir adama aitti.

Ama beni asıl dehşete düşüren sandalyede oturan adamı tanıyor oluşumdu.

"Otis," diye fısıldadım. Adamın gözleri kapalıydı ama sesimi duyunca öne düşen başını kaldırıp, "Prenses," dedi sorarcasına. Tepesindeki adam, Otis'in göz bandını açınca gözlerimiz buluştu.

Boğazımda bir yumru oluştu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken nefes alamadım. Zirakov'un en yetenekli askerlerinden biriydi bu adam. Kalbim atmayı bıraksaydı keşke. Keşke o sandalyede ben otursaydım.

Arkamı dönünce Ivan'ı bana sırıtarak bakarken buldum. "Savaşta ele geçirildi," dedi. "Kendi kanından, ülkenden birini izlemenin senin için eğlenceli olacağını düşünmüştüm." Başını hafifçe yana eğdi. "Yanıldım mı yoksa?"

"Köpek soyu," dedim tükürürcesine. "Seninle işim bittiğinde ölmek için ayaklarıma kapanacaksın."

Ama tehditlerimi ciddiye almıyordu. Arkamdaki adama kafasıyla bir işaret yaptıktan sonra çığlık sesleri tekrar yükseldi. Otis'i kurtaramayacağımı biliyordum. O yüzden ellerimi kulaklarıma götürüp gözlerimi yumdum.

Ivan kollarımı tutup beni ters çevirdi. İri cüssesini sırtımda hissediyordum. "Bak!" diye haykırdı. "Eğer bakmazsan onu asla öldürmem. İyileşmesi için her şeyi yapar, aylarca ve aylarca bu işkenceyi sürdürürüm."

Dediğini yapacağını biliyordum. O yüzden gözlerimi açtım ve açar açmaz kusmak istedim.

"İyi izle, Kitana," dedi Ivan. "İzle ve bize ihanet etmeyi aklından geçirirsen neler olacağını gör."

Dakikalar, saatler, belki de yıllar geçmişti. Otis karşımda çığlık atarken ve bana bakıp onu kurtarmam için yalvarırken zaman algımı yitirmiş, kim olduğumu kaybetmiştim.

Bana nazik davranan düşmanlarımın gerçek yüzü buydu işte. Bir avuç orospu çocuğu.

Ivan kaçmayacağımdan emin olduktan sonra kollarımı bıraktı. Hıçkırarak ağlamayı sürdürürken Otis bana baktı. "Yalvarırım," dedi. "Kurtar beni."

Derin derin nefesler aldım, sonrasını düşünmeden öne atladım.

Sandalyenin yanındaki küçük masanın üstünden bıçağı kapıp sabahtan beri ona işkence eden pisliğin göğsünü boydan boya deldim. Adam acı ve şaşkınlıkla geriye düşüp sendelerken Ivan bir kahkaha attı.

"Ne yani?" dedi. "Hepimizi öldürüp onu buradan çıkaracak mısın?"

"Yapamam," dedim. Gözyaşlarım nihayet durmuştu. Ardından önümdeki sandalyede oturan, kafasını yukarı kaldırıp gözlerime bakan Otis'e döndüm. "Ama seni kurtarabilirim."

Bir elimle Otis'in kafasını tutup diğer elimle bıçağı boynuna yasladım. Yüzünde acıklı bir tebessüm belirdi. Kaderini kabullenmiş, ölümü kucaklamıştı. Gözlerinde öyle bir şey vardı ki sanki... Sanki teşekkür eder gibiydi.

Ivan beni durdurmak için öne atılırken bıçağımı hareket ettirdim. Otis'in boğazından kanlar akarken bedeni sandalyeye yığıldı. Artık acı çekmiyordu. Şiddete uğradığı her hâlinden belli olmasına rağmen yüzünde huzur vardı.



Saraya geri dönerken başka bir dünyaya gitmiş gibiydim. Sanki yaşamıyordum, nefes almıyordum, boğazı kesilen Otis değil de bendim. Onu acıdan kurtardığım için yüreğim bir nebze de olsa rahatlamıştı ama bıçağı boğazına dayayan kişi olmak... İşte bu, ruhuma dayanılmaz bir acı veriyordu.

Odama giderken kapıdaki muhafızlar şok içinde birbirine baktılar. Girmem için açtıkları kapıdan içeri girmek üzereydim ki dirseğimden birinin tutmasıyla aniden arkamı döndüm.

Ivan nefret edercesine suratıma bakıyordu. "Oyuncağımı elimden aldığın için seni canlı canlı toprağa gömmeliyim."

Ağlamaktan gözlerim şişmiş, çığlık atmaktan sesim kısılmıştı ama yine de karşısında dik durdum. "Sen zavallı bir köpeksin," diye hırladım. "Babanın zavallı köpeğisin. Bana dokunamadın ve hıncını zavallı bir adamdan çıkardın."

Kasılan çenesinden dişlerini sıktığı belli oluyordu. "İnandığın tüm tanrılara dua et, Ivan," dedim. "Çünkü bir gün elime düşeceksin ve o gün geldiğinde öyle acılar çekeceksin ki Otis'in yaşadıklarını yaşamak için yalvaracaksın. Her şeyim üstüne yemin ederim."

Odama girdiğimde ardımdan öylece bakarken kapıyı suratına kapattım.

İlk iş ellerimdeki kana bakıp sessizce hıçkırıklara boğulmak oldu. Elbisem Otis'in kanıyla kaplıydı. Dizlerim yaşadığım acıyı kaldıramayınca yere çöktüm. Kendi halkımdan bir askeri öldürmüştüm, boğazını kesmiştim. Üstelik bu, zavallı adam için en iyi seçenekti.

Otis'in karısı yeni doğum yapmıştı. Bebek babasından birkaç ay ayrı kalmak zorunda kaldı diye sütten kesilmişti. Annem, Otis'in hizmetlerinden dolayı bebeğe özel ilgi gösterdi ama oğlanın bir deri bir kemik kalmasını önleyemediler.

O bebeğe ne olacaktı? Otis'in oğluna ne olacaktı?

Başımı kaldırdığımda ve karşımdaki aynayı gördüğümde bir an için nefes alamadım. Kim olduğumu unutmuş; bana sunulan bu ilgiye, verilen giysilere ve önüme dizilen birbirinden lezzetli yiyeceklere kendimi kaptırmıştım. Neden burada olduğumu unutmuştum. Belki de Otis'in ölmesi benim suçumdu. Biraz daha erken davranabilseydim... Kraliyet ailesini öldürmenin bir yolunu bulabilseydim şimdi yaşıyor olacaktı.

Bakışlarımı yansımamdan ayırıp başımı tekrar öne eğdim. Kanla kaplı ellerimi şakaklarıma götürüp, "Sakin ol," diye fısıldadım kendime. "Sakin ol, Kitana. Aklını kaybetmenin sırası değil. Sen kendini kaybedersen Otis'in intikamını kim alır?"

Aniden ayağa kalktım. İç çamaşırlarım da dâhil olmak üzere üstümdeki tüm kıyafetleri çıkarıp kendimi banyoya attım. Tüm kanın vücudumdan akmasını izledim ama o kanın hâlâ bedenimde olduğunu, ruhuma kazındığını biliyordum. Hiçbir sabun sökemezdi bu izleri.

Duştan çıktıktan sonra saçlarımı gelişigüzel kuruttum ve üstüme yeni kıyafetler geçirdim. Dolaptan bir çarşaf kapıp Otis'in kanına bu-

lanmış kıyafetlerimin üstüne sardım. Kapıyı bir hışımla açıp kıyafetleri yere fırlattım ve tekrar içeri girdim. Kızıl saçlarımı ensemde topuz şeklinde topladıktan sonra çekmecedeki makyaj malzemelerini masaya yığdım. Kızaran gözlerimi, ağlamaktan şişen yüzümü, tüm kusurlarımı kapattım ve güzel Kitana'ya döndüm.

İçimden bir ses, '*Otis'e rağmen hâlâ o çocuğun peşinden koşacak mısın?*' diye sordu.

"En çok Otis'e rağmen," diye yanıtladım onu sesli bir şekilde. "Artık oyunu bitirme vakti geldi."

Üzerime bir pelerin aldıktan sonra bahçeye çıktım. Yaşadıklarımı silmeye, en azından bir anlığına unutmaya zorladım kendimi. Andre'nin hangi saatte nereden geçeceğini ezberleyecek kadar gözlemlemiştim onu. O yüzden arka bahçede yürürken karşıma çıkınca şaşırmadım.

"Prenses," dedi gülümseyerek. "Size rastlamak ne hoş. Günüm daha da güzelleşti." Gülümsemeye çalıştım ama ruhsuzdum. Kaşlarını çatıp bir elinin tersiyle yanağıma dokundu. "Hasta mısınız?"

Gözlerimin dolmasını engellemek ister gibi uzaklara baktım. "Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Ivan'ın yaptıkları-"

"Ne?"

"Suçlamıyorum sizi," dedim hemen. "Sizin ve kardeşlerinizin bana vermek istediği mesajı çok iyi anlıyorum ama yaşananlar kaldırabileceğim şeyler değildi. En azından bu oyuna alet olmanızı beklemezdim."

Andre'nin kaşları merakla çatıldı. "Ne mesajından, ne oyunundan bahsediyorsunuz siz?"

Şok olmuş gibi rol yaparak ona baktım. "Sizin haberiniz-" Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildim. "Lütfen, söylediklerimi unutun."

"Prenses-"

"Lütfen," diye yineledim. "Bu konuyu kapatın. Ivan'ın bana bir şey yapmasından korkuyorum."

Dudakları hafifçe aralandı. "Merak etmeyin," dedi. "O size bir şey yapamaz."

Başımı iki yana sallayıp hızla uzaklaşmaya çalıştım ama son anda dirseğimden yakaladı.

Haydi. Merak et. Konuştur beni. Konuyu kapatma.

"Ne yaptı size?" Tereddüt ederek başımı öne eğince bir adım atıp ellerimi tuttu. "Derdinizi paylaşmazsanız size yardımcı olamam."

Titrek bir nefes aldım ve yaşanan her şeyi anlatmaya başladım. Ben anlattıkça Andre şaşırdı, dehşete uğradı. En sonunda, "Lütfen size anlattığımı söylemeyin," diyerek sözlerimi sonlandırdım.

"Merak etmeyin," dedi. "Artık size bu şekilde zarar veremez."

Ah, Ivan'la karşı karşıya gelecekti. Harika!

"Peki, burada ne işiniz var?" dedi konuyu dağıtmak ister gibi.

"Biraz yürüyüş yapayım dedim, sonra size rastladım." Ardından gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. "Hayır, bilerek buraya geldim. Buradan geçeceğinizi bildiğim için."

Şaşırmış gibiydi. "Öyle mi? Neden?"

Bakışlarımı gözlerine sabitledim. O kadar yakındı ki ona bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldırmıştım. "Bilmiyorum, Andre. Sende bana iyi gelen bir şey var. Gülümsemen mi, bakışın mı, bilmiyorum ama senin yanında olmak istemekten, seni izleyip gittiğin yerleri incelemekten kendimi alamıyorum."

Aniden gelen itirafım üzerine şok olmuştu. Gözleri kocaman açılırken, "Özür dilerim," diye çekildim. "Nişanlınız varken bunları konuşmamalıyım. Ben... Bir an kendimi kaybettim. Size iyi gezmeler."

Arkamı dönmüş ilerliyordum ki, "Prenses," diyerek durmama neden oldu. Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi ama ona bakar bakmaz yüzümdeki gülücüğü sildim.

"Belki de biraz at binmek istersiniz. Burada gezmeye bayılırım."

Gülümseyip başımı aşağı yukarı salladım. "Çok isterim."

Birlikte sessizce ahıra doğru yürürken, "Zirakov'da erkek arkadaşınız var mıydı?" diye sordu.

Tek kaşımı kaldırıp suratına baktım. "Neden merak ediyorsunuz?"

"Hiç," dedi. "Eğer varsa onun için üzülecektim."

"Öyle mi, neden?"

"Beş prensin olduğu bir saraya geldiniz. Üstelik içlerinden biri..." Bir elini ağzının kenarına yerleştirip sanki sır verir gibi kulağıma eğildi.

"Andre adında çok yakışıklı biri." Ardından doğruldu. "Duyduğuma göre onu gören kadınlar hemen aşk böceği oluyormuş."

İçten bir kahkaha patlatıp omuzuna vurdum. "Andre," dedim. "Çok kötüsün!"

Birlikte atları sevdik, atlara bindik, sohbet ettik, dolaştık. Akşam yemeğinin ne ara geldiğini anlamamıştım bile. Sohbetimizin her bir saniyesi gülücüklerle ve flörtleşmelerle geçmişti. Ne zaman bana haddinden fazla yakınlaştığını fark etsem cilveli bir bakış atıp uzaklaşıyordum. Andre gibi erkekleri tanırdım. Bir kadını elde ettiklerinde hevesleri aniden buhar olur, havaya karışırdı. Bir daha da sizin yüzünüze bakmak istemezlerdi.

Yan yana yürüyen atların üstünde gülüşerek ahıra geldiğimizde bizi orada tanıdık bir yüz karşıladı: Andre'nin nişanlısı Rena. Genç kadın güzeldi, oldukça süslenmişti ve yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. Ama bu gülümseme bile bakışlarındaki kıskançlığı gizleyemiyordu.

Andre attan indikten sonra yanıma geldi ve inmeme yardımcı oldu. Kendim inebilirdim ama sanki yardımına muhtaçmış gibi ona sımsıkı sarılarak attan indim.

Ayaklarım toprağa değdikten sonra bizi karşılayan Rena'ya baktım. Beni görmezden gelerek kollarını nişanlısının beline doladı ve genç adamın dudaklarına bir öpücük armağan etti. Andre farkında değildi ama Rena'nın verdiği mesaj çok açıktı: *Benim o!*

Sırıttım. Pek uzun süre öyle olmayacaktı.

"Hizmetkârlar at sürmeye geldiğini söylediler, yalnızsın sandım."

"Değilim," dedi Andre. Ardından beni gösterdi. "Bahçede prensesle karşılaştık. Ona etrafı gezdirmek için at binmeyi teklif ettim."

Rena gülümsemesini bozmadan bana döndü. "İyi vakit geçirmişsinizdir umarım."

"İnanın iyi demek az kalır," dedim sırıtarak. "O kadar iyi vakit geçirdim ki..." Rena'nın gülümsemesi solar gibi oldu. "Nişanlınız çok hoşsohbet."

Rena tekrar kendini toparladı. "Öyledir." Ardından sevgilisinin koluna girdi ve önden ilerlemeye başladılar. Kurnaz bir gülümsemeyle onları takip ettim.



Odama girdiğimde yüzümde bir sırıtış vardı. Andre'ye ondan uzak kalamadığımı söylediğimdeki şaşkınlığı gözlerimin önünden gitmiyordu. Gitmek üzereyken beni durdurup dolaşmayı teklif ettiğine göre bana olan ilgisi artıyordu.

Güzel.

Aynada kendimi izlerken kapımın çalınmasıyla kaşlarımı kaldırıp gelen kişiye baktım. Hizmetkâr elinde yeni kıyafetlerle odama girdi. Elbiseleri dolaba asarken benimle ilgilenmedi. İşi bittikten sonra bana dönüp, "Bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladıktan sonra, "Hayır," dedim. "Yok."

Kız, "Bu akşam önemli devlet mensupları sarayda ağırlanacak," dedi.

Genç kadının lafını tamamladım: "Kral da ayakaltında olmamı istemiyor. Tamam, sorun değil."

"Tam tersi, prenses," dedi kız. "Kral sizin orada olmanızı özellikle istiyor."

Şaşırmadan edemedim. "Pekâlâ," dedim. "Hazırlanıyorum."

Kız selam verip odadan çıktıktan sonra kafam karışmış bir şekilde dolaba ilerledim. Mavi, askılı bir elbise aldım. Kabarık eteği oldukça zarif duruyor, sırt dekoltesi dikkat çekiyordu. Elbisemi giyip makyajımı yaptıktan sonra ısıttığım demirlerle saçlarıma şekil verdim ve akşam yemeğine birkaç dakika kala aşağı indim.

Odamdan çıkar çıkmaz sarayda bir telaşın hâkim olduğunu anlamıştım. Bir sürü muhafız, hizmetkâr, görevli sağa sola koşuşturuyordu. Herkesin acelesi vardı. Neye koşuşturduklarını bile bilmiyordum.

Dik durup yemek odasına doğru ilerledim.

Vincent

Taht odasına Andre'nin sinirle girmesiyle hepimiz şaşkınlık içinde ona bakakaldık. Doğrudan Ivan'a yönelip, "Derdin ne senin?" diye sordu.

"Neler oluyor?" diye araya girdim. Şükür ki odada annem ve babam yoktu. Yemek odasında misafirlerle ilgileniyorlardı. Biz de yanlarına gitmek için Andre'yi bekliyorduk.

Bir çırpıda anlatmaya başladı. Ivan'ın Kitana'yı yanına çağırışı, ona izlettiği ve Kitana'nın yapmak zorunda olduğu şey...

"Fazla tepki gösteriyorsun," dedi Ivan istifini bozmadan. "O sürtük fazla dik başlıydı. İtaat etmeyi, etmezse başına neler geleceğini öğrenmesi gerekiyordu. Ben de öğrettim, hepsi bu."

Andre daha da öfkelenmişti. "Senin bu zalim tavrından bıktık usandık artık. Topraklarını savunmak ve ülkenin geleceği için savaşıp adam öldürmeyi anlarım, saygı da duyarım ama sen insanların acı çekmesinden zevk alıyorsun. Senin bu kana susamışlığın krallıkta dedikoduların yayılmasına neden oluyor. Ayrıca Kitana bizim misafirimiz. Ona böyle davranmamalıydın."

Ivan başını kaldırıp sırıtarak ağabeyine baktı. "Kitana ve onun duygularına olan ilginden Rena haberdar mı, ağabey?"

Andre bir adım öne çıkınca Ivan'a saldıracak sandım. Son anda onu kolundan yakalayıp dışarı sürükledim.

"Bu çocuk sadece on yedi yaşında," diye bağırdı farklı bir odaya geçtiğimizde. "Ama şimdiden yaptıklarına bak. Bir gün hepimizi canlı canlı yakacak."

"Andre," dedim onu sakinleştirmek isteyerek. Diğer kardeşlerimden çok beni dinlerdi, biliyordum. "Söylediklerine katılıyorum ama Ivan'ın haklı olduğu bazı noktalar var."

Kaşlarını çattı. "Ne demek bu?"

"Kitana'nın hikâyesi mantıklı gelse de içimde kötü bir his var. Bir yanım hâlâ casus olarak saraya girmiş olması ihtimalinden korkuyor." Andre saçlarını karıştırırken, "Kadının korkması gerekiyor," dedim Kitana'yı kastederek. "Korkması ve bize zarar vermeye cesaret edememesi gerekiyor. Ek olarak ona bu kadar ilgi gösterme."

"İlgi gösterdiğimi nereden çıkardın?"

"Ben sadece kardeşin olarak seni uyarıyorum," dedim. "Sen bir Senteria prensisin. Zirakov prensesiyle yan yana görülmen bile itibarında ciddi bir zedelenmeye yol açar. Sen bir de onu korumak için kavga ediyorsun. Üstelik kiminle? Erkek kardeşinle!"

Andre'nin kafasının kurcalandığını görebiliyordum. Kardeşim söz konusu kadınlar -özellikle de güzel kadınlar- olduğunda kör oluyordu. Gözünü açmak da bana düşüyordu.

"Onu sadece bir haftadır tanıyoruz, unutma," dedim. "Şimdi içeri git, Ivan'la aranı düzelt. Ve Kitana'yla arana mesafe koy. Kız masumsa bile nişanlı olduğunu unutma. Rena'ya cinayet işleteceksin durduk yere."

Derin bir nefes aldı ve başını aşağı yukarı salladı. Gülümsedim ve sırtına birkaç kez vurup onu taht odasına geri götürdüm.



Yemek odasına geçip misafirlere tek tek güler yüz ve ilgi göstermek dünyanın en berbat işi olabilirdi. Burada birbirine gülen tüm erkek ve kadınların birbirlerinin arkasından dedikodu yaptıklarını, kuyu kazdıklarını çok iyi biliyordum ama yine de tahtın en güçlü varisi olarak aptalı oynamak, hepsine saygılı davranmak zorundaydım.

Yemek saati geldiğinde salonun kapısı açıldı ve Kitana içeri girdi. Açıkçası onu burada beklemiyordum. Misafirlerimizden hiçbiri Zirakov prensesiyle aynı sofrada oturmak istemeyecek kadar Irina ve halkına kin besliyordu. Onları suçlayamazdım. Bu yüzden babamın misafirleri rahatsız etme pahasına onu çağırmasına şaşırmıştım.

Kitana tüm zarafetiyle yanımıza gelirken yanımda oturan Andre'nin bir an nefesinin kesildiğini görmek gözlerimi devirmek istememe neden oldu. Rena gülümsemesini eksik etmedi ama nişanlısına öyle bir baktı ki içinde filizlenen kıskançlık tohumunun koca bir ağaca dönüştüğünü görebiliyordum.

Genç kadın yanımıza geldi, başıyla Estes'e selam verdi. Ardından masaya bakıp boş bir sandalye aradı. Kaşlarımı çatıp ben de etrafıma bakındım ama tüm sandalyeler doluydu.

Gözlerini kırpıştırdı. "Size eşlik edeceğim söylendi ama-"

"Doğru söylemişler," dedi babam. Yüzünde hafif, sinsi bir gülümseme belirdi. Kalabalığa döndükten sonra, "Değerli konuklarım," diye lafa girdi. Bağırmıyordu ama sesi o kadar güçlüydü ki sofradaki herkes

kendi arasında konuşmayı bırakıp babama döndü. "Sizi bu hanımla tanıştırmak isterim. Kendisi bir prenses. Adı Kitana." Konuklar hafif bir tebessümle Kitana'ya selam vermek üzereydi ki babam sözlerini tamamladı: "Kitana Zirakov."

Gülüşmeler bir anda kesildi. Herkes birbirine şaşkın bakışlar atarken babamın ne derece ciddi olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydiler.

"Irina'nın kızı mı?" diye sordu içlerinden biri. Kitana da şaşkın bir şekilde babama bakakalmıştı. "Nasıl olur?"

"Ta kendisi."

Kel, şişman bir adam ayaklandı ve iğrenir gibi Kitana'ya baktı. "Kralım," dedi. "Size saygım sonsuz ama bu pislikle aynı sofrada yemek yemem ben!"

Birkaç kişi konuşan adama katılırcasına homurdanmaya başlayınca babam, "Aynı sofradan yemek yiyeceğinizi kim söyledi?" diye sordu.

Dayanamayıp, "Bize katılacağını söylemiştiniz," diye lafa girdim.

Babam başını hafifçe salladı. "Doğru, katılacak." Ardından tatlı bir gülücükle Kitana'ya baktı. "Hizmetkâr olarak."

Birkaç saniye derin bir sessizlik oldu, ardından masadan kahkahalar yükseldi.

"Ne?" Kitana'nın yüzünde öyle bir ifade vardı ki gururunun incindiği her hâlinden belli oluyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kral hafifçe Kitana'ya eğildi. Kitana tam yanımda durduğundan ne söylediğini duyabilmiştim. "Oğullarımı birbirine düşürmeye çalışmanın karşılığı olarak kabul et."

Bakışlarımı Ivan'a çevirdim ama o da oldukça şaşkın görünüyordu. Öyleyse kim söylemişti ona Ivan ve Andre arasındaki kavgayı?

Bakışlarım çaprazımda oturan Tao'yla buluşunca cevabımı aldım. Tabii ya, her şeyi babama yetiştirmeyi kendine görev edinmişti.

Ivan şaşkınlığını attı, yüzüne bir sırıtış yayıldı. Bardağındaki şarabı tek seferde kafasına diktikten sonra boş bardağı masaya vurdu. "Prenses," dedi hizmetçilerle konuştuğu ses tonuyla. "Şarabım bitti, bana şarap getir."

BÖLÜM DÖRT

TAHT OYUNLARI



FAUN – SIEBEN RABEN

Kitana neye uğradığını şaşırmış bir şekilde bir babama bir de ona alaycı bakışlar atan Ivan'a baktı. Derin bir nefes alıp duruşunu dikleştirdi. Anlaşılan onu daha fazla yıkılmış görmemizi istemiyor, bize bu zevki tattırmamak için direniyordu.

Hiçbir şey söylemeden Ivan'ın yanındaki şarap testisini alıp kardeşimin şarabını doldurdu. Ivan'dan cesaret alan Rena tabağını Kitana'ya uzattı. "Bana meyve getir."

Andre öfkeli bakışlarını nişanlısına yöneltti ama genç kadının onu gördüğü bile yoktu. Kıskançlığını boşaltacağı bu değerli fırsatı geri çeviremeyecek kadar Kitana'dan nefret ediyordu.

Kitana derin bir nefes aldı ve kendine söyleneni yaptı. Kraliyet üyelerinin tavrını gören misafirler de Kitana'ya emirler yağdırmaya başladı. Yemek faslı normalden daha uzun sürdü çünkü kimse Kitana'ya hükmetme zevkinden kendini alamıyordu.

İçkimin bittiğini gören Cassandra, "Kitana," dedi. "Vincent'in şarabını doldur."

"İsteklerimi kendim söyleyebilirim, Cassandra." Kardeşim Ezra karısını terslediğim için bana aksi bir bakış attı ama umursamadım. Bu kadının her halta burnunu sokması canımı sıkıyordu.

Babam, "Dostlarım," dedi gayet keyfi yerinde olan kalabalığa. "Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir."

Kalabalıktan memnun homurtular yükseldi. Herkes babama kadeh kaldırdı ve bu akşam için teşekkür etti. Babam misafirlerine gülüm-

sedikten sonra bir baş hareketiyle Kitana'ya gitmesini söyledi. Kitana elindeki tabakları masanın kenarına koydu ve koşar adım çıkışa doğru yöneldi.

"Hizmetinden çok memnun kaldık!"

Kitana tam çıkarken Rena'nın sesi duyuldu. Onun alaycı yorumuna kalabalık katıla katıla güldü. Kitana, Rena'nın sesini duyunca birkaç saniye olduğu yerde kaldı. Ardından hızla yürümeye devam etti.

Davetlilerle biraz daha sohbet ettikten, devlet meseleleriyle ilgili görüştükten sonra onları uğurladık. Nihayet taht odasında babamla baş başa kaldığımızda, "Kitana'ya o şekilde davrandığım için bana kızdın galiba, Vincent," dedi.

Gülümsedim. "Bir düşman kızı için babama kızmak mı?" diye sordum. Ardından başımı iki yana salladım. "Asla. Ben sadece yaptığımız şeyin çok yersiz olduğunu düşündüm ve bir parçası olmak istemedim, hepsi bu."

Babam sırıttı. "Seni neden çok seviyorum, biliyor musun?" dedi. "Onaylamadığın bir karar alsam bile kendini de işin içine katıyor, *biz* diyorsun. Gerçek bir erkek işte tam da senin gibi olmalı." Gülümsedim ve başımı hafifçe öne eğerek selam verdim. "Bir gün bu tahtı sen devralacaksın," dediğinde kalbim çıkacak gibi oldu. "Ve eminim ki harika bir yönetici olacaksın."

"Senin izinden gideceğim," dedim.

Gülümsedi ve bir elini omzuma koydu.

Kitana

Defalarca gözlerimin dolmasına rağmen bir türlü ağlayamıyordum, içimden gelmiyordu. Ruhumda mutsuzluk değil, kuvvetli bir yangın vardı. O yangın ruhumdan taşmak, Estes'i ve ailesini yakıp tarihten silmek istiyordu. Bu yangının beni de yok etmesi umurumda bile değildi.

Onun yerinde olsam farklı davranmayacağımı bilmeme rağmen Rena'ya korkunç bir kin beslemiştim. Onun canını yakmak, bana yaptığı gibi onurunu parçalara ayırmak istiyordum.

Bugün yaşananlar bana Andre'nin gönlünü kazanma konusunda ne kadar hızlı olmam gerektiğini tekrar hatırlatmıştı. Andre silahım olmamalıydı, Andre *ben* olmalıydı.

Odamda sabırla misafirlerin gitmesini, gürültünün azalmasını bekledim. Sarayın kapısına bakan pencereimden davetlilerin yavaş yavaş ayrıldığını görünce hızla dolabıma yöneldim ve beyaz bir gecelik çıkardım. Göz alıcı bir dekoltesi, zarif işlemeleri olan harika bir parçaydı. Vücuduma tam oturması beni olduğumdan daha güzel gösteriyordu.

Üstümü giydikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Andre onun için hazırlandığımı anlamamalıydı. Sanki her zamanki hâlimmiş gibi karşısına çıkmak istiyordum. Fakat yakınlaşmamız için doğru zaman olmadığının da bilincindeydim. Bu yüzden bizi tam zamanında ayıracak bir faktöre ihtiyacım vardı.

Aynadaki yansımamın yüzüne sinsi bir sırıtış yayıldı. Bir taşla iki kuş vuracaktım.

Saray tamamen sessizliğe gömülürken elime bir kalem ve kâğıt aldım. Kâğıda bir şeyler karaladıktan sonra bir hizmetkâr çağırdım. En sessiz, en korkak olanı seçmiştim. İstediğim şeyleri ona söyledim, eline kalan son birkaç altınımı tutuşturdum ve gönderdim.

O çıktıktan hemen sonra ben de odadan çıktım.

Koridoru sadece duvara asılmış mumların titrek ışığı aydınlatıyordu. Olabildiğince ses çıkarmadan, parmak ucunda yürüdüm ve sonunda önünde durduğum odanın kapısını çaldım.

Andre uykulu ve yorgun gözlerle kapıyı açtı. Siyah bir pijama takımı giymişti. Beni görünce gözlerini kocaman araladı. "Kitana," dedi biraz yüksek bir sesle.

Bir elimi dudaklarıma götürüp, "Şşt," diye bir ses çıkardım. Kafasını dışarı çıkardı, gelen geçen var mı diye kontrol ettikten sonra kolumdan tutup içeri çekti.

"Ne oldu?" dedi kapıyı kapatıp.

Odasını kısaca inceleme fırsatı buldum. Benimkinden daha gösterişli olan odasına mavinin tonları hâkimdi. Büyük yatağı pencereye yakın tutulmuştu. Belli ki dışarıyı izlemeyi seviyordu. İçerideki tek ışık kaynağı pencereden süzülen ay ışığıydı.

Sanki gücüm tükenmiş gibi duvara yaslandım. "Ivan'la aranda ne geçti?" dedim. Sizli bizli konuşmayı çoktan bir kenara bırakmıştım. "Ne geçti de Estes böylesine köpürdü?"

Bir elini ensesine götürüp başını öne eğdi. "Üzgünüm," dedi. "Sana böyle bir şey yaptıracağını düşünemedim. Ivan'la biraz tartıştık, o da seni sorumlu tuttu."

Anlayışla başımı salladım. "Oğullarının arasını açmaya çalıştığımı düşündü, bana öfkeliydi," dedim. "Aslında her baba gibi tepki verdi." Karşımda durduğunda aramızda sadece bir adım vardı. "Lütfen bir daha beni savunmak için böyle işlere girişme," dedim.

"Bana bunu söylemek için mi geldin?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladıktan sonra doğruldum ve biraz yaklaştım. Ani yakınlaşmamızı beklemiyor olacak ki hafifçe dudaklarını aralamak dışında tepki vermedi. "Uyku tutmadı," dedim.

"Neden?"

Bir elimi saçlarına götürdüm, ardından dudaklarına. "Tek istediğim senin yanında olmakken nasıl huzurla uyuyabilirim, Andre?"

Ellerini tuttum. Ondan daha fazla tepki alamayınca hayal kırıklığına uğramış gibi başımı öne eğdim ve "Üzgünüm," dedim. "Seni rahatsız etmek istememiştim. Gidiyor-"

Fakat aniden öne eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırınca lafım yarım kaldı. Az önce ne yapacağını şaşırmış Andre gitmiş, yerine kendinden emin Andre gelmişti. Dudaklarımızı ayırdıktan sonra çenemden başlayarak boynuma uzanan bir öpücük yolu çizdi. Gözlerimi kapatıp başımı geriye atarken derin derin nefesler aldım.

Bakışlarımız tekrar buluştuğunda büyük elleri belimi kavradı ve beni yukarı kaldırdı. Ne yapacağımı bilerek zıpladım ve bacaklarımı beline doladım. Kucağına zıplar zıplamaz dudaklarımız birbirinin üstünde dans etmeye devam etti. Elimden gelenin en iyisini yapmaya, beni unutamamasını sağlamaya çalışıyordum. O oldukça rahattı ama ben hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.

Beni yatağa yatırıp ağırlığını üstüme verdiğinde kıkırdadım. O da küçük bir gülümseme sunduktan sonra dudaklarını boynuma dokundurdu, ardından öpücükleri aşağı indi. Eli eteğimin altına girerken korkmaya başlamıştım. Eğer böyle giderse istemediğim bir birliktelik yaşanacaktı.

Andre bedenimi keşfederken o kadar kendini kaybetmişti ki o farkında olmadan hafifçe doğrulup kapıya baktım. Nihayet kapının önün-

de birinin olduğunu gösteren bir gölge görünce sırıttım ve vücudumu yay gibi gerdikten sonra dudaklarımdan bir inilti kopmasına izin verdim. Dışarıdaki kişinin bizi duyması için yapmıştım bunu ama Andre hoşuma giden hareketler yaptığı için olduğunu sandı. Parlayan gözlerle bana bakıp dudaklarımızı birleştirdi.

Dudağını hafifçe ısırmamla sırıtması bir oldu. Elleri geceliğimin askılarını indirdikten sonra tekrar eteğime dokunmuştu ki tanıdık bir ses duymasıyla dondu kaldı: "Andre."

Andre hızla üstümden kalkıp gelen kişinin kim olduğuna baktı. Gelen Rena'dan başkası değildi. Hemen oturup beceriksizce üstümü örtmeye çalışıyormuş gibi yaptım ama bilerek bazı yerlerimi kapatmadım. Sofradaki gülümsemesinden sonra beni böyle görmesini istiyordum; nişanlısının yatağında yarı çıplak bir şekilde.

Rena ağladığını gizleme zahmetine girmedi. Gözyaşları yanağını ıslatırken elindeki buruşmuş kâğıdı yere attı, arkasını döndü ve bizi yalnız bıraktı. Andre gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra kızın peşinden gitti.

Onlar gittikten sonra toparlandım, Rena'nın attığı kâğıda baktım. Andre'nin ağzından yazdığım, Rena'yı çok özlediğimi ve bu akşam onu beklediğimi söylediğim nottu bu. Hizmetçi kız görevini iyi yerine getirmişti anlaşılan. Kâğıdı alıp şömineye attım ve yanmasına izin verdim. Ardından odama gidip huzur içinde bir uyku çektim.



Ertesi sabah Rena ve Andre hiçbir şey olmamış gibi bahçede yürüyorlardı. Açıkçası onları böyle görmeyi beklediğimden şaşırmamıştım. Rena gibi bir kız asla Andre gibi bir prensi terk etmezdi. Elbette bu olayın konuşulmamasını ve üstünün kapanmasını isteyecekti. Tahmin ettiğim gibi kimseye anlatmayacaktı.

Dün gece giriştiğim iş için pişman olmuştum. Rena için değil, kendi önüme engel çıkardığım için. Hiçbir şekilde not aldığını ispatlayamazdı, ispatlasa bile notu benim yazdığımı kanıtlayamazdı ama Andre'yi benden uzaklaştırabilirdi. Öfkeyle hareket etmiş, Estes'e ve tüm misafirlere olan hıncımı Rena'dan çıkarmıştım. Umuyordum ki bu bana çok pahalıya mal olmazdı.

Rena ve Andre'nin Cassandra'ya rastladığını görünce kaşlarımı çattım. Ardından Rena, Cassandra ile birlikte yürüyüşe devam edince Andre tek başına ahıra doğru ilerledi. Bu fırsatı kaçıramazdım. Koltuğun üstüne bıraktığım siyah pelerinimi aldım ve dışarı fırladım.

Ahıra geldiğimde Andre hâlâ oradaydı, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle atları seviyordu. Keyfi yerinde olduğuna göre dün gece Rena hiç sorun çıkarmamış olmalıydı. Belki de Andre'yle yakınlaşmama göz yumardı, kim bilir?

Andre beni görünce yüzündeki gülümseme seyrekleşti. Ona doğru ilerledim. "Seni merak ettim."

"Hallettik," diye cevap verdi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Görüşmemizi yasakladı mı?"

"Evet," dedi. Lanet olsun!

Böyle olacağı belliydi. Ne diye böyle aptal bir işe girişmiştim ki? Rena dikkate bile alınmayacak bir faktörken onu kendime düşman etmiştim. Şimdilik geri çekilmek zorundaydım. Andre'nin daha fazla üstüne gidersem benden uzaklaşırdı.

Başımı anladığımı gösterircesine salladıktan sonra arkamı döndüm. Tam o an bileğimden tutunca aniden arkamı döndüm. "Ama ben hiçbir yasağa uymam, Kitana," dedi. "Babamınkilere bile."

Dudaklarımda engel olamadığım bir gülümseme oluşurken beni ahırın en karanlık köşesine çekti, sırtımı duvara yasladı ve dudaklarımızı birleştirdi. Bu öyle derin, öyle uzun ve öyle arzu dolu bir öpücüktü ki aklının dün geceyi tamamlamakta olduğunu hemen anladım.

Elleri vücudumun her yerinde gezerken öpücüğümüze ara verdi. "Bu gece gel."

Sırıttım. "Yapamam," dedim. "Rena'nın gözü üstümüzde."

"Umurumda değil."

Beni tekrardan öpmeye başlamıştı ki Rena'nın, "Andre," diye seslendiğini duyunca geriledi ve beni karanlık köşemde bırakıp nişanlısına gitti. Ona gitmeden bana attığı bakıştan şu an yanımdan ayrılmanın onun için acı dolu olduğunu anlayabiliyordum. Çığlık atmamak, mutluluk gözyaşları dökmemek için bir elimle ağzımı kapattım. Başarmıştım! Annemin istediği gibi Andre'yi kendime bağlamıştım. Bundan sonrası

çorap söküğüydü. Tek yapmam gereken isteklerimi tatlı dille Andre'ye iletmekti. Sadece bir haftada benim için kardeşiyle karşı karşıya gelecek kıvama gelmişti. Kim bilir, belki de bir ay sonra onu tahtın yegâne varisi olması konusunda kandırarak ailesini yok etmeye ikna edebilirdim!

Üstüme başıma çekidüzen verdikten ve çevrede kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ahırdan çıktım, bahçede tek başıma yürümeye başladım. Yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemiyor, yanımdan geçen saray çalışanlarının bana kafaları karışık bir şekilde bakmasına neden oluyordum.

Başarmıştım! Evime döndüğümde tahtıma oturacaktım.

Karşıdan gelen iki tanıdık simayı görmemle yüzüm düştü. Vincent ve Aiden dikkatli bakışlarla beni incelerken onlara başımla selam verdim. Tam yanlarından geçip gidecektim ki Vincent, "Prenses," diyerek beni durdurdu.

Ona dönüp, "Buyurun," dedim.

"Bu sabah çok mutlu görünüyorsunuz." Dün geceden sonra yıkılmış olmam gerektiğini düşünmesini ve bu yüzden şüpheci yaklaşmasını anlıyordum.

"Yaşadığım en ufak dram için bile günlerce yas tutsaydım şimdiye ölmüş olurdum."

Derin bir nefes aldı. "Güzel," dedi. "Herkes için en iyisi unutmak, intikam rüyalarına dalmamak."

Bir eliyle yolu gösterdi. Anlaşılan onunla yürümemi istiyordu. Aiden bize geriden eşlik ederken Vincent'le yan yana yürüdüm. "Ivan'ın yaptıkları-"

"Bununla ilgili konuşmak istemiyorum," dedim hemen. Vincent başını aşağı yukarı salladı. Otis'e yapılanlar şöyle dursun, adını bile zihnime düşürmek ruhumda derin bir acının yayılmasına neden oluyordu.

Konuyu değiştirmek için, "Babanız benimle ilgili ne düşünüyor?" diye sordum. "Yani fikrinde bir değişiklik var mı?"

"Hayır," dedi. "Bu sarayda misafirdiniz, hâlâ öylesiniz. Dün geceki tutumu kararını değiştirmedi." Rahat bir nefes almıştım ki "Kendi iyiliğinizi bu kadar çok düşünüyorsanız Andre'den uzak durmanızı öneririm," diye lafı yapıştırdı.

"Ne demek bu?"

Cevap vermeden önce sırıttı. "Ben çocuk değilim, prenses. Hatta sizden büyüğüm. O yüzden beni aptal yerine koyup bir haftada yazılan aşk hikâyesine inanmamı beklemeyin."

Andre'yle aramdakileri gizlemenin anlamı yoktu. Vincent oldukça zeki bir adamdı. "Elbette böyle bir şey iddia edemem," dedim. "Kardeşinize âşık olmak için daha çok zamana ihtiyacım var ama onun dikkat çekici olduğunu kabul etmeliyim. Onun da bana karşı ilgisi varken ondan uzak durmak oldukça zor oluyor."

"Ben uyarımı yaptım," dedi. "Aranızdaki bu şey her neyse babam bu durumdan hiç memnun olmayacaktır. Üstelik Rena'yı da hafife almayın. Pençelerini henüz çıkarmaması hiç çıkarmayacağı anlamına gelmez." Ardından yan gözle bana baktı. "Babam ve Rena bir şey yapmazsa, kardeşlerimi korumak için ben yaparım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

Başını hafifçe yana eğdi ve dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi ama bu gülümseme sevecenlikten çok saldırganlık barındırıyordu. "Kimsenin haberi olmadığı sürece kardeşimin yatağında eğlencesi olabilirsiniz," dedi. "Umurumda bile değil ama ona zarar vermeye kalkarsanız bir an bile düşünmem, babamın kararını hiçe sayma pahasına sizi Ivan'ın önüne atarım. İnanın ki sizi öldürmek, yapacakları arasında en merhametli şey olur."

Aramızdaki düşmanlık yüzünden söylediklerinin umurumda olmaması gerekirdi ama benimle böyle konuşması gururumu incitmişti. "Ben kimsenin yatak odası eğlencesi değilim, sevgili prens," dedim. "Ben Zirakov prensesiyim, benimle basit bir fahişeymişim gibi konuşamazsınız."

Sırıtarak öne eğildi. "Öyle davranmazsanız öyleymişsiniz gibi konuşmam."

Öfkem o kadar büyüdü ki bedenimi aştı, gökyüzüne ulaştı. Kendime hâkim olamayıp yüzüne bir tokat yapıştırmak için elimi kaldırdım ama bileğimi havada yakaladı. Sırıtışından eser yoktu şimdi. Bana öyle bir bakıyordu ki birini bakışlarla öldürmek mümkün olsaydı şüphesiz şu an nefes almıyor olurdum. Aramızdaki mesafenin birden bu kadar azalması kendimi güvensiz ve rahatsız hissetmeme neden olunca sıkıca

tuttuğu bileğimi kurtarıp hızlı adımlarla saraya ilerledim. Bana söylenen her şeyi, hakaretleri şimdilik karşılıksız bırakmak zorundaydım ama gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

O kadar öfkelenmiştim ki nereye gittiğime dikkat etmedim. Odamdan çok uzakta, sarayın başka bir kanadında olduğumun farkına çok geç varmıştım. Zemin tıpkı duvarlar gibi gri taşlarla kaplıydı. Etrafta hiç muhafız yoktu ki bu pek alışıldık bir durum değildi. Biraz ilerledikten sonra sol tarafta kalan kahverengi tahta kapı dikkatimi çekti. Diğerlerinden daha tenhadaydı bu kapı. Sertçe itip çekiştirmeme rağmen bir türlü açılmadı. İçime bir merak dalgası yayılırken kulağımı kapıya dayadım. Hiç ses yoktu.

Koridordan ayak sesleri gelince geri çekilip ilerlemeye devam ettim. Beni gören muhafızlar şaşkınlık içinde bana baktılar. "Ne işiniz var burada?" dedi içlerinden biri. Kızdığını gizleme zahmetine girmiyordu.

"Yolumu kaybettim," dedim. "Beni odama götürür müsünüz?"

Benimle konuşan muhafız arkadaşına başıyla bir işaret yapınca diğeri ilerlememi işaret etti ve bana odama kadar eşlik etti.

Cassandra

Akşam yemeği gelip geçmiş, vakit yatma saatine gelmişti. Tüm günün yorgunluğuyla aynalı masanın karşısına geçip yeni getirttiğim bitkilerden yapılan karışımı yüzüme sürerken aynanın yansımasından kocam Ezra'ya baktım. Yatağına yatmış, kitabını okuyordu.

"Kitana'yı gördün, değil mi?" dedim. "Ona ev sahipliği yaptığımız yetmiyormuş gibi bir de kralımıza tavır takınıyor, yemeğe gelmiyor." Açıkçası tam da o küçük şıllıktan beklenen bir hareketti ama yine de öfkelenmiştim. "Babamız ona yanındaki sandalyeyi ayırdı ama bu pis sürtük kıymet bilmiyor."

Ezra sözlerimi hiç dikkate almıyor gibiydi. "Bizi ilgilendirmez, Cassandra. Boş ver."

Aniden ona döndüm. Hızlı hareketim bakışlarını kitaptan ayırıp yüzümde sabitlemesine neden oldu. "İlgilendirir, Ezra," dedi. "Kralın en büyük oğluyla evliysem bu sarayda olan her şey beni ilgilendirir." Ardından önüme döndüm. "Zaten ilgilenmediğimiz için bu hâlde değil miyiz?"

"Ne varmış hâlimizde?" Ona baktığımda öfkeli bakışlar attığını gördüm. Gururunu incitmek istememiştim ama geri adım atmaya da niyetim yoktu. Doğrulup yataktaki yerime kuruldum.

"Bilmiyormuş gibi yapma, Ezra," dedim. "Vincent bizi nasıl eziyor, baban nasıl göz yumuyor, farkında değil misin? Tahtın en güçlü varisisin, kardeşlerin en büyüğüsün ama saygı gördüğün yok."

Ezra bir eliyle sakallarını kaşıdı. Bu konuyu konuşmaktan son derece rahatsızdı. Elini tuttum. "Ucuz entrikalara dâhil olmak istemediğini, tek derdinin babana yaranmak olduğunu görüyorum ama bu sarayda yükselmek istiyorsan birilerinin üstüne basmalısın. Hizmetkârsan başka bir hizmetkârı basamak yaparsın, muhafızsan başka bir muhafızı..." Lafımı tamamlamadan önce gözlerine baktım. "Prenssen başka bir prensi."

Kaşlarını kaldırdı. Söylediklerim dikkatini çekmiş gibiydi. "Aklındaki nedir?"

"Andre'nin tahtla ilgisi yok, Ivan da o kadar vahşi ki baban ona tahtını emanet edemez. Tao da oldukça zeki ama henüz tecrübesiz bir çocuk. Şu an tahtın en güçlü varisi Vincent. İlk işimiz onu ekarte etmek olmalı."

"Nasıl yapacağız bunu?"

Sırıttım. "İtibarını iki paralık ederek."

Bir kahkaha patlattı. "Kendine gel, Cassandra," dedi. "Vincent'ten bahsediyoruz. Babam, askerler, halk... Herkes ona saygı duyuyor. İtibarını zedeleyemeyiz."

"Aklımdaki şeyi yaparsak öyle bir zedeleriz ki..." dedim. "Ülkeden bile kaçmak zorunda kalır."

Kafası iyice karışmış görünüyordu. "Ne yapacağız?"

Gülümsedim ve planımı anlattım.

BÖLÜM BEŞ

HAVADA ÇARPIŞAN KILIÇLAR



DEREK FIECHTER - ROYAL SCRIBE

Kitana

Muhafızlar beni ite kaka meydana götürüyor. Üzerimde krem rengi, kirden simsiyah olmuş bir paçavra var. Çevremdeki insanlar o kadar öfkeli ki ellerindeki taşları üstüme atmaktan çekinmiyorlar. Tek dertleri acılar içinde öldüğümü görmek.

Sonunda meydana geliyorum. Karşımdaki kazığın altına bir sürü odun atılmış. Kalabalık yakılmak üzere getirildiğim alanın etrafında daire oluşturuyor. Çabalarımın yararsız olduğunu bilsem de kollarımı saran ellerden kurtulmak için debeleniyorum. Muhafızlar her hareketimde daha da güçleniyorlar. Korktuğumu gören kalabalığın dudaklarından vahşi hayvanlara özgü zevk çığlıkları dökülüyor.

Muhafız beni odunların üstüne çıkarıyor. Beni ters çevirip ellerimi kazığın arkasından sıkıca bağlıyor. Ne ağlayabiliyorum ne konuşabiliyorum ne de hareket edebiliyorum.

Derken Ivan çıkıyor kalabalıktan. Elindeki meşalenin alevi suratına düşerken yüzündeki sırıtmayı gizlemiyor. Dudaklarını hareket ettiriyor. Sesini duyamasam da ne dediğini anlıyorum: "Cehennemde görüşürüz."

Ve sonra elindeki meşaleyi ayaklarımın dibinde duran odunların üstüne atıyor.

Nefesim kesilmiş bir şekilde doğruldum. Ellerim vücudumda geziyor, alevleri söndürmeye çalışıyordu. Bedenim ter içinde kalmıştı. Birkaç saniye sonra sadece bir rüya gördüğümü anladım ama bu yine de içimi soğutmadı. O kadar gerçekçiydi ki...

Ayağa kalkıp yerden tavana kadar uzanan pencereyi açtım. Yüzüme soğuk havanın çarpmasıyla ürperdim ama biraz nefes almaya ihtiyacım olduğundan geri çekilmedim. Bir elimi terli enseme, ardından deli gibi çarpmayı sürdüren kalbime götürdüm. İçimdeki huzursuzluğun, uykularımı kaçıran kâbusların nedenini anlayamıyordum. Andre benimdi işte, daha ne istiyordum?

Pencereden dışarı bakmak yeterli gelmeyince pelerinimi alıp kapımı araladım. İki muhafız da aniden bana baktı. "Bir isteğiniz mi var?"

"Hayır," dedim. "Yürüyeceğim."

Bir şey söylemediler, sadece bahçeye çıkarken aramıza belli bir mesafe koyarak beni takip ettiler.

Ağaçların arasından yürürken derin bir nefes aldım ve burnuma dolan toprak kokusunun ruhuma huzur vermesine izin verdim. Burada geçirdiğim beş dakika bile rüyamın etkisini oldukça azaltmıştı.

Sert bir rüzgâr esince pelerinime iyice sarındım. Ruhum yeterince dinginleştiğine göre zatürre olmadan saraya dönebilirdim. Arkamı dönüp ilerlemek üzereydim ki bir ses duymamla yerimde çakılı kaldım. Aniden durduğumu gören muhafızların elleri anında kılıçlarına giderken etraflarına bakındılar.

Tekrar arkamı dönüp sesin geldiği yöne baktığımda dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Yaklaşık bir buçuk aylık yavru bir kedi vardı karşımdaki ağacın dibinde. Gözlerimin içine bakıp cılız sesiyle miyavlıyor, bakışlarıyla onu bu soğuktan ve açlıktan kurtarmam için yalvarıyordu. Ben bile bu koca bedenimle titrerken bu küçük canlının ne kadar acı çektiğini düşünmek bile istemedim. İçimde birden peyda olan koruma içgüdüsüyle kediyi aldım ve pelerinime sardım.

Yaklaşık yarım saat sonra adını koymadığım küçük dostum şöminenin önünde onun için mutfaktan getirttiğim pastırmaları keyifle yiyordu. Onu izlerken ister istemez insanın içi ısınıyordu. O karnını doyururken başını okşamaktan kendimi alamadım.

"Ne kadar güzel bir şeysin sen," diye mırıldandım. "Annen nerede acaba?" Bu düşünce dudaklarımı büzmeme neden oldu. "Seni de mi terk ettiler yoksa?" dedim alaycı bir tavırla. "Bana birini anımsatıyorsun."

Kedi kafasını kaldırıp gözlerimin içine sanki beni anlar gibi bakınca gülümsemem yayıldı. Elbette anlıyordu. Söylediğim sözleri kelimesi

kelimesine ayırt edemese de kalbinin derinliklerinde vermek istediğim duyguyu hissediyordu.

Küçük dostum karnını doyurduktan sonra uzandı ve çok kısa bir süre içinde uyuyakaldı. Gülümseyip onu kaldırdım ve yatağıma taşıdım. Sonuçta yatağım ikimizin de sığacağı kadar genişti.

Kedi yanımda kıvrılıp uyurken bu kadar küçük bir varlığın hissettiğim yalnızlığı nasıl böylesine kolay yok edebildiğine şaşarak uyuyakaldım.

Ertesi sabah kapımın ısrarla çalmasıyla birlikte huzurlu uykum bölünmüş oldu. Yatakta oturur vaziyete geldikten sonra, "Gel," diye seslendim. İçeri hizmetli kız girdi. Lacivert, iş yapabilmesine olanak tanıyacak kadar rahat bir elbise giymiş, saçlarını örmüştü. "İyi sabahlar," dedi. "Kral Estes bu sabah askeriyeye uğrayacak. Sizin de orada olmanızı istedi."

Kaşlarımı çattım. "Askerlerin arasında ne yapacağım ki ben?"

Başını hafifçe sallarken, "Bir bilgim yok," dedi. "Bize sadece gelmeniz söylendi."

İlk önce kıza hasta olduğumu söyleyerek göndermeyi düşündüm ama sonra tamamen mantıksız bir fikir gibi geldi. Estes'in yüzünü görmek her ne kadar midemi bulandırsa da soğukkanlılığımı korumalıydım. Bana hizmet ettirmesi, aşağılamaya çalışması elbette canımı çok yakmıştı ama tahmin ettiğimden daha misafirperver davrandığı da bir gerçekti. Üstelik ben düşmanının kızıydım, ne bekliyordum ki?

"Tamam," dedim. "Geliyorum hemen."

Hizmetli kız selam verip yanımdan ayrılınca ayaklandım. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra üstüme uzun kollu, koyu yeşil bir elbise geçirdim. Elbisemin eteklerindeki altın işlemeler terzinin elinden nasıl özenle çıktığını haykırır gibiydi.

Yanıma siyah bir pelerin aldıktan sonra kapıyı açtım. Az önce odamdan çıkan kız hâlâ beni bekliyordu. Oradan ayrılmadan önce yatağımda uyuyan kediye baktım. Muhafızlardan en aklı başında görünene dönüp, "Odamda bir kedi var," dedim. "Lütfen ona iyi bakın."

Muhafızın gözleri kısıldı. Konuşmasa da '*Senin peşinde dolaştığımız yetmezmiş gibi bir de kedini mi başımıza musallat edeceksin?*' der gibiydi. Bu yüzden, "Lütfen," diye yineledim. "O daha çok küçük. Dün gece onu bulduğumda ölmek üzereydi. Bana inat edip masum bir canlıya

eziyet etmeyin."

Muhafızlar bu ısrarıma ve kibarlığıma şaşırmış olacaklar ki kısaca birbirlerine baktılar. Ardından konuştuğum adam, "Merak etmeyin," dedi. "Biz ilgileniriz."

Adamın sözüne ne kadar güvenebilirdim, bilmiyordum ama kedime iyi bakılacağını duymak yüzümde minnet dolu bir tebessümün oluşmasına neden oldu. Ardından kralı daha fazla bekletmemek için beni bekleyen hizmetliyle ilerledim.

Kral beni kapının önünde bekliyordu. Siyah saçlarına özenle takılan elmas tacı, lacivert pantolonu ve beyaz kürküyle oldukça uyum sağlıyordu. Yanında duran oğulları da en az onun kadar ihtişamlıydı.

Kralın yanına ilerlerken Andre'ye kaçamak bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Gözlerinde oluşan parıltı neredeyse gülmeme neden olacaktı ama nerede olduğumuzu hatırlayıp kendimi durdurdum.

Estes'in önünde durduğumda, "İyi sabahlar," dedim.

Başını hafifçe eğerek selamıma karşılık verdikten sonra, "Haydi," dedi çocuklarına dönüp. "Gidiyoruz."

Kendime engel olamayıp, "Gidiyor muyuz?" diye sordum. "Kraliçe ve gelinlerinizi beklemeden mi?"

Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Askeriyeye genelde ben ve oğullarım gideriz. Kraliçem ve gelinlerim sarayda kalır."

Kafam allak bullak olmuştu. Biraz da beni neyin beklediğini düşünerek ürktüm. "Peki, ben neden geliyorum?"

"Gidince görürsün," dedi Estes. Anlaşılan gizemli adamı oynamaktan sonsuz bir keyif alıyordu.

Saraydan çıktığımızda bahçede bizi bekleyen iki at arabasını gördüm. Ezra, Vincent ve Estes öndeki ihtişamlı arabaya binerken ben, Andre, Tao ve Ivan arkadaki arabaya doğru ilerledik. Üç prensle baş başa kaldığımda bilerek geriden geldim. Önden ilerleyen Andre omzunun üstünden küçük bir bakış attı. Ardından bilerek yavaş yürüyüp yanıma geldi.

"Nasılsın?"

"İyiyim, prensim," dedim cilveli bir sesle. "Yakışıklı yüzünüz sabahıma güneş gibi doğdu."

Önüne bakarken yüzünde bir sırıtma oluştu. "O sizin güzelliğiniz, prensesim," dedi benim gibi alaycı bir sesle.

Bir süre yürüdükten sonra, "Rena'yla konuştun mu?" diye sordum. "Hiçbir şeyden şüphelenmiyor, değil mi?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Şüphelense de benimle paylaşmıyor." Ardından göz ucuyla bana baktı. "Hem şüpheleneceği bir şey olmadı ki."

Şaşırarak gözlerimi ona çevirdim. "Ah, haklısın," diye mırıldandım. "Ahırda olanlar gördüğüm bir rüyaydı sadece." Arabanın önüne geldiğimizde başımı çevirip yaramaz bir ifade takındığı yüzüne baktım. "Hiç uyanmak istemediğim bir rüya."

Ardından arabaya binip Tao'nun yanına oturdum.

Yol benim için oldukça sıkıcı geçmişti. Ivan, Andre ve Tao kendi aralarında hararetle sohbet ediyorlardı ama neden bahsettiklerini anlamadığım için konuşmalarına katılamıyordum. Askerî veya gelecek savaşları kapsayan bir meseleyle ilgili ağızlarından bir şey kaçıracaklar mı diye özellikle kulak kabartmıştım ama hayır, yakından uzaktan alakası yoktu muhabbetlerinin. Bakışlarımı küçük pencerenin ardındaki doğa manzarasına odaklamıştım ki kaybolan çocuklarla ilgili bir şeyler duymamla prenslere döndüm.

"Çocuklar mı kayboluyor?" diye sordum. Sanki orada olduğumu yeni fark etmişler gibi üçü birden boş bakışlarla bana baktı. Ivan merakım karşısında gözlerini devirirken Tao, "Evet," diye yanıtladı. "Köle satıcılarından oluşan bir çetenin işi olduğunu düşünüyoruz."

"Neden?"

"Kaybolan çocuklar belli bir profildeler çünkü," dedi. "Gelir düzeyi pek yüksek olmayan, çocuklarını bulmak için tüm krallığı birbirine katamayacak ailelerden. Ayrıca çocuklar maksimum altı yaşında oluyor."

"Kaç çocuk kayboldu şimdiye kadar?"

"Sayıları oldukça az," dedi Tao. "Bu kayıp vakalarıyla neredeyse on beş yıldır uğraşıyoruz. Bu zamana kadar yaklaşık yüz çocuk kayıp olarak ihbar edildi."

Dilim damağım kurumuştu. "Yüz mü?" Bir elimle düşünceli bir şekilde çenemi kaşıdım. "Bence bu bir çetenin işi değil," dedim. "Daha başka bir şey var bunun arkasında."

Ivan küçük ve alaycı bir kahkaha patlattı. "Fikirlerin bizim için önemli olsa onları duymak isterdik, prenses."

Andre onaylamayan bakışlarla kardeşine bakarken Tao, Ivan'ın sözlerini umursamadı bile. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Eğer ben bir köle tüccarı olsaydım yılda satacağım üç beş çocuğa bel bağlamazdım. Daha fazla çocuk kaçırmam gerekirdi. Ne bileyim, yetimhanelere saldırırdım mesela. Sokak arasından toplanan birkaç çocuktan daha iyi bir seçenek. Bir de yaş meselesi var tabii. Hiçbir efendi, kendisine hizmet edemeyecek kadar güçsüz bir çocuğu himayesine almaz. Güçlü, elinden iş gelen erkekleri ya da kadınları seçer."

Üç kardeş de birbirlerine baktılar. Sanırım işin bu kısmını şimdiye kadar es geçmişlerdi. "Ayrıca," dedim. "Yüz çok büyük bir sayı gibi görünüyor ama yıllara böldüğümüzde çok az. Bu çocukları kaçıran her kimse onları belli bir amaca hazırlamak istiyor olmalı." Biraz düşündükten sonra, "Çocuklar fuhuşa zorlanıyor olabilirler," dedim. En mide bulandırıcı ve olmasından korktuğum ihtimal buydu ama yok sayamayacağımız kadar güçlüydü. Tao'ya baktım. "Genelevleri araştırmalısınız, prens."

Beni dikkatle inceledikten sonra düşünceli bakışlarını pencereye çevirdi. Kaybolan çocuklara bir nebze yardımımın dokunmasını çok isterdim ama bu konunun şimdilik rafa kaldırıldığını biliyordum. Tao'nun gözlerinde düşüncelerimi ciddiye aldığına dair bir ifade görmüştüm, söylediğim ihtimallerin üzerinde duracaktı.

Araba sonunda durduğunda küçük pencerenin perdesini hafifçe araladım. Dışarı bakar bakmaz küçük dilimi yutacaktım. Estes'i değil, sadece arabalarını görmelerine rağmen başlarını öne eğerek selam veren o kadar çok kadın ve erkek vardı ki... Hepsi birbirinden güçlü, birbirinden hırçın görünüyordu. Şimdi bir savaş çıksa sonlarını düşünmeden kendilerini kılıçların önüne atabilecek kadar deli bakıyordu gözleri. Sanki çok tatlı görünüyorlarmış gibi bir de giydikleri gri zırh onları iyice tehlikeli gösteriyordu.

"Ne o?" dedi Ivan askerleri uzun uzun incelediğimi görünce. "Askerlerin karşısına Zirakov Prensesi olarak çıkmaktan korktunuz mu yoksa?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Gösterdiği en cesur hareketi sandalyeye bağlı zavallı insanlara işkence etmek olan birine göre korkuyu fazla dilinize dolamadınız mı, prensim?"

Çıkışıma gücenmemiş, aksine eğlenceli bulmuştu. Suratına kocaman bir gülümseme yayılırken bir görevlinin kapımızı açmasıyla arabadan indi. Ivan'ın hemen ardından yanımda oturan Tao da dışarı çıkıp askerleri selamladı.

Andre ayaklandı. "Kimse sana bir şey yapamaz," dedi. "Buraya kralın koruması altında geldin."

"Bunu biliyorum," dedim. Yine de zarar görmeyeceğimden emin olamıyordum. Buraya getirilişimin bir sebebi olmalıydı.

Andre'nin peşinden inip kralın ve iki oğlunun yanına gittik. Estes öne çıkıp askerlerini selamladı. O konuşurken aniden beni göstermesini ve '*Bu kızla ne yapıyorsunuz yapın!*' demesini bekledim ama beni yanıltı.

Kral ve oğulları ikişer sırayla önden ilerlerken onları en arkadan takip ettim. Askerler krala gülücükler saçtıktan sonra meraklı gözlerle beni inceliyor, bana bakarak aralarında konuşuyorlardı. Muhtemelen kim olduğumu merak ediyorlardı.

Estes rütbeli askerlerle sohbet etti. Askerlerin eğitimleri hakkında derin bir sohbete girerken bizden, daha doğrusu benden uzaklaştı.

Komutanın özel konağına geçip kahvaltımızı orada dışarıdan gelen kılıç sesleri eşliğinde yaptık. Askerler Estes'e öyle hayranlıkla bakıyorlardı ki ona ne kadar bağlı olduklarını anlayabiliyordum. Sanki onu görmek bile tüm kederlerini onlara unutturmuştu.

Yemeğimizi yedikten sonra, "Balkona çıkalım mı, kralım," dedi komutan. "Odamın hemen altında bir antrenman sahası var. Askerlerimizi izlemek eminim ki size keyif verecektir."

Estes'in yüzünde bir gülümseme oluşurken, "Çok memnun olurum," dedi ve ayaklandı. O ve oğulları dövüşleri izlemek üzere balkona çıkarken ne yapacağımı bilemeyerek masada oturdum fakat Estes, "Kitana, yanıma gel," deyince derin bir nefes alıp ayaklandım.

Balkona çıkıp Estes'in yanında durdum ve ellerimi onun gibi tahta korkuluklara yasladım. İki iri yarı asker altımızdaki büyük, demirlerle çevirili kare şeklindeki sahada kılıç sallıyordu. Sahanın dışındaki askerlerse tezahürat yaparak dövüşen askerleri dikkatle izliyordu.

"Ne garip," diye mırıldandım kendime engel olamayarak.

Sesli düşünmem Estes'in dikkatini çekmiş olacak ki bana döndü. "Garip olan nedir?"

"Buradaki askerlerin hepsi annemi yok etmek için eğitiliyor," dedi. "Ve ben eğitimlerini izliyorum."

Estes derin ve düşünceli bir nefes aldı. Gözlerindeki ifadeden kafasından bir sürü şeyin geçtiği belliydi. "Bizi bu duruma Irina getirdi," dedi. Ardından çenesiyle savaşan askerleri gösterdi. "Şu gördüğün askerlerin ona nefret beslemesinin sorumlusu o."

Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Çocukluğum sizin ne kadar cani olduğunuzla ilgili anlatılarla dolu," dedim. "Halkımıza, masumlara saldırdınız. Hiçbir suçu olmayan zavallı halkımızı işkence etmesi için oğlunuz Ivan'a verdiniz. Size anlatacak şeyleri olmayan, ülkenin stratejileriyle ilgili hiçbir şey bilmeyen siviller olduğunu biliyordunuz ama yine de acı çekerek ölmelerini istediniz." Tüm bunları söylerken sesim o kadar kısık ve sakin çıkmıştı ki kendimi tebrik ettim. "Beni kaçmak zorunda bıraktıktan sonra dönüp annemi savunacak değilim ama biraz olsun aynaya bakmalısınız. Her şeyin sorumlusu gerçekten de annem mi?"

Bana ters bir bakış attı. "Peki, bizim askerlerimiz ne olacak, Kitana?" diye sordu. "Annesiz, babasız bırakılan çocuklarımız ne olacak?"

"Bir savaş başlatırken kayıplarınız olacağını göz önünde bulundurmalıydınız."

"Savaşı başlatan benim yani, öyle mi?" diye sordu dişlerini gösterecek şekilde sırıtarak. Gülümsemesi gözlerine yansımamıştı. "Böyle mi anlattılar sana?"

Sözleri çok içtendi ama Estes'in dudaklarından dökülen kelimelere gözüm kapalı inanacak kadar aptal değildim. Yine de derin düşüncelerin zihnimi karıştırmasını önleyemeyerek önüme döndüm.

Bir süre sessizce birbirine saldıran askerleri izledikten sonra, "Zirakov'da hiç askerî birlikleri ziyaret ettin mi?" diye sordu Estes.

"Elbette ettim," dedim. "Ben tahtın en güçlü varisiydim. Askerlerin gönlünü kazanmak zorundaydım."

Bakışlarını askerlerden çevirmeden sordu: "Söyle bakalım, Zirakov askerleri mi daha güçlü yoksa Senteria askerleri mi?"

Sırıtmadan edemedim. Bu soruya Senteria olarak cevap vermek

içimden gelmiyordu fakat başımın belaya girmesini de istemiyordum. "Doğru mu söylememi istersiniz yalan mı?" dedim.

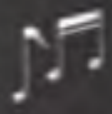
"İçinden geçeni söyle."

Askerlere tekrar bakarken gözümün önüne Zirakov savaşçılarını getirdim. "Sizi kırmak istemem ama," diye başladım söze. "Askerlerinizin Zirakov kahramanlarından öğreneceği çok şey var."

Başını hafifçe aşağı yukarı salladıktan sonra kınındaki kılıcını çekti. Demirin sesiyle bağıran herkes sustu ve krala baktı. Savaşçılar bile şaşkınlıktan savaşmayı bırakmışlardı. Kralın oğulları ne olacağını merakla beklerken Estes kimsenin beklemediği bir şey yaptı: Kılıcını bana uzattı. "Kanıtla o zaman."

BÖLÜM ALTI

KAN ve HANÇER



Malukah – Age of Oppression

Ezra

Kitana babamın uzattığı kılıcı alıp tartarken babam bize eşlik eden yetkili subaya döndü. "Beş asker seçin ve sahaya çıkarın," diye emir verdi. "Prenses içlerinden birini seçip teke tek savaşacak."

Asker memnuniyetle önce babama, ardından Kitana'ya selam verdi. Ona sadece bir prenses olduğu için gösterdiği saygı neredeyse kahkahalarla gülmeme sebep olacaktı. Acaba onun *nerenin* prensesi olduğunu bilse böyle gülücükler saçarak eğilir miydi?

Askerler sahaya çıkarken Kitana da balkonun köşesindeki merdivenlerden inerek kum zeminli sahaya ilerledi. Merdivenlere varmadan önce Andre'ye kaçamak bir bakış atması gözümden kaçmamıştı. Erkek kardeşimse ona öyle bir baktı ki bir an ağzının kenarından salyalar akacak sandım. Yüzümü ekşitmeden edemedim. Onun gibi aynı anda birkaç kadını idare eden ve hayatındaki tüm kadınlara hayatının aşkı olduğunu hissettirebilecek kadar kurnaz olan bir çocuk nasıl oluyordu da bir kadına kapılıyordu, aklım almıyordu!

Kitana sahaya çıktığında beş erkek en zayıftan en iriye olacak şekilde dizilmişti. Hepsi resmî bir selamla, ifadesiz bir yüz ifadesiyle krala bakıyordu.

Prenses en zayıf olanı izlerken Ivan kıkırdadı. "En güçsüzünü seçecek, bekleyin."

Andre çenesini kaldırdı. "Hiç sanmıyorum, kardeşim."

Ivan keyfinin kaçmasına izin vermedi. "Sen de haklısın," diye fısıldadı babamız duymasın diye. "Bana da bacaklarını açsa ben de onu savunurdum."

Andre, Ivan'a kızgın bir bakış attı ama Ivan hiç oralı olmadı. Babamın yanında bir tartışma çıkmasından korkarak ikisine de uyarı gönderen bakışlar attım. Andre beni ciddiye alarak bakışlarını Ivan'dan ayırdı ve sahaya çevirdi.

Kitana ikinci askeri de es geçip üçüncü askere geçerken Andre'nin yüzünde haklı çıktığı için bir gülümseme oluştu. Kitana ilerledi, dördüncü askeri de geçti ve en güçlü askerin karşısında hafifçe eğilip selam verdi.

"Bu kız aptalın teki," diye sesli bir yorumda bulundu Ivan. "En güçlü askeri yenebileceğini sanıyor."

"Amaç yenmesi değil ki," dedi Tao. Kitana'nın seçimi onu hiç heyecanlandırmamış gibiydi.

"Öyle mi?" dedi Vincent. "Neymiş amacı?"

"Bize bir mesaj vermek," dedi. "Cesaretini kanıtlamak, en güçlü askerimizden bile korkmadığını haykırmak."

Tao'nun sözlerini duyduktan sonra Kitana'nın seçimi daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Bu farklı bakış açısı içimde karşılaşmaya bir ilginin peyda olmasına neden oldu. Diğer askerler sahadan çıktıktan sonra Kitana ve eğitimli asker karşı karşıya geldi. İkisi de büyük bir dikkatle birbirini inceliyor, birbirine yaklaşmaktansa birbirlerine bakarak daire çiziyorlardı.

Sonunda asker daha fazla dayanamayıp bir hamle yaparak öne sıçradı ama Kitana adamın hamlesini hızla savurdu. Asker başarısız olan girişiminin ardından toparlanmaya fırsat bulamadan Kitana saldırdı. Genç adam geri çekilmeseydi Kitana'nın kılıcı zırhının göğüs kısmıyla buluşacaktı.

Kitana bu kaçıştan etkilenmeyip tekrar saldırdı. İkilinin kılıçları havada çarpışırken metal sesleri tüm arenada yankılanıyor, kulaklarımızı tırmalıyordu.

Bizi ağırlayan rütbeli asker tekrar aramıza bir gülümseme eşliğinde katılınca babama ve kardeşlerime çaktırmadan adamın yanına sokuldum. Beni fark eden asker, "Harika bir karşılaşma, değil mi?" dedi. "Açıkçası prenses sandığım kadar narin çıkmadı."

Cassandra'nın söylediklerini anımsadım. *İsyan çıkarmalıyız, Ezra. Sarayda bir Zirakov'un olduğunu herkese duyurmalıyız.*

"Sonuçta o bir Zirakov prensesi," dedim. "Tabiatı bizi parçalamak ve bize saldırmak üzerine kurulu."

Yanımdaki asker bir an nefes bile alamadı. Dehşet diye bir duygu olmasaydı bile adamın gözlerinden gelip geçen ifadenin dehşet olduğunu iddia ederdim. Dudakları aralanmış şekilde bir süre bana baktıktan sonra, "Ne?" diye sordu. "Gerçekten bir Zirakov mu?"

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Bu gizli bir bilgi," dedim. "Kimseye söylemeyin lütfen."

"Nasıl buna göz yumarsınız?" dedi asker fısıldayarak. "Bizim vergilerimiz nasıl bir Zirakov pisliğine ödenir? Kaç asker kaybettik, biliyor musunuz?"

"Geçici bir durum," dedim. "Erkek kardeşlerim ve babam ona acıdı. Ben olsam derisini canlı canlı yüzerdim."

Asker tekrar babama baktı fakat bakışlarında beş dakika önceki saygıdan eser yoktu. Tekrardan bana döndü. "Bunu söylemek belki haddim değil ama," diye fısıldadı. "Tahtı en çok hak eden varis sizsiniz."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Cassandra'nın planı tıkır tıkır işleyecekti anlaşılan.

Bakışlarımı tekrar sahaya çevirdiğimde maç bitmişti ve gördüğüm manzara şaşırtıcıydı. Kitana yırtılmış elbisesiyle yere yığılmış, boğazına dayanan kılıç yüzünden başını dik tutmak zorunda kalmıştı fakat kaybettiği söylenemezdi. Elindeki kılıcı askerin bacak arasına doğrultmuştu. İkisi de diğerinin en ufak hareketinde kılıcını indirecek durumdaydı.

"Kim kazandı şimdi?" diye sordu Andre.

Hakem bir süre askeri ve prensesi dikkatle inceledi. Ardından ellerini kaldırıp bileklerini birleştirdi ve bir X işareti oluşturdu. *Berabere.*



Kitana

Eğer elbiseme takılmasaydım... O lanet elbiseyi giymeseydim!

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Bu maçı kazansam da kendime galip diyemezdim. Askerin bana olabildiğince nazik davranmak için şekilden şekle girdiğini fark etmiştim.

Yine de oradan ayrılıp arabaya binerken içimde havai fişekler patlıyordu. Onların beklediğini yapmamış, güçsüz ve aciz görünmemiştim. Bu bile benim için büyük bir başarıydı.

Yol boyunca kardeşler sohbet etti, bense konuştukları konular dikkatimi çekmemesine rağmen can sıkıntısından onları dinledim. Andre'yle yol boyunca ara sıra göz göze geliyor, birbirimize küçük tebessümler ikram edip önümüze dönüyorduk. Bu küçük cilvelerin onu bana daha da bağladığının farkındaydım ama Andre karışık biriydi. Onu tam anlamıyla çözemiyor, avucumun içine tam anlamıyla girdiğinden emin olamıyordum.

Saraya döndükten sonra yediğimiz akşam yemeği Rena'nın pis bakışları yüzünden zehir olmuştu. Kadının benden nefret etmesi çok doğaldı ama bana saldıracakmış gibi bakarken sevgilisine çiçekler sunmasını mantığım kabul etmiyordu.

Sonraki günler benim için oldukça sıradandı fakat sarayda nedenini anlayamadığım bir hareketlenme olduğunu görebiliyordum. Estes normalden daha uzun bir süre oğulları ve devlet mensuplarıyla taht odasına kapanıyor, saatlerce oradan çıkmıyordu. Kafamı odamdan ne zaman çıkarsam bir asker mutlaka kralı arıyordu veya bir habercinin krala yetiştirmesi gereken acil bir haber oluyordu.

Andre'nin beni karanlık koridorlara çektiği zamanlarda ona sarayda neler döndüğünü soruyordum ama bana sürekli kaçamak cevaplar veriyordu. Bir keresinde açık açık bu konudan uzak durmamı istemişti. Benimle ilk kez bu kadar sert bir ses tonuyla konuşunca merakım kat kat artmıştı ama Andre'den cevap alamayacağımı anlamıştım. Bu sıkıntılı zamanlarda ruhuma en iyi gelen şey zamanı adını koymayı hâlâ beceremediğim küçük dostumla geçirmek, onunla oyunlar oynamaktı. En azından bana baktığında beni anladığını hissediyordum.

Bir akşam yemeğinde sessizce çorbalarımızı içerken kapı aniden -neredeyse tekmelenerek- açıldı. İçeri giren asker kıpkırmızı kesilmişti.

Elleri titriyordu, beceriksizce selam verdi. "Efendim," diye mırıldandı. "Halk kapıya dayandı, ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Estes yerinden öyle bir kalktı ki onun heybetiyle oda titredi sanki. Bakışlarında deli cesaretinin göstergesi bir alev oluştu. Yüzünde sözünü dinletememenin verdiği bir öfke vardı. Sanki ona saygısızlık yapan herkesi tek tek bulup öldürebilirmiş gibiydi.

"Ne yapalım?" diye sordu asker. "Sayıca onlardan üstünüz. Eğer isterseniz-"

"Kendi halkımı yok edecek değilim," dedi. Bu tutumu kaşlarımı hayretle kaldırmama neden oldu. Annem olsa çoktan isyan edenlerin kellesini sarayın girişine asmıştı. "Mecbur kalmadıkça yapmayacağım. Aiden'dan destek iste, kalabalığı kaba kuvvet uygulayarak dağıtmaya çalışsın. Silahla saldıran varsa karşılık vermekten çekinmesin."

Asker bir süre durdu. Sanki aklındaki şeyi söylemekle söylememek arasında gidip geliyordu. "Efendim," dedi sonunda konuşmaya karar verip. "Ne istedikleri belli. Neden verip kurtulmuyoruz?"

Gözlerimi kıstım, kaşlarımı çattım. Sarayda büyük bir oyun dönüyordu. Kimse bana anlatmıyordu ama içimden bir ses bu işin beni ciddi derecede etkileyeceğini söylüyordu.

"Kimse benim kararlarıma karşı gelemez," dedi Estes düşüncelerimi bölerek. "Kimse benim otoritemi sarsamaz."

Asker başını öne eğip selam verdikten sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Kral ailesine döndü ve çok hızlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Ezra, sen kraliçeyi, Kitana'yı ve gelinleri güvenli bir bölgeye götür. Tao, kraliyetin tüm gizli tünellerine inen anahtarları Ezra'ya ver. Acil bir durumda kaçmak için ihtiyacımız olabilir. Ivan, askerlerini sarayın girişine gönder. Vincent, benimle gel."

Tüm bunları söyledikten sonra salondan çıktı. Dışarıdaki çığlıklar her geçen saniye yükselmeye başlarken kapının önünde bizi bekleyen kalabalığın boyutunu düşünmeden edemiyordum.

Kralın çocukları kendisine verilen görevleri yerine getirmek üzere dağılırken Ezra bana öfkeli bir bakış attı. Herkes ayaklanmışken sandalyeye çivili kalmış gibi şok içinde etrafıma bakıyordum. "Davetiye mi bekliyorsun?"

Onun bu ani çıkışı beni kendime getirirken derin bir nefes aldım ve ayaklandım. Ezra, Tao'dan planları aldıktan sonra sarayın hiç girme-

diğim bölümlerine, odalarına girdik. Kitaplık gibi gözüken gizli kapılardan geçtik. Gittiğimiz her yeri zihnime kazımaya çalışıyordum ama o kadar çok kapı ve tünel vardı ki hiçbirini aklımda tutamıyordum. Belki de neler olduğunu, halkın neden isyan ettiğini ve ne istediğini düşünmekten içinde bulunduğumuz ana odaklanamıyordum.

Sonunda küçük ama konforlu bir odaya geldik. Ezra içeri girer girmez tüm meşaleleri yaktı ve içerinin aydınlanmasına neden oldu. Burada hiç pencere yoktu. Krem rengi taşların oluşturduğu odalar, köşelere dizilmiş yaklaşık on yatak ve yiyecekten oluşan bir kutu gibiydi. Ezra bizi güvenli bölgeye ulaştırdıktan sonra sonra Tao'dan aldığı planları annesi Ophelia'ya teslim etti. Ardından babasının yanına gitmek üzere bizi yalnız bıraktı.

"Neden kimse bir şey söylemiyor?" dedim kadınlarla yalnız kalınca. "Bir şey oluyor, büyük bir şey ama biz burada saklanıyoruz."

"Ne yapalım yani?" dedi Rena. "Çıkıp savaşalım mı?"

Böyle bir durumda bile bana laf yetiştirme peşinde olması o kadar sinirlerimi bozmuştu ki "Zirakov kadınları savaşırdı," dedim. "Senteria kadınlarını korkak yetiştirdiyse bilemem."

"Yeter!" Ophelia'nın sesi salonda yankılanırken Rena'yla bakışlarımızı birbirinden ayırdık. Ona bakmasam da Ophelia'nın bana öfkeyle baktığını görebiliyordum. "Kes sesini, Kitana."

Bazen bir iki adım geri atmakta fayda vardı. "Üzgünüm," dedim. "Bu bilinmezlik sinirlerimi bozdu."

Ophelia elleriyle yüzünü kapattıktan sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Çok merak ediyorsan söyleyeyim," dedi. "Senteria'nın kadınları yeri gelince en onurlu şekilde savaşır. Hatta kadın-erkek demeden tüm askerlerimiz için konulan ortak bir kural vardır: Düşman birliğinden birini öldürene kadar istedikleri kişiyle evlenemezler. Bizim burada oluşumuzun nedeni Senteria'nın kadınlara olan tutumu değil, bizim dövüşmeyi bilmememiz. Her şeyin altında bir anlam arama."

Kraliçenin beni azarlamasından çok memnun olan Rena'nın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Ona aldırmadan yumuşak sesimle kraliçeye sordum: "Neden buradayız? Neler oluyor?"

Ophelia cevap vermek yerine yataklardan birine oturdu. Düşman krallıktan da olsa bu hâli içimi sızlatmıştı. Oğulları ve kocası birden dağılmıştı, öfkeli bir kalabalıkla yüzleşmeye gitmişlerdi ve şu an ne durumda oldukları hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bunu kaç kere yaşamıştı? Acaba kaç kere ailesini ölüme gönderdiğini düşünmüştü?

Bunu yapmam ne kadar mantıklı ya da doğruydu, bilmiyorum ama kraliçenin oturduğu yatağa gidip bir elimi dizine koydum. "Haddim değil belki..." dedim. "Ama korkmayın. Kral Estes'in salondan nasıl çıktığını gördünüz. Öyle kudretli biri ki karşısına geçen kişi tir tir titrer. Bırakın ona ya da oğullarına zarar vermeyi, dokunmaya bile cesaret edemezler."

Rena muhtemelen yine benimle ters düşmek için bir şey söyleyecekti ki kraliçe, "Bu yüzden mi saraya dayandılar?" dedi. "Saraya dayanacak kadar gözü dönen kalabalık kim bilir..."

Fakat lafının devamını getirmedi. "Estes neden istediklerini vermiyor?" dedim. "Ne istiyorlarsa verin, kurtulun."

Ophelia kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde bir kararsızlığın kol gezdiğini görebiliyordum. Sonunda derin bir nefes aldı ve "Seni," dedi. "Seni istiyorlar, Kitana."

Dudaklarım hafifçe aralandı. Birkaç saniye duyduklarımı anladığımdan emin olamadım. Şaşkınlığımı konuşma yetimi geri kazanacak kadar üstümden atınca, "Beni mi?" diye mırıldandım.

"Bir şekilde sarayda olduğundan haberdar olmuşlar," dedi Cassandra. "Bir Zirakov'u sarayda nasıl beslediğimizi eleştiriyorlar."

Bunu bir hayvanı beslemekten bahsedermiş gibi söylese de onunla didişemeyecek kadar şaşkındım. "Nereden öğrenmişler?" diye sordum.

Cassandra omuzlarını silkti. "Ne önemi var ki? Eminim hizmetçiler arasında önü alınmamış dedikodu yüzünden bu hâldeyizdir."

"Yani Estes beni vermemek için mi direniyor?"

Rena'nın soruma yanıtı gecikmedi: "Kendini bu kadar önemli sanma," dedi tükürürcesine. "Senin basit canın kimsenin umurunda değil. Seni verirse halkın onaylamadığı her şeyde isyan edeceğinin farkında. O yüzden geri adım atmaz, atamaz." Ardından oturduğu koltukta iyice yayıldı. "Bana sorarsanız tamamen saçmalık. Verelim şu pisliği, kurtulalım işte!"

Ophelia başını kaldırdı ve Rena'ya baktı. Hiçbir şey söylemedi ama bakışlarındaki sertlik Rena'nın yutkunarak başını öne eğmesine ve susmasına neden oldu.

Beni öldürmeyi bu kadar istiyor oluşunda onu kim suçlayabilirdi ki? Onun yerinde ben olsam ben de aynı şeyleri arzulardım. Ophelia'nın köşedeki sehpaya koyduğu planları aldım ve incelemeye başladım. Gelirken yola dikkat edemeyecek kadar kafam allak bullaktı ama buradan nasıl çıkacağımı öğrenmeliydim.

Cassandra elimdeki kâğıtları bir hışımla kaptığında buradan nasıl çıkıldığını çoktan ezberlemiştim. "Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştı. "Bu planlara kafana göre bakamazsın."

Gözlerimi kıstım. "Gelirken tüm gizli yollardan benim de geçtiğimin farkındasın, değil mi?" diye sordum. Cassandra cevap vermeme mi yoksa söylediklerimde haklılık payı olmasına mı sinirlenmişti, bilmiyorum fakat yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Hiçbir şey söylemeden çıkışa yöneldiğimde Ophelia, "Nereye?" diye sordu.

"Bu kalabalık beni görmeden rahat etmeyecek. Dünyadaki hiç kimse bunu göremeyecek kadar aptal olamaz, Rena bile."

Rena şakaklarını ovuştururken aniden ona laf çarpıtmamla kafasını kaldırdı. Ophelia, Rena'ya çıkışıma aldırmadan ayaklandı. "Seni gördükleri yerde öldürecekler" dedi.

Omuzlarımı silktim. "Böyle de yaşayacağım söylenemez." Estes şu an gururuna kapılmış olabilirdi ama isyanın büyümesini göze alacak kadar aptal değildi. Er ya da geç beni isyancılara teslim edecekti. Etmese bile Estes'e bir şey olursa hangi oğlu beni koruyacaktı? Nişanlı olan Andre mi, beni öldürmek için her saniye fırsat kollayan Ivan mı? Eğer halkın karşısına kendi isteğimle çıkarsam küçük bir ihtimalle bana acımalarını sağlayabilirdim. Artık hayatım yalan söyleme kabiliyetime ve gözyaşlarıma bağlıydı.

Derin bir nefes aldım. "Ama gitmeden önce bana bir hançer verir misiniz?" diye sordum Ophelia'ya. "İşler umduğum gibi gitmezse sonum kendi ellerimden olsun istiyorum."

Ophelia ne diyeceğini bilemiyordu fakat o da yapılacak en doğru şeyin benim gitmem olduğunun farkındaydı. Bu yüzden dolaplardan

birine ilerleyip bir hançer çıkardı. Sapı zümrüt işlemeli, oldukça pahalı görünen bir hançerdi bu. Hançeri en az sapı kadar gösterişli olan kınından çıkardım ve keskin demiri inceledim. Hançerin ucuna parmağımı değdirmemle çekmem bir oldu. İşaret parmağımın üstünde yerini alan bir damla kana baktıktan sonra hançeri tekrar kınına soktum ve belimdeki kemere tutturdum.

Ardından salondaki kadınlara şöyle bir göz atıp dışarı çıktım.

Vincent

Sarayın önündeki kalabalık her geçen saniye artarken ilk kez korkmaya başlamıştım. Bugün buradaki insanlardan kurtulabilirdik. Onları öldürecek gücümüz vardı ama onları öldürsek bile yarın ne olacaktı? Bir Zirakov yüzünden kendi halkımızı katlettiğimiz kulaktan kulağa yayılmaz mıydı?

Bulunduğumuz yer sarayın giriş kapısından biraz uzakta, yüksekte bir balkondu. Pencerenin önü ince tahtalarla kaplandığı için aşağıdaki kalabalık buraya baksa da bizi göremezdi ama biz onları rahatlıkla görebiliyorduk.

"Onlara mahkûmlardan birini verelim," diye fikir yürüttü Andre. "Kitana'ya benzeyen bir kızıl buluruz mutlaka."

"Bu kadar aptal olamazsın, kardeşim," dedi Tao. "Hapishanedeki mahkûmlar bu kalabalıktaki insanların arkadaşı, ablası, belki de sevdiği kadın. İllaki içlerinden verdiğimiz mahkûmu tanıyan birileri olacaktır. Salak değiller."

Andre bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Ne yapacağız o zaman?" diye sordu.

Babama dönüp, "Onlara prensesin yardımımıza muhtaç olduğunu söyleyelim," dedim. "Krallığımızın yüce gönüllülüğünden bahsedelim. Ardından biraz para verelim, sussunlar."

"Yüce gönüllülük mü?" dedi Tao alaycı bir dille. "Halk bunu enayilik olarak kabul eder."

Ezra sabrı taşmış gibi derin bir nefes aldı. "Sunduğumuz hiçbir fikri kabul etmiyorsan sen bir şeyler söyle o zaman."

Tao birkaç saniye düşündü. "Bu halkın öfkesinin nedeni prensesin burada oluşu değil, prensesin konfor içinde yaşadığını düşünmeleri.

Onları aksine ikna edelim. Mesela herkesin içinde oynatalım ya da onu kırbaçlatalım."

Andre kardeşine öfkeyle baktı. "Sakın, Tao," dedi. "Aklından bile geçirme."

Tao da en az onun kadar gergindi. "Ben ailemizi düşünüyorum, kardeşim," dedi. "Zirakov'a ne olduğu, ne olacağı umurumda bile değil. Senin için de öyle olmalı."

"Yeter," dedi Ivan araya girerek. "Başımı şişirdiniz."

Herkes fikrini söyledikten sonra söz babamdaydı. Hepimiz bakışlarımızı ona çevirip fikrini duymak istercesine baktık. Kahverengi gözleri o kadar yorgun bakıyordu ki onun için üzülmeden edemedim. Sonunda derin bir nefes aldı. "Onlarla ben konuşacağım," dedi. Hemen ardından kapıya yöneldi ama son anda önüne çıktım.

"Hayır," dedim. "Çıkmayacaksın."

Onunla böyle konuşmam kesinlikle mantıklı değildi. Herkes bilirdi ki Kral Estes'in öfkesi fırtınalar yaratacak kadar kuvvetliydi. Onun öfkesine maruz kalmak istemezdiniz, hele ki tahta en yakın prens adayı olarak.

"Çekil önümden, Vincent."

"Seninle dövüşmem gerekse bile gitmene izin vermeyeceğim."

Babam bana baktı. Yani gerçekten bana baktı. Gözlerimin arkasındaki benliğimi görecek bir bakıştı bu. Yüzünde kızgınlıktan çok minnet vardı sanki. Yakaladığım bu duygu beni şaşırtırken gözlerimi kırpıştırdım.

"Buna gerek kalmayacak, kardeşim," dedi Ivan. Sesindeki şaşkınlık dikkat çekiciydi. "Baksanıza."

Çenesiyle pencereyi işaret etti. Babamla birlikte pencereye ilerledik ve... *Yüce tanrılar adına!*

Kitana beyaz, V yakası köprücük kemiğinin bir karış altına kadar uzanan, kumaşın üstü tüllerle kaplı bir elbise giymişti. Elbisesinin kollarından sarkan tülleri onu oldukça zarif gösteriyordu. Rahatça yürüyebilmek için tülden oluşan ve yere uzanan eteğini biraz kaldırması gerekti. Kızıl saçlarına elbisesinin kemeriyle uyan altın sarısı bir toka takmıştı.

"Ne yapıyor bu aptal?" diye mırıldandı Andre. "Kendini öldürtecek!"

"Andre," dedim o tam kapıdan çıkmak üzereyken. "Bak."

Kitana'yı gören kalabalığın sesi soluğu aniden kesildi. Sebebi genç kadının böyle cesurca karşılarına çıkışı mıydı yoksa güzelliği miydi, bilmiyordum.

Kitana kendisini öldürmek için gelen kalabalığa baktı. Kitana'yla halk arasında onları tutmak isteyen askerler vardı ama halk sakince Kitana'yı izlediği için hiçbir şey yapmıyorlardı.

"Beni görmek istediğinizi duydum," diye bağırdı Kitana kalabalığa bakıp. "Beni öldürmek istediğinizi biliyorum," diye bağırdı. "Hayatımda o kadar çok ölüm gördüm ki artık ölümden korkmuyorum. Eğer isterseniz sizinle gelirim, kan dökmenize gerek yok. Ama ben önce konuşmak, beni neden öldürmek istediğinizi öğrenmek istiyorum. Sizin de merak ettiğiniz şeyler olduğunu biliyorum."

"Burada ne işin var?" diye bağırdı içlerinden biri.

Kitana soğukkanlılığını koruyarak, "Kardeşlerim bana iftira attılar," diye yanıtladı. "Annem onu öldürüp tahtına çıkmak istediğimi zannederek beni öldürmeye çalıştı. Ben de kaçtım. Buraya geleceğimi tahmin etmezlerdi. Amacım saraya girmek değildi ama Kral Estes beni bir şekilde buldu ve yanına aldı."

"Seni o soysuz Irina'nın göndermediğini nereden bileceğiz?"

"Kralınız bu ihtimali düşünemeyecek kadar ahmak mı?" diye sordu Kitana. "Masumiyetim ispatlanmasa sizce beni yaşatır mıydı?"

"Bize saldırırken hiç acımadınız!"

Kitana cevap veremeden içlerinden bir kadın daha seslendi: "Erkek kardeşim savaşta öldü. Siz öldürdünüz onu!"

Kitana başını hafifçe iki yana salladı. "Savaşta doğan hangi çocuğun seçim şansı vardır?" diye sordu. "Ben küçükken annem bana masal anlatmaz; Senteria halkının ne kadar acımasız olduğu, halkımızı öldürmekten nasıl keyif aldığından bahsederdi. Bunları dinleyerek büyüdüm ben, tıpkı sizin Zirakov'un merhametsizliğini dinleyerek büyüdüğünüz gibi. Ölümü sadece siz değil, ben de yaşadım. Kaç arkadaşımı toprağa vermek zorunda kaldım, biliyor musunuz? Kaç çocuğa

annesinin ve babasının öldüğünü söylemek zorunda kaldım, haberiniz var mı? Annem ailesini savaşa gönderdiği için bana hançer çeken bile vardı içlerinde. Zirakov'a gidin, yetimhaneleri ziyaret edin. Bir günde büyüyen küçük bedenler doludur o karanlık yapılar."

Derin bir nefes aldı ve kalabalığı inceledi. "Ölümlerden bahsediyorsunuz," dedi. Sesi titremiyordu ama gözlerinde öyle bir ifade vardı ki hüznü buradan bile belli oluyordu. "Peki, neden liman kasabasına saldırıp sivilleri öldürdüler, hiç sordunuz mu kralınıza? Bunun için eskiden Senteria'yı, askerleri hatta halkı bile suçlardım ama bunun bir işe yaramadığını, aslında aynı olduğumuzu gördüm. Kabul etmek istemiyorsunuz ama hepimiz bize çizilen kaderi takip ediyoruz. Nasıl bir aileyle büyüdüysek o hayatı yaşıyoruz. Sizin yerinizde olsam aynı şeyleri düşünecektim. Benim yerimde olsanız aynı şeyleri hissedecektiniz. O hâlde bizi farklı yapan ne?"

Konuşması o kadar akıcı, sesi o kadar tok ve kendinden emindi ki biz de aşağıdaki kalabalık gibi çıt çıkarmadan onu dinledik. Özenle seçtiği kelimeler kendinden emin beden diliyle desteklenince ister istemez söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu içinizden geçiriyordunuz.

Kitana belindeki hançeri çıkarınca kalabalık derin nefesler eşliğinde birkaç adım geriledi. Ben de nefesimi tutmuş, ne yapacağını bekliyordum. Halkımıza saldıracağını sanmıştım bir an fakat hançerin sapını tutup sivri ucunu karnına dayadı.

"Ben ölümlere doydum," dedi. "Ama siz insan kanı dökmekten sıkılmadıysanız kendi kanımı dökerim. Bir eksik, bir fazla... Dünya için ne fark eder ki?"

Kalabalık sessizleşmişti, kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Düşman prensesinin karşılarında duruşu bile etkileyiciyken onların sözleriyle intihar edeceğini haykırmasının şaşkınlığı içindeydiler, tıpkı benim gibi.

Kitana kalabalıktan bir cevap gelmeyince bakışlarını hançerine çevirdi. Omuzları hıçkırıklarıyla inip kalkınca ağladığını fark ettim ama yine de hançeri yavaşça karnına sokmaktan geri çekilmedi.

Beyaz elbisesi kırmızı kanla lekelenirken kalabalıktan bir kadın çıkıp, "Dur!" diye bağırdı. Fakat Kitana onu duymuyordu bile. Sanırım bir çeşit şok geçiriyordu. Askerlerden biri koşup genç kadının elindeki hançeri aldı. Kitana kendisini tutan askere baktığında nerede olduğunu o an hatırlamış gibi bir ifade yerleşti yüzüne. Ardından tekrar kalabalığa baktı.

"Ölümlerden bıktım," dedi. "Kimsesiz çocuklar, evlatlarının ölüm haberini alan anneler görmek istemiyorum artık. Bu nefretin ne zaman sonu gelecek?"

Birkaç şey daha söylemek üzereydi fakat sözlerini tamamlayamadan onu taşıyan askerin kollarına yığıldı. Kan iyice yayılırken genç adam prensesi kucakladığı gibi saraya götürdü. Onun gidişine kimse ses çıkarmadı ama bu ikna oldukları için mi yoksa şaşkın oldukları için miydi, bilmiyordum.

Sarayın kapıları kapanınca Aiden bir adım öne çıktı. "Kardeşlerim," diye seslendi. "Kızın ne kadar bitap düştüğünü gördünüz. Sizin karşınıza çıkıp ölmeyi isteyecek kadar çaresiz. Korkmayın, kralımız burada olduğu sürece kimse size zarar veremez!" Kalabalık biraz daha sakinleşmişti. Aiden düşünmelerine fırsat vermeden devam etti: "Sizi bekleyen çocuklarınıza dönün," dedi. "Onlara dönün ve Kitana'nın bahsettiği büyümüş çocuklar için de evlatlarınıza sarılın!"

Bir süre daha neler olacağını merakla izledim. Kalabalık gerçekten de yavaş yavaş dağılınca hayrete düşmeden edemedim. Sabahtan beri dik duruyordum, uzun süredir tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı verdim ve ayakta durmak için duvardan destek aldım.

"Bu neydi böyle?" dedi Andre. "Az önce aşağıda ne oldu?"

Doğrusu bunun cevabını ben de bilmiyordum. Kitana'nın onları bu kadar sakinleştirmesine mi yoksa güçlü hitabetine mi şaşırsam, karar verememiştim. Bir hafta sonra ne olacağı belli olmasa da en azından bir süreliğine halkı sakinleştirmeyi başarmıştı. Bunu biz değil, Zirakov prensesi yapmıştı.

Babam bir hışımla odadan çıkarken onu takip ettik. Hızla hasta bakım odasına ilerledik. Biz oraya gittiğimizde baygın yatan Kitana'nın başında yaklaşık üç doktor vardı ve karnındaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu babam.

Doktorlardan biri, "Hançer çok derine girmemiş," dedi. "Ama o kadar keskinmiş ki derin bir yara oluşturmuş. Yine de kurtarırız."

Doktorlar kendi arasında konuşup Kitana'ya müdahalede bulunurken bizler dışarı çıktık. O sırada yanımıza gelen Aiden, "Efendim," dedi. "Herkes gitti." Ardından Kitana'nın içeride kaldığı odayı işaret etti. "Durumu nasıl?"

"İyileşecek," dedi Andre. Ardından babama döndü. "Prensesin burada olduğunu nasıl öğrenebilirler?" dedi.

"Kim yaptı, bilmiyorum," dedi. "Ama birileri bu gizli bilgiyi sarayın dışına çıkardı. Bu boşboğazlığın sonu ölümümüzle sonuçlanabilirdi. Kim yaptıysa onu bulup kendi ellerimle öldüreceğim."

Göz ucuyla baktığımda Ezra'nın duruşunu dikleştirdiğini ve titrek, gergin bir nefes aldığını gördüm. İstemeden kaşlarım çatıldı. Kanıtım olmadan öz kardeşimi suçlayacak değildim ama bu tepkisi hoşuma gitmemişti.

Babam oğlunun tepkisinden habersiz bir şekilde Aiden'a döndü. "Kraliçeyi ve gelinleri geri getir," dedi. Aiden selam verip kralın söylediğini yapmak üzere koşarak uzaklaştı.

Oturma salonuna giderken Ezra, "Kralım," dedi. "Sizinle bir şey konuşmam gerekiyor." Ardından bakışlarını bize çevirdi. "Yalnız."

Babam oğluna dikkatle baktıktan sonra bize gitmemiz için işaret verdi. Onu dinleyerek ilerlerken kardeşlerimin aksine arkamı dönme ihtiyacı hissettim. Babam ve Ezra ilerlerken Ezra'nın çok önemli bir şey söyleyeceğini kestirmek mümkündü.

Kitana

Ne kadardır baygındım, bilmiyorum fakat gözlerimi açtığımda istediğim tek şey uyumaktı. Vücudumdaki tüm kemikler sızlıyor, bedenim güçsüzlüğü karşısında isyan ediyordu. Gözlerimi açar açmaz bir kadının üzerime eğildiğini gördüm.

Tekrardan gözlerimi kapatmıştım ki yaşanan her şey bir yapbozun parçaları gibi zihnimde yerini alınca gözlerimi araladım. Yorgunluğum bedenimi terk ederken dirseklerimden güç alıp doğrulmaya çalıştım ama hareket eder etmez karnıma öyle bir acı yayıldı ki yüzümü buruşturarak acıyla inledim.

Başımda bekleyen kadın, "Sakin ol," dedi omuzlarımdan tutup beni tekrar yatırırken. "Ani hareketler yapma."

Tekrar yatarken, "Neler oldu?" dedim.

"Kendini bir aptal gibi o kadar insanın önüne atmandan sonra mı?" diye sordu. Ardından şaşkın ses tonuyla ekledi: "Hiçbir şey!"

Kafam allak bullakti. "Ne zamandır bayginim?"

"Yaklaşık iki gündür," dedi kadın. "Daha erken uyanmanı bekliyorduk ama bizi şaşırttın."

Üzerimdeki örtüleri kaldırıp açıkta kalan, bezlerle sarılmış yarama baktım ve yüzümü buruşturdum. Ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Kalabalık benden ölen tanıdıklarının hesabını sorduğunda içimden, *'İşte, şimdi sonum geldi.'* demiştim. *'İşte, şimdi her şeyin sonu geldi.'*

Ama öyle olmamıştı işte! Onları etkilemeyi başarmış, bana acımalarını sağlamıştım.

Yattığım yerde ağlamaya başlayınca başımda bekleyen hemşire şaşkınlıkla bana baktı. Birkaç saniye sonra yüzündeki ifade yumuşadı. Birkaç kez omzuma vurup beni odada yalnız bıraktı.

Orada geçirdiğim saatler sonrası kapım çalındı. Hemşirenin geleceğini düşünmüştüm ama içeri Andre girince kaşlarımı kaldırdım. Hissetmemem gerekse de ona karşı yüreğimin derinliklerinde bir öfke, kırgınlık peyda olmuştu.

Andre bakışlarımı fark etmiş olmalıydı ama umursamadan yanımdaki sandalyeye oturdu. "Daha iyi misin?"

Gözlerim dolu dolu olurken, "Halk arasındaki dedikodular çok uzun süredir vardı, değil mi?" diye mırıldandım. "O yüzden günlerdir saray o kadar hareketliydi. O yüzden sürekli toplantılar yapıyordunuz. Beni öldürüp öldürmeyeceğinizi tartışıyordunuz."

"Kitana-"

"Babana ne söyledin, Andre?" dedim. "Beni yem olarak atmasını mı arzuladın?"

Andre'nin kaşları çatıldı. "Elbette böyle bir isteğim olmadı, olamaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni köşelere çekerken, saraydaki hareketliliğin beni ilgilendirmediğini söylerken kardeşlerinin babana beni öldürmesi konusunda tavsiye vermesine göz yumdun," diye konuşmalarımı sürdürdüm. Kendimi kullanılmış, zavallı bir kadın gibi hissediyordum. "Aklından geçen neydi? Ölmeden önce sana son birkaç kez zevk yaşatmamı mı istedin? O yüzden mi beni aptal yerine koyup hiçbir şey söylemedin?"

"Kitana-"

"Nişanlına git, Andre," diyerek lafını böldüm. Bu kedi fare oyunundan bunalmıştım. Andre hiçbir zaman bana ait olmamıştı, olmayacaktı. Onu kendime âşık etmek için gösterdiğim çabanın hiçbir önemi yoktu. "Rena'ya git ve benden uzak dur."

Andre birkaç saniye suratıma baktı. Bakışlarından kırıldığını görebiliyordum ama umurumda değildi. Başını eğip çıkmasına izin verdim.



Günler birbirini kovalarken vücudum hızla iyileşiyordu. Ara sıra ters hareket yaptığımda gelen ani acı dışında eskisi gibiydim. Halkın sonsuza dek sakin kalacağını sanmıyordum. Annemin bir çıkışıyla tekrardan üzerime saldıracaklardı. Bu sefer gözyaşlarım ve intiharım beni kurtarır mıydı, bilmiyorum.

Burada bir aydan uzun süredir yaşamama rağmen annem hâlâ haber göndermemişti. Bazen telaşlanıyor, beni unuttuğunu sanıyordum. Sonra sabırlı olmam gerektiğini hatırlayarak kendimi sakinleştiriyordum. Yine de zihnimi kurcalayan soru işaretlerinden kurtulmam imkânsızdı.

Akşam yemeğinden bir süre önce hizmetkârlardan biri odama geldi. Başını hafifçe eğdikten sonra, "Kral sizi çağırıyor," dedi. "Yemek odasında tüm aile birlikte. O yüzden biraz acele edebilirseniz memnun olurlar."

Kaşlarım merakla kalktı. Bana söyleyecek bir şeyleri vardı belli ki. Ayağa kalkıp mavi, kabarık etekli elbisemi giydim. Yere uzanan elbisenin göğüs kısmı kalp şeklindeydi ve üstünde gümüş işlemeler vardı. Aynada kendime göz atıp güzel olduğumdan emin olduktan sonra odamdan çıktım ve yemek odasına ilerledim. Kral her zamanki gibi dikdörtgen masanın başında oturuyordu. Sağ tarafındaki sandalyede Vincent yerini almışken sol tarafındaki sandalye boştu. Yanına gelip başımla selam verdim ama geçen sefer yaşadıklarımdan dolayı o sandalyenin benim için ayrılıp ayrılmadığından emin olamadım.

Estes zihnimden geçenleri tahmin etmiş olacak ki eliyle yanındaki sandalyeyi işaret edip, "Otur," dedi. Ses tonu emretmekten çok rica ettiğini belli ediyordu. Başımı hafifçe sallayıp söyleneni yaptım.

"Size aldığım çok önemli bir karardan bahsetmek istiyorum," dedi Estes. "Beni dikkatle dinleyin." Estes boğazını temizlerken salona sessizlik hâkimdi. Bana döndü ve konuşmaya devam etti: "Son yaptığın şeyden dolayı takdirimi kazandın. Halkımızın huzuru için kendini feda etmeye kalkışın takdire şayan fakat bu olayın sonu gelmeyebilir, Kitana. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Bu seferki saldırıda halkımın karşısına çıkamam. Son seferde bana olan bağlılıkları ve sadakatleri zedelendi zaten."

Nefes bile almadan sözlerini dinliyordum. "Beni öldürecek misiniz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Benim tabiatımda boyun eğmek yok."

Aklım iyice karışmıştı. "Peki, o zaman ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Estes birkaç saniye düşündükten sonra, "Seni korumanın bir yolu var," dedi. "Halkımın sana saygı duymasını, benimsemesini sağlayacak bir yol. Bu yolu izlersek sana zarar vermek şöyle dursun, seni korumak için canlarını verecekler."

"Nedir o yol?" diye sordum merakla. Anlattıkları saçmalıktan farksızdı.

Konuşmadan önce Ezra'ya baktı.

Birkaç Gün Önce

Ezra

Babamı hasta bakım odasına gitmeden onunla bir şey konuşmak istediğimi söyleyip yolundan alıkoymuştum ama kelimeleri seçmekte zorlanıyordum. Kısa bir sessizliğin ardından babam, "Konuşmak istediğin konu nedir?" diye sordu.

"Bu saldırının sonu gelmeyebilir," dedim aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek. "Bugün sakinleştiler ama yarın öfkelerinin katlanmayacağının bir garantisi yok."

Babam derin bir nefes aldı. "Ne yapmamı önerirsin? En büyük kozumu halkıma mı vereyim yoksa Irina'nın ellerine mi teslim edeyim?"

"Asla," dedim hemen. "Bunu yapamayız, aptallık olur bu." Biraz düşündükten sonra konuşmaya devam ettim: "Benim aklımdaki şey başka. Kralım, Kitana'yı korumanın ve kelimenin tam anlamıyla sözlerimizin esiri yapmanın bir yolu var."

"Nedir aklındaki?"

"Baba," dedim. "Kitana ailemize katılmalı. Bizden biri olmalı. İşte, o zaman halkımız ona saygı duyar, Kitana'yı kontrol etmemiz kolaylaşır ve Irina'dan en büyük intikamı alırız."

"Ne?" dedi babam.

"Kitana oğullarınızdan biriyle evlenmeli," diye sürdürdü. "O zaman bir taşla üç kuş vururuz."

Bu fikir babamın aklına yatmamıştı ama uzun uzun konuşmaya, aklını çelmeye devam ettim. Kardeşlerim arasında kurnazlığımla tanınıyorsam bunun bir sebebi vardı.

Babam en sonunda, "Diyelim ki bu söylediğini kabul ettim," dedi. "Kiminle evlendireceğim onu?"

Nihayet beklediğim soru...

"Vincent'le."

Babam hayrete düşmüştü. "Vincent mi?"

Başımı salladım. "Ivan o kızı mahveder," dedim. "Ivan'ın eline Kitana'yı vermek aslana ceylan emanet etmekle aynı şey. Tao ise çok zeki ancak Kitana'yı hafife almamamız gerekiyor. Onun gibi bir kadın Tao gibi nahif, toy bir çocuğun iplerini bir ay içinde eline alır. Andre nişanlı, bense evliyim. Geriye sadece Vincent kalıyor." Babamın gözlerinde kuşkucu bir ifade vardı ama konuşmaya devam ettim: "Kitana'yla bir tek Vincent başa çıkabilir, baba. Üstelik halkımız Vincent'e derinden bağlı. Onun eşi olduğu için Kitana'ya da saygı duyarlar. Ayrıca Vincent'in bir evlat sahibi olması gerekiyor. Bu evlilik de buna bir fırsat. Kitana'yı sevmeyebiliriz ama bir prenses olarak büyüdüğünü, kaliteli eğitimler aldığını kabul etmek zorundayız. Sizin torununuzu ondan daha iyi kim eğitebilir, Vincent'e talip olan soylu fahişeler mi?"

Babam uzaklara daldı, cevap vermedi ama bakışlarından kararını verdiğini anladım.

İşte böyle, baba. Kitana'yı Vincent'le evlendir. Oğlunun itibarını iki paralık et ve bırak da taht yolu bana açılsın.

Kitana

Estes bakışlarını Ezra'dan çevirip bana sabitledi. "Ailemizden biri olacaksın, Kitana," dedi. "Oğullarımdan biriyle evleneceksin."

Buraya gelirken her şeyi ama her şeyi beklemiştim ama bunu... Asla!

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Evlenmek istemediğimi söyleyemeyecek kadar şaşkındım ve kafam karışmıştı. Hoş, isteklerim Estes'in çok da umurunda değildi ya, neyse.

Ben üzerimdeki şoku atamadan Estes yanındaki oğluna dönüp, "Vincent," dedi. "Kitana'yla evlenmenizi istiyorum. Bu evlilik birçok yönden avantajlı olacak. Ne dersin?"

Başımı kaldırıp karşımda oturan Vincent'e baktım. O da en az benim kadar sarsılmış ve neye uğradığını şaşırmış görünüyordu. Dudakları hafifçe aralandı. Zihninden milyonlarca düşüncenin akıp gittiğini görebiliyordum. En sonunda sözcükleri toparlayıp, "Sen nasıl istersen, baba," diye mırıldandı. Tahtın yegâne varisi olsa da kralın sözlerine karşı çıkmak herkesin harcı değildi anlaşılan.

Estes'in yüzünde kocaman bir gülümseme yayıldı ve "Pekâlâ," dedi. Ardından ellerini açıp sofrayı gösterdi. "Afiyet olsun!"

BÖLÜM YEDİ

SADAKAT



Nightwish - While Your Lips Are Still Red
(Theme from the Movie "Lieksa!")

İştahımı kaçırdıktan sonra neşeyle *afiyet olsun* demek tam da Estes'e yakışacak bir hareketti. Kral neşe içinde çorbasını içmeye başladığında yaşadığım içsel karmaşa yüzünden yutkunmakta bile güçlük çekiyordum.

"Baba." Andre'nin sesi duyulduğunda kral yemek yemeye ara verdi. "İkisinin evliliği gerçekten de doğru bir karar mı sence?"

"Neden doğru olmasın ki?" dedi Ezra. Sesinde meydan okuyan bir tını vardı. Sanki kardeşini kendisine karşı çıkmaması konusunda uyarır gibiydi.

Andre, Ezra'nın sesindeki sertliği fark etmemiş ya da umursamamış olacak ki, "Kitana düşman kraliçenin kızı," diye itiraz etmeyi sürdürdü. "Halk bunu ne kadar hoş karşılar?"

Masada gözler bir Ezra'ya bir Andre'ye dokunuyordu. Az önce yüzünde rahatsız edici bir gülümseme olan Rena şimdi kıskançlık içinde Andre'ye bakıyordu.

"Kardeşim," dedi Ezra. "Seninle evlenseydi bu söylediğinde haklı olabilirdin ama Vincent'i kendinle ya da bizimle bir tutma."

Andre tek kaşını kaldırdı ve bakışlarıyla ağabeyinin öfkeli bakışlarına karşılık vermeye başladı. "Ne demek bu?"

"Şu demek," dedi Ezra. "Halk Vincent'i geleceğin kralı olarak görüyor. Ona gösterdikleri saygı apayrı. Onun kararlarını sorgulamazlar, direkt kabul ederler."

Andre ne söyleyeceğini şaşırmış bir şekilde ağabeyine baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Ardından tekrar babasına baktı. "Peki, Irina ne olacak?" diye sordu. "Kızının evlenmesini kabul etmeyecek, bunu otoritesine bir hakaret olarak görecektir." Ezra tekrardan bir şey söylemek üzereydi ki Andre ondan daha önce duymadığım sert bir ses tonuyla, "Babamla konuşuyorum, Ezra," dedi. "Fikrini sorduğumuzda söylersin."

Ezra kaşlarını hafifçe kaldırdı. Gözlerinden kardeşine olan öfkesi anlaşılsa da dudaklarına sinir bozucu bir gülümseme yerleştirdi. Masada tansiyonun yükseldiğini anlayan Estes, "Irina sorun çıkarmayacak," dedi. "Bu evlilikten haberi var. Bu evliliğin aramızdaki savaşı da sonlandıracağı yönünde karşılıklı umutlarımız var."

Ya kulaklarım ya da zihnim bana büyük bir oyun oynuyor olmalıydı. Kalbim sanki atmayı bırakmış gibiydi. Şu an yaşadığım şeyin bir kâbus olmasını diliyordum. Annem beni barış karşılığında satmış mıydı gerçekten?

"Annem mi istedi bunu?" diye mırıldandım. Nefes almayı unutmuştum.

Estes orada olduğumu yeni anımsamış gibi baktıktan sonra başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Ona çocuklarımızı evlendirme kararı aldığımı söyleyen bir mektup yazdım. O da bu evliliğin aramızdaki kavgayı sonlandırabileceğini söyledi."

Sakinliğimi korumak için elimi masanın altına koyup dizimi sıktım. "Yani barış teklifi annemden geldi, öyle mi?"

Kelimenin tam anlamıyla söylenen her şeyi tekrar eden bir aptal gibi göründüğümün farkındaydım ama duyduklarıma inanasım gelmiyordu bir türlü. Annem gibi hırslı, savaşı kazanmak için öz kızını düşman topraklarına gönderecek kadar gözü dönmüş bir kadın barış yanlısı olamazdı.

Zihnimde şimşekler çaktı. Belki de planı buydu en başından beri, kim bilir?

Estes soruma cevap vermezken Andre, "Saçmalık bu," diyerek yorumda bulundu. Kralın kararını apaçık bir şekilde aşağıladığını yeni fark etmiş olacak ki gözlerinden kıvılcım çıkan babasına baktı. "Öyle demek istemedim," diye lafı çevirdi. "Özür dilerim fakat Irina barış

kurallarına asla uymayacaktır. Böyle bir kadın için neden ağabeyimi evlendiriyorsunuz ki?"

Ivan'ın kıkırdamaları yemek salonunda yankılandı. "Vincent'i bu kadar düşünmen ne hoş!"

"Bu kadar yeter," dedi Estes. Sakin bir ses tonu kullanmasına rağmen herkes gerginlikle sessizliğe gömüldü. "Aldığım kararları sizinle tartışacak değilim. Şimdi yemeğinizi yiyin ya da odanıza dönün."

Kısa bir sessizliğin ardından herkes yemeğe başladı. Hayatımın sonsuza dek değişmesi bu kadar basit olmuştu işte. Kendimi bildim bileli savaşta olduğumuz, her gün lanetler yağdırdığımız Senteria mensubu olmama sıradan bir akşam yemeğinde karar verilmişti.

Ve ben her şeyin sona erdiğini zannederken benim için asıl başlangıcın o an olduğunun farkında bile değildim.



Yemek sırasında Andre, Vincent ve benim haricimde herkesin keyfi yerindeydi. Saygı gören soylu bir prenses olarak hiç bu kadar yok sayıldığımı, umursanmadığımı hatırlamıyordum. Çevremdeki insanlara baktım. Rena bana zafer kazanmış gibi aşağılayıcı bir ifadeyle bakıyordu. Benim ülkemdeki insanlar bu bakışı atmak şöyle dursun, benimle göz göze gelmeye bile kaçınırdı.

Artık evinde değilsin.

Zihnime düşen bu üç kelime boğazıma öyle bir yumru oturttu ki sertçe yutkunmama rağmen oradan gitmedi.

Her şey bu kadar mıydı? Bundan sonraki hayatım adına saray dedikleri bu altın kafeste yaşamak, Rena ve Cassandra'nın üstün bakışlar atmasına katlanmak, istemediğim bir adamı karısı olarak temsil etmek ve düşmanımın çocuğuna onun *annesi* olarak bakıcılık yapmakla mı geçecekti?

Zirakov ülkesinin imparatoriçesi olmak için eğitilmişken Senteria prensinin eşi olmakla mı yetinecektim?

Sofradan kalktığımızda başımın ağrıdığını söyleyerek izin istedim ve bahçeye çıktım. Havanın ne kadar soğuk olduğu ve üzerimde peleri-

nimin olmaması umurumda bile değildi. Zaten şu an soğuktan donarak ölmek, istemediğim bir evlilik yaparak uzun bir hayat sürmemden daha iyi bir seçenekti.

Sarayın bahçesi o kadar büyüktü ki çeşitli bölgelere muhafızlar dizilmişti. Nöbet tutan askerlere baktım. Birkaç hafta öncesine kadar beni yok etmekle görevliyken şimdi tek gayeleri beni korumak mı olacaktı?

Onlara baktığımı fark eden askerler soru soran gözlerle beni inceleyince bakışlarımı kaçırdım ve yoluma devam ettim. Bahçenin arka kısmında kalan küçük bir göl vardı. Etrafına yerleştirilen meşaleler ve küçük kapların içine yerleştirilip suda yüzmeye bırakılan mumlar sayesinde göldeki canlıları rahatlıkla görebilirdiniz.

Gölün tepesinde durup aşağı baktığımda kendi yansımamla yüzleştim ve bu nedenini bilmediğim bir şekilde kalbimi kırdı. Eskiden gördüğüm kızı göremiyordum orada. Gözü kara, hırçın Kitana yoktu karşımda. Hayatının değiştirildiğini kabul etmek zorunda kalan, aciz bir zavallı vardı.

Dizlerimdeki gücün tükendiğini hissettim ve yavaşça yere çöktüm. Sofrada yaptığım gibi dik durmaya çalışmak zorunda değildim. Yalnız kalmak gerçek duygularımı yaşamama yardımcı olmuştu.

Yansımadan kendimi incelerken orada yalnız olmadığımı fark ettim. Arkamda ayakta duran bir sürü yüz belirdi aniden. Annemin, babamın ve kardeşlerimin yüzü... Hepsi bana bakıp gülümsüyor, konuşmasa da beni özlediklerini haykırıyordu. En küçük kardeşimiz Armin'in bakışlarından anlıyordum ki bana tarihî hikâyeler anlatmak için sabırsızlanıyordu. Annem ve babam sevgiyle birbirine sarılmış, takdir eden bakışlarla beni izliyordu. Beni her daim aşağılamaya çalışan kardeşlerim Arlo ve Lena bile beni özlemiş gibiydi.

Bunun zihnimin bana sunduğu acımasız bir hayal olduğunun farkındaydım. Başımı çevirdiğimde orada olmayacaklarını biliyordum. Ben de arkama bakmayı reddettim. Bu hayale sığınmak bile ruhumu dinginleştirmişti. Arlo ve Lena'nın hayaline bakıp huzur bulacağımı kim bilebilirdi ki?

Ne zamandır ağladığımı bilmiyorum. Elime birkaç damla yaş düşünce ve yağmur yağmadığını fark edince elimi yüzüme götürdüm. Ardından kendimi daha fazla tutmayıp hıçkırıkların bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

"Ağlamanın sana bir faydası olmaz."

Aradan ne kadar zamanın geçtiğinin farkında değildim ama duyduğum sesle irkilip kafamı kaldırdım. Vincent tepemde durup birkaç saniye göl manzarasını izledikten sonra benim gibi diz çöktü. O otururken ailemin hayalini görmek için tekrar suya baktım ama tahmin ettiğim gibi sadece iki yüz vardı suyun üstünde.

Gölü dikkatle incelediğimi fark eden Vincent tek kaşını kaldırıp suya baktı. "Ne var?"

Deli muamelesi görmemek için omuzlarımı silktim. "Hiç." Ardından gözyaşlarımı silip Vincent'e baktım. "Neden geldin?"

Sanki çok komik bir espri yapmışım gibi güldü. "Babam müstakbel karımın iyi olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini söyledi." Bu cümle ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi yüzünü buruşturdu. Kiremit rengi gömleği kalçasının altına kadar uzanıyor, siyah pantolonuyla bütünlük sağlıyordu. Siyah, topuğuna kadar uzanan ceketinin cebinden küçük bir kâğıt, bir parça da tütün çıkardı. Tütünü kâğıdın üstüne koyduktan sonra güzelce sardı, tükürüğüyle yapıştırdı. Ardından köşedeki meşaleler yardımıyla kâğıdın ucunu tutuşturdu ve dumanı içine çekmeye başladı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedim.

"Sadece canım sıkkın olduğunda," diye yanıtladı. Birkaç saniye sonra sigara içişini incelediğimi fark edince bana uzattı. Annem ciğerlerimize zararlı olduğu için sigaradan uzak durmamız konusunda çok katı kurallar koymuştu. Bu yüzden ister istemez ilk başta tereddüt ettim ama... Sanırım artık evimde olmadığımın farkına varmam gerekiyordu.

Tütün rulosunu Vincent'in elinden aldım ve dudaklarıma götürdüm. Dumanı içime çekmemle küçük bir öksürük nöbeti geçirmem bir oldu. Hemen ardından yaşaran gözlerle elimdeki zehri Vincent'e geri uzattım.

Dumanı içine çekerken, "Neden babana karşı çıkmadın?" diye sordum. "Eğer istemeseydin bu evliliği yapmazdın."

Dirseklerini hafifçe kendine çektiği dizlerine dayadıktan sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Yıldızlar bu gece o kadar parlak ve yakın görünüyordu ki insanın içinde birkaç adım geri çekilme isteği uyandırıyordu. "Babamın gözlerindeki ifadeyi gördüm," diye yanıtladı sorumu. "Kararını değiştirmezdi."

"En azından şansını denemeliydin," dedim. "İstemediğin bir evlilik yapmaktan daha kötü bir sonuçla karşılaşmazdın herhâlde."

"Daha kötü bir sonuç var aslında," diye cevap verdi. "Babamın gözünden düşüp veliahtlığı kaybetmek..." Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Senin başına gelen şey yani, Kitana," dedi. "Sessiz kalışımı anlaman lazım."

İster istemez gücenmiştim. "Benim başıma bir şey geldiği yok," diye çıkıştım. "Annemin kafası karışmış olmalı, hepsi bu."

Kaşlarını hafifçe kaldırıp başını *anlıyorum* dercesine salladı. "Kafası karıştığı için buraya gelmene sebep oldu, kafası karıştığı için seni almaya çalışmadı, kafası karıştığı için benimle evlenip sonsuza dek burada kalmana razı geldi, öyle mi?" diye sordu alaycı bir sesle. Söylediği her kelime kalbime saplanan bir ok kadar can yakıcıydı. "Bu kadar aptal olma, Kitana."

"Başka bir yolu olmalı," dedim. "Babanı ikna edebilirsin. Her şey ağabeyinin dediği gibi kusursuz işlemezse ne olacak? Ya halk düşman prensesle evlenmeni nefretle karşılar ve sana kin güderse?"

"Bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Ama yapacak bir şey yok, karar verildi."

"Sana sormuştu," diye mırıldandım onun gibi otururken. Ardından kollarımı dizlerimin etrafına sardım. "Senin fikirlerini önemsiyordu," diye söylenmeyi sürdürdüm ama Vincent'le mi yoksa kendimle mi konuştuğumun farkında değildim. "Her şeyi değiştirmek senin elindeydi ve sen sessiz kaldın."

Bir şey söylemesini bekleyerek yüzüne baktım ama yıldızlara bakmayı ve sessizliğini korumayı sürdürünce bakışlarımı tekrar göle çevirdim. Şakaklarım zonkluyordu, vücudum yorgundu.

Aramızda geçen sessizlik dolu dakikaların ardından, "Hayatı elinden alınan tek kişi sen değilsin," diye mırıldanarak beni şaşırttı. "Yaşananlara bencilce bakmayı bırak."

Vincent'e beni göndermesini söylemeyi düşündüm ama bunu yapmayacağını, babasını arkadan vurmayacağını çok iyi biliyordum. Sanırım Vincent'in ölümcül zayıflığını öğrenmiştim: Sadakat.

Vincent'e söyleyecek bir şeyim kalmadığını hissediyordum. "Umarım şu an sessiz kaldığın için gelecekte çok büyük pişmanlıklar yaşamazsın."

Kurduğum cümle sonrası bakışlarını bana çevirdi. Bir şey söylemedi ama bunun olacağını bildiğini hissedebiliyordum.



Vincent'le bir süre daha oturduktan sonra soğuk yüzünden dişlerim titremeye başladı. Kış tüm kuvvetiyle şehri bastırıyordu. Artık her geçen gün birbirinden daha soğuk, her geçen gece birbirinden daha dondurucu olacaktı. Hastalanmamak için saraya dönmek zorunda kaldık.

Vincent odasına giderken hiçbir şey demedi. Açıkçası sessizliği işime gelmişti çünkü onunla nasıl konuşmam gerektiğinden emin olamıyordum. Bilerek ya da bilmeyerek üzerimden büyük bir yük almıştı.

Odamın önüne geldiğimde her zaman orada bekleyen muhafızlar orada yoktu. Belki de Estes artık ailesinden birine casus muamelesi yapmaktan vazgeçmişti, kim bilir?

Odama girdikten sonra kapıyı kapattım. İçerisi pencereden süzülen ay ışığı harici karanlıktı. Oda soğuktu ama şömineyi yakmamla ısınacağını biliyordum. Bu yüzden pelerinimi çıkarıp köşedeki sandalyenin üstüne koydum ve yarı karanlık odada ilerlemeye başladım ama bir elin dirseğimi yakalamasıyla bu girişimim başarısız oldu.

Hemen çığlık atmak üzere dudaklarımı araladım fakat bana saldıran her kimse hareketlerimi tahmin ederek büyük eliyle dudaklarımın üstünü örttü. Çığlıklarım zayıf vızıltılara dönüşürken saldırganın kollarından kurtulmak için debelenmeye başladım. Belimde bir kol hissetmemle ayaklarım yerden kesildi. Ayaklarımı panikle boşlukta sallamayı sürdürürken sırtım aniden yumuşak yatakla buluştu. İçerisi karanlıktı ama gözlerimi açınca saldırganın yüzünü görebilmiştim.

Andre.

Gözlerimi kısıp omzuna bir tane vurmamla ağzımdaki elini çekti ama üzerimden kalkmadı. Sarı saçları özensizdi, üstünde siyah bir pijama vardı ama bu hâliyle bile yakışıklıydı. Burnum arada bir onun burnuna değecek kadar yakında olmamıza rağmen öfkem dinmedi. "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım. "Beni öldüreceğini sandım."

Gariptir ki onun gözlerinde de en az benimkiler kadar şimşekler çakıyordu. "Neredeydin?" diye sordu. "Ne kadar zamandır burada seni bekliyorum, haberin var mı?"

"Sana ne?" diye tısladım. "Hatırlarsan cesedimi isteyen koca bir topluluğu benden sakladığından beri seninle konuşmuyordum."

"Neredeydin, Kitana?"

Neden, bilmiyorum ama onu öfkelendirmek istedim ve her bir kelimeye vurgu yaparak, "Ağabeyinleydim, yani eşim olacak sevgili prensle."

Yüzü o kadar gerildi ve çenesi o kadar kasıldı ki bu hâli bana garip bir zevk verdi. "Ne konuştunuz o kadar süre?"

Yüzüme sahte ve tatlı bir gülümseme yerleştirdim. "Gelecekteki çocuklarımız hakkında," diye mırıldandım. "O kız istiyormuş ama ben erkek çocukları daha sevimli buluyorum."

Kollarımı tutan elleri daha da sıkılaştı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Sanki bir şeyler anlatmak, bir şeyler kanıtlamak istiyormuş gibiydi. "Bu evlilik olmayacak, Kitana," dedi. Vahşi bir kurt konuşabilseydi ses tonu muhtemelen Andre'ninkiyle benzer olurdu. "Bunu aklına iyice kazı ve hayallerine veda et."

Onu yine terslemek üzereydim ki bakışlarındaki bir şey beni durdurdu. Acı çekiyordu, kalbi kırılmıştı ve çaresiz görünüyordu. Onu bu kadar kısa sürede bu kadar etkilediğimi bilmiyordum.

Karşımda bana duygularını açan bir adam vardı ama ben ister istemez kendimi düşündüm. Bunun için kendimden utanmalıydım belki ama öyle bir durumdaydım ki kendimi düşünmem gerekiyordu.

Kimse cesaret edemezken benim için sofrada babasının kararlarını sorgulamış, yanlış yaptığını söylemişti. Onu kararından döndürmek elinden gelmese de en azından denemişti. Bana hissettiği şeyin aşk olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen onu reddettiğim ve şimdi de dokunmaması gereken kadın olduğum için gözüne cazip gelmiştim ama ne fark ederdi ki? Âşık ya da takıntılı, iki türlüsü de işime gelirdi. Beni korumak için orada bir yerde olan bir prense ihtiyacım olacaktı bu sarayda.

Üstelik bana bu kadar yakın oluşu sinir bozucu bir şekilde hoşuma gidiyordu.

Andre bakışlarını dudaklarıma çevirdi ve sadece birkaç saniye sonra beni öpmeye başladı. Sıradan bir öpücük değildi bu, bir hikâyesi olan bir öpücüktü.

Kısa bir kafa karışıklığının ardından öpüşüne karşılık verdim ve elleri bedenimde gezerken kollarımı boynuna sardım. Dudaklarımızı ayırıp başını boynuma gömdüğünde göğsüm hızla nefes alıp verdiğim için şiddetle inip kalkıyordu.

Elbisemin düğmelerini açmak için geri çekilirken, "Andre," diye mırıldandım. "Odana gitmelisin. Biz... Olmaz."

Fakat o beni duymayarak korsemin iplerini çözdü ve elbisemi bir çırpıda çıkardı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki özel bir ders alıp almadığını merak ettim.

Hafifçe doğruldu ve bakışlarını bedenimde gezdirdi. Beni böyle tutku ve arzu dolu bir bakışla incelemesi dudaklarımda sinsi bir gülümsemenin yer etmesine neden oldu.

Dudakları bedenimde gezerken vücudum hilal şeklinde gerildi. Başım geriye doğru sarkarken gözlerimi kapatıp kendimi bu yoğun duyguya bıraktım. Bedenimi tamamen Andre'nin ellerine teslim etmiştim.

Dudaklarını boynuma gömmeden hemen önce, "Neden bu kadar güzelsin?" diye sordu. Sesindeki tını cidden bundan şikâyetçi olduğunu haykırır gibi olunca kıkırdamadan edemedim. "Neden senden uzak kalmak bu kadar can sıkıcı?"

Beni öpmeye ara verip biraz geriledi ve üstündekileri çıkarmaya koyuldu. Tekrar üstüme eğildiğinde sabırsızca bedenlerimizi bir bütün hâline getirdi. O aklını ve ruhunu bedenimde kaybetmişken zihnimden geçen tek bir cümle vardı. Buraya gelmeden önce annemin söylediği bir söz: *Yönetmek, Kitana. Yönetici olmak isteyen bir kadın gerekirse kadınlığını kullanabilmeli.*

Zaman ve mekân bilincimi yitirmiştim. Saatlerin mi yoksa yılların mı geçtiğini kestiremiyordum. Andre'yle bedenlerimiz bir bütün gibiydi, bir elmanın iki yarısı gibi. Vücudumu dilediği gibi kaldırıyor, kendine çekiyor, bunu yaparken hiç zorlanmıyordu.

Sonunda geri çekildiğinde az önce yaşananların gerçekten olup olmadığını bile anlayamıyordum. Ben kendini toparlayıp odamdan çıkmasını bekliyordum ama o hiçbir şey söylemeden başını göğsüme dayadı. Kolumu kaldıracak hâlim yoktu ama Andre kalp atışlarımı dinlerken kollarımı başının etrafına sararak ona sarıldım.

Uyku beni huzurlu kollarına çağırmadan önce zihnimde dolaşan yine aynı cümleydi: *Yönetici olmak isteyen bir kadın gerekirse kadınlığını kullanabilmeli.*



Yüzüme çarpan güneş ışığıyla yüzümü buruşturarak gözlerimi araladım. İşaret parmağımla gözlerimi ovuşturduktan sonra yavaş yavaş rüya âleminden koptum ve gerçeklikle buluştum. Gerçeklikle buluşur buluşmaz dün gece yaşanan anılar zihnime bir bulut gibi çöktü.

Hızla doğrulup arkama baktım ama büyük odada yalnızdım. Çıplak vücudum kalın örtülerle sarılıydı ve oda sıcacıktı. Andre'nin ne zaman gittiğini hatırlamıyordum ama şükürler olsun ki gitmeden önce üstümü örtmeyi ve şömineyi yakmayı akıl etmişti.

Az önceki telaşım yerini sakinliğe bırakırken yavaşça yatakta uzandım. Bakışlarımı tavana sabitlerken bir elimi alnıma götürdüm ve dün gece yaptığımız şey hakkında düşündüm. Andre'nin korumasının işime geleceğine inandığım için o an yapmak zorunda olduğumu düşündüğüm şeyi yapmıştım ama artık bu karar o kadar doğru gelmiyordu. Ya ben sadece bir hevessem? Ya beni hiç umursamamışsa?

Haydi, diyelim ki umursadı, bu evliliğe engel olmak için ya yaşadıklarımızı Estes'e anlatırsa? İşte o zaman sarayda işler karışırdı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bir iddia ortaya atarsa inkâr ederdim. Bana olan ilgisini bilmeyen yoktu zaten. Sofrada söylediklerinden sonra kıskançlıktan yalanlar uydurduğuna herkes inanırdı ve zararlı çıkan o olurdu.

Peki ya şimdi nasıl bir yol izlemeliydim? Andre'yle küçük kaçamaklarımızı sürdürmeli miydim yoksa onu da huylandırmadan aramıza mesafe mi koymalıydım?

Andre'yi ve dün geceyi daha fazla düşünmeyi bırakıp ayaklandım ve kendimi banyoya, sıcak suyun altına attım. Banyoda bedenimdeki tüm kirleri arındırdıktan sonra ısıtılmış demir yardımıyla saçlarımı kurutttum ve kırmızı bir elbise giydim. Göğüs kısmı kare şeklinde inen, köprücük kemiklerim dışında hiçbir dekolte vermeyen sade bir elbiseydi. Elbisemin omuz kısmına birkaç tül tutturulmuştu fakat tüller çıplak

kollarımı örtmüyordu. Hafif bir makyajla görüntümü tamamladıktan sonra aynaya baktım. Korsem sayesinde belim olduğundan daha ince duruyordu ve bu beni oldukça güzel gösteriyordu. Saçlarımsa ensemde zarif bir topuzla toplanmıştı.

"Güzel görünüyorsun," dedim aynadaki yansımama bakıp. "Güzel ve sahte."

Dışarıdan tanıdık bir gülme sesi duyunca dikkatim dağıldı ve sesin nereden geldiğine bakmak için pencereye yöneldim. Rena ve Andre bahçede dolaşıyor, sohbet ediyordu. Andre ellerini arkasında birleştirmiş yavaş adımlarla ilerlerken yüksek sesle kahkaha atıp zıplayan Rena'yı dinliyordu. Yaşanan olayın taraflarından biri olmasam kahkahalarla gülmek isterdim. Demek benim kollarımdan çıkıp nişanlısıyla sabah yürüyüşüne gitmişti.

Bakışlarım ikide bir pencereme odaklanan Rena'ya kaydı. Nişanlısının yanımdan kalkıp gittiğini bilse mutluluğunu bana sergilemek için sahte kahkahalar atar mıydı acaba?

Onları incelerken kapı çalındı. "Efendim, kıyafetlerinizi getirdim."

Dikkatimi o kadar çok Andre ve Rena'ya vermiştim ki, "Tamam," diyerek geçiştirdim konuşan kadını. Ona bakmaya bile tenezzül etmemiştim.

"Buraya koyuyorum," diye konuşmayı sürdürdü hizmetkâr. "Uygun mu?"

"İstersen yere at, fark etmez."

"Bu yere mi yoksa şu yere mi?"

Kadın sabrımın sınırına gelince ona amacının ne olduğunu sormak için arkamı döndüm ama tanıdık bir gülümsemeyle karşılaşınca afalladım. Karşımdaki kadın sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ela gözleri ışıl ışıldı, mutlulukla parlıyordu. Bu kadın Zirakov'daki en sadık hizmetkârımdan başkası değildi.

"Diana," diye mırıldandım. Burada geçen yalnız haftalar sonrası tanıdık bir yüz görmek o kadar iyi gelmişti ki... Kendimi tutamayıp koşarak genç kızın boynuna atladım.

Kısa bir sarılma faslının ardından kendimi geri çekip Diana'nın gözlerine baktım ve umutla, "Annem mi gönderdi seni?" diye sordum.

Diana'nın yüzündeki gülümseme yavaşça solarken başını iki yana salladı. "Efendim," dedi. "Kraliçenin bir planı var mı, bilmiyorum ama sizden vazgeçmiş gibi."

Birkaç adım geri çekildim. "Ne demek bu?"

Konuşmadan önce bakışlarını kaçırdı. Kelimeleri özenle seçtiği aşikârdı. "Emin değilim," dedi. "Ama kraliçe bildiğiniz kraliçe değil. Siz gittiğinizden beri çok değişti. Ne düşündüğünü anlamak imkânsız. İnanmak istememiştim ama sanırım sizi gerçekten tek başınıza bıraktı."

Gözlerim tekrar dolmak üzereydi fakat kendimi dik durmaya zorladım. "Sen nasıl geldin peki?"

"Dediğim gibi, kraliçe çok değişti. Hiçbirimiz güvende değiliz orada. Ben de iki kızla birlikte buraya kaçtım. Size daha yakın olmam gerektiğini hissettim."

Söyledikleri zihnimde dolaştıktan sonra bir elimle teşekkür eder gibi omzuna dokundum. Artık yalnız olmadığıma sevinmeliydim fakat işler o kadar rayından çıkmıştı ki tebessüm bile edemiyordum.

Diana yanıma oturup neler olduğunu sorunca tane tane anlattım her şeyi. Andre'nin bana olan ilgisini, Estes'in Vincent'le evlenmemize karar verişini, dün gece yaşananları...

Sözlerimi tamamladığımda Diana suratını buruşturdu. "Prenses," dedi. "Sizi korkutmak istemem ama unuttuğunuz bir şey var."

"Nedir o?"

"Vincent."

Hiç beklemediğim bir taraftan bakıyordu olaya. "Vincent mi?"

"Dün gece yaşananları öğrenirse kötü şeyler olabilir."

İstemeden gülümsedim. "Beni sevmiyor bile," dedim. "Kiminle ne yaptığımla neden ilgilensin?"

"Mesele sizi sevip sevmemesi değil ki," diye karşılık verdi. "Sizi önemsemiyor olabilir ama eşinin kendisine sadakatsizlik etmesine göz yumacak kadar gurursuz olamaz. Bir prens o. Koruması gereken bir itibarı var." Diana konuştukça haklılık payının ne kadar fazla olduğunu anlıyordum. "Andre'nin size bağlanması iyi oldu," diye sözlerini sürdürdü. "Ama artık ondan uzak durmalısınız. En azından uzun bir süre odanıza almayın onu."

Söyledikleri zihnimde büyük bir labirentin oluşmasına neden oldu. "Sen git şimdi," dedim. "Bir hizmetliyle bu kadar vakit geçirmemden şüphelenirler."

Başını onaylar gibi salladıktan sonra oturduğu koltuktan kalktı. "Sizin yanınızda olamayacak mıyım?"

Duruşumu dikleştirdim. "En çok şimdi yanımda olmalısın," dedim. "Seninle gelen diğer iki kızın adı ne?"

"Lisa ve Sarah."

"Sizi bir şekilde yanıma aldıracağım," dedim. "Benden haber bekle."

Diana'nın yüzüne bir gülümseme yayılırken selam verdi ve odadan çıktı. Tanrıların varlığına inanmamıştım ama aralarından birkaçının bana elini uzattığı aşikârdı. Birilerine en çok ihtiyacım olduğu an en sadık hizmetkârım çıkagelmişti. Üstelik benim için iki kişiyi de yanında sürüklemişti.

Bu saray insanı şüpheci birine dönüştürüyor, yıllardır tanıdığım kadının bile bana ihaneti ihtimali üstünde durmama neden oluyordu ama bu ihtimali zihnimden attım. Birilerine ihtiyacım vardı, güvenilecek birilerine.

Estes aniden böyle bir karar vermiş olamazdı. Onu birilerinin teşvik ettiği çok açıktı ama kimdi karşımdaki düşmanlar? Benden ne istiyorlardı?

Yaşamak için kazanmak zorunda olduğum kanlı bir oyunun başladığını hissediyordum. Ve bu oyunda kaybeden ben olmayacaktım.

BÖLÜM SEKİZ

AŞK ve GÜÇ



Faun – Schrei es in die Winde

Neredeyse iki aydır Senteria'daydım. Buraya geldiğim ilk günlerde bir gün bile bir yıl gibi geliyordu. Koca iki ayın ne ara geçtiğini anlayamamıştım.

Vincent'le evleneceğimiz haberi krallıkta inanılmaz ve önü alınamaz bir hızla yayılmıştı. Ne Vincent'in ne de Estes'in bu saatten sonra bu evlilikten vazgeçme şansı yoktu. Aile içinde alınan bir kararın tüm krallıkta bu kadar çabuk duyulması hiç mantıklı gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsunuz, prenses?"

Toprak yolda ilerlerken Diana hafifçe eğilip sordu. Hiçbir şey demek yerine omuzlarımı hafifçe silktim ama zihnimi meşgul eden düşüncelerden kurtulamadım. Sadece ailenin bilmesi gereken bilgilerin yayılmasının iki yolu vardı: Ya birilerinin hizmetkârı sadık değildi ya da şüphelendiğim gibi kendisi... Eğer boşboğaz hizmetkâr teorisini elersek geriye tek bir ihtimal kalıyordu: Birileri Vincent'le bir an önce evlenmemi istiyordu.

Peki, bu evlilik kimin işine yarardı?

Rena.

Aklımda sadece tek bir isim belirdi fakat boşluklar vardı. Öncelikle Rena'nın Estes'in aklına girmesi düşüncesi kulağa çok absürt geliyordu. O Estes'e akıl vermeye cesaret edecek bir yapıda değildi. Ayrıca böyle bir şeye girişecek olsa beni göndermenin yolunu arardı, sonsuza dek sarayda tutmanın değil.

Zihnim bu boşluklarla meşgul olurken ahıra gelmek üzere olduğumu fark bile etmemiştim. Ahırın önünde atlarla ilgilenen, başını okşayan bir adam görünce kaşlarım çatıldı. Diana'ya dönüp başımla adamı gösterdim. "O kim?"

Diana gösterdiğim yere baktıktan sonra, "Armondo," diye yanıtladı. "Sarayın tüm işleri ondan soruluyor."

Tek kaşımı kaldırdım. Buraya beni halıda taşırlarken bu adamın adını duyduğumu hatırlıyordum. Beni Andre'nin odasına sokmakla görevli adamlar korkudan titremiş, soluğu Vincent'in odasında almışlardı.

Duruşumu dikleştirip Armondo'nun yanına gittim. Otuzlarının başındaydı ve uzun, iri bir vücudu vardı. Siyah gömlek ve pantolon giymesine rağmen üzerindeki kir az miktarda belli oluyordu. Kahverengi gözleriyle aynı renk olan saçları dağılmıştı. Sanırım atlarla uğraşmak sandığımdan daha yorucu olabiliyordu.

Armondo beni görür görmez hafifçe geri çekilip öne eğilerek selam verdi. "Prenses."

Az önce sevdiği atın başını okşadıktan sonra, "Prens Vincent bu sabah benimle at bineceğini söylemişti," dedim. "Ama sanırım kendisi henüz gelmedi."

"Muhtemelen gelmek üzeredir," diye karşılık verdi. "Merak etmeyin, geleceğinizden önceden haberdar oldum ve sizler için iki at seçtim."

Ahırda biraz ilerledikten sonra önleri tahta kapılarla kapanmış iki siyah atı gösterdi. İki at da birbirinden güçlü ve heybetli duruyordu. Sanki tek bir hamlede şaha kalkacak gibiydiler.

Hafifçe tebessüm edip Armondo'ya baktım ve "Umarım düşüp ölmem için eyeri gevşek tutmamışsındır," dedim.

Şaka yapıp yapmadığımdan emin olamasa da bana şaşırarak baktı. "Neden böyle bir şey isteyeyim?" diye sordu. Oldukça samimi görünüyordu.

Kaşlarımı masum bir tavırla havaya kaldırdım. "Bu sarayda o kadar çok düşman var ki insan kimin dost olduğunu seçemiyor." Ardından Armondo'ya baktım. Genç adam ne demek istediğimi hâlâ tam olarak kavrayamamış gibiydi. "Umarım sen dostumsundur."

"Benim görevim imparator aileye hizmet etmek. Elbette-"

Bir elimi hafifçe kaldırıp onu susturdum. Armondo'yu kendi tarafıma çekmem sarayda yaşanan her şeyden haberdar olmam için oldukça önemli bir adım olacaktı. "Sadakatini anlıyorum," dedim. "Takdir de ediyorum ama bazen ailenin içinde bile taraf tutman gerekir, öyle değil mi?"

Tam o sırada Rena yanında Cassandra'yla birlikte saraya doğru yürüyordu. Çenemle iki kadını gösterdim. "Peki, sen taraf tutmak zorunda kalsan kimi seçerdin?"

Armondo bu kadar açık konuşmamı beklemiyormuş gibi baktı bana. Gülümsedim. "Sen zeki bir adamsın, Armondo. Eminim Zirakov kraliçesinin kızı olmasına rağmen bu kadar kısa sürede Senteria veliahdıyla evlenmeyi garantileyen birini karşına almak istemezsin."

Birini etkilemek istiyorsanız bunun birkaç basit yolu vardır. Öncelikle karşınızdakini zeki olduğuna inandırmalısınız, sonra da ondan daha zeki olduğunuza.

Armondo başını hızla aşağı yukarı sallayınca gülümsedim. "Elbette," dedi. "Sizin için elimden gelen her hizmeti sunacağım."

Görüş açıma Vincent girince, "Sarayda olup bitenlerden beni haberdar et," diye fısıldadım. Armondo'yla konuşurken sanki atla ilgili bir şey söylüyormuşum izlenimi vermek için bakışlarımı hayvana çevirmiştim.

Vincent yanımıza geldiğinde Armondo selam vererek geri çekildi. Sevgili müstakbel kocama baktım. Giydiği koyu yeşil tuniğin yakaları ve kollarında pantolonu gibi siyah renkli işlemeler vardı. Siyah saçları özenle şekle sokulmuştu ve siyah gözlerinde tatlı bir ışıltı vardı. Ona şöyle bir baktığımda benim aksime oldukça karanlık göründüğünü fark ettim. Onun gibi koyu renklere bürünmeyerek göğüs kısmı gümüş işlemelerle dolu sarı bir elbise giymiş ve kızıl saçlarımı toplamak yerine açık bırakmayı seçmiştim.

Vincent beni görünce tıpkı benim yaptığım gibi başını hafifçe eğerek selam verdi.

Önünde durduğum atlardan birini severken Armondo'ya sordu: "Bizim için bu atları mı seçtin?"

Armondo hemen bir adım öne çıktı. "Bakımını bizzat üstlendiğim atlardır bunlar," dedi. "O kadar çevik, o kadar hızlılar ki tanrıların atları olduğuna inanıyorum."

Vincent sırıttı. "Pekâlâ," dedi. "Beklentimi o kadar yükseltttin ki eğer atlardan memnun kalmazsam seni saraydan atarım."

Sadece küçük bir şakaydı ama Armondo korkuyla yutkununca kıkırdamadan edemedim. Adamcağızın hâline acıyan Vincent, "Tanrılar adına, Armondo," diye mırıldandı. "Şaka yapıyorum, çıkar şu atları."

Hizmetkâr kendine söyleneni hemen yerine getirmeye koyulurken geri çekilip Vincent'in yanına gittim. Benden en az bir kafa boyu kadar uzun olduğu için yanında küçücük hissettim. "Beni çağırmanın bir sebebi mi var?"

"Babam ve istekleri..." diye açıkladı. Başımı anladığımı gösterircesine salladım.

Yaklaşık birkaç dakika sonra yan yana yürüyen atlarımızın üstünde doğanın derin sessizliğini dinliyorduk. Esen rüzgâr yüzünden birbirine çarpan ağaç dalları ve kuş cıvıltıları dışında hiç ses yoktu.

Güçlü bir rüzgârın esmesiyle hafifçe ürperdim. Bu küçük hareketim bile Vincent'in dikkatinden kaçmamış olacak ki, "Kış gelmek üzere," dedi. "Terzilerle konuş, sana yeni kıyafetler diksinler."

Vincent oldukça düşünceli konuşmuştu ama sinirlerim bozulmuş bir şekilde gülümsedim. Beni neyin güldürdüğünü merak eden Vincent'le bakışlarım buluşunca, "Eskiden annemle siyasi meseleler hakkında konuşurduk," diyerek aklımdan geçenleri itiraf etmek zorunda kaldım. "Ama sanırım bundan sonra planlayacağım şeyler en fazla bu tarz saçmalıklar olacak."

Vincent derin ve düşünceli bir nefes alınca aramızdaki gerilimi yumuşatmak için ona döndüm. "Sanırım sen de kral olduktan sonra devlet meseleleri için benimle görüşmek istemezsin."

Dudaklarında biraz eğlenceli biraz mahcup bir gülümseme belirdi. "Sana güvenemem, Kitana." Bu sözü nedense çok üzücü gelmişti. Bu hissettiğim mutsuzluk kendim için değil, onun içindi. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum fakat Vincent'in yüzündeki tebessüm silindi ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Bazen çaresiz olduğumu düşünüyorum," dedim. "Ama sonra sana bakınca senin de en az benim kadar kötü durumda olduğunu anlıyorum."

"Ne demek şimdi bu?"

"Çevrende güvenebileceğin kimse yok," diye mırıldandım. "Karına bile şüpheyle yaklaşmak zorunda kalacaksın."

Duruşunu dikleştirdi ama bakışlarında bir adamın gücü değil, şirin bir oğlan çocuğunun savunmasızlığı vardı. "Güvenebileceğim kimsenin olmadığını nereden çıkardın?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Sen herkesin gelecekte kral olmasını beklediği adamsın, elbette kimseye güvenemezsin." Bunları söyledikten sonra, "Annemin bir sözü vardır," diye ekledim. "Söz konusu güç savaşı olduğunda daima yalnızsındır."

Söylediklerim canını sıkmış gibiydi. Aniden bana döndü, bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama hemen ardından tekrar kapattı. Bana kendisini ne kadar açabileceği hakkında içsel bir savaş yaşadığı aşikârdı.

O kendi savaşını sonlandıramadan görüş açımıza iki at sürücüsü girdi: Rena ve Andre. Rena'nın gülümsemesi beni görür görmez solarken Andre'nin yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. Bu gülümseme karşılaşmamızın tesadüften ibaret olmadığını haykırır gibiydi.

Rena beyaz elbisesiyle uyumlu beyaz bir pelerin giymişti. İpeksi sarı saçları bir topuzla toplanmıştı.

Andre, "Sizi burada görmek ne hoş!" dedi yanımıza gelince. Bordo pantolonu ve gömleğinin üstüne siyah, yere uzanan bir ceket giymişti. Sanırım Senteria erkeklerinde koyu renk aşkı vardı.

Vincent hafifçe gülümseyerek Andre'yi selamladı fakat bu gülümseme beni bile tatmin etmeyecek kadar soğuktu. Andre'nin bu mesafeli tavrı fark etmediği, fark ettiyse de umursamadığı görülüyordu. Gülümsemesini bozmadan, "Biz de Rena'yla birkaç arkadaşla yola devam etsek ne güzel olurdu, diye düşünüyorduk."

"Öyle," diye lafa katıldı Rena. "Ama Vincent ve Kitana'yı baş başa bırakalım. Malum, evlilik hakkında konuşacak çok konuları vardır."

Vincent hissetmiş miydi, bilmiyordum fakat Rena'nın bakışlarında ve sözlerinde muazzam bir iğneleme vardı. Andre'nin gülümsemesi bile bu tavır karşısında dayanıksız kaldı ve bir an solacak gibi oldu. "Ne olacak, Rena?" dedi. "Hep birlikte düşünürüz işte."

Atını hızlandırmak üzere dizginlerini kaldırmıştı ki Vincent, "Aslında," diyerek lafa girdi. "Rena haklı." Hepimiz şaşkınlık içinde Vincent'e bakarken o çok rahat bir duruş sergiliyordu. "Nişan töreni-

mizle ilgili Kitana'yla konuşmam gereken şeyler var." Derin bir nefes aldıktan sonra ekledi: "Özel."

Ardından atını sağ taraftaki yola yönlendirirken bana baktı ve "Kitana," diyerek beni yanına çağırdı. Zevkten dörtköşe olmuş Rena'ya ve hafifçe açılmış dudaklarla ağabeyine bakan Andre'ye beceriksiz bir tebessüm sunduktan sonra Vincent'i takip ettim.

Yaklaşık beş dakika boyunca sessizce at sürmeye devam ettik. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor; içimden bir ses Andre'yle yaşadıklarımı bildiğini, en azından hissettiğini haykırıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Yeterince sakin göründüğümden emin olduktan sonra, "Neden onlara katılmadık?" diye sordum. Konuşurken sakin kalmaya, sanki benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir konu hakkında konuşuyormuşum gibi bir izlenim yaratmaya gayret ediyordum. "Nişanla ilgili konuşsak bile yanımızda kalabilirlerdi."

Vincent'in bakışlarından ne düşündüğünü anlamak zordu. Bana bakmak yerine birkaç saniye daha yolu izledi. Ardından aniden atını hızlandırarak atımın önünde yan bir şekilde durdu. Bu hareketi aniden durmak zorunda kaldığı için atımın huysuzca homurdanmasına neden oldu ama Vincent umursamadan gözlerime baktı.

"Andre'yle aranızda ne geçtiğini bilmiyorum," dedi doğrudan lafa girerek. "Bilmek de istemiyorum, geçmişte yaşadığınız şeyler beni ilgilendirmiyor zira. Ama şunu kabullen, istesek de istemesek de artık kaderlerimiz birleşti, Kitana. Ben sana nasıl sadık kalacaksam sen de bana aynı sadakati göstereceksin."

Sözleri açık ve anlaşılırdı. İsteği makuldü. Hayır, istek değildi bu; bir *emirdi*. Tavrı öylesine netti ki Andre'yle geçirdiğim geceden bahsetmem gerektiğini düşündüm. Benden duyması gerektiğini hissettim ama kelimeler dilimin ucuna kadar gelmelerine rağmen bir türlü dudaklarımdan dökülmediler. Neyse ki Vincent bir cevap beklemiyordu, atını düzeltip yoluna devam etti.

Atımın dizginlerini hareket ettirerek hafifçe yürümesini ve Vincent'e yetişmesini sağladım. Öyle ya da böyle bu adamla evlenecektim. Onunla kötü olmam canımı sıkmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden aramızdaki gergin havanın yumuşamasını umarak, "At binme konusunda pek becerikli değilsin," dedim. "Tam bir Zirakovlu gibi at sürüyorsun."

Umduğum gibi bu küçük espri aramızdaki kara bulutların dağılmasına yardımcı olarak Vincent'in dudaklarında bir gülümseme oluşturdu. "Daha kötü bir hakaret duymamıştım." Ardından bana bakıp suratını buruşturdu. "Sen de tam bir Senteriali gibisin," dedi. "Biraz hızlansak düşersin."

Tek kaşımı meydan okurcasına kaldırdım. "Yarışalım mı?"

Gözlerinde küçük bir alev parlarken, "Olur," diyerek restime karşılık verdi. "Üç deyince." Ardından saymaya başladı: "Bir-"

Lafını tamamlamasını beklemeden dizginlere asıldım. Vincent arkamdan, "Kitana, bu haksızlık!" diye seslense de durmadım. Yüzüme koca bir sırıtma yerleştirerek arkama baktığımda hâlinden hiç memnun olmayan bir tavırla peşimden geldiğini görüyordum.



Vincent

Saraya döndüğümüzde Kitana o kadar çok somurtuyordu ki kahkahalarıma engel olmakta zorlanıyordum. O ise attığım her bir gülücükle benden daha çok nefret ediyormuş gibi iğneleyici bakışlar gönderiyordu bana.

"Öyle bakmaya hiç hakkın yok," dedim sinir bozucu bir sırıtışla gülümserken. "Hem benden önce başladın hem küçük bir farkla yenildin."

"Atım koşmadı çünkü," diye itiraz etmeyi sürdürdü. "Bir şeyler yaptın."

"Tabii," dedim. "Aniden yarışalım diyeceğini önceden hissedip atına büyü yaptım."

Derin ve öfkeli bir nefes aldı ama gülüşümü görünce o da dişlerini göstererek sırıtışıma karşılık verdi. Tam o an Andre ana salondan çıkıp kütüphaneye doğru ilerliyordu, göz göze geldik. Sabahki karşılaşmamız gibi bunun da tesadüf olduğunu sanmıyordum ama elimde hislerimden başka bir kanıt olmadığı için Andre önümüzden geçip giderken onun gibi başımı hafifçe eğerek selam verdim. Kitana'nın benim yanımda olmasının onu huzursuz ettiğini anlıyordum ama o da karşısındaki kadının ağabeyinin gelecekteki karısı olduğunu anlamalıydı.

Kütüphanenin önündeki hizmetkârlar kardeşimin geldiğini görünce kapıyı açarak içeri girmesini sağladılar. Yanımda yürüyen Kitana'nın Andre'yi görür görmez gerildiğini hissetsem de ne olduğunu sormadım. Nedeni yaşananlara önem vermemem miydi yoksa kardeşimle karşı karşıya gelmenin canımı acıtacağını bilmem miydi, bilmiyorum.

Ama Andre'yle karşılaşmak canımı ne kadar sıkarsa sıksın, gururumu ezip çiğneme cesaretini gösterirse bedelini ödeyecekti, tıpkı Kitana gibi.

Kitana aklımdaki düşüncelerden habersizce bana bakıp, "Görüşürüz," dedikten sonra odasına giden merdivenleri çıkmaya başladı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

İçeriden erkek kardeşlerime ait olduğu belli olan kahkahaların yükseldiği ana salona gitmek üzereydim ki elinde fincanla mutfaktan çıkan bir kız dikkatimi çekti. Saraydaki diğer hizmetkârlar gibi giyinmiş sıradan bir kızdı. Kahverengi saçlarını ensesinde toplamıştı, kahverengi gözleri beni görür görmez yere sabitlendi ve beceriksizce selam verdi.

Yanımdan geçip gitmek üzereyken, "Sen," diyerek kızı durdurdum. "Buraya gel."

Genç hizmetçi dik durmaya çalışsa da nedenini anlamadığım bir şekilde benden ürküyordu. Gözlerimi kısıp kızı inceledim. "Adın neydi senin?"

"Lisa."

Lisa, evet. Kitana'nın himayesine aldığı üç hizmetçiden biriydi. Kitana'yı kastederek, "Hanımına sadık mısın, Lisa?" diye sordum. Sesimi olabildiğince alçak tutmaya özen göstermiştim. Genç kız başını aşağı yukarı salladı. "Güzel," dedim. "Peki, bana sadık mısın?"

Lisa gözlerini yerden kaldırıp ne demek istediğimi anlamak ister gibi yüzüme baktı. Biraz saf görünüyordu ve oldukça korkaktı. Bu olumsuz özelliklerini kendi lehime kullanmak için kızın kolunu tutup hafifçe sıktım. Nedeyse düşüp bayılacakmış gibi yerine sinerken, "Beni iyi dinle," diye fısıldadım. Sesim boğuktu ve tehlikesi kulakları çınlatıyordu. "Kitana'nın yaptığı her şeyden haberim olacak, anladın mı?" dedim. "Odasına biri girmeye kalkarsa hemen bana haber vereceksin. Buna kardeşlerim de dâhil."

Lisa titreyen sesiyle, "Ben prensesin arkasından iş çeviremem," dedi. "İstesem de yapamam."

Aciz görüntüsüne aldırmadım. "O zaman seni bir geneleve satarım," dedim bir çırpıda. Elbette böyle bir şeyi yapacak kadar ne vicdansızdım ne de gözü dönmüş ama Lisa'nın buna inanması işime gelecekti.

Genç kadın dolan gözleriyle başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Kolunu sertçe bırakmamla neredeyse koşarak geldiği yöne geri döndü.

Onun gidişiyle ana salona yöneldim. Geldiğimi gören hizmetkârlar kahverengi, üstünde oymaları olan büyük kapıyı açtılar.

Kapının karşısında kalan duvar boydan boya camla kaplıydı. Mavi işlemeli perdeler tavandan yere dökülüyordu. Salonun sol tarafında hepimizin birbirini rahatça görmesi için kare şeklinde dizilmiş koltuklar vardı. Ülkedeki en kaliteli malzemelerden yapılan ve annemin özel olarak sipariş verdiği bir takımdı bu. Sağ tarafındaysa üstünde özel yapım şamdanların yer aldığı bir şömine, şöminenin etrafına dizilmiş ikinci bir koltuk takımı mevcuttu.

Kardeşlerimin oturup gülüştüğü sol taraftaki koltuk takımına doğru ilerledim, Ezra ve Ivan'ın aksine somurtan Tao'nun yanına oturdum. "Neye gülüyorsunuz böyle?"

Kahkahalarını zorla durdurmayı başaran Ivan sorumu yanıtladı: "Tao âşık olmuş."

Tao'nun bozulduğu ortadaydı. Bu yüzden onu daha fazla sinirlendirmemek için kardeşlerim gibi kahkahalar patlatmadım fakat dudaklarımda oluşan tebessümü engelleyemedim. Ivan benim kadar ince değildi, dalga geçmeye devam ederek, "Nişana davetli olan leydilerden birine gönlünü kaptırmış," diye anlatmayı sürdürdü.

Nişan. Elbette, sadece günler kalmıştı ve şehir dışındaki davetlilerimizin akın akın gelmesi an meselesiydi.

Tao yanındaki yastığı Ivan'a fırlatırken, "Alakası yok!" diye itiraz etti. Bu çıkışı kardeşlerimi daha çok güldürmek dışında bir işe yaramamıştı. Tao onlarla uğraşmayı bırakıp açıklama yapmak için bana döndü: "Krallıktaki aristokrat ailelerden birinin gelip gelemeyeceğini sordum diye sabahtan beri benimle dalga geçiyorlar."

Fakat Ivan ve Ezra, Tao'yu dinlemiyordu sanki. Ivan başına bir şal almış cilveli bir kadın gibi Ezra'ya göz kırpıştırırken Ezra da bir beyefendi gibi kolunu Ivan'a uzatmıştı. Onların bu hâlleri ne kadar komik olsa da dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemi engellemeye çalıştım.

Tao'ya dönüp, "Rahatsız olduğunu belli edersen daha çok üstüne gelirler," dedim. Normalde Tao bunu görebilecek kadar zekiydi ama kardeşlerim haklı olmalıydı. Duyguları mantığının önüne geçmişti.

Tao önce bana, sonra onunla dalga geçen kardeşlerimize baktıktan sonra öfkeyle odadan çıktı. Onun gidişiyle Ezra ve Ivan rol yapmayı bırakıp kahkahalarla karşımdaki koltuğa çöktüler.

"Onu kızdırdınız."

Ezra omuzlarını silkti. "Düzelir." Ardından başka bir konu konuşmak için duruşunu dikleştirdi. "Davetlilerin olduğu listeyi incelemiştik de..." dedi. "Davet ettiğin isimler konusunda şaşırdım. Bence onu davet etmemeliydin." Neden bahsettiğini anlamak için kaşlarımı çattım ama kardeşim anlatmayı sürdürdü: "Geçmişi geçmişte bırakmanı takdir ettim ama-"

Uzun uzun anlatmaya devam edeceğini fark edince, "Neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Kimi davet etmişim ben?"

"Victor ve Victoria'dan bahsediyor," diye lafa girdi Ivan. Gözlerim açıldı, dudaklarım aralandı. Kendimi toparlamam için gereken birkaç saniyenin sonunda sertçe yutkundum. Duruşumu tekrar dikleştirmiştim ama kalbim hâlâ çıkacak gibi çarpıyordu.

"Ne saçmalıyorsunuz siz?" diye sordum. "Onları davet etmedim ben."

Ezra ve Ivan bunu beklemiyor gibi birbirlerine baktılar. "Ama Armondo senin çağırdığını söyledi," dedi Ivan.

Kelimelerin hepsini tane tane, bastırarak söyleyerek, "Ona böyle bir emir vermedim," dedim. Sanki hayatım kardeşlerimin dudaklarımdan dökülen bu kelimelere inanmasına bağlıydı.

Ezra kaşlarını çattı. "Kim o zaman?"

Yapboz parçaları zihnimde bir bütün oluştururken kaşlarımı çattım. Hissettiğim öfke ellerimle ayaklarımın buz kesmesine neden olmuştu.

Zihnimdeki ismi farkında olmadan yüksek sesle söyledim: "Andre."

Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama Ivan öne eğilip gözlerime baktı. "Vincent," dedi. "Onunla kavga etme."

Tek kaşımı kaldırıp küçük kardeşime baktım. Gözlerinde korku parıltısı görünüyordu. Onu sakinleştirmedim, ne düşündüğü umurumda

bile değildi. Ayaklanırken, "Siz burada kalın," dedim en otoriter sesimle. Sözümü dinlediler, başka çareleri yoktu çünkü. Babanızın gözdesi olan bir prensseniz karşımızdaki kim olursa olsun sözünüzü dinlemek zorundaydı.

Salondan bir hışımla çıkıp kütüphaneye ilerledim. Beni gören muhafızlar kapıyı açmaya yeltendiler ama onlara fırsat vermeden kapıyı sertçe açarak içeri girdim.

Dikdörtgen şeklindeki büyük kütüphanemiz yüzlerce hatta binlerce kitapla doluydu. Birbirine paralel olarak dizilmiş kitaplıklardaki kitaplar tarihlerine ve alfabetik sıraya göre dizilmişti.

Ayakkabılarım mermere vururken sağımdaki ve solumdaki kitaplıkların tam ortasından geçerek dümdüz ilerledim. Tam karşımda büyük bir okuma masası, masanın etrafında rahat koltuklar yer alıyordu.

"Andre!"

Sesim kütüphanede yankılanırken kafamı kaldırdım. Andre üst kattaki kitaplıklardan birinin önünde durmuş, bana bakıyordu. Tuttuğu kitabı yerine koyduktan sonra ellerini ahşap tırabzana yaslayıp hafifçe öne eğildi. "Ne istiyorsun?"

"Aşağı in."

Sert çıkışım tek kaşını kaldırmasına sebep oldu. Hemen ardından merdivenleri sakince indi ve karşımda durdu. "Neler oluyor?"

"Sen söyle," dedim. Onu görmenin öfkemi azaltacağını ummuştum ama aksine bu iç karartıcı duygunun katlanarak büyümesine neden olmuştu. "Neler oluyor, Andre? Ne yapmak istiyorsun, amacın ne?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. "Bir şey mi yaptım?"

Bu kedi-fare oyununa ve onun rollerine dayanamayıp bağırdım: "Victoria'yı nişana çağırmak da neyin nesi oluyor?"

Kaşlarını hafifçe çattı. "Armondo onu senin çağırdığını-"

Yanımdaki masaya yumruğumu geçirdim. Öz kardeşimin arkamdan iş çevirmesi ve üstüne böyle ustalıkla rol yapmasını hazmedemiyordum. "Bana yalan söyleme!" diye bağırdım. "Kitana'yla evlenecek olmam en başından beri canını sıkıyor, görmediğimi mi zannediyorsun?" Andre çenesini hafifçe oynatırken bakışlarını kaçırdı. Onun da öfkelenmeye başladığı belliydi ama umursamadan konuşmayı sürdürdüm: "İster ka-

bul et, ister etme," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Kitana benim karım olacak, senin de kardeşin." Senterla'da kardeşin eşine de kardeş gözüyle bakılırdı, Andre bunu çok iyi biliyordu. "Ve gelecekte benim çocuklarımı doğuracak, buna engel olamayacaksın. Victoria'yı ya da bir başkasını gözüme sokman gerçeği değiştirmeyecek."

Andre öfkeden titreyerek derin bir nefes aldı. Her bir kelimesinin ardından bir nefeslik mola vererek, "Victoria'yı ben çağırmadım," dedi.

"Senin dışında kim yapar bunu?" Soruma koca bir sessizlikle cevap verince, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Kitana'dan uzak dur, Andre."

Andre kocaman aralanmış gözlerle bana bakarken kütüphanenin büyük kapısı açıldı ve içeri annemiz girdi. Onun odaya girişiyle birbirimizden bir adım uzaklaşıp selam verdik. Kavga ettiğimizi gören annem dehşet içinde bir Andre'ye bir bana baktı. "Neler oluyor?" diye sordu. "Sesiniz tüm sarayda yankılanıyor. Babanız öfkeyle buraya gelecekti, zor durdurdum. Neyiniz var sizin?"

Andre bana küçümseyici bir bakış attı. "Oğlun eski sevgilisini nişanına çağırmış," dedi. "Şimdi de size bir açıklama yapmak için suçu benim üstüme atıyor, benim çağırttığımı iddia ediyor."

Üstüme iftira atmasını umursamayarak, "Victoria benim sevgilim değildi," diye çıkıştım.

"Yeter!" Annemin kudretli sesi kütüphanede yankılanınca derin bir nefes alıp sessizliğe gömüldük. "Sizler Kral Estes'in çocuklarısınız, yaptığınız şeylerin farkına varacaksınız." Sakin konuşsa da öfkesi titreyen sesine yansıyordu. "Sıradan insanlar olmadığınızı unutmayın. Temsil ettiğiniz bir kral, bir ülke var. Sarayda kavga edişiniz hizmetçilerin dedikodu malzemesi olsun mu istiyorsunuz?" İkimizden de ses çıkmayınca annem, "Yıkılın karşımdan," diye sözlerini sürdürdü. "Aranızdaki mesele her neyse çözeceksiniz ve akşam yemeğinde babanızın karşısına güler yüzle çıkacaksınız."

Cevap bekleyen bir rica değildi bu, yapmak zorunda olduğumuz bir emirdi. Andre'nin annemi doldurmak için bu fırsatı kaçırmayacağını biliyordum ama onunla aynı ortamda kalmaya devam etmek kontrolümü kaybetmeme neden olabilirdi. Derhâl bu ortamı terk etmeliydim. Hafifçe eğilerek selam verdikten sonra dışarı çıktım.

Cassandra

İki hizmetkâr şifalı elleriyle masaj yaparak vücudumu tüm ağrılardan arındırırken bir hizmetkâr da cildimin daha sağlıklı ve parlak görüneceği vaadiyle yüzüme çeşitli karışımlar sürüyordu. Gözlerimin üstüne birer tane salatalık koymuşlardı. Eğer cayır cayır yanan şömine olmasa soğuktan donardım çünkü üzerimde ipekten, mavi bir sabahlık dışında bir şey yoktu.

Kapı neredeyse tekmelenerek açılınca bile kafamı kaldırıp rahatımı bozma zahmetine girmedim. Odama ancak bir kişi böyle dalabilirdi: Sevgili kocam.

"Çıkın dışarı."

Gözlerim salatalıklar yüzünden kapalı olsa da etrafımdaki kızların korkudan titreyerek odadan kaçarcasına çıktıklarını anlayabiliyordum. Bakımım yarım kaldığı için hâlimden memnun olmayan bir tavırla gözlerimdeki salatalıkları alıp doğruldum. Ezra kapıyı kapatmış, telaşlı gözlerle bana bakıyordu.

"Sana yapmayalım demiştim," dedi. "Victoria'yı çağırmak kötü bir fikirdi."

"Neden böyle düşünüyorsun?" dedim ayaklanırken. "Planladığımız gibi Vincent bunu Andre'den bilmedi mi?"

"Evet, bildi ama anlamıyorsun," diye ısrarla karşı çıkmayı sürdürdü. "Andre inkâr etmiş hatta kızı Vincent'in çağırdığını ve kendisine iftira attığını söylemiş. Bunu ikisinin de yapmadığı anlaşılırsa-"

"Bir saniye," dedim sırıtmama engel olamayarak. "Andre, Vincent'i mi suçlamış?" Ezra başını olumlu anlamda salladı. İşler sandığımdan daha iyi bir hâl almıştı. Bakışlarımı kocama çevirdim. Benim kadar keyifli olmadığını görmek hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu. "Bu durum seni neden geriyor?" diye sordum. "Bırak, birbirlerini yesinler, birbirleriyle uğraşsınlar. Sen de babana daha kolay yaklaş. Victoria'yı çağırmamızın asıl amacı bu değil miydi zaten? Vincent kardeşiyle kavga eden kötü kişi olarak babasının gözünden düşsün, tıpkı kendi halkının gözünden düşeceği gibi."

Şöminenin önündeki tek kişilik koltuklardan birine çuval gibi yığıldı. "Çok başına buyruksun, Cassandra," dedi. Artık paniğin değil, öfkenin esiriydi sanki. "Sonunu düşünmeden attığın adımlar bizi felakete sürükleyecek."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim. "Ayrıca ben hiçbir adımı sonunu düşünmeden atmam. Armondo'ya yolladığım ve Vincent'in emrini iletmesini istediğim hizmetçiyi çoktan saraydan gönderdim. Kimse onu bulamaz. Bulsalar ve gerçeği ondan söküp alsalar bile hiçbir şey kanıtlayamazlar. Onun sözüne karşılık bizimki olacak sonuçta. Eğer çok sıkışırsak Andre'yi suçlarız. Unutma, Vincent'e öfke beslemek için Andre'nin sebebi var, bizim değil."

Var olan bütün koşulları sıralamam Ezra'nın öfkesini yumuşatmış gibiydi. Sevgili kocam ne kadar kurnaz olursa olsun bazen ürkek olabiliyordu ve ona uzun uzun açıklamalar yapmam gerekiyordu.

Ezra'yı biraz daha sakinleştirmek için yanına gidip dizine oturdum, ellerimi göğsüne yaslayıp yanağına bir öpücük kondurdum ama o beni umursamıyor gibi görünüyordu. Bana bakmak yerine ateşi izlerken kafasında hâlâ derin düşünceler olduğu belliydi. Çenesini hafifçe tutup kendime çevirerek bana bakmaya zorladım.

"Ezra," diye fısıldadım. "Büyükdedenin tahta çıktıktan sonra isyan çıkarma ihtimaline dayanarak kardeşlerini katlettiğini hatırlıyor musun?" diye sordum. "Aynı ihtimal bir gün bizim de başımıza gelebilir. Kaderimiz, Vincent'in dudaklarından dökülen basit bir emirle ölümle kesişebilir. Eğer sonumuzun tanrılara kavuşmak olmasını istemiyorsak savaşmalı ve cesur olmalıyız." Ezra'nın bakışları gitgide koyulaşırken hafifçe gülümsedim. "Senin için her şeyi yaparım."

Uzanıp onu öptüm ve bir eli sabahlığımın düğümüne uzandığında bile öpüşmemize ara vermedim.

Ezra, senin için her şeyi yaparım.

Senin ve tahtın için.

BÖLÜM DOKUZ

BEKLENEN MİSAFİRLER



Patty Gurdy – Run

Kitana

Diana bir hışımla odama girdiğinde okuduğum kitaptan başımı titreyerek kaldırdım. Genç kadının ela gözleri telaştan yaşarmıştı. Kapıyı hızla kapatıp yanıma geldi. "Prenses," dedi nefes nefese. "Felaket."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sakin ol, Diana," dedim otoriter sesimle. Bu soğuk duruşum onu biraz olsun kendine getirdi. "Neler oldu? Ne bu hâlin? Tane tane anlat."

Diana derin bir nefes aldı. "Andre ve Vincent kavga etmişler," dediğinde ben bile soğukkanlılığımı koruyamayıp ayağa kalktım. "Yumruk yumruğa değil," diye ekledi. "Ama Kraliçe Ophelia yetişmese o da olurmuş muhtemelen."

Dudaklarımı kemirmeme engel olamadım. "Neden kavga etmişler?" diye sordum. "Yoksa Vincent-"

"Bilmiyorum," diye sözümü tamamladı. Diana'yı bu yüzden seviyordum. Andre'yle geçen gece olanları bilip bilmediğini soracaktım fakat cümlemi tamamlamadan bile aklımı okuyabiliyordu.

Bir elimi enseme götürüp pencereye yaklaştım ve rüzgârın etkisiyle savrulan yaprakları, ağaç dallarını izledim. Uzaklardaki kara bulut topluluğu bir yerlere yağmur yağdığının habercisiydi.

Manzarayı izlerken kendime sakin olmamı söyledim. Onu uzun süredir tanımıyordum ama şundan emindim ki eğer Vincent öğrenseydi

bunu mutlaka bilirdim. Hiç hoş olmayan bir tavırla kapıma dayanır ve sadakatsizliğimin hesabını sorardı.

Bu düşünce biraz rahatlamama neden oldu. Belki de sebep ben değildim. Belki de tamamen farklı bir konu üzerinden anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Sakin kalmakta ve telaşlı hareketlerle dikkat çekmemekte yarar vardı.

"Bana Armondo'yu çağır," dedim Diana'ya bakmadan. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Diana lafımı ikiletmedi. Sadece birkaç saniye sonra kapının kapanma sesini duydum. Onun çıkışıyla bir elimi cama yaslayıp başımı öne eğdim. Nasıl bir yere düşmüştüm böyle? Kendimi nasıl bir kargaşanın içine atmıştım? Kardeşlerim Arlo ve Lena'nın nefreti bana her zaman temkinli olmam gerektiğini öğretmişti ama bu sarayda her gün yeni bir gündemle uyanıyordum.

Birkaç dakika sonra Diana yanında Armondo'yla içeri girdi. Genç adam taranmış kahverengi saçları ve ütülenmiş yeşil üniformasıyla onu son gördüğüm hâlinden kat kat daha temiz görünüyordu.

"Neler oluyor?" dedim onu görür görmez. "Anlat çabuk."

Armondo aptal bir adam değildi. Neden bahsettiğimi hemen anlayarak, "Bundan birkaç gün önce yanıma bir hizmetçi geldi," diye anlatmaya koyuldu. "Onu daha önce bu sarayda görmemiştim ama umursamadım. Çoğu hizmetkârın yüzünü anımsamam. Neyse, bana Senteria'nın ileri gelen aristokrat ailelerinden birini çağırmamı söyledi. Prens Vincent'in emriymiş, ben de söyleneni yaptım."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Andre'yle bu yüzden mi kavga ettiler?" diye sordum. "Vincent bir aileyi nişanımıza çağırdığı için mi?" Kısa bir duraksamanın ardından, "Kim bu aile?" diye sordum.

"Mesele aile değil," dedi Armondo. "Zengin, her yerde görebileceğiniz soylu bir aile. Asıl mesele kızları, Victoria."

"Victoria," diye yüksek sesle söyledim. Adı dilimde acı bir tat bırakmıştı sanki. "Kim bu kadın?"

Armondo bu konuyu konuşmak istemediğini belli edecek kadar rahatsız görünse de anlatmayı sürdürdü: "Prens Vincent'in ona olan yoğun ilgisini sarayda duymayan yok. Tabii, her şey geçmişte kaldı."

"Ve onu nişanımıza mı çağırdı?" İçimde dolup taşan bir öfke volkanı vardı sanki. Daha birkaç saat önce bana sadık olacağı gibi ona sadık olmamı emreden o değil miydi? Bana bağlılıkla ilgili nutuklar atarken ne hakla eski sevgilisini benimle aynı çatı altına sokmaya kalkardı?

"Bu yüzden Andre'yle kavga etmiş olmalılar," dedi Armondo. "Çünkü duyduğum kadarıyla Vincent, Victoria'yı Andre'nin çağırdığını düşünmüş. Yani kendisi yapmadığını iddia etmiş. Andre de Vincent'in kendisine iftira attığını, onu çağıranın Vincent olduğunu ve göze batmamak için kendisine suçu yıktığını savunmuş."

Armondo'nun anlattıkları zihnimde dolanırken az önce hissettiğim öfke yavaşça söndü ve orada olduğunu bile unuttuğum Diana, "Bu işin arkasında Prens Andre var bence," diyerek fikrini belirtti. Armondo, Vincent'in Victoria'ya olan derin ilgisinden, Vincent'in onu çağırmayı arzulamasına şaşırmayacağından bahsetti. O sırada ben, zihnimin beni götürdüğü farklı âlemlere dalmıştım. Kafamdan saniyeler içinde onlarca düşünce geçti. Ne Vincent'i ne de Andre'yi iyi tanıdığım söylenemezdi ama bu hikâyede garip bir boşluk olduğunu hissedecek kadar ikisini de değerlendirme fırsatı bulmuştum.

İkisi derin tartışmalara girerken, "Boşuna münakaşa ediyorsunuz," dedim. "İkisi de değil."

"İkisi de değil mi?" dedi Armondo. "O zaman kim?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ama yakında bulacağım."

Basit bir el hareketiyle ikisine de beni yalnız bırakmalarını işaret ettim. İki hizmetkâr selam verip odadan çıkarken kendimi yatağa attım. Odada, yanan şömine ateşinin çıtırtıları ve dışarıda esen rüzgârın uğultusu dışında hiç ses yoktu. Bu da rahatça düşünmemi sağlıyordu. İşe iyi yanından bakmalıydım. En azından Vincent'in hâlâ hiçbir şeyden haberi yoktu ama şu davet meselesi canımı sıkmıştı.

Birileri Vincent'e oyun oynuyordu, hem de büyük bir oyun fakat ben istemeden Victoria'yı görünce Vincent'in kafasının karışması ihtimalinde durdum. Onunla evlenmek istememiştim, evet ama şunu kabul etmeliydim ki veliahdın gelecekteki karısı olarak bu sarayda dolaşmak itibarıma itibar katmıştı. Üstelik bu evliliği annemin de tasdiklediğini unutmamam gerekiyordu. Elbette bu Estes'in yalanı da olabilirdi ama asla tam olarak emin olamazdım. Bu düşünce ne kadar canımı yaksa da benden vazgeçmiş olabileceğini görmeliydim.

Mevcut durumda, Vincent'i kaybedemezdim.

Ellerimle şakaklarıma bastırdıktan sonra pencereden dışarı baktım. Güneşin battığını görmek şaşırmama neden olmuştu. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden yatağımda uzanmış ve karanlık ihtimaller arasında boğulmuştum.

Ayağa kalkıp üstüme siyah, belimi ince gösteren, sade ama bir o kadar da dikkat çekici bir elbise giydim. Sırtımın yarısına kadar indiğini göstermek için saçlarımı ensemde topladım, birkaç tutamın dağılmasına izin verdim. Olabildiğince hızlı makyaj yaptıktan sonra odadan çıktım ve yemek odasına ilerledim.

Tahmin ettiğim gibi Estes ve Ophelia yoktu. Masada sadece prensler, Cassandra ve Rena vardı. Rena'nın her zamankinden de abartılı gülüşleri sinir bozucu olsa da onu umursamadan Vincent'in yanına oturdum. Bana hafifçe bakmak dışında tepki vermeyince kendime bir bardak su doldurup içmeye başladım.

Diğer kardeşler kendi aralarında gülüp eğlenirken Andre'nin de derin bir sessizliğe gömüldüğünü fark ettim. Bedeni buradaydı ama ruhu başka bir âlemde gibiydi. Boş tabağa uzun dakikalar boyunca bakışından zihninde milyarlarca düşünceler olduğunu anlayabiliyordum.

Estes ve Ophelia içeri girip yerlerine oturduktan sonra kısa bir konuşma yaptılar, ardından akşam yemeğine başlandı. Zaman zaman gülüşmeler ve sohbet eksik olmasa da ortamda gergin bir hava olduğu hissediliyordu. Sanki bir kıvılcım koca bir yangına dönüşmek için pençelerini çıkarmış, ağzından salyalar akarak bekliyordu.

Bu kıvılcıma ortalığı yakma fırsatını veren Andre oldu. Aniden bana dönüp, "Kitana," dedi. "Sevgili müstakbel eşinin nişanınıza eski seks oyuncağını çağırdığını biliyor musun yoksa umursamayacak kadar aptal mısın?"

Resmen kanım donmuştu.

Estes, Andre'ye öyle bir bakıyordu ki birine bakışlarla zarar vermek mümkün olsa oğlu şu an parçalara ayrılırdı.

Ophelia derin derin nefesler alırken Vincent öfkeyle parlayan gözlerini kardeşine dikti. Çenesi öyle kasılmıştı ki dişlerini biraz daha birbirine bastırsa tek tek dökülebilirdi. "Onu ben çağırmadım," dedi. Sesi vahşi bir hayvanın hırlamasını anımsattı bana. "Sen yaptın. Kitana'yla sen değil, ben evleniyorum diye huzursuzluk çıkarmak istedin."

Rena huzursuzca yerinde kıpırdanıp kıskançlıkla beni incelerken Andre suratına bir gülümseme yerleştirdi ama bu tebessüm gözlerine yansımadı. "Bu söylediklerine inanıyor musun, Kitana?" dedi bakışlarını Vincent'inkilerden ayırmayarak. "Yoksa zekânı gözümde fazla mı büyütmüşüm?"

"Andre," dedim uyarıcı ses tonu takınmaya çalışarak. Bu söyledikleri beni inanılmaz derecede şoka uğratsa da kendimi toparlamalıydım. "Yeter artık."

Sesimi duyunca bakışlarını ağabeyinden ayırıp bana çevirdi. Bakışlarımla yanında oturan babasını gösterince duruşunu dikleştirdi ve kendini toparladı. "Sizin yanınızda böyle davranmamalıydım," dedi başını öne eğip. "Özür dilerim, kralım."

"Ağabeyine de bir özür borcun yok mu?"

Kralın sorusunu Vincent yanıtladı: "Böyle kıskanç bir kardeşten nasıl özür dileme nezaketini göstermesini bekleyebilirsiniz ki?"

"Sen bir yalancısın," dedi Andre. "Kitana'yı babamın ısrarı üzerine at gezilerine çıkarıyor, onunla ilgiliymiş gibi görünüyorsun. Kitana'yı istemediğini söyleyecek cesaretin bile yok senin. Bu yüzden sana acıyorum."

Yanımdaki Vincent'in vücudu öylesine gerildi ki Andre'ye saldıracağını sandım. Vincent'in bacağına dokunmak için telaşla elimi masanın altından uzattım. O anki telaşla nereyi tuttuğuma dikkat etmemiş, elimi genç adamın diz kapağının neredeyse iki karşı yukarısına, kasığına oldukça yakın bir yere atmıştım. Bu küçük temas ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olsa da elimi çekmedim. Tanrılar varsa onlara şükürler olsundu ki Vincent bu küçük hareketimle kendine geldi ve sakinliğini korudu.

Babasına baktı, "İzniniz olursa odama gideceğim," dedi. Estes başını hafifçe sallarken gözlerinde veliahdı olarak gördüğü oğluna karşı bir kızgınlık belirtisi aradım ama yoktu. Ne ona ne Andre'ye karşı öfke yoktu bakışlarında fakat yüzünde gözle görülür bir mutsuzluk vardı.

Vincent ayağa kalkarken, "Kitana," diyerek beni de yanına çağırdı. Krala beceriksizce selam verip ayaklandım ve Vincent'in peşinden giderek yemek odasından ayrıldım.

Yemek odasından çıkıp oturma odasına giderken önden yürüdü ve sessizliğini korudu. Büyük ve gösterişli salona girdiğimizde kapının önünde beni bekledi, içeri girmemi bekledi ve kapıyı kapattı.

"Sana söylediklerimden sonra böyle bir muhabbete maruz kalman iki yüzlü olduğumu düşündürebilir ama-"

Nefesini boşa harcamasına izin vermeyerek, "Biliyorum," dedim.

Vincent şaşkın görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet, o kadını senin çağırdığını düşünmüyorum." Başı yukarı kalkıp yüzünde hafif bir gülümseme belirirken, "Ama Andre'nin de böyle bir şey yapacağını sanmıyorum," diye eklememle gülümsemesi soldu.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Eski sevgilini saraya çağırma ihtimalin başta beni öfkeyle doldursa üzerinde biraz düşünmek bunu senin yapmayacağını anlamama neden oldu ama eminim ki Andre de yapmaz."

Yüzünde çözemediğim bir ifade yerini aldı. "Onu mu savunacaksın?"

"Vincent," dedim bir adım yaklaşarak. Hayatımda bu kadar kör ve olaylara düz bakan birini görmemiştim. Nasıl bu kafayla veliaht seçilmişti bu? "Andre seni kıskanıyor." Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorladım. "Ve sebebi de benim ama o kadar. Senden nefret etmiyor. Eskiden sevdiğin kadını gözünün içine sokacak kadar canını yakmak istemiyor."

Öfkeli bakışlarını kaçırdı. Sanki yüzümde bir cevap bulmaktan korkuyor gibiydi. "Kardeşimi iyi tanıyorsun."

Evet, onunla oldukça *yakından* tanışma fırsatı bulmuştum ama konumuz bu değildi. Karşımdaki adamın dirseklerini sıkıca kavramak için ona doğru küçük bir adım daha attım. "Üzerinde durman gereken esas hususu atlıyorsun," dedim. "Düşmanların var, Vincent. Sana zarar vermek isteyen düşmanlar. Kardeşine babanın önünde çıkışmak işine yaramaz. Unuttuğun bir şey var; o senin sadece baban değil, aynı zamanda kralın. Eğer tahtın bundan sonraki sahibi olmak istiyorsan davranışlarına dikkat etmek zorundasın."

Söylediklerim onu gitgide yumuşattı ve bakışlarında nihayet öfke yerine zekâ parıltıları peyda oldu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Sofrada beni kendime getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Ama neden yapıyorsun bunu? Neden beni uyarıyor, destek çıkıyorsun?"

Ne söyleyeceğimi bilmeden dudaklarımı araladım ama bir şey bulamayınca tekrar kapattım. Açıkçası nedenini tam olarak ben de bilmiyordum. İçimde bir dürtü vardı. Vincet'in gözünü açmamı ve desteğime muhtaç olduğunu söyleyen sinsi bir dürtüydü bu. Eğer söylediğini yapmazsam huzursuzluğun içimi yakıp kül edeceğini biliyordum.

Belki de bir hükümdarın gözde çocuğu olmanın insanı nasıl bir yalnızlığa sürüklediğini biliyordum. Kim olduğunu bile bilmeyerek etrafını saran düşmanlardan kaçmanın, sürekli tetikte olmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Belki de onu anlıyordum, tüm mesele buydu.

Düşüncelerimi nedense onun yanında rahatlıkla kelimelere dökemedim. Onun yerine sabah söylediklerini tekrar ederek, "İstesek de istemesek de kaderlerimiz bir şekilde birleşti," dedim.

Daha fazla söz söylememe gerek kalmadığı Vincent'in dudaklarında beliren küçük tebessümden anlaşılıyordu.



Kapı aniden açıldığında gecenin sessizliğinde uykuya dalmak üzereydim. Refleks olarak yorganı göğsüme kadar çekip gelenin kim olduğuna bakmak için gözlerimi kapıya çevirdim.

Koridor ışıl ışıldı, odamsa zifirî karanlık. Bu yüzden görebildiğim ilk şey iri erkek bedenine ait bir silüetti. Gözlerimi kısıp ışığa alışmasını beklerken ürkerek yerime sindim. İçeri giren davetsiz misafir kapıyı arkasından kapatıp yanıma oturdu.

Karşımdaki kişiyi ayırt edince korku bedenimi terk etti ve rahatlayarak yatak başlığına yaslandım. "Canın her sıkıldığında odama böyle dalamazsın, Andre."

Panik duygusu pençelerini zihnimden çekince Andre'yi inceleme fırsatı buldum. Üzerinde beyaz, ince bir pijama takımı vardı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuzluğunu simgeliyordu.

"Sen de bana böyle işkence edemezsin ama yapıyorsun."

Çıkışı beni şaşırtsa da duraksamadan konuşmaya devam ettim: "Ne yapıyorum?"

"Vincent'le mutluluğunu gözümün içine sokuyorsun," dedi dişlerini sıkarak. Gözlerinde o kadar güçlü bir öfke vardı ki tartışmayı bırakıp öfkesini başarıyla kontrol ederek akşam yemeği sırasında ağabeyine ya da bana saldırmadığı için onu tebrik etmek istedim.

"Öyle bir niyetim olmadığını biliyorsun," dedim kısık bir sesle. Andre'nin sesi her geçen saniye yükseliyordu ve onu sakinleştirmem gerekiyordu. Öfkeyle bağırıp çağırması ve odamda sesinin yankılanması hiç işime gelmezdi. "Karşımıza bilerek çıkan sensin."

Andre'nin nişanımıza bu kadar tepki göstereceğini asla tahmin etmezdim ama Estes kararını açıkladığından beri değişmişti sanki. Daha asabi, daha vurdumduymaz olmuştu. Konuşmadan önce öfkeyle dudaklarını araladı, ardından geri kapattı. Bir şeyler söylemek istiyor ama beceremiyor gibiydi.

"Sürekli ona bakıp gülmeni mi izleyeceğim yani?" diye çıkıştı.

Sesi artık daha kontrollü çıktığı için durgunlaştığını düşünerek pençelerimi hafifçe çıkardım. "Birkaç gün sonra nişanımız var, Andre," dedim. Bunu öyle bir söylemiştim ki mantıklı olmasını yalvarır gibiydim. "Suratına tüküremem ya, elbette gülümseyeceğim."

Konuşmadan önce dudaklarını kemirdi, hafifçe öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. "Gerçekten Vincent'in karısı olmayı kabul ediyorsun yani, öyle mi?"

İstemeden de olsa ortada komik bir şey varmış gibi gülümsedim. "Başka seçeneğim varmış gibi konuşma."

Derin bir nefes verip öne doğru uzandı ve bir elini yanağıma yerleştirdi. Sıcacık teni yanağımı okşarken içim ürperdi ama tatlı bir ürpertiydi bu. Andre'nin bana bakarken gözlerinde öyle bir kırgınlık vardı ki elini çekmesi için geri çekilemedim.

"Canım yanıyor, Kitana," dedi beni uzun uzun inceledikten sonra. "Bana neler olduğunu bilmiyorum ama kaybolduğumu hissediyorum. Ailemi mutlu etmek için istemediğim bir evlilik yapıyorum, yatağına girmek için yanıp tutuştuğum kadına dokunmam bile yasak. Üstelik o kadının ağabeyimle ne kadar mutlu olduğuna şahit olmak zorundayım."

Andre'nin söyledikleri kelimenin tam anlamıyla apışıp kalmama sebep oldu. Öyle ki dudaklarımı hafifçe aralamak dışında tepki veremedim, birkaç saniye nefes bile alamadım. Onun peşimde dolaşmasının

nedeninin oynadığım ulaşılmazlık oyunu olduğunu sanmıştım ama bu bir aşk itirafı mıydı?

"Andre-"

Andre yanağımdaki elini dudaklarımın üstüne örterek konuşmamı engelledi. Bu hareketi için ona içten içe minnet duydum çünkü konuşmama izin verseydi saçmalamaktan başka bir şey yapmayacaktım.

"Şşt," dedi fısıldayarak. Ardından öne uzanıp dudaklarımızı birleştirdi.

Daha önce bana duygularını bu kadar açan bir erkek olmamıştı. Bu kısacık ömrüme çok fazla savaş, kan ve ölüm sığdırmıştım ama ilk kez sevgiyle karşılaşıyordum ve ne yapmam gerektiğinden emin olamıyordum.

Onu itmediğimi ya da çığlık atmadığımı gören Andre bu durumu bir kabullenme olarak varsaymış olmalıydı ki aniden yorganın altına girip üstüme çıktı. Dirseklerini başımın iki yanına yaslayınca kendimi etten bir kafeste gibi hissettim.

Andre'nin tutku dolu öpüşleri mest olmuş bir şekilde gözlerimi kapatmama ve kendimi anın büyüsüne kaptırmama neden oldu. Bedenimin en küçük noktası bile şu an yaptığımın yanlış olduğunu ve durmam gerektiğini söylüyordu ama bunu yapmak çok zordu. Ellerimi Andre'nin pijamasının altına sokarak sırtında gezdirdim. Sanki ellerim ateşmiş gibi ona dokunur dokunmaz birkaç kesik nefes aldı.

Dudakları boynuma inip aşağı doğru kendine bir yol haritası çizerken derin derin iç çektim. Andre'nin elleri geceliğimin iplerini kavrayarak aşağı çekmeye koyulduğunda gözlerim duvara sabitlendi ve oradaki bayrağa takıldı.

Senteria ülkesinin bayrağına.

Veliahdıyla evleneceğim ülkenin bayrağına.

Bu düşünce beni kendime getirirken bedenimin titremesini engelleyemedim. Bir şeylerin beni huzursuz ettiğini düşünen Andre başını kaldırdı fakat üstümden kalkmak yerine burunlarımız birbirine değecek kadar yukarı çıktı. "Ne oldu, Kitana?"

Sesi âdeta ninni gibiydi. Bilerek böyle bir ton kullandığını fark etmemle kahkahayı basmak istedim. Kim bilir, bu küçük taktiklerle kaç kadını düşürmüştü?

Ah, Vincent'in uyarılarına rağmen az önce yapmak üzere olduğun şeyi unuttun mu? O kadınlardan çok da farkın yok sanki, ha?

Bana alayla karşı çıkan zihnimdeki sesi susturdum ve yüzümün en mutsuz hâlini almasını sağladım. "Yapamam," diye fısıldadım Andre'ye. "Artık geçmemem gereken sınırlar var. Ağabeyinle nişanlanacağım, Andre."

Sanki hatırlamak istemediği bir gerçekmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bir daha benim olmayacaksın, değil mi?"

Başımı çok hafifçe iki yana sallamak dışında tepki vermedim. Andre'nin hayal kırıklığıyla dolu gözleri yüzümde gezindi ve dudaklarımda uzun bir süre bekledi. Beni son kez öpeceğine kendimi hazırlamıştım ama o derin bir nefes alıp yataktan kalktı ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.



Sonraki iki gün Andre'yi görmedim. Rena akşam yemeğine ve kahvaltılara katılmadığı için nişanlısının adına özür dileyerek saygısızlığının bağışlanmasını istedi, hasta olduğunu söyledi fakat ben gerçeği çok açık bir şekilde görebiliyordum. Andre benden kaçıyordu.

Normal bir durumda olsak gidip konuşurdum ama böylesinin daha iyi olduğunu biliyordum. Buraya Andre'yi sıcak yatağımdan çıkarmamak için gelmiş olabilirdim ama vaziyet değişmişti. Vincent'in bizi görmesi ihtimaliyle yaşayamaz, bu riski göze alamazdım. Üstelik ona da üzülüyordum. Ömrü boyunca güvenemeyeceği bir kadınla evleniyordu, kardeşi gelecekteki karısının odasına girmek için fırsat kolluyordu ve birileri onunla ciddi anlamda uğraşıyordu.

Tüm bunların üstüne bir de eski sevgilisini görmek zorundaydı.

Ve bugün beklediğimiz kadın geliyordu.

Saray habercileri çok kısa bir süre içinde Victoria'nın burada olacağını söyleyince ben bile telaşlanmıştım. Muhtemelen beni bastırmak için çok güzel ve gösterişli kıyafetler giymişti. Altta kalmamak için gümüş işlemelerle dolu, açık mavi bir elbise giymiş; saçımın önündeki tutamları safir kakmalı bir tokayla başımın arkasında birleştirmiştim.

Şimdiyse baştan aşağı siyah kıyafetlere bürünmüş, başı dik bir şekilde kapıya bakan Vincent'in yanında duruyordum. Onunla konuşmasam veya ona bakmasam da sadece yanımda durması bile heyecanını hissetmem için yeterliydi.

En önde duran Estes başını yana çevirip Rena'ya baktı. "Andre bize katılmayacak mı?"

Rena mahcup bir şekilde gülümsedi. "Özürlerini iletti fakat kendisini iyi hissetmiyormuş."

Estes bir şey demedi ama buruşturduğu suratından hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. Yine de tadını kaçırmak istemiyormuş gibi bakışlarını kapıya odakladı.

Birkaç saniye sonra kapılar açıldı ve içeri arkalarında hizmetkârları olan, benim yaşlarımda, birbirine tıpatıp benzeyen iki kişi girdi.

Erkek, yanındaki kadından birkaç santim uzundu. Kahverengi saçları özenle taranmıştı, yüzündeki tatlı gülümseme kahverengi gözlerine yansımıştı. Giydiği gri ceketinin eteği yere sarkıyordu ve göğsü siyah işlemelerle kaplıydı.

Yanındaki kız ise kesinlikle sandığım gibi çıkmamıştı.

Şaşaalı bir giriş yapmasını beklediğim kadın siyah, hafif göğüs dekolteli bir elbiseyle saraya giriş yaptı. Dirseğine kadar sıkı bir şekilde inen siyah kumaşının ucundan tüller sarkıyordu. Kahverengi saçlarını obsidiyen olduğunu tahmin ettiğim parlak siyah taşlardan yapılma bir taçla süslemişti ama yine de oldukça sade ve şık görünüyordu.

Gelecekteki nişanlıma şöyle bir göz gezdirdiğimde benim aksime onunla ne kadar uyumlu olduklarını fark ettim ve merakla kaşlarımın çatılmasını engelleyemedim. Yolları neden ayrılmak zorunda kalmıştı acaba?

Victor ve Victoria kralın önünde selam verdikten sonra tek tek diğerleriyle selamlaştı. Victoria'nın bakışları Vincent'e takıldığında sertçe yutkunduğunu ve dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdiğini gördüm. Yanımıza gelince başını hafifçe eğerek selam verdi. Vincent'le aynı şekilde selamına karşılık verdik.

Victoria bana bakmadan önce Vincent'e baktı. "Seni yeniden görmek güzel." Tek kaşımı kaldırıp Vincent'i incelledim ve bir tebessüm bekledim ama o duygularını çok iyi saklıyor, tepkisiz görünüyordu.

"Seni de öyle," dedi aynı sakin ses tonuyla.

Victoria sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Tebrik ederim. Umarım çok mutlu olursunuz."

"Teşekkürler," dedim aynı dinginlikle. Bu kızın beni yok etmek istediği, Vincent'in kızın kollarına atlamak için yanıp kavrulduğu, benimse buradan uzaklaşmayı dilediğim çok açıktı ama kimsenin inanmadığı bir mutluluk oyunu oynuyorduk. Hayatımda bundan daha ikiyüzlülük dolu bir an yaşamış mıydım acaba?

Victoria bakışlarını tekrar Vincent'e çevirdi. "Beni çağırmanı beklemiyordum, çok şaşırdım."

Vincent bir an donakaldı. Kızı çağırmadığını söylemek istiyor ama kabalıktan kaçınmaya çalışıyor gibiydi. İmdadına yetişerek, "Benim fikrimdi," dedim. İkisi birden şaşırarak bana döndü. "Geçmişte aranızda neler yaşandığını duydum," diye anlatmayı sürdürdüm. "Ve bu dostluğunuzun bozulmasına gönlüm razı gelmedi."

"Öyle mi?" dedi Victoria. Kaşları kalktı ve bakışlarındaki hayal kırıklığını gizleyemedi. Hemen ardından dudaklarına sahte bir sırıtma yerleştirdi. "Teşekkürler, Kitana."

Daha fazla bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı. O gider gitmez Vincent bana baktı. "Şaşırtıcı," dedi. "Nasıl aniden aklına geldi bu yalan, hayret ettim doğrusu."

Bilmişliğin getirisiyle hafifçe gülümsedim. "Sen yine de sözlerimi ciddiye alma," diye tavsiyede bulundum. "Sevgili kocamın eski sevgilisiyle arkadaş kalmasını kabul edecek değilim."

Nişanlı ya da gelecekteki eş yerine direkt olarak ondan kocam diye bahsetmem damağımda garip bir tat bıraktı. Bu kelimeyi zihnimden geçirirken bu kadar etkileyici olmamıştı.

Salona ilerleyen kalabalığın arkasından yürürken Vincent başını dudakları kulağıma değecek kadar eğdi. "Sevgili kocan da Andre'nin odana girmesini kabul edecek değil, Kitana."

BÖLÜM ON

KADERİN KIRMIZI İPLİĞİ



KARLIENE – GREENSLEEVES

Vincent

Kitana önce şaşırdı, ardından yüz hatları gerildi fakat sakin kalmak için kendini zorladı. Gözlerimi kısıp vereceği tepkiyi izledim. Mavi gözlerinde bir panik pırıltısı peyda oldu fakat o kadar hızlı kayboldu ki bir an benim hayal ürünüm olup olmadığını merak ettim.

Odasında çok durmadı, demişti Lisa. Ona neden bana haber vermediğini sormuştum ama kız haber vermek için vakit bulamadığını, Andre'nin çok kısa bir süre Kitana'nın odasında kaldığını ve hemen geri çıktığını söylemişti.

Bana ihanet etmediklerini bilmek omuzlarımdaki yükü hafifletse de Andre'nin o saatte Kitana'nın odasına girme cesaretine sahip olduğunu bilmek son derece rahatsız ediciydi. Andre artık sınırlarımda dolaşmaya başlamıştı. Bir gün karşı karşıya gelmekten ve birbirimize zarar vereceğimiz kavgalara girişmekten korkar hâle gelmiştim.

Kitana derin bir nefes aldıktan sonra, "Nereden öğrendin?" diye fısıldadı.

"Önemli mi?"

"Sandığın gibi bir şey olmadı," diye açıklamaya girişti. "Biraz öfkeliydi, ben de öfkesini yatıştırıp geri gönderdim."

Lisa, Andre'nin Kitana'nın odasına daldığını söylediğinde hissettiğim kadar olmasa da güçlü bir öfke hissettim. Öyle ki neredeyse Victoria'nın birkaç adım önümde olduğunu unutacaktım. "Nasıl yatıştırdın peki, Kitana?"

Kitana sesimdeki imayı fark eder etmez bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki hiddet parıltısını saklamaya gerek duymuyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra bana bir cevap vermek üzere dudaklarını aralamıştı ki annemin yanımıza gelmesiyle sustu.

"İyi misiniz, çocuklar?" dedi kraliçe insanı dinginleştiren bir ses tonuyla. Bakışları o kadar yumuşaktı ki kanlı bıçaklı bir kavganın ortasında olsak da muhtemelen kavga etmeyi bırakırdık.

"İyiyiz," dedi Kitana ben cevap veremeyince. "Problem yok."

Annem duyduklarından tatmin olmasa da hafifçe başını salladı. "Güzel," dedi. "Misafirlerimizin yanında tartıştığınızı görmek beni çok üzerdi."

Vermek istediği mesajı ince ince işledikten sonra arkasını dönüp Victor ve Victoria'yla ilgilenmeye gitti. Onun gidişiyle birlikte kavgamız da son buldu. Kitana'ya söylemek istediğim çok şey vardı ama annem bunun ne yeri ne de zamanı olduğunun farkına varmamı sağlamıştı. Bu konuyu daha sonra konuşulacaklar listesine ekledim. O sırada Kitana kolunu, girmesi için uzattığım koluma geçirdi ve benimle sessizce kalabalığın arkasından yürümeye başladı.

Geniş salona gidip gösterişli mobilyalara oturduğumuzda bile annem Victor ve Victoria'yla eğlenceli sohbetlere dalmıştı. Yolculuğun nasıl geçtiği, ailelerinin nasıl olduğu, neden aramızda olmadığı gibi çeşitli soruları peş peşe sıralıyordu. Babam, anneme ara sıra uyarıcı bakışlar gönderse de annem onu pek umursamıyor gibiydi.

Bu uzun sohbet boyunca gözlerimi Victoria'ya değdirmemeye çalıştım ama sanki bir mıknatıstım ve bakışlarım ona çekiliyordu. Onu neredeyse iki senedir görmüyordum ve bu sürede oldukça değişmişti. Hâlâ eski duru ve gösterişsiz güzelliğine sahip olsa da yüz hatları daha olgun, vücut hatları daha kadınsı görünüyordu. Ona bu şekilde inceleyici bakışlar atmamın etik olmadığının farkındaydım ama gözlerime hâkim olamıyordum. Zihnim ister istemez hatıralarda kayboluyordu ve aklıma düşen her anıda ne kadar çok zamanın geçtiğini fark ederek hayrete düşüyordum.

Kitana tırnaklarını hafifçe elime batırınca Victoria'yı haddinden fazla incelediğimi fark ettim ve utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Eski aşkımı görmek sandığımdan daha fazla canımı yakmıştı. Üzüldüğüm tek şey Victoria'yı görmek ve geçmişte bırakmak zorunda olduğumu fark ettiğim tutkularım değildi. Victoria'yı görmek neler kaçır-

dığımı görmeme neden olduğu için bu kadar yıkılmış hissediyordum. Sevdiğim, rahatça arkamı dönebilecek kadar güveneceğim, her koşulda beni destekleyeceğini bildiğim bir karım olabilirdi. Oysa şimdi hiç tanımadığım, hiçbir özel an paylaşmadığım bir kadınla evlendiriliyordum.

Mızmız çocuklar gibi oturup ağlayamamam çok üzücüydü çünkü şu an tam da buna ihtiyacım vardı.

Sohbetin sonuna gelmiştik ki salonun büyük kapıları gürültüyle açılınca hepimiz gelen kişiye baktık. Görmek isteyeceğim ve burada olacağını tahmin ettiğim son kişi gülümseyerek bize bakıyordu: Andre. Giydiği kırmızı takımı, taranmış sarı saçları ve parıldayan yeşil gözleriyle hiçbir şey olmamış gibi karşımda duruyordu.

Yan gözle yanımda oturan Kitana'nın hareketlerini inceledim. İfadesiz bakışlarını, hepimize gülümseyerek selam verdikten sonra Victor ve Victoria'yla selamlaşmak üzere yanlarına giden kardeşime dikmişti ama o kadar. Duruşunu bile düzeltmeyecek kadar rahat davranıyordu ve bu rahatlığı içime biraz su serpti. Andre'yi görmekten kaçınsa başka şeyler düşünebilirdim ama şimdi... Yine de Kitana'ya ne kadar güvenmem gerektiğinden emin olamıyordum.

Victoria öpmesi için elini Andre'ye uzatırken, "Hasta olduğunu sanıyordum," dedi.

Erkek kardeşim gülümsemesinden ödün vermeyerek kızın elini nazikçe öptü, ardından yanıtladı: "Hastayım zaten," dedi. "Ama şu an kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Hazır ayağa kalkabilecek durumdayken sizi selamlamayı kaçırmak istemedim."

Victor ve Victoria duyduklarından memnun bir şekilde gülümserken Victor, "Şehri henüz gezemedik," dedi. "Senin gezdireceğini umuyordum."

Andre nişanlısının yanına otururken olduğum tarafa özellikle bakmamaya çalışması dikkatimi çekti. Tek kaşımı kaldırarak onu izledim ama o, suratının büyük bölümünü kaplayan bir gülümsemeyle Victor'a bakmaktan bakışlarımı görmedi bile. "Elbette," dedi. "Şehirde çok güzel tiyatrolar var. Görmeden gitseniz ayıp olur zaten ama kardeşimin birkaç gün sonra nişan töreni var. Onun için yoğun hazırlıklar devam ederken çıkmamız ne kadar mantıklı olur, bilmiyorum."

"Nişandan sonra gideriz," dedi Ivan. "Neticede kaç gün kaldı ki?"

Konuşurken alayla Kitana'ya baktığını fark ettim. Bu öyle bir bakıştı ki sadece Ivan'ı çok iyi tanıyan dostları fark edebilirdi, bir de Kitana gibi düşmanları.

Kitana tahmin ettiğim gibi sessiz kalarak konuşulanları dinledi. Burada oturmanın onu rahatsız ettiğini anlayınca ayaklandım ve "Müsaadenizle," dedim babama dönüp. Ardından elimi Kitana'ya uzattım. O elimi tutarak ayaklanırken, "Biz çıkalım," diye konuşmayı sürdürdüm. Şu an kalkmamın sebebi Kitana'nın rahatsız olduğunu hissetmem mi yoksa Victoria ve kaçırdığım hayatı görmem miydi, emin olamıyordum.

Bahçeye çıkan kapılardan geçtiğimizde direkt, "Victoria'yı görmek sadakatle ilgili attığın nutuklarda deprem etkisi yarattı galiba," dedi.

Normalde benimle böyle konuşmaya cesaret edemezlerdi. O yüzden Kitana'nın çıkışına muhtemelen şaşırmalıydım ama söz konusu bu kadın olunca şaşırmak pek mümkün değildi. Üstelik sanırım karı-koca ilişkisi bu şekilde yürüyordu ve alışmam gerekiyordu.

"Hiçbir şey yaratmadı," dedim. "Tamam, onu görünce biraz etkilendiğim doğru ama o kadar. Seni aldatmayı aklımdan geçirmedim. Umarım sen de geçirmemişsindir."

Duruşunu dikleştirip kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Bana bir şeyler ima etme, Vincent. Andre'yi sormak istiyorsan bunu açık açık yap." Sessizce ve dikkatli bakışlarla onu izleyince konuşmayı sürdürdü: "Andre odama geldi, evet," dedi. "Sana söylemedim çünkü söylenecek bir şey olmadı. Biraz tartıştık. Ardından onunla o şekilde görüşmeyeceğimi söyledim, o da gitti. İki gündür görmedim, şimdi de beni görmezden geliyor. Yani benden ümidi kestiği belli. Başka sorun var mı?"

Bir şey söylemeden uzun uzun inceledim onu. Aramızdaki sessizlik ikimizi de rahatsız eden bir boyuta ulaşınca, "Yok," dedim.

Yine de bir şeyler vardı. Onu tanımıyordum ama bana söylemediği şeyler olduğuyla ilgili korkunç bir şüphe tohumu içimde kök salıyordu. Fakat elimde bir kanıtım olmadan ne onu ne de kardeşimi suçsuz yere itham etmek, günün sonunda pişman olacağım şeyler söylemek veya yapmak istemiyordum.

Sessizce yolda ilerlerken peşimden geldi. "Vincent." Adımı söylerken sesinde afacan bir tını vardı. Bakışlarımı ona çevirdim. "Victoria'yla

neden ayrıldınız?" Duymak istemediğim bu soru karşısında güzel yaşanmışlıklara dalmamak için zihnimi zorladım.

"Neden soruyorsun?"

"Merak ettim," dedi. "Zarif, güzel ve aynı zamanda kültürlü bir kadına benziyor. Neden onunla evlenmedin?" Dudaklarımda yarım bir tebessüm oluştu. "Niye gülüyorsun?"

"Nişanlının eski sevgilini övmesi her zaman yaşanan bir olay değil."

Gözlerini devirip hafifçe omzuma vurdu ve "Ciddiyim," diye sorusunda ısrar etti. "Seni aldattı mı?"

"Ne?" dedim şaşırarak. "Hayır, Victoria öyle biri değil."

"O zaman sen onu aldattın."

Gözlerimi aralayıp sabır dilenir gibi gökyüzüne baktıktan sonra bakışlarımı Kitana'da sabitledim. "Neden ayrılıkları illa aldatmaya bağlamak zorundasın?" Cevap vermek yerine kırpıştırdığı gözleriyle beni incelemeyi sürdürünce başımı iki yana sallayıp öne eğdim. Ardından tekrar dik durup anlatmaya başladım: "Aslında ayrılığımızın çok derin bir hikâyesi yok," dedim. "Victoria ve ailesi saraya yakın, büyük bir konakta yaşıyordu. Ailelerimiz yakındı, bu yüzden onu çocukluğumdan beri tanırım. Büyüdükçe birbirimize bakışımız değişti, âşık olduk ve çok güzel zamanlar yaşadık. Fakat onu terk etmek zorunda kaldım."

Son cümlem Kitana'yı âdeta şoka uğratmıştı. "Ama neden?" diye sordu. "Az önce ona âşık olduğunu söylemiştin."

"Öyleydim zaten." O hiçbir şey anlamayan bakışlarını sürdürünce, "Haydi ama Kitana," diye çıkıştım. "Etrafına bir bak. Bu saray entrikalarla, dökülen kanlarla dolu vahşi bir orman. Victoria'yı gördün. Herkese güvenecek kadar saf, ona oynanan oyunları göremeyecek kadar iyi niyetli ve zarif. Cassandra ve Rena o iğrenç zihinleriyle hayatı dar ederdi ona."

Dudakları hafifçe aralandı ve bakışlarına kederli bir ifade yerleşti. "Onu korumak için ondan ayrıldın yani," diyerek sonuca ulaştı.

Bu konuyu konuşmak iyi mi gelmişti, kötü mü, bilmiyordum fakat içimde bir şeylerin kopmasına neden olduğu kesindi. Kitana'ya cevap vermeden yürümeye yeltendim ama bir eliyle omzumun biraz altına nazikçe dokunarak beni durdurdu. Tekrar ona baktığımda bakışlarında

acıma göreceğimi zannederek kendimi çıkışmaya hazırladım ama tahmin ettiğim şeyi bulamadım. Benim adıma üzüldüğünü ve beni anladığını görebiliyordum ama bakışlarında acımadan eser yoktu.

Bir şey söylemedi, birkaç saniye bana o şekilde baktıktan sonra yoluna devam etti.

Kitana

Vincent'le kısa bahçe gezimizin ardından odama döndüm. Dışarıda öyle bir soğuk vardı ki insanın içine işliyordu. Titremelerimi durdurmak için şöminenin önünde dakikalarca beklemek zorunda kalmıştım.

Çıtırdayan ateşi izlerken Vincent'in söylediklerini düşünmeden edemedim. Andre'nin bana karşı olan ilgisini gözümde büyütmüştüm ama Vincent'in Victoria'ya hissettiği şeyler bambaşkaydı. Kendi mutluluğunu hiçe sayarak sevdiğin kişinin iyiliği için bir karar vermek, üstelik bunu karşındaki kişinin yanında olmak istediğini bilerek yapmak... Sadece dinlemesi bile tüyleri diken diken eden karanlık kâbusları anımsatıyordu ve Vincent bunu yaşamak zorunda kalmıştı.

Bu o kadar saf ve derin bir sevgiydi ki Victoria'yı kıskanmadan edemedim. Hayatım boyunca böyle sevileceğimi sanmıyordum. Bu sevgiyi annemin bile bana göstermediğini göz önünde bulundurursak bu varsayımımda çok da yanılıyor sayılmazdım.

Ben bu derin ve kasvetli düşüncelere dalmışken kapım hafifçe çalındı, ardından içeri üniformalı bir kadın girdi. Hemen ardından kapıyı kapattı.

"Bir şey istemiyorum," dedim bir an önce dışarı çıkmasını umarak. Kafam allak bullaktı ve tek istediğim yalnız kalıp yaşananları düşünmekti. Birkaç saniye sonra kadının hâlâ orada durduğunu gördüm ve kaşlarım çatıldı. "Duymadın mı beni?" dedim sesimi yükseltip. "Defol git!"

"Esme hara."

Bu iki kelime zihnimde şimşeklerin çakmasına neden olurken hızla doğruldum ve şok içinde kadına baktım. Siyah, parlak saçları ve aynı renk gözleriyle kendinden emin bir şekilde orada durmuş, bana bakıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki heyecandan düşüp bayılacağımı sandım.

Annemiz Irina olur da önemli haberleri mektup yazarak birbirimize iletmek zorunda kalırız diye sadece Zirakov ailesinin bildiği bir dil uydurmuştu ve bunu küçüklüğümüzden beri bıkmadan, usanmadan bize aşılamıştı. Karşımdaki kadınsa bu dilde konuşmuştu benimle.

Ben dostum.

Mesajın annemden geldiğinden emin olsam da mutluluğa kapılmamı engelledim. Tedbiri elden bırakmamalı, dikkatli olmalıydım. Bir elimle genç kadına gelmesini işaret ettim. Emrime uyup karşımda dikildi. "Beni anneniz gönderdi," diye fısıldadı.

İçimdeki mutluluk parıltıları aniden söndü. Sinirlenmeme engel olmaya çalıştım ama çok zordu. "Nişanımı tebrik mi etmek istiyormuş?" diye sordum burnumdan soluyarak. Yumruklarımı öylesine sıkmıştım ki tırnaklarım yüzünden avucum acıyordu. Yine de umursamadım.

"Neden nişana izin verdiğini bilmiyorum," dedi genç kadın. "Ama size mecbur kaldığını ve özür dilediğini iletmemi istedi."

Kaşlarım çatılırken mantıklı düşünmeye çalıştım ama çözülmesi imkânsız bir bilmecenin ortasına düşmüş gibiydim. "Yani Estes annemi tehdit mi etti?"

Kızın bakışlarında gözle görülür bir tereddüt vardı. Ne demesi gerektiği hakkında içsel bir savaş yaşıyor gibiydi. En sonunda, "Bunun hakkında bir şey söylemedi," dedi. "Ama sanmıyorum." Hizmetçi kızın karşısında zavallı gibi görünmek istemesem de omuzlarımı düşürmemi engelleyemedim. Bu hâlimi gören kız, "Size akıl vermek haddim değil," diye söze girişti. "Ama başka bir şey var, prenses," dedi. "Siz gittiğinizden beri Zirakov'da hiçbir şey aynı değil. Yardımınıza ihtiyacımız var."

Kaşlarımı çattım. "Yardım mı?" dedim. "Sence yardım edecek durumda mıyım? Senteria veliahdıyla evleniyorum, Zirakov'a nasıl ulaşabilirim?"

"Kraliçe burada kalarak da büyük yardımlarınız olabileceğini söylüyor."

Soğuk bir kahkaha attım. "Beni açık açık satmış yani. Numarasının anlaşılmaması ve beni elinde tutmak için de seni göndermiş."

"İnanır mısınız, bilmiyorum ama yemin ederim ki öyle değil," dedi. Bakışlarıyla ona inanmam için yalvarıyordu sanki. "Lütfen, prenses," dedi. "Kraliçenin başı dertte. Şimdi öfkenize kapılıp gitmeniz onun

hayatına mal olabilir. Neler oluyor, bilmiyorum ama bir şeyler oluyor o sarayda. Büyük bir şeyler."

Kızı baştan ayağa inceledim. Oldukça samimi ve yalandan arınmış görünüyordu. Doğruyu söylemeyen insanları tanırdım ve içimden bir ses, bu kızın dürüstlüğüne güvenebileceğimi söylüyordu. Üstelik sözleri annemin çok değiştiğini söyleyen sadık hizmetkârım Diana'nın dedikleriyle de örtüşüyordu.

Yine de annem konusunda söylediği şeyler kafamı karıştırmıştı. Neler oluyordu Zirakov'da? Neden beni evlendirmeye ve burada bırakmaya mecbur kalmıştı? Bu hizmetçi kızın anlattıkları onun komik kuruntuları mıydı yoksa annemin başı gerçekten belada mıydı?

Zihnimi kurcalayan bu sorulara cevap bulamamak canımı sıksa da annemin hayatının söz konusu olma ihtimali bile bedenimde bir panik dalgası yaratmıştı. Kendimi ona yardım etmek zorunda hissettim. Beni hayal kırıklığına uğratmış ve sevgisiz hissetmeme neden olmuş olabilirdi ama yardımıma ihtiyacı varken ona sırt çeviremezdim.

Senteria'nın gelecekteki kraliçesi olacak olmam bir şeyi değiştirmezdi. Kraliçe Irina'nın kızıydım ben.

Zihnimi anneme sunacak bir şey bulmak için zorladım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Estes ve ailesi yanımda konuştuğu her kelimeye özenle dikkat etmişti bu zamana kadar. Haklı olarak bana hâlâ güvenmiyorlardı.

Derken zihnime bir yıldırım düştü. Buraya geldiğim ilk gün, halının içinde kaderimi beklerken Vincent ve onun sadık şövalyesi Aiden'ın konuşmasına şahit olmuştum. Vincent, Estes'in Tao'yu odasına çağırdığını ve muhtemelen bir savaşın onları beklediğini söylemişti. Bahsettiği savaşın Zirakov'la ilgisi olmayabilirdi ama bu riski göze alamazdım.

"Grişya suhey." Kadın, doğal olarak hiçbir şey anlamayarak gözlerimin içine bakınca tekrar etmek zorunda kaldım: "Grişya suhey. Bunu anneme ilet."

Sonunda başını anladığını gösterir gibi sallarken kendi kendine tekrar etti: "Grişya suhey." Ne anlama geldiğini sormadı. Tek yaptığı hızlıca odayı terk etmek ve beni derin sorularla baş başa bırakmak oldu.

Bu kıza inanarak aptallık mı etmiştim, bilmiyordum ama ona inanmaya muhtaçtım. Annemin benden vazgeçmediğini, aslında beni

sevdiğini hissetmem gerekiyordu yoksa adına saray dedikleri bu cehennemde kafayı yiyecektim.

Derin ve titrek bir nefes alırken ateşin karşısındaki koltuğa çöktüm. Şakaklarım zonkluyor, vücudumda bir ürperti kol geziyordu. Doğru yapıp yapmadığımı bilmiyordum ama en azından içimin az da olsa rahatladığını söylemek zorundaydım. En azından ona bir şekilde bilgi ulaştırabilmiştim.

Grişya suhey.

Savaş yakında.



Günler birbirini ne ara kovaladı, zaman ne ara bu kadar hızlı aktı, bilmiyordum ama nişan günümüz gelip çatmıştı. Ülkenin her yerinden ticareti elinde tutan soylular, devlet mensupları ve Senteria ailesinin akrabaları saraya akın etmiş; halk, saraya hediye üstüne hediye yağdırmıştı.

Köşeleri altın işlemelerle kaplı olan boy aynasının önünde durdum. Yansımada görünen kadın çok güzeldi. En pahalı kumaşlardan yapılmış gece mavisi bir elbise giyiyordu. Elbisesinin kalp şeklindeki göğüs kısmı ve kabarık kolları sayesinde şirin görünüyor, ince beli onu kadınsı gösteriyordu. Elbisesinin kabarık eteği kat kat tüllerden yapılmıştı. Kızıl saçlarına yerleştirilen kristal kakmalı zarif taç ve aynı zarafete sahip ışıldayan kolyesi görüntüsünü tamamlıyordu.

Çok güzel bir kadındı ama ben miydim bu?

Gerginlikten avucumun içi titrerken hâlâ saçımla, makyajımla ilgilenen hizmetkârların işini zorlaştırmamak için duruşumu dikleştirdim. Aynadaki kadın mükemmel görünüyordu ama onlar sürekli yüzümde bir şeyleri düzeltiyor, saçımı şekilden şekle sokuyorlardı.

Kapının çalması ve içeri nişanlımın girmesiyle eğilerek geri çekildiler.

Aynadan Vincent'i inceledim. Giydiği siyah ceketin yaka kısımları boğazını kaplayacak şekilde dik duruyordu ve üstü rozetlerle kaplıydı. Diğer kardeşleri de aynı eğitimden geçmiş miydi, bilmiyordum fakat

Vincent'in bir şövalye gibi diğer askerlerle eğitildiğini duymuştum. Bu rozetler aldığı başarıların ödülü olmalıydı.

Görüntüsünü siyah pantolonunun ve aynı renk botlarının tamamladığını görünce kahkaha atmak istedim ama tebessüm etmeyi bile beceremedim. "Böyle bir günde de mi siyah giyeceksin?"

Bir şey söylemedi ama öyle bir mimik yaptı ki aklından geçeni okudum: *En çok böyle bir günde giymeliyim.*

Eh, onu suçlayamazdım.

Vincent yaklaşıp tam sağ tarafımda durdu ve aynaya baktı. Onun kendisini incelediğinden emindim ama ben elimde olmadan bizi inceledim. Dış görünüşüne bakacak olursam yakışıklı -en azından bana öyle gelen-, uzun boylu ve biraz da iri bir erkek olduğunu söyleyebilirdim.

Evet, dışarıdan bakıldığında komik bir şekilde görsel olarak yakıştığımız söylenebilirdi fakat bir şey eksikti bizde. Büyük bir şey. Şimdi uzansam, Vincent'e sarılsam da yokluğu göze batan bir şey.

Biz birbirimizi sevmiyorduk, en büyük eksikliğimiz buydu.

Bu düşünce omuzlarımın düşmesine neden oldu. Yirmi bir yıllık hayatımda hissî davranmak nedir, bilmezdim ama nişan günü yaklaştıkça, sevmediğim bir adamla koca bir ömrü geçirmek zorunda olduğum gerçeği yüzüme çarptıkça ruhumda bir ağırlık hissediyordum.

Ruh hâlimin depresifleştiğini gören Vincent başını sola çevirerek bana baktı. "Ne oldu?"

Ona baktım. "Bunu durdurabilirsin," dedim. "Şimdi hatta düğüne dakikalar kala bile yapabilirsin. Neden kendini de beni de büyük bir eziyete mahkûm ediyorsun?"

Ne söyleyeceğini, zihninden nelerin geçtiğini tahmin etsem de konuşmadan edemedim. Sanırım neler düşündüğünü bildiğimi fark etmişti, ağzını açma zahmetine bile girmedi. Böyle tepkisiz kaldığını görünce ağlamak için yanan gözlerimi bastırmaya çalışarak yatağa çöktüm. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Ağlamamak ve güçsüz görünmemek için kendimi zor tutsam da birkaç saniye sonra avuçlarımdaki ıslaklık ağladığımın habercisi oldu.

Son birkaç ayda yaşadıklarım bu genç kalbimi durdurmaya yetecek kadar ağır, nefesimi kesecek kadar can yakıcıydı. Çok alakasızdı belki

ama bana her saniye nefret kusmakla meşgul olan Arlo ve Lena'dan nefret ettim o an. Eğer onlar beni sevseydi, eğer tahta çıkarlarsa ölüm emrimi vereceklerini düşünmeseydim belki de annemin teklifini kabul etmezdim.

Kendini kandırma, Kitana. Yine de kabul ederdin. Senin yaradılışında bu var çünkü: Yok etme isteği.

Yatak birinin oturmasıyla göçünce düşüncelerim bölündü ama kafamı kaldıracak gücü bir an bulamadım. Vincent'in teskin etmek için elini sırtıma koymasına bile aldıracak durumda değildim.

"Benim için de kolay değil," dedi sadece.

Söyleyeceklerimin onu ve beni üzmek dışında hiçbir işe yaramayacağını bilmeme rağmen dayanamadım. Başımı kaldırdım ve yaşlı gözlerle ona baktım. "Ben seninle evlenmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi aynı kederle. "Ben de."

Ona öfkelenmek, bir şeyler yapmasını haykırmak istiyordum ama onun da en az benim kadar çaresiz olduğunu görüyordum. Yapabileceğim tek şey makyajımın ne kadar dağıldığını umursamadan gözyaşı akıtmaktı. Ben de öyle yaptım.

Birkaç dakika boyunca ağlarken Vincent sessizce yanımda durdu. Bir elini sırtıma koyup sakinleşmemi beklemek dışında bir şey söylemedi ya da yapmadı. Sonunda kendime geldiğimde derin bir nefes aldım ve doğruldum.

"Daha iyi misin?"

Vincent'in sorusuna başımı hafifçe aşağı yukarı sallayarak cevap verdim. "Sen?"

Başını aynı şekilde salladı ama yalan söylediği her hâlinden belliydi. Onu daha fazla zorlamak istemedim. Makyajımın ne kadar dağıldığını kontrol etmek için aynaya baktım ama görünürde bir bozulma yoktu. Şu kızlar suratıma ne sürdüyse kuvvetli bir kalıcılığı olmalıydı.

Burnumu sildikten sonra Vincent'e döndüm. "Hazırım."

Ayağa kalktı. "Aşağıda gülümsememiz gerekiyor."

"Merak etme, biliyorum."

"Güzel." Bir kolunu girmem için uzattı. Yanına gidip kollarımızı birleştirdim. "Gidelim."

Birlikte kapıdan çıktık ve koridorda ilerlemeye başladık. Merdivenlerden inip özel davetler için ayrılan geniş salona doğru yürüdük. Altın gibi parlayan duvarların üstünü sanatsal tablolar ve pahalı şamdanlar süslüyordu. Salonun sağ ve sol tarafına çekilen daire şeklindeki masaların üstüne beyaz örtüler serilmişti. En pahalı seramiklerden yapılan tabakların üstünde et yemeklerinden meyvesine, tatlısına kadar her şey vardı.

Salona girince tüm misafirler bakışlarını bize çevirdi ve küçük bir alkış tufanı koptu. Bu kadar insanın yalandan gülüşlerle gözlerini bana dikmesi son derece rahatsız ediciydi ama yine de sesimi çıkarmayarak tıpkı sevgili nişanlım gibi kapının önünde birkaç saniye durup onları selamladım.

Ayaklarımın altındaki kırmızı, altın işlemeli halı masaların ortasından geçiyor; üstünde Estes'in gülümseyerek bize baktığı platforma kadar dümdüz bir şekilde uzanıyordu. İnsanları selamlamamız bitince heyecandan Vincent'in kolunu biraz daha sıkarak başım dik bir şekilde halının ortasından yürüdüm. Yüzüme yalandan bir gülümseme yerleştirdim. Yapmadığım şey değildi ama yine de zor geldi.

Platforma çıkan büyük merdivenlerin önünde durduğumuzda bakışlarım hafifçe sola, bizi izleyen Andre'ye kaydı. Tıpkı diğer misafirler gibi alkışlıyordu ama bakışlarındaki ifade bizim için mutlu olduğunu anlatmıyordu. Dudaklarında küçük bir tebessüm vardı ama gözlerine yansımamıştı.

Ona daha fazla bakmaktan kaçınarak Estes'e döndüm ve Vincent'le merdivenleri çıktım. Estes'in önüne geldiğimizde Vincent'in yüzüne bakacak şekilde sağa döndüm. O da aynı şekilde sola dönerek gözlerini bana sabitledi.

Ellerimiz kenetlenmişken sol tarafımda duran Estes önce kalabalığa bakarak burada olmalarından mutluluk duyduğunu, oğlunun bu *mutlu* gününde yanlarında olduğu için teşekkür ettiğini söyledi. Kısa konuşmasının ardından yanındaki hizmetçinin bir tepside sunduğu kırmızı ipi aldı. Önce benim serçe parmağıma, ardından Vincent'in serçe parmağına bağladı. Boyalı ip serçe parmağımın etrafında küçük, kırmızı bir çember oluşturdu. Geleneğe göre bu boyalar çıkmadan düğünümüzün yapılması gerekiyordu.

Vincent'le parmaklarımıza bağlanan kırmızı ipliğe bakarken Estes,

"Aşk ve Evlilik Tanrısı *Raona* birbirleri için yaratılan insanları kırmızı bir iple serçe parmaklarından birbirine bağlar," diye anlatmaya başladı. "Bu sıradan bir ip değil, kaderin kırmızı ipliğidir. Çiftler ne kadar çabalarsa çabalasın onları bağlayan iplerden kopamaz." Eline makas aldı ve ipliği keserken, "Artık sizin kaderiniz de kaderin kopmayan ipleriyle birbirine bağlandı," dedi. "Bu yolda Raona'nın ışığını üstünüze salmasını diliyorum."

İpliği kestiğinde Vincent'le aynı anda başımızı kaldırıp birbirimize baktık.

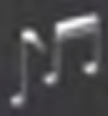
Kaderin kırmızı ipliği bizi bağlamıştı artık.

Yan gözle Estes'in bir adım geri çekilip bizi incelediğini görsem de bakışlarımı nişanlımdan ayırmadım. Vincent tereddütlü görünüyordu ama töreni tamamlamamız gerektiğini biliyordu. İki elini öne uzatıp yanaklarıma yerleştirdi. Yüzüm büyük elleri arasında küçücük kalmıştı sanki.

Başparmağı birkaç kere yanağımı okşadıktan sonra öne eğildi. Kalabalıktan bu sefer daha güçlü bir alkış tufanı yükselirken dudaklarımızı birleştirdi.

BÖLÜM ON BİR

GÖZYAŞLARI



Barış Manço - You and I

Bunun törenin bir parçası olduğunu gecenin başından beri bilmeme rağmen Vincent'in dudakları dudaklarımı örttüğünde afalladım. Dili dudaklarımın üstünde gezinirken o kadar şaşkındım ki öpüşüne karşılık verecek kadar kendimi toparlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Yaptığım şey her ne kadar yanlış olsa da Andre'nin öpücüklerini anımsamadan edemedim. Andre bir şeyler anlatmak ister gibi öpüyordu beni. İsyankâr, hırçın... Öpüşünde öyle bir şey vardı ki duygularını dudaklarına sığdırdığını anlamak zor olmamıştı. Fakat Vincent daha farklıydı, çok farklı. Acelesi yoktu, zamanı istediği zaman durdurabilirmiş gibi sakindi, ağırbaşlıydı. Andre azgın okyanus dalgalarıysa Vincent durgun su birikintisiydi.

Vincent dudaklarımızı ayırdığında gözlerimi kırpıştırarak benden birkaç adım uzaklaşıp eski yerine geçmesini, ellerimizi tekrar önümüzde birleştirmesini izledim. Rahibe kadınlardan biri tanrıça Raona'nın adını geçirerek bilmediğim bir dua mırıldanırken bakışlarımı gözlerini üzerime diken Vincent'ten ayırmadım. Ona ilk kez bu kadar uzun bakmak yüreğimde garip bir gerilimin oluşmasına, ruhumun huzursuzlukla dolmasına neden oldu.

Duayla birlikte nişan törenimiz sonlandığında kalabalıktan kahkaha ve alkış sesleri yükseldi. Çalgıcılar eğlenceli bir müzik çalarken birçok genç kadın bekâr prenslere bakarak dans etmek üzere piste yöneldi.

Birkaç dakika sonra kadın, erkek, yaşlı, çocuk demeden birçok misafir ayağa kalkıp gülüşmeye, sohbet etmeye, dansla neşelenmeye başladı. O sırada ben sevgili nişanlımın koluna girmiş, kraliyet ailesi için

hazırlanan özel masaya oturmuştum. Birkaç misafir ayağımıza kadar gelip Vincent'i tebrik ederken benim suratıma bile bakmamıştı.

Bu aileye, bu ülkeye karşı korkunç bir mide bulantısı hissettim. Beni saygıdeğer biri olarak görmeyeceklerdi ve bu şimdiden belli olmuştu. Eğer var olmak, insandan sayılmak istiyorsam işler kontrolden çıkana kadar beklememeli, şimdiden pençelerimi çıkarmalıydım.

Zengin aristokratlardan biri olduğunu bildiğim kel, şişman bir adam yanımıza geldi. Yüzüme bile bakmadan Vincent'e selam verdi, iyi dileklerini sundu. Tam sırıtarak uzaklaşmak üzereydi ki, "Beni tebrik etmeyecek misiniz?" diye sordum. "Yoksa sevgili prensinizin nişanlısını görmezden gelecek kadar küstah mısınız?"

Aristokrat şaşkın bakışlarla bana dönerken dizlerinin titrediğini gizleyemedi. Sadece o değil, masadaki herkes hayrete düşmüştü. Andre hariç. O bu çıkışımdan memnun olmuş gibi gizlemeye çalışmadığı sırıtışıyla bir adama bir bana bakıyordu.

Andre'nin aksine aristokrat pek eğlenir gibi değildi. "Te-Tebrik ederim," dedi kekeleyerek. Hemen ardından korkuyla yerine sinerek selam verdi ve koşar adım uzaklaştı.

O gittikten sonra çıkışım hakkında kimse yorum yapmadı. Birkaç dakika sonra misafirler gelmeye devam etti. Tek bir farkla: Bu sefer bana da selam veriyor, sundukları gülümseme eşliğinde mutluluğum için bilmediğim dualar mırıldanıyorlardı.

Sonunda tebrik faslı bittiğinde Rena ellerini, çenesinin altında birbirine geçirdi. "Harika görünüyorsunuz." Ardından yanındaki nişanlısına baktı. "Öyle değil mi, sevgilim?"

Andre hafif bir tebessüm sunarak Vincent'le bana baktı. "Öyle." Ardından derin bir nefes aldı, ayaklandı ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadan yanımıza geldi. Tepemde durup bana bakarak cebinden bir kutu çıkardığında ne yapmak istediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kıstım. Çıkardığı siyah kutunun içinde yuvarlak, minik elmasların oluşturduğu bir bileklik vardı. Beklentiyle bana bakınca takması için bileğimi uzattım.

Kolumda ışıl ışıl parıldayan zarif nişan hediyeme bakarken Andre, "Bunu aylar önce yaptığım seyahatlerin birinde bir kuyumcudan almıştım," dedi. "Bana çok ilginç ve kulağa komik gelen bir hikâye anlattı.

Şu kaderin kırmızı ipliği zırvalığıyla ilgili." Ophelia boğazını temizledi. Genç oğlunun babasının yanında tanrılarla alenen dalga geçmesinin Estes'i öfkelendirebileceğinden ürkmüş gibiydi.

Andre annesini duymadı, duyduysa da umursamadı ve hikâyeyi anlatmaya başladı: "Anlattığına göre, Tanrıça Raona bir gün küçük bir çocuğa görünmüş ve oynadığı küçük kızı göstererek bir gün onunla evleneceğini, kaderin kırmızı ipiyle bağlandıklarını söylemiş. Evlilik fikrinden nefret eden ve korkan çocuk yanındaki kıza bir taş atmış ve koşarak oradan uzaklaşmış. Aradan yıllar geçmiş, çocuk bir yetişkin olmuş, ailesinin önerdiği bir kızla evlenmiş. Kadının yüzünü ilk kez düğün günü görmüş. Kadın akan su gibiymiş, çok güzelmiş. Adam hayranlıkla karısını incelemiş. Yalnızca kaşının kenarında bir yara izi varmış. Adam nedenini sorduğunda karısı küçükken oynadığı erkek çocuğunun aniden ona taş attığını ve kaçtığını anlatmış. İşte, adam o zaman Raona'nın kudretiyle yüzleşmiş. Karısına kendini affettirmek için bu bilekliği almış."

Kaşlarımı kaldırdım. "Güzel hikâye."

"Beğenmene sevindim, kardeşim."

Benden başkasının hissettiğini sanmıyordum ama Andre'nin *kardeşim* derken kullandığı ses tonu beni inanılmaz rahatsız etmiş, tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu, yine de bir şey çaktırmayıp gülümseyerek başımı hafifçe öne eğdim.

Andre yerine otururken Rena ve Cassandra'yı birbirine gülerken yakaladım. Benim artık Andre için bir tehlike olmayışım onları fazlasıyla eğlendiriyor gibiydi. Rena'ya üzülmeden edemedim. Farkında bile değildi ama aşk sözcükleriyle yanına sokulduğu adam beni düşleyerek bakıyordu ona. Onu öperken beni anımsıyordu. Rena'yı değil, beni öpüyordu ve o bunu göremiyordu bile.

Yemek servisi devam ederken sofraya baktım. Karnım açlıktan gurulduyordu ama bir şey yiyesim yoktu. Yine de bir yerlerde düşüp bayılmamak ve bu özel geceyi skandala çevirmemek için kendimi zorladım.

Yemekten sonra yavaş bir melodi kulaklarımızı doldururken uyumak için direnen göz kapaklarıma açılmaları için baskı yaptım. Esnememi gizlemek için başımı hafifçe öne eğmem gerekti.

"Vincent." Cassandra'nın sesi kulaklarımı doldurduğunda üzerim-

deki uyku bulutu dağıldı. "Nişanlını dansa kaldırmayacak mısın?"

Bu kadına iyice öfkelenmeye başlıyordum. Tamam, Andre'den uzak duracaktım işte. Daha fazla üstüme gelerek neyi kanıtlamaya çalışıyordu?

Vincent hafifçe tebessüm edip ayağa kalktı. Cassandra'nın istediğini almasıyla yüzünde öyle bir sırıtış oluştu ki uzanıp suratına yumruğumu geçirmek istedim.

Bakışlarımı tekrar Vincent'e çevirdiğimde tatlı bir ifadeyle bana bakıp elini uzattığını gördüm. Oyununa karşılık vererek gülümsedim ve uzattığı elini tutarak ayaklandım. Dans pistine giderken birçok misafirin bizi incelediği, sonraki birkaç günün dedikodusu için onlara malzeme vermemizi avına bakan aslan gibi beklediklerini gördüm.

Dans pistinin ortasına geldiğimizde Vincent bir elini belime yerleştirerek beni kendine çekti. Bir elimi omzuna koydum ve boşta kalan ellerimizi birleştirdik. Yavaş müzik, peri sesine sahip olan bir adamın sesiyle süslenince ayaklarım Vincent'le eş zamanlı olarak hareket ederek ritme uydu. Deli divane âşık olduğu sevgilisi tarafından terk edilen ve bunun için derin üzüntü duyan bir adamın şarkısıydı bu.

Seninle ben çocuk gibiyiz.
Her zaman oyunlar oynarız.

İkimiz de soğuk, birbirini sevmeyen bir çift görüntüsü vermek istemiyorduk. Bunun için birbirimizden uzaklaşmamıza rağmen birbirimize sokuluyor, bakışlarımızı çevirmek istememize rağmen gözlerimizi birbirinden ayırmıyorduk.

Eğer beni tekrar terk edersen,
Beni çok fazla acıyla bırakırsan,
Canımı her saniye daha da çok yakarsın.

Şarkıyı söyleyen adamın bahsettiği kadına olan aşkı nişanlımın siyah gözlerine bakarken kalbimi daha çok yaraladı. Bu yaşıma kadar duygusallığı acizliğin getirisi olarak görmüş, bir şeyler hissetme düşüncesinden nefret etmiştim ama şu an karşımdaki adama, ömrümü geçireceğim nişanlıma karşı böyle şeyler hissetmeyi ne çok arzulardım. Ona karşı kalbimin taştan olmaması, her sabah onunla uyandığım için gözlerimi mutlu açmak ne çok işime gelir, bazı şeyleri ne de çok kolaylaştırırdı!

Vincent gözlerimde bir keder parıltısı görmüş olmalıydı ki bakışları

yumuşadı. Vücudumu titme uyarak yavaşça geriye atarken Vincent de iki elini sırtıma yerleştirdi. Benimle hafifçe eğilirken yüzlerimiz o kadar yaklaşmıştı ki burunlarımızın uçları birbirine dokundu.

Sende ne bulduğumu bilmiyorlar.
Eğer seni benim tanıdığım gibi tanısalardı,
Zamanımı boşa harcadığımı söylemezlerdi.

Adamın ruhumuzu okşayan sesi şarkıyı söylerken dans etmeye, tutkulu âşık rolü oynamaya devam ettik. Uyumlu adımlarımızı sürdürürken annemin benden gerçekten de vazgeçmesi durumunda ne yapacağımı düşündüm. Beni bulan hizmetçi kız annemin buna mecbur kaldığını söylemişti ama ya öyle değilse, o zaman ne olacaktı?

Gözlerimiz şimdiye kadar birbirinden ayrılmamıştı ama ilk kez Vincent'e baktım. Siyah gözlerine, oradaki karmaşık duygulara, ruhunun derinliklerine, yüz hatlarına, çıkık çene kemiklerine, sert ama bir yandan da şirin görünen ifadesine... Bir başka zamanda karşılaşsak onunla vakit geçirmek hatta şanslıysa birkaç gece eğlenmek isteyeceğim kadar yakışıklıydı. Yüzü kadar fiziği de güzeldi. Eğer annem beni bıraktıysa, eğer sonsuza dek bu adamın karısı olarak yaşamak zorundaysam ona zamanla âşık olabilir miydim?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Peri masallarında kaybolmak şu an yapacağım en son şeydi çünkü gerçeğin karanlık yüzü bir canavar misali dişlerini çıkarmış, karşımda dikiliyordu.

Vincent bana bakarken gözlerimden derin düşünceler geçtiğini okumuş gibiydi, kaşları hafifçe çatıldı. "Ne oldu?"

"Sana âşık olmayı isterdim."

Ani itirafım karşısında gözlerini kırpıştırdı. Söylediklerimi en az onun kadar ben de garipsemiştim. Ne düşünerek bunu söylediğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama kendime engel olamamıştım.

Vincent'in yüzündeki afallama yerini dinginliğe bıraktı ve beni şaşırtan kelimelerin dudaklarından dökülmesine izin verdi: "Ben de, Kitana. Ben de bunu çok isterdim."

Ve şimdi sen beni yine terk ediyorsun.
Beni çok fazla acıyla bırakıyorsun.
Her defasında canımı daha da çok yakıyorsun.



Saatler birbirini kovalamış, davet sonlanmış ve misafirler evlerine dağılmıştı. Ay ışığı perdemin arasından odama süzülürken dalgın dalgın serçe parmağımdaki kırmızı halkayı inceledim. Herkese sahte gülümsemenin getirdiği yorgunluktan bitap düşsem de bir türlü uyuyamıyor, nişanda yaşananları düşünüyordum. Birbirini sevmeyen ne kadar insan varsa bir salona toplanmış, güzel sözler sarf ederek birbirlerinin ruhlarını okşamışlardı.

Sırtüstü dönerken hizmetçi kızın ne zaman haber vereceğini düşündüm. Yaptığımız şey kolay değildi. Birkaç cümlelik basit bir cevabın gelmesi haftalar hatta aylar alabilirdi ama annemden gelecek birkaç söze o kadar ihtiyacım vardı ki...

Kapımın önünde bir hareketlilik duyunca dirseklerimin üstünde doğrulup o yöne baktım. Birisi yavaş adımlarla kapımın önünde durdu. Dışarıdaki ışık gelen kişinin gölgesini kapının aralığından odama düşürürken merakla kaşlarımı çattım.

Ziyaretçim her kimse yarım dakika kadar orada bekledi, ardından ilerlemeye devam etti. Uyku bedenimi zaten ziyaret edecek gibi değildi ama yorgunluğum da anında uçup gitmişti. Birkaç saniye bekleyip ayağa kalktım ve kapıyı hafifçe açtım.

Koridordaki yoğun ışık gözlerimi kısa süreliğine kör etse de başımı uzatıp misafirimin kim olduğuna baktım. Onu sadece sırtından bile tanıyabilirdim.

Kapıyı açmamla yürümeyi bırakan Andre bakışlarını bana çevirdi. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra yoluna devam etti.



Günler birbirini kovalayıp düğün günümüz yaklaşırken heyecan yüreğime gitgide daha da yerleşiyor, kalbimde bir ağırlık oluşturuyordu. Vincent'le evlenme düşüncesi inanılmaz derecede huzursuz ediciydi. Bazı geceler penceremden gördüğüm kusursuz manzarayı, ay ışığını

inceleyerek saatlerce ağlıyordum. Tüm bu karmaşada güne umutla başlamamı sağlayan tek şey annemden gelecek haberi beklememdi fakat ondan da ses seda yoktu.

Düğün hazırlıklarıyla ilgili söz sahibi olmam, organizasyonu sağlamam gerektiğini bilsem de hiçbir şeyle ilgilenmiyordum, içimden gelmiyordu. O yüzden tüm iş Ophelia ve gelinlerinin üstüne binmişti. Hoş, Rena bu işi yapmaktan hiç şikâyetçi değildi ya, neyse.

Odama sürekli terziler geliyor, vücut ölçülerimi alıyor, diktiği gelinlikleri denettikten sonra bir ton not alıp gidiyordu. Sadece terziler değil, makyaj ustaları ve kuaförler de yakamdan düşmemişti. Aynı makyajı yapmak için her gün sabahın erken saatleri zorla ayağa dikiliyordum.

Serçe parmağımdaki boya silinmek üzereyken düğün günü geldi çattı.

Her zamankinden erken kaldırıldım. Açlıktan düşüp bayılmamam için bir şeyler yedikten, banyo yapıp temizlendikten sonra hizmetkârların ilk işi uzun süredir uğraşılan gelinliği giymeme yardımcı olmak oldu. Hafif dekolteli, kalp yakalı gelinliğimin kabarık olmayan eteği zarif ve sade duruyordu. Belden üst tarafımdaki parlak işlemelerin beni gösteriş budalası göstereceğini sanmıştım ama oldukça şık görünüyordum. Beyaz gelinliğimin tül fırfırları köprücük kemiklerimi açıkta bırakacak şekilde pazılarıma kadar uzanıyordu.

Terziler diktikleri yedek gelinlikle beraber köşeye çekildikten sonra içeri saçımı ve makyajımı yapmakla görevli hizmetkârlar girdi. Onlar işlerini hallederken sesimi çıkarmadım. Üzerimde yirmi bir yaşında, düğününe hazırlanan bir gelinin parıltısından çok ömrünün son günlerini yaşayan yaşlı bir kadının kasveti vardı.

Makyajım yapıldıktan sonra sıra saçlarıma geldi. Açık bıraktıkları saçlarımı ısıttıkları demirlerle bukleler hâline getirdiler. Kızıl perçemlerimi öne düşürerek perçemlerimin biraz arkasından aldıkları bir miktar saçı ensemin biraz üstünde kristal bir tarak tokayla sabitlediler.

Çok güzel olmuştum ve bu ruhumu acıtıyordu.

Bu geceden sonra tüm sarayın dört gözle hamile kalmamı bekleyeceğini bilmekse kalbime dayanılmaz bir ızdırap yaşatıyordu.

Vincent içeri girince hizmetkârlar dışarı çıktı. Bedenimi ona çevirip onun bana yaptığı gibi ben de onu inceledim. Vücudunu kaplayan gri ceketi onu olduğundan iri ve omuzlarını olduğundan geniş göster-

mişti. Siyah pantolonu ve aynı renk çizmeleri yeni alınmış ve ilk kez giyilmiş gibi, ki muhtemelen öyleydi, düzenliydi. Saçlarıysa kuaförün elinden çıktığını belli edercesine muhteşem görünüyordu.

Bakışları beni baştan ayağa süzdükten sonra yanıma geldi. "Güzel görünüyorsun."

Sanırım bu ondan aldığım ilk iltifattı. Karşılık vermem için zorlayıcı bir bakış takınmasa da ona iltifat etmem gerekliymiş gibi hissettim. "Teşekkür ederim," dedim. "Sen de."

Bir konuşma hazırlamış ama kelimeleri toparlayamıyor gibiydi. Beklentiyle ona bakmamsa işini kolaylaştırmıyordu. Derin bir sessizliğin ardından, "Kitana," dedi. "Lütfen bana sadık ol. Seni sevemesem de izin ver, sana güvenebileyim."

Gözlerimin dolmaması, hıçkırarak ağlamamam için kendimi zorlamam gerekti. Birkaç gün önce anneme haber gönderdiğimden habersiz olan eşim tatlı bakışlarıyla ona sadık olmamı söylüyordu.

Duygusallığa yer yok, Kitana.

Zihnimin karanlık tarafı azarlarcasına sesini çıkarınca yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirdim ve başımı hafifçe salladım. Konuşmaya başlasam kelimelerin boğazıma dizileceğini, kekeleyeceğimi biliyordum.

Vincent'in uzattığı koluna girdim. Birlikte bahçede bizi bekleyen gösterişli at arabasına ilerledik ve düğünümüz için hazırlanan şatoya vardık. Estes ve Ophelia hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Bunu elbette benim güzel yüzüm ya da oğullarının mutluluktan öldüğünü bildikleri için değil, kendi itibarlarına söz gelmesin diye yapmışlardı.

Vincent de ben de bahçesi süslenen şatonun önüne gelene kadar yol boyunca pek bir şey konuşmadık. İkimiz de cümle kuramayacak kadar gergindik.

Şatonun bahçesindeyse muhafızların güçlükle zapt ettiği köylüler vardı. Hepsi Vincent'in yüzünü görmek, mutluluğuna şahit olmak için itişip kakışıyordu. Arabamızın tahtadan yapılma camı sayesinde bizi göremeseler de Vincent onlara gururlu bakışlarını sunuyordu.

Orada olduğumu yeni hatırlamış gibi bana döndü. "Aşağı inip gülümseyerek inmene yardımcı olacağım."

Başımı anladığımı gösterir gibi hafifçe salladım. Yeni bir âşık oyunu oynamanın vakti gelmişti. Hizmetkârlar kapıyı açınca Vincent indi.

Onun ortaya çıkmasıyla birlikte korkunç bir alkış tufanı koptu. Oluşan bu kakofoni karşısında suratımı buruşturmamak için tüm mimiklerimi zorladım.

Vincent inmeme yardım etmek için elini uzatınca elini sıkıca kavradım ve arabadan indim. Kalabalığın beni görünce memnun olmamasını, bağırıp küfürler savurmasını beklemiştim ama onlar beni şaşırtarak alkışlamayı sürdürdü. Elbette Vincent'in varlığını daha büyük coşkuyla karşılamışlardı ama beni daha az alkışladıkları için küsüp gidecek hâlim yoktu. Beklediğimden kat kat iyi bir karşılamaydı.

İnsan selinin içinde muhafızların açtıkları yoldan geçerken koluna girdiğim Vincent'e mırıldandım: "Böyle bir karşılama beklemiyordum."

Sırıttı. "Cadı olduğunu iddia edip seni yakmaya çalışacaklarını mı sanmıştın?" Bir ara düşünsem de bunu dalga geçercesine söylediği için sessiz kaldım. "Onların yüreğinde bir şeye dokunmuş olabilirsin," diye konuşmayı sürdürdü. "Kendini hançerlediğin gün."

O günü hatırlamak bile tüylerimi ürpertmeye yetmişti. Daha fazla bir şey söylemeyerek kendimi gülmeye zorladım ve insanlara el salladım.

Şatoya girdiğimde tahmin ettiğimden de büyük ve gösterişli olduğunu gördüm. Her yer gülüşen, daha önce yüzlerini görmediğim, adını duymadığım davetlilerle doluydu. Heyecandan düşüp bayılmamak için Vincent'in kolunu daha sıkı tuttum.

Misafirler bizi alkışlayınca nişanda yaşadığımız şeyleri tekrar yaşadık. Herkes tek tek tebriklerini ve hediyelerini sundu. Başımı dik tutarak attığım üstten bakışlar sayesinde beni görmezden gelmeye cesaret edemediler ve selam vermeyi eksik etmediler.

Misafirler onlar için ayrılan masalara geçince biz de dinlenmek için bize ayrılan odaya saklandık. Masanın üstünde bekleyen sudan kana kana içtik. Bu kalabalıktan nasıl kurtulacağımızı düşünüyorduk ki içeri giren hizmetkâr Vincent'i Estes'in çağırdığını söyleyince sevgili eşim homurdanarak kalabalığın içine tekrar dalmak zorunda kaldı.

Onun gidişiyle odada yalnız kaldım ve duvarı boydan boya kaplayan kitaplara göz atmaya başladım. Elime bir ansiklopedi almıştım ki kapının tekrar açılmasıyla hafif bir tebessümle gelene baktım. Vincent'i göreceğimi sanıyordum ama Andre'yi görmemle panik dalgası bedenimde dalgalandı.

Nefesim kesilmiş bir hâlde kitabı bir köşeye fırlattım ve yanına gittim. "Delirdin mi sen?" dedim.

Üzerime atladığında beni tutkuyla öpeceğini sanmıştım ama hiç beklemediğim bir şey yaptı: Bana sarıldı. Burnunu saçlarımın arasına daldırıp derin nefesler alırken onu itmem gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Onunla flörtleşmek aramızda tatlı, küçük bir bağ oluşturmuştu ve bu bağı söküp atmak içimden gelmiyordu.

Belki de Andre'ye olan ilgim, hayatımı elimden alanlara karşı yaptığım bir başkaldırıydı. Belki de beni ömrümün sonuna kadar istemediğim bir evlilik yapmaya zorlayan Estes'ten intikamımı Andre'yle oynaşarak aldığımı sanıyordum, bilmiyorum. Tek bildiğim o tutku dolu geceye dönmek istediğimdi fakat Vincent'e verdiğim sözü unutmamıştım.

Geri çekildiğinde o kadar yakın durdu ki burunlarımız birbirine değecekti neredeyse. "Seni buradan kaçırabilirim, Kitana." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki bir cevap vermemi beklemeden konuşmayı sürdürdü: "Bu gece, yarın sabah... Ne zaman istersen. Sana gözden uzakta bir konak tutarım. Her ihtiyacını karşılarım ve haftanın her günü yanına gelir, çoğu geceler yanında kalırım."

Dudaklarım aralandı. Andre'yi bu kadar çaresiz gördüğüm için üzülmeli mi yoksa ağabeyinin arkasından iş çevirdiği için ona nefretimi mi kusmalıydım, karar veremiyordum.

Kabul etmem gerekirse söylediği şey istemediğim bir evlilikten kurtuluş yolum olabilirdi ve çok cazipti ama... Ne uğruna gidecektim? Andre'nin metresi olmayı Vincent'in karısı olmaya mı tercih edecektim? Andre'nin bana olan hevesi geçerse ne olacaktı? Vincent'e dönemezdim, krallığın sonunu getirme görevimi tamamlayamazdım ve zaten benden vazgeçmiş anneme sığınamazdım. Bir prenses olarak başladığım ömrüme sefil bir dilenci olarak son verirdim.

"Yapamam, Andre," dedim. "İstesem de yapamam artık."

Ne söylerse söylesin beni vazgeçiremeyecek olmanın verdiği üzüntü yerleşti gözlerine. Bakışlarını kaçırdı. Hiçbir şey yapamıyor olmanın ruhunda derin izler bıraktığı belliydi ama adım atmadan önce yolun sonunu düşünmek zorundaydım. Yoksa o adımlarımın sonu uçuruma çıkardı.

"Seni son bir kez öpmek istiyorum."

Kalbim deli gibi çarparken benim de bunu ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bana sunulan bu yolda, emirler yağdırılan bu sarayda yaramaz kızı oynamak istedim.

Ama Vincent'in ona sadık olmam için yalvaran bakışları gözlerimin önüne gelince yapamadım. Öne eğilip Andre'nin yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Ağabeyine bunu yapamayız, Andre."

"Bu haksızlık," dedi dişlerinin arasından. "Bu zamana kadar Ezra ve Vincent'in gölgesiyle büyüdüm, onlar taht için kavga ederken ben geri planda kaldım. Kavgalarının ne durumda olduğunu umursamadım çünkü siyasetle hiç işim olmadı. Ama şimdi başka hiçbir kadına karşı hissetmediğim kadar güçlü bir istek duyduğum kadını bırakmak zorundayım. Hem de ne için? Kanlı taht oyunlarına bulaşıp entrikalar çukurundan sağ çıkarak veliaht seçilmediğim için!"

İçinde o kadar saf bir öfke vardı ki o dolup taşarken izlemekle yetindim. Sonunda koltuklardan birine yığıldı. "Neden seni kazanamamışken kaybetmek zorundayım?"

Bana karşı bu kadar güçlü duygularının olduğunu bilmek her defasında daha da şaşırmama ve duygusal tarafımın harap olmasına neden oluyordu. "Yapma böyle, ne olur..." dedim yumuşak sesimle. Önünde eğildim ama o beni görmüyor gibiydi.

Bana bakmayarak ayağa kalkınca ben de onunla ayaklandım. Bir süre birbirimize bakıp doğru kelimeleri ararken kapı aralanınca söyleyeceğimiz sözler, artık her neyse, bölündü ve ikimiz de gelenin kim olduğuna baktık.

Vincent'in gülümsemesi kardeşini karşımda görür görmez soldu. Kaşları çatıldı ve bakışları sorgulayıcı bir hâl aldı. Bize doğru yaklaşırken Andre'nin bana baktığını göz ucuyla görebiliyordum.

Vincent beni görmezden geldi. Kardeşine o kadar çok yaklaştı ki onu yumruklayacağını sandım ve öne çıkma ihtiyacı hissettim. "Sadece konuşuyorduk."

Bir elini kaldırarak susmamı işaret edince sessizce yerime sindim. O kadar otoriter bir duruşu vardı ki Estes'in neden gelecekteki kral olarak Vincent'i seçtiğini görebiliyordum.

"Çık dışarı, Andre," dedi tehlikeli bakışlar eşliğinde. Sesi düşman aslana saldıran bir başka aslanın kükremesini andırarak kulaklarımda çınladı. "Bir daha da karımın etrafında dolaşma."

Andre'yi tekmeleriyle yere serse bile bu kadar yaralayamazdı. Genç adam dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi kaskatı kesildi. Ardından bir şey söylemeden odadan ayrıldı.

Vincent'le baş başa kalmak ecel terleri dökmeme neden oldu. O kibar adam nasıl bu kadar korkutucu birine dönüşebilmişti?

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi ve bir adım attı. Başımı dikleştirip duygularımı belli etmemeye, dik durmaya çalıştım. Andre gibi gözlerimi kaçırmayacaktım.

Vincent'in gözlerinde sönmeyen yangınlar vardı ve beni yakmak istiyordu sanki. Vücudunun her bir bölümü öfkeden titriyordu. "Ne istedi senden?"

Andre'nin söylediklerini Vincent'e söylersem ona zarar verebilirdi ama ona yalan söylemek de içimden gelmemişti. "Sana verdiğim sözü bozmadım," dedim. "Önemli olan bu, ne konuştuğumuz değil."

"Söyle."

Ürkekliğim yerini yavaş yavaş öfkeye bıraktı. "Ben senin kapı hizmetkârlarından biri değilim, Vincent. Hayatını geçireceğin kadınım. Benimle böyle konuşmayı bırak. Sana ihanet etmedim, etmeyeceğim de. Andre'yle konuştuklarımsa beni bağlar, bir başkasını değil."

Çıkışımı beklemediğini gösteren bir parıltı gözlerinde peyda olunca kısa bir an için de olsa zafer kazanmış gibi hissettim ama o sert bakışlar gözlerindeki yerini tekrar aldı. "Bundan sonra bir başkasının yanında bana karşı çıkarak otoritemi sarsmaya ya da başkasını savunmaya kalkma, Kitana. Ben nasıl bunu sana yapmayacaksam, sen de yapma."

"Onu yumruklayacağını sandım," dedim kendimi savunarak. "Pişman olacağın bir şey yapabilirdin. Kendini görme fırsatın olsaydı keşke. Sen bile korkardın."

Sözlerim üzerimizdeki kasvetli bulutları dağıtırken öfkesi de yavaşça silindi. Bakışlarını kaçırıp yutkunduktan sonra tekrar bana döndü. "Onunla bir daha hiçbir şekilde yalnız kalmayacaksın," dedi. "En azından bu duruma hepimiz alışana kadar."

Başımı hafifçe sallayıp onu onayladım. Bu konuda ona karşı çıkamazdım. Kim eşini ona ilgisi olan biriyle baş başa bırakmak ya da etrafında görmek isterdi ki?

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Çıkıştığım için üzgünüm," dedi. "Ben sizi görünce-"

"Sorun değil." Ne düşündüğünü ve hissettiğini anlıyordum. Ben de aynı duygu karmaşalarını yaşıyordum, çocuk gibi alınacak değildim.

Girmem için kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Çok bile kalmıştık. Uzattığı koluna kolumu geçirdim. "Gidelim."

Misafirlerin geçmemiz için açtığı yolda ilerleyerek Estes'in önünde durduk. Estes'in söylediklerinden edilen dualara kadar birçok şey nişan töreniyle benzerlik gösteriyordu ama birkaç farklılık vardı.

Estes konuşmasını bitirince hizmetkârlardan birinin tuttuğu tepsideki büyük yüzüğü aldım ve Vincent'in yüzük parmağına geçirdim. O da aynısını bana yaptı. Parmağımda ışıl ışıl parıldayan elmaslarla süslü şaşaalı yüzük göz kamaştırıyordu.

Vincent bir başka hizmetkâra yöneldi. Genç adam mor yastığın üstünde zarif ama bir o kadar da dikkat çekici bir taç taşıyordu. Vincent tacı aldığında rahatça takabilmesi için hafifçe dizlerimin üstüne çöktüm.

Başımı eğdiğimde Zirakov prensesiydim; taçla birlikte doğrulduğumda Senteria'nın gelecekteki kraliçesi.



Düğün de nişan gibi sıkıcı ve yorucu geçmişti. Davetlilerle aramızda sahte kahkahalar eksik olmamıştı. Vincent'le oynadığımız mutluluk oyunu ve ortadan kaybolan Andre'yi merak etmekle koca bir akşamı geçirmiştim.

Şimdiyse Vincent'le bize ayrılan odada durmuş, büyük pencerenin önünde gece manzarasını izliyorduk. Ophelia tarafından ikimiz için hazırlanan büyük bir daireydi burası. Benim odamın en az iki katıydı. Koca bir ömrü burada geçirebilirdim. Duvarlardaki tablolar, yerdeki halılar, köşelere yerleştirilmiş minik heykeller... Her şey düşünülmüştü. Üstelik bu odanın manzarası daha güzeldi. Bahçedeki gölün bir kısmını ve ağaçları rahatlıkla görebiliyordum. Biz düğünde koşuştururken eşyalarımız buraya taşınmış, burada da ayrı bir kargaşa yaşanmıştı.

Farkında olmayarak sesli bir şekilde, "Ne gündü ama..." diye mırıldandım. Başını hafifçe sallayarak hak verdi.

"Sürekli gülümsemekten çenem ağrıdı."

Hafifçe gülümseyerek karşılık verdikten sonra birkaç dakika daha sessiz kaldık. Bu sessizlik insanı huzursuz ediyor, yaşam enerjisini emiyordu. Yaşadığımız şeyler hiç kolay değildi, bir de mühürlenen dudaklarımız hiç yardımcı olmuyordu.

Sonra bir şey söylememe gerek olmadığını fark ettim. Hem konuşsak muhtemelen her şeyi daha da zorlaştıracaktık. Pencereye sırtımı dönerek tam karşımızdaki yatağa gidip oturdum ve Vincent'e baktım.

Derin ve gergin bir nefes alıp yanıma geldi, dik bir şekilde oturdu ve bana baktı. O kadar gergin görünüyordu ki sanki sivri dişleri ve yarasa kanatları olan ürkütücü bir canavardım.

Sırıtmadan edemedim.

Bana ters bir bakış attı. "Niye gülüyorsun?"

"Isırmam, Vincent," dedim. "En azından kızmadığım zamanlarda."

Tekrar ayağa kalkıp odada volta atmaya başlayınca onu izledim. Yapboz parçaları zihnimde tek tek yerini alırken dudaklarımı hayretle açmamak için kendimi zor tuttum. Bu gerginliği, ne yapacağını bilemeyen hâlleri... "Sen daha önce hiç..."

"Vaktim olmadı, tamam mı?" diye çıkışarak sözümü kesti. "Herkes daldan dala atlamak zorunda değil."

"Ama Andre demişti ki Victoria'yla sen..."

"Birkaç kez öpüştük ama o kadar."

Önce nefesimi tuttum, ardından dudaklarımı birbirine bastırıp tırnaklarımı avucumun içine geçirdim. En sonunda kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım. Vincent attığım her gülüşte daha da öfkelenerek bana bakıyordu. Güldüğüm şey şimdiye kadar biriyle birlikte olmayışı değil, bunu söyleyiş şekliydi. Benden üç yaş büyüktü ama sanki küçük kardeşimmiş gibi kızarmıştı.

"Sadece istemediğim bir evlilik yaptığım için gerildim," diye anlatmaya başladı volta atarken. Yatağın önünde turlamaya kendisini öyle kaptırmıştı ki ayağa kalktığımı fark bile etmedi. "Herkesin başına gelebilir, gülünecek bir şey-"

Bu komik duruma son vermemiz gerektiğini biliyordum. Vincent'in yapamayacağı aşikârdı, iş başa düşmüştü. Ona doğru yaklaştığımı görünce kelimeler boğazına dizildi ve sessizlikle yüzümü inceledi.

Bir şey söylemek yerine onu izledim. Sonunda çocuksu telaşını attı ve yeniden Vincent oldu. Ellerini yanaklarıma yerleştirip öne uzandı. Dudakları dudaklarımın üstünü örterken içim ısındı, vücudum titredi ama bir şeyler eksikti, bir şeyler zorakiydi.

O eksiklikle yaşamak zorunda olduğumu bilmekse kalbimin derinlerinde koca bir boşluk oluşturdu.

Dillerimiz buluştuğunda dik durabilmek için Vincent'in ceketine tutundum. Dudaklarımız dans etti ama neşeli bir dans değildi bu. Hüzünlü bir kabullenişti sanki.

Vincent dudaklarımızı ayırdıktan sonra saçlarımın önüne düşen perçemleri arkaya itti. Eğer birileri beni zorlamasaydı burada olmaktan mutluluk bile duyabilirdim ama şu an tek istediğim gözlerimi kapatmak ve bu gecenin sonlanmasını ummaktı.

Vincent'in elleri gelinliğimin fermuarına gidince dokunduğu yerlerin alev aldığını hissettim. Kalbim çıkacak gibi çarpıyordu sanki. Gelinliğim bedenimden süzülerek yere düşerken ve beni çırılçıplak bırakırken titredim ama bunun sebebinin soğuk olduğunu sanmıyordum.

Vincent gözlerini bedenimde gezdirdikten, beni hafifçe yatağa itip sırtımın yatakla buluşmasını sağladıktan sonra doğruldu ve ceketinin düğmelerini açmaya koyuldu. Nihayet üstündekileri çıkardığında yavaşça üstüme çıktı.

Kalbinin deli gibi attığını hissedince pazısına dokunup, "Sakin ol," diye fısıldadım. "Gözünde çok büyütme."

Başını birkaç kez salladı ama bakışlarındaki tereddüdü gizleyemedi. Dirseklerini başımın sağ ve sol kısmına yaslamıştı. İşini kolaylaştırmak için bacaklarımı araladığımda derin bir nefes aldı. Beklentiyle gözlerimi kapatmıştım ki yanağımda hissettiğim birkaç damla yaşla gözlerimi şaşkınlıkla tekrar araladım.

"Vincent..."

Uzanıp elimi yüzünde, gözyaşlarının üstünde gezdirdim ve ne için ağladığını anlamaya çalıştım. Ama bunun üstüne düşünürken bile ne için ağladığını biliyordum. Burada, benim yerimde olmasını istediği kadın için ağlıyordu.

Birini böylesine sevmek nasıl bir şeydi acaba?

Vincent'in gözyaşları devam etti. "Ben..."

İkimiz de bize verilen görevi yapacağımızı düşünerek ruhsuz ve duygusuz varlıklar gibi hareket etmiştik ama buraya kadardı. Kaçtığımız ne kadar duygu varsa en mahrem anımızda bizi ziyaret edip sırtımızdan bıçaklamıştı.

"Tamam," dedim diğer elimi de suratında gezdirirken. Onu böyle görmek benim de bir duygu karmaşası yaşamama, gözlerimin dolmasına ve yaşların şakaklarımdan süzülmesine neden oldu. Duygularımı bu kadar açıkça gösterdiğim için kendimden iğrendim ama Vincent aynı şeyleri düşünmüyor gibiydi. Ona gösterdiğim ilgiyi bana göstererek ellerini şakaklarımdaki yaşlarda gezdirdi.

Ona ruhumu açmanın ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum ama titreyen sesimle, "Annemi özledim," diye mırıldandım. Bunu söyler söylemez yüreğim hem daha da ağırlaştı hem daha da hafifledi.

Vincent'in öfkeyle çıkışacağını, o lanet kraliçenin neyini özlediğimi soracağını sandım bir an ama o son derece anlayışlıydı. Parmak uçlarını saç derimde hissederken küçük bir kız çocuğu gibi gözlerine baktım. İşaret parmağının tersini yanağımda gezdirdikten sonra üzerimden kalktı. Yatak ucu pufunun üstünde duran geceliğimi aldı ve bana uzattı. Hemen doğrulup giyindim.

"Başka bir zaman, Kitana," dedi. "Ama şimdi değil."

Ruhum rahatlarken tüm gece boyunca ilk kez nefes aldığımı fark ettim. Vincent de kendi pijamasını giydikten sonra yatakta yanıma uzandı, sırtını dönüp birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

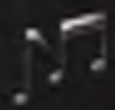
Arkasını dönmek yerine bu duygusal krizin geçmesini bir süre bekleyebilir ve kaldığımız yerden devam etmek isteyebilirdi. Eğer benim sarayımda olsaydık bana karşı çıkmayı aklından geçirmesi bile onu parçalara ayırarak öldürmeme neden olabilirdi ama burada onun ve ailesinin borusu ötüyor, isteklerine karşı çıkmayacağımı biliyordu. Yine de benden uzakta durmayı seçmişti.

"Uyudun mu?" diye mırıldandım. Karşılaştığım şey koca bir sessizlikti. Beni duymayacağını bilsem de, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ardından arkamı dönüp uykunun huzurlu kollarına kendimi bıraktım.

BÖLÜM ON İKİ

KORKUNÇ TİYATRO GECESİ



FAUN - SATYROS

Ağırlaşmış göz kapaklarımı aralarken bile odada yalnız olduğumu hissediyor, Vincent'in çoktan gittiğini biliyordum.

Üzerimdeki yorgana biraz daha sarınarak hafifçe döndüm ve Vincent'in olması gereken yatağın boş tarafına baktım. Dün gece yaşananları, ona saçma bir şekilde hislerimi açtığımı anımsayınca yüzüm kızardı ve kendimi aptal gibi hissettim. Kendime aynı şeyi onun da yaptığını, onu aptal gibi görmediğimi, dolayısıyla onun da bana öyle bakmayacağını söyleyip durdum ama bu utançtan kurtulamadım.

Doğrulup banyoya girdim, dün gecenin yorgunluğunu üstümden attım ve gökyüzü mavisi, göğüs kısmı gümüş işlemelerle dolu olan zarif bir elbise giydim. Kahvaltı vakti çoktan geçmişti ama yine de aşağı inip selam vermem gerektiğini biliyordum.

Ana salona indiğimde Ophelia, Rena ve Cassandra oturmuş, çay içerek sohbet ediyordu. Ophelia tek kişilik koltukta otururken sağındaki çift kişilik kanepeye Cassandra ve Rena yerleşmişti. Üçü de birbirinden gösterişli elbiseler giymişti ama Ophelia yaşına rağmen o kadar güzel ve zarifti ki yanımızda elmas gibi parlıyor, bizden keskin bir çizgiyle ayrılıyordu.

Beni ilk gören Ophelia oldu. Onun bana bakıp gülümsemesiyle diğerleri de bana dönüp başlarını eğerek sahte bir sevecenlikle selam verdiler. Aynı sahtelikle selam verdikten sonra Ophelia'nın solundaki koltuğa geçtim.

Hizmetkâr benim için de çay getirmek üzere ayrılırken, "Sabah kahvaltıya gelmedin," dedi Ophelia. "İyi misin?"

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra, "Düğünün yorgunluğu uyanmama izin vermedi," dedim.

Rena kıkırdadıktan sonra, lafa girdi: "Düğünün yorgunluğu mu, Vincent'in yorgunluğu mu?" Sesindeki kısılma ne kadar eğlendiğini gösteriyordu ama Ophelia'nın sertçe boğazını temizlemesi eğlencesini böldü. Oğlunun cinsel hayatıyla ilgili şakaları kaldırmak istemediği belliydi. Ona bakmamaya çalıştım çünkü bakarsam utanacağımı biliyordum.

Rena elindeki çay bardağına döndü ama Ophelia'nın sözsüz azarını dikkate almışa benzemiyordu.

Ortamı yumuşatmak istediği belli olan Cassandra, "Akşam Victor ve Victoria'yı şehir tiyatrosuna götürmeyi planlıyorduk," dedi. "Ne dersin?"

Gülümsedim. "Neden olmasın?"

Rena tatlı bir sesle sordu: "Victoria'yla yan yana olmak seni rahatsız eder mi?"

Normalde bu söz onun ne kadar tatlı olduğunu düşünmeme ve beni önemsediği için ona minnet duymama neden olurdu ama Rena'nın bakışlarında öyle bir şeytanlık vardı ki nefretle gözlerimi kısmama neden oldu.

"Ben kendine güveni olmayan bir zavallı değilim, Rena," dedim. "Kocamın eski sevgilisini önemsemem çünkü onun bana bağlı kalacağını bilirim." Ardından tatlı tatlı gülümsedim. "Tabii, çekici olmayan, aciz bir kadın olsam onun başka kadınlara gideceğini bilir ve korkardım, orası ayrı."

Söylediklerimin doğru olmadığını, Vincent'in her an Victoria'ya gidebileceğini biliyordum ama bunu Rena'nın bilmesine gerek yoktu. Bunu ona söyleyip öfkeden kıpkırmızı olan yüzünü görme zevkini kaçıramazdım.

Ophelia'nın uyarıcı sert bakışlarını hissettiğimde önüme döndüm. Bana milyonlarca yıl gibi gelen bir saatlik sohbetin ardından içeri Vincent, Victor ve Victoria girince kaşlarımı hafifçe kaldırdım ama bakışlarıma herhangi bir rahatsızlığın çökmesine izin vermedim.

Vincent yanıma otururken Victor gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Tüm sabahı birlikte geçirip geçirmediklerini merak ettim.

Victoria karşımdaki koltuğa, Rena'nın yanına geçerken Victor da solumda oturan Vincent'in yanına yerleşti. Victoria ışıl ışıl bir gülümsemeyle Ophelia'ya baktı. "Av mevsimi yaklaşmış. Vincent yakında ailecek ava gideceğinizden bahsetti. Müsaade ederseniz kardeşimle ben de katılmak isteriz."

Av, tiyatro gecesi... Daha kaç gün daha burada kalacaktı bu kız? Ayrıca ailece yapılan planlara kendini dâhil etmek isteyecek yakınlığı kendinde bulması gözümden kaçmamıştı.

Ophelia gülümseyip kızın teklifini kabul etti. Victoria konuşmayı sürdürdü: "Bir de tiyatro öncesinde merkeze inip alışveriş yapmak istiyorduk," dedi. "Vincent bizi götürebileceğini söyledi."

Yok sayılmak damarlarımda bir öfke alevi peyda olurken tehlikeli bir sırıtma yerleşti dudaklarıma. Victoria beni hafife almakla büyük hata ediyordu. İsteyerek ya da değil, benimle evlenmiş bir adamı göz göre göre hâlâ âşık olduğu sevgilisine teslim etmeyecektim.

"Gelemez," dedim Ophelia'nın bir şey demesine fırsat bırakmadan. Ardından yanımda şaşkınlıkla bakan adama gülümsedim. "Kendisi unutmuş ama bana sözü vardı. Bugün birlikte çıkacağız."

Vincent üzerindeki şaşkınlığı attıktan sonra boğazını temizleyerek, "Affedersin," dedi. "Nasıl aklımdan çıkmış, anlamıyorum, haklısın."

Bu basit yalana kimse inanmadıysa da sesini çıkaramadı. "Peki," dedi Victor kardeşinin sessizliğe gömüldüğünü görünce. "Daha sonra gideriz o zaman."

"Elbette," dedim bozuntuya vermeden. "Ne zaman gitmek istersenız söyleyin, ben de katılacağım. Ne kadar çok kişi, o kadar çok eğlence. Öyle değil mi?"

Victor kibarlıkla gülümserken kardeşi dudaklarını birbirine bastırıyor, bakışlarını özellikle benden kaçırıyordu.

Ortamda boğucu bir kasvet vardı. Vincent de en az benim kadar bu kasvetten sıkılmış olmalıydı ki ayağa kalkıp bana baktı. "İstersen hemen çıkalım, geç kalacağız sonra."

Zarif hareketlerle ayağa kalktıktan sonra herkese selam verdim ve Vincent'in peşinden giderek salondan ayrıldım.

Merdivenlere geldiğimizde yavaşladı fakat ben hızımı kesmeden ilerlemeye devam ettim. Benimle bir konuşma yapmak istediği aşikârdı

ama bunun için havamda değildim. Birkaç basamak çıkmıştım ki Vincent, "Bu neydi şimdi?" diye sordu.

İsteksizce ona dönüp birkaç adım daha atmasını, hemen bir basamak önümde durmasını seyrettim. Bir basamak aşağıda olmasına rağmen hâlâ benden uzun görünüyordu. Aklı sıra özel alanıma girerek ve büyüklüğünü gözüme sokarak kendimi güçsüz hissetmemi sağlamaya çalışıyordu ama kardeşlerim sayesinde bu küçük taktiklere alışıktım.

"Asıl sen söyle," dedim dik duruşumu bozmadan. "Neydi bu? Sabah hiçbir şey söylemeden gittin. Döndüğündeyse yanında eski sevgilin vardı."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra, "Onları gezdirmemi Victor rica etti," diye kendini savundu. "Nasıl reddedebilirdim? Ayrıca onunla baş başa gitmedim."

"Lütfettin," dedim ima dolu bir ses tonumla. "Benden sadakat bekliyorsan aynısını yap, Vincent. Yoksa beni Andre'nin yanından toplamak zorunda kalırsın."

Bana açıklama yapan Vincent'in yerini alnı öfkeyle gerilen, bakışları bir katilinkiyle eş değer korkutuculukta olan adam aldı. "Sakın, Kitana," dedi. Sesinde öldürücü bir meydan okuma vardı. "Beni sınama."

Hiddetle soludum ve sanki çok uzakmışız gibi dişlerimi sıkarak ona doğru minicik bir adım attım. "Asıl sen, Vincent," dedim. "Asıl sen beni sınama."

Aramızda ikimizin de kazanmaya niyetli olduğu bir bakışma oyunu başladı. Gözleri ruhumu delip geçerken ne bakışlarımı kaçırdım ne ondan uzaklaştım. Buradaki herkes beni yok saymaya, yerin dibine itmeye müsaitti. Buna ne yazık ki sevgili eşim de dâhildi. Bu yüzden karşımda kim olursa olsun, geri adım atıp istediklerini onlara vermeyecektim.

"Bölüyor muyuz?"

Başımızı aynı anda sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimizde Tao ve Ivan'ın masum bakışlarla bize baktığını gördük. Az önce titrek sesiyle konuşan Tao'ydu. Ivan'sa öyle afallamış bakışlar atıyordu ki nasıl bir zalim olduğunu bilmesem yüz ifadesi tatlı bile gelirdi.

Vincent bir adım daha çıkıp yanıma gelirken boyu daha da uzadı. O sırada Ivan üzerindeki şaşkınlığı attı, tırabzanlara yaslandı. "Karı-koca kavgası izlemeye bayılırım," dedi. "Bize aldırmayın, devam edin siz."

Tao kardeşinin boşluğuna dirseğini geçirip Ivan'ın inlemesine neden olurken gözlerimi devirdim ve kürkümü almak üzere odama ilerledim. Vincent'in de peşimden geldiğini arkamdaki sert adım seslerinden anlayabiliyordum.

Odaya girip kapıyı kapatır kapatmaz, "Daha bir günlük evliyiz ve şimdiden Andre'yi bana koz olarak mı kullanıyorsun?" diye sordu. "Kardeşim o benim. Onu her kavgamıza alet mi edeceksin?"

"Daha bir günlük evliyiz," diyerek sözünü tekrarladım. "Ve sen bana verdiğin en önemli sözü bozmak için şimdiden fırsat kolluyorsun." Muhtemelen merdivenlerde söylediklerini tekrarlamak için dudaklarını araladı ama işaret parmağımı ona çevirdim. "Sakın beni aptal yerine koyup az önceki bahaneleri uydurma. Sen insanlara *hayır* diyemeyen bir ezik değilsin." Buraya ilk geldiğim gün benden istediği cevabı alamadığında beni zindana atmalarını, açlıktan ve susuzluktan ölene kadar orada bekletmeyi soğukkanlılıkla emrettiğini anımsadım. "Onları gezdirmeyi kabul ettin çünkü bunu *istedin*. Onunla olabileceğin bir fırsattı bu, geri tepemedin."

Dik duruşunu bozmadan gözlerini üzerime dikti ama bakışlarındaki yumuşama haklı olduğumu anlamama yetti. Bu tartışmayı daha fazla uzatmak istemediğim için arkamı dönüp dolabıma yöneldim ve benim için alınan, henüz hiç giyilmemiş beyaz kürkü çıkardım.

"Haklısın."

Vincent'in sesindeki yenilmişlik nedense canımı sıktı. Yüzüm dolaba dönükken derin bir nefes aldım. Bu şekilde yumuşaması benim de öfkemi baltaladı ve iğneyi kendime batırmamı sağladı.

"Sen de," dedim ona dönmeden. "Andre konusunda."

Dolabın kapaklarını kapattıktan sonra kürkümü üstüme geçirirken ona döndüm. Bir şey söylemedi, sessizce giyinmemi izledi. Dudaklarındaki mühür bizi bekleyen arabaya ilerlerken de varlığını korudu.



Gösterişli saray arabamız halkın dikkatini fazla çekeceğinden ara sokakların birinde arabadan inip meydana yürüyerek gitmeye karar

verdik. Dehşet içinde aylardır ilk kez saraydan çıktığımı fark ettim. Farklı insan yüzü ve mekân görmeye aç olan gözlerim her yeri deli gibi inceledi. Yanımda duygusuzca yürüyen sevgili eşimle heyecanım kusursuz bir tezat oluşturuyordu.

Önünden geçtiğimiz çiçekçilerden biri, "Efendim," diye seslendi doğrudan Vincent'e bakarak. "Bu asil leydiye bir çiçek almaz mısınız?"

"Ben niye alıyorum?" diye karşı çıktı Vincent. "O bana alsın. Her şeyi erkeklerden beklemeyin."

Onun bu komik çıkışı çiçekçi kadını şaşkına çevirirken kemerime astığım keseden birkaç *Rom* çıkarıp kadının avucuna bıraktım ve kırmızı güllerden birini aldım. Bir erkek gibi Vincent'in önünde eğilip gülü ona uzattığımda dudaklarında tutmaya çalıştığı ama başarısız olduğu bir sırıtış peyda oldu. Vincent uzattığım gülü alırken göz ucuyla çiçekçi kadının bizi merakla incelediğini görebiliyordum.

Meydanda ilerlemeye devam ederken güçlü bir rüzgârın esişiyle titreyerek kürküme sarındım. Kışın Senteria'da ağır ve uzun geçtiğini duymuştum ama burada yaşamak kesinlikle bambaşkaydı.

Vincent köşedeki sahafa girdiğinde peşinden gittim. İçeri girer girmez sıcaklık bedenimi sarmaladı. Bu tatlı sıcaklığın keyfini sürerken sahafı inceledim. Zaten daracık olan dikdörtgen şeklindeki dükkân paralel şekilde konulmuş kitaplıklar yüzünden iyice küçülmüştü. Raflar eski kitaplarla, gazetelerle, dergilerle doluydu. Burası o kadar dağınıktı ki özellikle aradığınız bir şeyi bulmanız çok zordu.

Rafların arkasından aniden kısa boylu, yaşlı bir adam çıkınca hafifçe titreyerek geri çekildim. Adam kamburdu, krem rengi bir gömlek ve kahverengi bir tulum giyiyordu. Yer yer dökülmüş saçlarına ak düşmüştü. Gözlüğünü düzeltip gelenin kim olduğuna baktı, dudaklarına koca bir gülümseme yerleşti.

"Vincent," dedi. "Seni görmek ne güzel!"

Adam Vincent'e o kadar rahatça sarılmıştı ki onun bir prens olduğunu bilip bilmediğinden emin olamadım. Vincent adamın sarılışına karşılık verdikten sonra geri çekilip beni gösterdi. "Bu..."

"Kim olduğunu tahmin etmesi zor değil," dedi. Vincent'e baktığında gözlerinde oluşan parıltı beni görünce yok olmuştu. "Memnun oldum, Kitana. Ben Kayra, yaklaşık kırk yıldır bu dükkânda çalışıyorum."

Adamın mesafeli duruşu sırtımı dikleştirmeme neden oldu. "Memnun oldum," dedim kaba olmayan ama buz gibi çıkan bir sesle.

Aradaki soğukluğu hisseden Vincent'in ruh hâlindeki olumsuz değişiklik elle tutulacak kadar somuttu. Tekrar Kayra'ya döndü. Kayra da gözlerini benden ayırıp ona sabitledi. "Herkes yaptığın evliliği konuşuyor," dedi hüzünle. "Seni destekleyenler elbette var ama bu evlilik iyi olmadı, Vincent."

Ben orada değilmişim gibi konuşması canımı sıksa da haklı olduğunu bildiğimden sessiz kaldım. Vincent merakla, "Ne diyorlar?" diye sordu.

"Düşman prensesiyle evlenmeni... Garip karşılıyorlar." Yüzünde öyle bir ifade vardı ki halkın cümlelerini yumuşattığı belliydi.

"Biliyorum," dedi Vincent. "Ama olan oldu artık. Yakında unutulur."

"Elbette. Ben de buna inanıyorum." Kayra uğraşsa yalan söylediğini bu kadar belli edemezdi.

İkisi sohbet ederken yanlarından ayrılıp toz kaplı kitaplıkların arasına gömüldüm. Etraf inanılmaz derecede kirli ve dağınıktı ama tarif etmekte, kelimelere sığdırmakta zorlandığım bir huzur vardı burada. Sanki tüm gün bu rafların arasında dolaşıp kitap seçebilir, seçtiğim kitapları kafamı kaldırmadan okuyabilirdim.

Ellerim sayfaları yırtılmaya yüz tutmuş bir kitaba değince durdu. Kitabın adı *Deniz Kızı*'ydı. Elime aldım, birkaç sayfasını okudum.

"Nasıl kitap sence? Beğendin mi?" Vincent'in kulağımın dibindeki sesini duyunca bile başımı çevirmedim.

"Muhtemelen hüzünlü bitecek bir aşk hikâyesi."

Tek kaşını kaldırdı. "Hüzünlü biteceğini nereden çıkardın?"

Sırıttım. "En mutlu aşk hikâyelerinde bile biraz hüzün vardır."

Kitabı yere doğru çevirip silkelediğimde içindeki toz zerrecikleri etrafa saçıldı. Nedense kitabın işlediği konuyla ilgili meraka kapılmıştım. Kitabı satın almak için kesemden birkaç *Rom* çıkarmıştım ki Kayra'nın sesini işittim. "Hediyem olsun."

Reddetmeyi düşündüm ama adamın bu ılımlı yaklaşımının Vincent'i nasıl gülümsettiğini görünce oyunbozanlık yapmamaya karar verdim. Gülümseyerek teşekkür ettikten sonra dükkândan çıkan Vincent'i takip ederek oradan ayrıldım.

"Beni çok sevdi."

Sesimdeki ironiyi fark eden Vincent mahcup bir şekilde gülümsedi. "Küçükken ara sıra evden kaçıp buraya gelir, kitap okurdum. Kayra beni çocukluğumdan beri tanır yani. Prens olduğumu bilmesine rağmen bana hiç o mesafeyle yaklaşmadı. Her zaman oğluymuşum gibi davrandı. Hakkımda her şeyin en iyisini ister."

Başımı hafifçe salladım. "Anlıyorum."

Tembel adımlarımızı atmayı sürdürürken önünden geçtiğimiz kıraathanedeki adamların yüksek sesli tartışmalarına şahit olduk.

Şişman, sakallı bir adam, "Savunmayın şunu!" diye kükredi yan masada oturanlara. "Zirakov'un kaç askerimizi şehit ettiğini bilmiyor musunuz? Ona rağmen kızlarıyla evlendi."

Adamlara bakmaktan sağ tarafımdaki Vincent'e bakmasam da duruşunun değiştiğini, nefesinin kesildiğini hissettim. Ben de ondan farklı sayılmazdım. O kadar afallamıştım ki farkında olmadan nefesimi tuttum ve bahsettikleri kadının şu an burada olduğunu bilseler ne yapacaklarını düşünmeden edemedim. Bana kahve ikram etmeyecekleri aşikârdı.

Bağırdığı masadaki genç bir kadın, "Irina'nın kızı olması onun suçu mu?" diyerek beni savundu. Bu gerçekten de yaşanıyordu. Senteria topraklarından biri beni savunuyordu. "İsyan günü sırf bu nefret bitsin diye kendini öldürmeye kalktığından haberin var mı?"

Adam burnunu kıvırdı. "Hepsi şov. O orospu Vincent'e kuyruk salladı ve bizim kadın düşkünü veliahdımız ağzının suyunu akıtarak nikâhı kıydı."

Yaşlıca bir adam, "Hey," diye seslendi. "Böyle konuşma!"

"Haklı ama!" Bunu söyleyen bir başka genç kadındı.

"Annesinin onu böyle yetiştirmesi Kitana'nın suçu değil." Konuşan bir başka adamdı. "Belli ki buraya gelmek onu değiştirdi. Prensimize âşık oldu ve evlendi. Artık Senteria'nın gelecekteki kraliçesi olmaya aday bir kadın. Onun hakkında konuşurken kelimelerinizi düzgün seçin."

İlk konuşan şişman adam, "O sürtüğü asla kraliçe olarak görmem," dedi. "Eskiden Vincent'e inanılmaz saygılıydım ama artık taht için tek adayım Ezra. En azından Zirakov fahişelerini halkına kraliçe diye getirmeyi düşünmüyor."

Arkamdaki Vincent burnundan soluyarak adama doğru bir adım atmıştı ki hızla ona dönüp kolunu tuttum. Olayın adrenalinden farkında olmadan tırnaklarımı pazılarına geçirdim ama fark etmişe benzemiyordu.

"Sakın!"

Vincent hafifçe öne eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Eğer şimdi susturmazsam sonsuza dek buna devam edecekler."

"Asıl şimdi durmazsan konuşmayı asla kesmeyecekler," dedim. "Hem Zirakovluyla evlenen hem halkına saldıran bir prens olacaksın."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerindeki öfkenin kendini koruduğunu ama yüzünün biraz yumuşadığını gördüm. Gözlerini kapattı, kıraathanedeki adamlar hakkımda kibar olmayan şeyler söylerken derin bir nefes aldı. Kontrolü tekrar eline almıştı ama ne kadar elinde tutacağı tartışmaya açıktı. Elini tutup arabaya doğru ilerledim.

Senterla'da dışarı çıktığım ilk günden geriye işittiğim nefret dolu hakaretler ve Vincent'e aldığım gül kalmıştı.



Saraya döndüğümüzde moral bozukluğumuzu gizlemeye, yaşananlar hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışmıştık ama bize her bakan bizde bir problem olduğunu anlıyor, daha da kısılmış gözlerle ikinci bakışlarını üstümüze dikiyor, Vincent onlara göz ucuyla bakacak olsa ürkerek önlerine dönüyordu.

Maruz kaldığım hakaretler beni şaşırtsa da onları umursadığım söylenemezdi. Buraya geldiğim ilk gün bile buna benzer sözler işitmiş, isyan günü beni öldüreceklerini düşünmüştüm ama Vincent ruhuna kılıç geçirilmiş gibi durgundu. Hayret etmemek gerekirdi. Hem ailesi hem halkı tarafından şımartılarak, onların sevgisini hissederek büyümüş, bir günde vazgeçilen kişi oluvermişti.

Tiyatro için hazırlanmak üzere odamıza gittik. Bu akşamki etkinlikten muhtemelen halktan birçok kişi haberdardı, bizi görmek için orada olacaklardı. Böyle bir etkinliğe giderken daha özenli giyinmem gerekiyordu.

Dolabın önünde durmuş, birbirinden şatafatlı ve pahalı olduğu her hâlinden belli olan elbiselere bakarken, "Ara sıra böyle etkinliklere katıldığınızı duymuştum," dedim. "Kral ve ailesi olarak dışarı çıkıyorken sizi nasıl tanımıyorlar, anlamış değilim."

Birkaç saniye sonra Vincent'ten cevap geldi: "Bizi görmek için çok fazla insan bulunduğumuz mekâna gelse de yüzümüzü rahatlıkla göremeyecekleri kadar uzakta tutuluyorlar. Bir de etrafımızda onlarca korumanın oluşturduğu etten duvarı unutmamak gerek. O kadar iri adamın arasından birkaç yüzü seçmek zor olur."

Tuttuğum işlemeli elbiseyi yerine bıraktım. Kıyafet konusundaki fikrim hemen değişiverdi. "O zaman biraz daha sade ve rahat şeyler giyersem sorun olmayacak. Sonuçta kimse göremeyecek."

Askılığa düzgünce asılmış elbiseyi alıp çenemin altında tuttum ve Vincent'e döndüm. Yatağa çökmüş, kısılmış gözlerle beni izliyordu. "Bu nasıl?" diye sorduğumda dudakları aralandı.

"Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsun?" dedi. "Bir saat önce yaşananları nasıl yok sayabiliyorsun?"

Derin bir nefes alıp aynaya döndüm ve kendimi incelemeye başladım. Vincent'ten cevap alamadığıma göre kendi zevkime güvenmem gerekecekti. "Burada sevilmediğim yeni bir haber değil."

Elbisenin yeterince güzel olduğunu anlayınca onu sandalyeye bıraktım ve takı seçmek üzere aynalı masaya ilerledim.

Yansımadan Vincent'in gözlerinde beliren öfke alevini görebiliyordum. "Andre senin sahte kıkırdamalarına nasıl inandı?" diye mırıldandı. "Buz gibi bir kadınsın sen. Duygusuz, hissiz..."

Dişlerimi sıktım ve altın kolyeyi gerdanımda tutup duruşuna baktım. Dün gece ona yüreğimi açtığım hâlde böyle sözler sarf etmesi kanımda garip bir öfke dalgasının hareketlenmesine neden oldu.

Canını o kadar acıtmak istedim ki, "Halkının senden nefret etmesi benim suçum değil," diyerek onu en hassas noktasından vurdum.

"Evet, senin suçun!" Titreyen sesiyle doğrulup bana yaklaştı. "Eğer sen olmasaydın-"

Öfkeme daha fazla dayanamayıp hızla arkamı döndüm ve elimdeki kolyeyi göğsüne fırlattım. Evliliğimizin ilk günüydü ve şimdiden birbirimizi bir kaşık suda boğacak kıvamdaydık. Gerçekten de her genç kızın hayali olmalıydı bu!

Kolyenin göğsündeki ağırlığı karşısında afallayarak geri çekilirken, "Sana söylemiştim," dedim. Ona bağırmak hatta küfretmek istiyor ama dedikoducu hizmetçiler yüzünden yapamıyordum. Dudaklarımdan dökülmek için yalvaran çığlıklar göğsümde korkunç bir ağrı oluşturdu. "Babana karşı çık diye sana yalvarmıştım ama sen beni dinlemedin. Ayrıca ben duygusuz falan değilim!"

Son cümleyi neden eklediğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Aramızdaki mesafeyi tek bir büyük adımıyla kapatıp elleriyle dirseklerimi sıkı sıkı tuttu ve bedenimi sarstı. Sanki kabul etmediğim bir gerçekle yüzleştirmeye çalışıyordu beni. Gözlerinde her duyguya şahit olabileceğim bir koyuluk vardı ama hiçbirini yakalayamadım. En çok ne hissettiğini anlayamadım.

"O zaman kendini benim yerime koy," dedi. "Ben kafayı yiyorken sen nasıl bu kadar sakin oluyorsun?"

Kapı aniden açılınca Vincent'in üstündeki kara bulut dağıldı ve kollarını bedenime doladı. Arkasını dönüp gelen kişiye, "Ne var?" dedi ama kafam göğsüne gömülü olduğu için kimin geldiğini göremedim.

Başımı zar zor kaldırıp kapıya baktığımda önde Cassandra'nın, arkasında Ivan'ın sırıtarak bize bakan yüzüyle karşılaştım. Tao saygılı davranınca kendine başka arkadaş bulmuştu anlaşılan.

"İyi misiniz?" diye sordu Cassandra. "Kapıyı çaldım ama duymadınız. Ne zaman hazır olursunuz diye soracaktım."

Ah, kapıyı çalmış! Bu yalana inanmaması için Vincent'in göbeğini hafifçe çimdikleyerek onu uyarmaya çalıştım ama burnundan soluyarak, "Çık dışarı, Cassandra," dedi. Kaşlarımı kaldırırken gülmemek için kendimi zor tutarak Cassandra'ya baktım. "Bir daha da odamıza sakın böyle hadsizce girme. Yoksa Ezra'nın karısı oluşunu asla umursamam, tepkim daha sert olur."

Kocasının kardeşinden güçlü bir azar işiten Cassandra'nın gözleri kocaman aralandı, ağzı bir karış açıldı.

Vincent başını yana eğdi. "Sesim geliyor mu?" diye konuşmayı sürdürdü. "Defol!"

Cassandra kapıyı sertçe çekmeden önce, "Birazdan iniyoruz!" diye sesledim.

Odada yalnız kalınca Vincent'le aynı hızla birbirimizi ittik. Sevgili kocam fısıldayarak kapıyı gösterdi: "Şimdi susuyorsam şu cadı-"

"Bu susmuş hâlin mi?" diye karşılık verdim aynı şekilde fısıldayarak. "Dedikoducu büyücüler gibi ara vermeden konuşuyorsun!"

Uğradığı hakaret zoruna gitmiş olacak ki ayak ucu pufundaki yastıklardan birini alıp kafama attı. Fırlattığı yastığı havada yakalayıp suratına geri gönderdim.

Burnuna isabet edip yere düşen yastığı alırken, "Cadı diyerek Cassandra'ya haksızlık ediyorum," diye mırıldandı. "Asıl cadı benim odamda."

Üstümü değiştirmek üzere giyinme odasına ilerledim. "Beni şımartıyorsun."



Vincent

Bundan birkaç ay önce arkamda Victoria yürürken onun önünde, kolumda bir başka kadınla ilerleyeceğimi söyleseler kahkahalarla gülerdim.

Bu sabah kibarlık yaptığıma kendimi ikna ederek Victor ve Victoria'yı gezdirmeyi kabul etmiştim ama Kitana söyleyince kendimle yüzleşerek Victoria'yı görmek için bahane yarattığımı anladım. Onu özlemiştim. Gülüşünü duymaya, onunla sohbet etmeye, saçlarının rüzgârda savruluşunu seyretmeye hasret kalmıştım. Bunu fark edince içimde bir yenilmişlik hissi oluşsa ve güçsüzlüğüm yüzünden kendimi suçlasam da yüreğimin ta derinlerinde yerini alan Victoria'ya dönüp bakma arzumu söküp atamadım.

Bakışlarımı sağa, yanımdaki kadına çevirdim. Üstündeki elbise ve pelerini sade olsa da topuz yaptığı kızıl saçları ve makyajla ortaya çıkardığı mavi gözleri sayesinde dikkat çekici görünüyordu. Ona kıyasla çok koyu ve düz giyinsem de kıyafetlerimizdeki bu tezatlığın bizi çok da uyumsuz göstermediğini biliyordum.

Gri sütunların arasından geçerek şehir tiyatrosunun görkemli kapısından içeri girerken çevredeki kalabalığın bağırarak tezahüratlarda

bulunduğunu duydum. Önceden sadece benim adımı haykırırlardı, artık Ezra'nın taraftarlarının sesi de gür çıkmaya başlamıştı.

Bu ayrıntı rahatsız hissetmeme hatta içimde etrafı yakıp yıkmaya müsait bir öfke kıvılcımının çakılmasına neden oldu.

Üst kata çıkıp sosyeteler için ayrılan balkonların içinden en üstteki-ne oturduk. Babam ve annem ortaya geçerken her zamanki gibi babamın yanında yerini aldım. Kitana da yanımdaki sandalyeye yerleşirken Victoria'nın hemen arkamdan yükselen kokusunu duydum. Bakışlarımı ona çevirmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Kitana'nın yanına Rena, onun yanına Andre otururken tek kaşımı kaldırdım ve dikkatimi tamamen onlara verdim. Andre özellikle bu tarafa bakmıyor gibiydi. Aramızın bozuk oluşu beni üzse de ilk adımı atan ben olmayacaktım.

Görevli saygıyla selam verdikten sonra önümüzdeki sehpalara gözlük dürbünlerini koydu ve hemen geri çekildi. Işıklar sönüp de perde açılırken Kitana altın işlemeli olan dürbünlerden birini aldı, tek ucundan tutup göz hizasında kaldırdı.

Sahnede konuşan oyuncu dışında salondan ses çıkmazken babam kulağıma hafifçe eğilip, "Seni Kitana'yla evlendirmemin nedenlerinden biri neydi, biliyor musun?" diye sordu.

Ani gelen bu soru karşısında kafamı hızla ona çevirdim, gözlerimi kıstım. "Neydi?"

"Torunlarıma iyi annelik edebilecek kapasiteye sahip olması." Bakışlarımı sahneye çevirirken kızaran yüzümü gizleyen karanlığa şükrettim. "Halkının tahtın en güçlü veliahdı olarak seni görmeye devam etmesini istiyorsan bir an önce çocuğun olmalı."

Benimle bu konuyu bu kadar umursamaz bir şekilde konuşmasına şaşırmıştım zira ben onun kadar rahat olamıyordum. Sandalyemde doğrulurken Kitana'nın bu muhabbeti duymaması için bildiğim tüm tanrılara içimden dua ettim. "Baba," diye fısıldadım. "Evleneli sadece bir gün oldu."

Omuz silkip sanki bu konuyu hiç açmamışçasına umursamaz bir havaya büründü. Kafasını sahneye çevirdikten sonra, "Ne kadar çabuk, o kadar iyi," diyerek sohbetimizi noktaladı.

Babamın söyledikleri zihnimi o kadar kurcaladı ve beni o kadar utandırdı ki kelimeleri aklımın içinde fink atarken oyuna doğru düz-

gün odaklanamadım bile. Gerginliğim Kitana'ya da yansımış olacak ki, "İyi misin?" diye sordu. "Sorun nedir?"

Babamın söylediklerinden rahatsız olduğumu bilmemesi, dolayısıyla konuştuklarımıza şahit olmaması içime su serpti. "Bir şey yok."

Kitana tatmin olmasa da oyun dikkatini daha çok çekmiş olmalıydı. Başını hafifçe sallayıp dürbününü tekrar kaldırdı ve sahnedeki oyunculara odaklandı.

Gösteri nihayet sonlandığında ayağa kalkan babamı taklit ederek ayaklandım. Önce kralımız, ardından biz çıkışa doğru ilerledik.

"Güzel bir aşk hikâyesiydi," diyen Rena'nın sesi duyulduğunda ona bakmadım. "Sen ne düşünüyorsun, Andre?"

"Tiyatro boyunca kusmamak için kendimi zor tuttum."

Rena'nın romantik kişiliği karşısında Andre'nin umursamazlığı neredeyse gülmeme sebep olacaktı. Rena benim kadar eğlenmemiş olmalıydı ki alıngan sesini gizlemeyerek, "Neden?" diye sordu. "Aşk sana mide bulandırıcı mı geliyor?"

"Sahte geliyor," dedi. "Gerçek aşk böyle tatlılıklarla dolu değildir. Zaman zaman hırçınlık ve öfke de barındırır."

Aniden dönüp bahsettiği hırçın aşkı ona kimin öğrettiğini sormamak içim kendimi tutmam gerekti.

Tiyatrodan çıktığımızda saray arabamız kapının önünde bekliyordu. Şövalyeler arabaya binmemiz için kapının önünden caddeye kadar uzanan geniş bir çember oluşturmuştu. Halkımız etten oluşan bu duvarı geçmek için çırpınıyor, bizi görmek için zıplıyor ve çığlıklar atıyordu.

Burnuma kesif, rahatsız edici bir koku doldu. Tanıdık gelmesine rağmen kokuyu ayırt edemedim ama bunu düşünecek vakit bulamamıştım. Kalabalığın arasından bir kadın sıyrılıp kendini önümüze atınca ilk başta önümüzde eğileceğini, şükranlarını sunacağını sandım; ta ki bıçağını görene kadar.

Kalabalığın sevinç çığlıkları yerini korku dolu iç çekişlere bırakırken askerlerimiz kadına doğru ilerlemeye çalıştı ama adını bilmediğim bu kadın elindeki körelmiş bıçağı rastgele onlara savurarak kendisine yaklaşmalarını engelledi. Birkaç şövalye hızla önümüze geçip bedenlerini bize siper etti. Ortalık bir anda cehenneme dönmüştü sanki.

Kadının bıçağını savurduğu adamlar istese onu bir çırpıda alaşağı edebilirdi ama babam, "Durun," diyerek onları hareketsiz kıldı. Ardından bizi korumak için önümüzde dikilen askerlerin omuzlarına vurarak geri çekilmelerine neden oldu.

Bakışlarımı askerlerden çevirerek öfkeli kadının üstünde sabitledim. Siyah, beline kadar uzanan saçları vardı. Kahverengi elbisesi yırtık pırtıktı ve soğuk havaya rağmen çıplak ayakla yürüyordu. Sanki az önce nehre girmiş gibi tüm kıyafetleri ıslaktı.

Aramızda aşağı yukarı on metre olan kadın bıçağını babama doğrulttu. Göğsüm korkuyla inip kalkarken olası bir saldırıya karşı savunmasız kalmaması için küçük adımlarla babama yaklaştım.

Kral Estes'in sesi ninni gibi yumuşacıktı. "Kralını öldürmeye teşebbüs edecek kadar kendini kaybettin demek..."

Kadın suratını ekşitti. Sanki at pisliğine bakıyor gibiydi. "Sen benim kralım değilsin," diye hırladı. "Sen sadece kendini düşünen, kralcılık oynayan bir soytarısın."

"Ne istiyorsun?" Açık konuşmayı, lafı uzatmamayı severdi babam.

"Ne mi istiyorum?" dedi kadın. Hemen ardından komik bir şey söylüyormuş gibi kahkaha patlattı. "Kaybolan, söz vermene rağmen bulamadığın oğlumu geri almak. Onu bana ver!" Fakir, güçsüz ailelerin kaybolan çocuklarıyla ilgili tüm dedikodular ülkeyi sarmalamıştı. Demek ki bu kadın da onlardan birinin annesiydi. "Bana, benim olanı ver!" diye bağırmayı sürdürdü.

Babam avuçlarını kaldırarak sakinleştirici bir tavır takınmaya çalıştı. "Öfkeni anlıyorum," dedi. "Ama elimizden geleni yaptığımızı kabul etmek zorundasın. Çok güçlü bir çeteyle karşı karşıya-"

"Umurumda değil!" Kadın öyle bir bağırdı ki ses tellerinin koptuğunu sandım. "Benim gibi çocuğunun kokusuna hasret kaç anne-baba var, haberin var mı?" Kendi sorusunu kendi yanıtladı: "Yok tabii!" Bıçağının ucuyla Kitana'yı gösterdi. "Sen o sırada kendine gelin seçip düğün yapmakla meşguldün."

Refleks olarak korumacı bir tavırla kolumu Kitana'nın bedenine dolayıp kendime çektim. Bana sarılmadı ya da beni itmedi. Tek yaptığı şey hafifçe aralanmış dudaklarla kadını dinlemekti.

"Bu krallıkta açlık, fakirlik kol geziyor!" diye çığlık attı kadın. Sanki sesini tüm dünyaya duyurmaya, burada işlerin yolunda olmadığını in-

sanlara bildirmeye, birilerinden yardım istemeye çalışıyordu. "Çocuklar kayboluyor. Biz ölüyoruz ve kralımız hiçbir şey yapmıyor!"

"Ölüm yok," dedi Ezra. "Sana yardımcı olacağız, çocuğunu bulman için elimizden geleni yapacağız."

Kadının öfkesi saman alevi gibi aniden söndü. Yaşlı gözlerle ağabeyime baktı. "Benim artık ne ümidim ne doğacak güneşi bekleyecek gücüm ne de yarına inancım kaldı. Eskiden bu zavallı hayatta tutunacak bir dalım, oğlum vardı. Ona sarıldığımda kış biter, yaz gelirdi. Ona anlattığım masallarda kaybolurdum. Şimdi dalım koptu, yalnız kaldım." Elindeki kibriti kartona sürtüp minik aleve hayran hayran bakarken başta duyduğum kesif kokunun, kadının ıslaklığının kaynağını anladım. "Oğlumu bulursanız ona onu sevdiğimi, ölümün bile onu benden ayıramayacağını söyleyin."

Üstümdeki dehşeti atıp panikle Kitana'yı bıraktım, babamı ittim ve kadına doğru koşmaya başladım ama çok geç kalmıştım. Kadının gözlerini kapatırken bir damla yaşın yanağından süzüldüğünü gördüm. Sonrası korkunç bir çığlık, korkunç bir ışık patlamasıydı.

Alevler kadını sararken, çevredeki askerler çaresizce alevi söndürmeye çalışırken kadın yere yığıldı ve bir süre sonra hareketsiz kaldı.



Korkunç tiyatro gecesinin üstünden günler geçmişti ama ben yaşananları unutamamıştım. Daha önce ölümlere şahit olmaya hatta bizzat insan öldürmeye alışık olsam da kadının çaresizliği beni çok etkilemişti.

Zihnimi kurcalayan görüntüleri temizlemeye çalıştım ve tuttuğum kitaba odaklandım. Komodinin üstünde duran gaz lambası sayesinde yazıları rahatlıkla ayırt edebiliyordum. Yanımda, sırtını dönüp uyuyan Kitana'nın aldığı nefesler dışında sessiz ve huzur dolu bir ortam vardı. Bu sarayda böyle anlara rastlamak ancak geceleri mümkün oluyordu.

Kitana'nın nefesi hızlanmaya başlayınca tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Kâbus gördüğünü anlamamla hafifçe omzuna dokundum ama bu temas bile ona çok fazla gelmiş gibiydi. Titreyerek sırtüstü dönüp dirseklerinin üstünde doğrulduktan sonra bir şey arar gibi etrafına bakındı. Ne görmeyi beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kitana," dedim yumuşak bir sesle. "İyi misin? Kâbus gördün sanırım."

Bakışlarını bana sabitlediğinde göğsü hızla inip kalkıyordu. Sonunda rüyalar âleminden sıyrılıp gerçekliğe sarıldı. Bir elini alnına götürüp gözlerini kapatırken kitabımı karnımın üstüne koyup komodinin üstünde duran sürahiden bir bardak su doldurup ona uzattım.

Uzattığım suyu bir dikişte bitirdikten sonra bardağı bana uzattı. "Teşekkür ederim," dedi başını tekrar yastığa koyarken. Bu sefer arkasını dönmek yerine yüzünü bana çevirmişti. Elini başıyla yastığın arasına yerleştirip okuduğum kitaba baktı.

O kadar dalgın bakıyordu ki, "Rüyanda ne gördün?" diye sorma ihtiyacı hissettim.

Bir süre düşündükten sonra sertçe yutkundu. Boğuk sesiyle, "Kendini yakan şu kadını," dedi. Gözlerini kırpıştırınca rüyasını anımsamaktan kaçındığını hissettim. "Orada öylece kendini yaktı ve biz hiçbir şey yapamadık."

"Ne yapabilirdik ki?" dedim. Bunu ona mı yoksa kendime mi söylediğimden emin değildim. "Eğer o gün olmasa başka bir gün kendini öldürecekti."

"Bizim krallığımızda kaybolan çocuklar olmazdı." Tek kaşımı kaldırıp ona baktım ama sesinde bir imaya rastlamayınca ülkemi savunmak için araya girmedim. "Nereye gidiyor bu çocuklar, Vincent?" diye mırıldanmayı sürdürdü. Sesinde samimi bir hüzün vardı. "Koskoca kral nasıl bulamaz?"

Bu soru benim de zihnimi kurcalıyordu. "Bir şeyle karşı karşıyayız, Kitana," dedim. "Büyük bir şeyle ve ne olduğunu bile bilmiyoruz."

Cevabımın onu tatmin etmediğini biliyordum ama ona verebileceğim en iyi şey buydu. O da bunun bilincinde olmalı ki ses çıkarmadı.

Başımı kitaptan kaldırmak gözlerimin ne kadar yorulduğunu anlamamı sağladı. Kitana sessizliğe gömülürken kitabı komodine bıraktım, gaz lambasının ürkek alevini söndürerek pencereden süzülen ay ışığı dışında odanın karanlığa gömülmesini sağladım. Hemen ardından arkamı Kitana'ya dönüp gözlerimi kapadım.

"Vincent."

Uyumaya çalışalı birkaç saniye olmuştu ki Kitana'nın adımı zikretmesiyle arkamı döndüm. Yüzlerimiz birbirine eşitken, "Efendim," dedim.

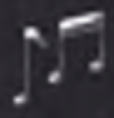
Dudaklarını birkaç kez araladıktan sonra tekrar kapattı. Aklındaki şeyi nasıl söyleyeceğini düşünüyor olmalıydı. "Biliyorum, çok saçma bulacaksın ama bu gece bana arkanı dönmesen olur mu?"

Saçma bulmaktan ziyade şaşırmıştım ama bunu rüyalarını ziyaret eden yangın görüntüsünden korktuğu için istediğini anlamam uzun sürmedi. "Olur."

Kitana göz kapaklarını indirirken bir elimi onun gibi yastıkla başımın arasına sıkıştırdım ve gözlerimi kapattım. Uykuya dalmadan hemen önce Kitana'nın bana yaklaştığını, yüzünü göğsüme dayadığını hissettim fakat o kadar yorgundum ki saçlarından yükselen sabun kokusu burnuma dolarken kendimi geri çekmedim ve uykuya sarıldım.

BÖLÜM ON ÜÇ

PLANA SADIK KAL



STANTOUGH - HIPS DON'T LIE

Kitana

Evliliğimin onuncu gününe gözlerimi aralarken her zamanki gibi yatakta yalnız olacağımı sanmıştım ama yanımda yatan Vincent'in homurdanmalarını duydum. İşittiğim düzenli nefes sesleri ne yapacağımı şaşırmama neden oldu. Evet, Vincent'le her gece aynı yatakta uyuyorduk ama uyandığımda onu görmeye alışık değildim.

Yavaşça gözlerimi araladığımda sırtüstü uzanmıştı. Yüzünde uykuya dalmış olmanın getirdiği tatlı bir savunmasızlık vardı. Üstündeki gri, bol pijaması kolunu ancak dirseğinin biraz üstüne kadar örtüyordu. Bir eli siyah saçlarının altındaydı. O kadar derin uyuyor gibi duruyordu ki top patlasa uyanmayacaktı sanki.

Bu kadar geç vakitlere kadar uyumasına alışık değildim. Onunla ilgili öğrendiğim en önemli şey her gün erken kalkıp babasıyla birlikte devlet meselelerine yoğunlaştığıydı. Acaba uyuya mı kalmıştı? Burada uyumaya devam ederse babasının azarını mı işitecekti?

Zihnim bu düşüncelerle boğuşurken yavaşça sırtüstü döndüm. Vincent'i uyandırmakla uyandırmamak arasında gidip geliyordum. Kısa bir beyin fırtınasının ardından uyandırıldığında öfkeden köpüren insanlardan olup olmadığını bilmediğim için uyandırmamaya karar verdim. Yastığa dağılmış saçımdan bir tutam alıp Vincent'in burnuna dokundurdum. Birkaç saniye sonra homurdanarak bir elini burnuna uzatınca geri çekildim. Uyanacağını sanmıştım ama birkaç saniye içinde tekrar eski hâline döndü.

Derin bir nefes alıp saçımdaki tutamı bu sefer de yanağında gezdirdim. Kaşları hafifçe çatıldı, ardından elini hızla kaldırıp yanağına bir tokat indirdi. Kahkaha atmamak için bir elimle ağzımı örterken son anda geri çekildim ve sert tokadından kurtuldum.

Kendisine uyguladığı şiddetin etkisiyle kafasını kaldırdı, kısılmış gözleri tüm odayı taradıktan sonra yüzümde sabitlendi. Saçımla onu gıdıkladığımı anlamamış gibiydi, başını tekrar yastığa koydu ve sağ tarafına, yani benim olduğum tarafa döndü. Yastığını kollarının arasına alıp gözlerini tekrar kapatırken boğuk sesiyle, "Günaydın," diye mırıldandı.

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Uykunun etkisiyle sesi daha kalın çıkmış, sarf ettiği kelime sanki sarhoşmuşçasına ağzında yuvarlanmıştı ve garip bir şekilde gün içinde olduğundan daha yakışıklı görünüyordu.

Onu incelediğimden habersizdi. Muhtemelen terk etmek zorunda kaldığı uyku âlemine tekrar dönmek için direniyordu. "Günaydın," dedim. "Bugün babanın yanına gitmeyecek misin?"

Olumsuz anlamda birkaç mırıltı çıktı dudaklarından. Sanki sözcükleri kullanmak için bile enerjisi yoktu. Kendini konuşacak kadar güçlü hissettiğinde, "Bugün çalışmak yerine ailece ava çıkacağız," dedi. Ardından kafasını kaldırdı, tek gözü ışık yüzünden kapalıydı. "Söylemedim mi?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. O tekrar başını yastığa gömerken arkamı döndüm ve henüz beni terk etmeyen ama terk etmesine çok az kalan uyku sersemliğine tutundum. "Peki, size iyi eğlenceler."

Birkaç saniye sonra, "*Ailece* dedim, Kitana," dedi. Sesine yüklenen imayı gizleme gereği görmemişti. "Sen de bu ailedensin, unuttun mu?"

Evet, doğrusunu söylemek gerekirse bir an için unutmuştum. Bir an için Senteria'nın gelini olmaktan çok uzak hissetmiştim kendimi. Bu küçücük kafese hapsolmuş zaman diliminde yanımdaki kişi kocam değil, sıradan biriydi fakat Vincent'in sözleri beni bu tatlı unutkanlıktan kurtarıp gerçeklikle yüzleştirdi.

"Unutmadım elbette," dedim sesime gerçekçilik katarak. "Aileceden kastının sadece kardeşlerin ve baban olduğunu sandım."

Elbette kendimi onlardan saymadığımın farkında olacak kadar akıllıydı ama bu konuyu uzatmadı. Benimle tartışmak mı istememişti yoksa o da içten içe beni Senteria hanesinin üyesi olarak görmediğinden mi sessizliğini korudu, bilmiyorum.

Derin bir nefes aldı. Yataktaki hareketlenmeden kalktığını hissetsem de ona bakmadım. Tuvalet masasının aynasındaki yansımadan banyoya gidişini, yüzünü yıkayışını, özel bir ağaçtan yapılma diş fırçasıyla dişlerini temizleyişini ve üstünü giymek için giyinme paravanının arkasına geçişini izledim. Beni görmeyeceğinden emin olduktan sonra kafamı kaldırdım. Ceviz kaplamalı, üstünde boşluklar olan oymalı paravan Vincent üstünü değiştirirken onu az da olsa açık ediyordu. Bu gizlenmiş görüntünün arkasındaki sırt ve karın kaslarını kısmen görebiliyordum.

Gözlerimi kırpıştırırken nefesimi tuttuğumu, resmen onu dikizlediğimi fark ettim. Başımı yastığa koyduğumda utanmam gerekiyordu ama aksine tekrar ona bakma isteğiyle yanıp kavruluyordum. Ne oluyordu bana sabah sabah?

İçimdeki dürtüye engel olmak için ayaklanıp banyoya gittim, kapıyı kapattım ve soğuk suyu yüzüme çarptım. Birkaç derin nefes sonrası nihayet kendime gelmiştim. Kişisel temizliğimi yaptıktan sonra tamamen ayılmış bir şekilde odadan çıktığımda Vincent'i sadece siyah pantolonunu giymiş, üstsüz bir şekilde görmek sabah fantezilerimi engellemek için korumaya çalıştığım direnişime bir balta savurdu.

Vincent ise ne düşündüğümden habersiz bir şekilde elindeki askılara asılmış gömlekleri inceleyerek kapısı açılmış dolabın önünde duruyordu. Umursamaz görünmeye çalışıp yanından geçtim ve dolabın kendime ayrılan kısmındaki elbiselere göz attım. Dikkatimi başka bir şeye vermek, Vincent'in vücudunu inceleme arzumu bastırmama yardımcı olmuştu fakat aniden bana dönüp, "Kirana," dedi. Hem isteyerek hem isteksizce ona döndüğümde elindeki gömleklerden bordo olanını üstünde tuttu. "Sence bunu mu giysem..." Bordo olanı kenara çekip siyah olanını omuzlarının hizasında kaldırdı. "Yoksa bunu mu?" Diğer gömleği de üstünden çekip vücudunu açıkta bıraktıktan sonra iki kıyafeti de dikkatle inceledi. "Hangisini giysem, karar veremiyorum."

Gözlerimi kırpıştırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Bordo olan daha güzel."

Kaşlarını kaldırıp gömleği inceledi. "Evet, haklısın."

Tekrar kıyafetlere döndüğümde daha fazla onları incelemeden koyu mor olanı elime aldım. Giyinme paravanına ilerlerken Vincent'in dudaklarının kenarında beliren belli belirsiz gülümseme hayal ürünüm müydü, emin değildim.



Tao ana salona geç gelerek hepimizi sahte sevecenlikle dolu bir sohbete maruz bıraktı. Sonunda merdivenlerden indiğinde, "Affedersiniz," dedi. "Gömleğimde küçük bir sorun oldu da."

Ne gibi bir sorun olabileceği zihnimde kol gezerken Andre yaramaz bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. "Yalan söylüyor," dedi. Kardeşini açık etmekten çocuksu bir zevk aldığı belliydi. "Uyanamadı."

Tao tehditkâr bakışlarını kardeşinin üstünde gezdirdi ama Andre aldırmıyor gibiydi. Bir anlığına yaşının küçüldüğünü ve evin haylaz oğlu olduğunu hissettim. İşin kötüsü dudaklarında beliren bu afacan tebessüm bulaşıcıydı. Hafifçe gülümsediğimi hissetmemle Vincent'in buz gibi bakışlarıyla karşılaşmam bir oldu. Uyarıcı, keskin bir bakıştı bu. *Sakın ona gülümseyeyim deme,* diyordu sanki.

Tepkisinde kendince haklı nedenleri olsa da hafifçe gözlerimi devirip bakışlarımı kaçırmaktan kendimi alamadım.

Konuşmadan önce avuç içlerini birbirine vuran Estes, "Pekâlâ," dedi. Ellerini hevesle birbirine sürtmeye başladı. Ondan beklenmeyen coşku dolu parıltılar bakışlarına yerleşmişti. "Herkes hazırsa çıkalım artık."

Estes o kadar heyecanlı görünüyordu ki bu iri cüssesiyle seke seke ahıra ilerlese şaşırmazdım. Estes'in alışık olmadığım coşkusuna tanık olurken Vincent hafifçe kulağıma eğilip, "Bu mevsimde ava çıkmaya bayılır," dedi. "Av için havaların biraz daha ısınmasını beklemek daha doğru olur diye ona defalarca söyledim ama beni hiçbir zaman dinlemedi."

Hep birlikte dışarı çıktıktan sonra Armondo'nun bizim için hazırladığı atlara doğru ilerledik. Sadık hizmetkâr her zamankinden daha düzenli olan gümüş işlemeli kıyafetler içinde, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kralına bakıyordu.

Hafifçe öne eğilerek selam verdikten sonra, "Kralım," dedi.

Estes kendisi için seçilen atın başını okşarken, "Armondo," diye mırıldandı. Yardımcısına bakmamış, tüm ilgisini bu asil hayvana odaklamıştı. "Umarım benim için atların en güzelini seçmişsindir."

Armondo'nun yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. İyi at seçme konusundaki yeteneklerini övmemek için kendisini zor tutuyordu belliydi. Sonunda, "Sadece ata binin, efendim," dedi iddialı bir sesle. "O size nasıl bir at olduğunu söyleyecek."

Esres sırtıp atına binerken Armondo geri çekildi. Tüm aile at üstündeki mutluluğu yüzüne yansıyan Esres'e bakarken Armondo'nun hafifçe kaşlarını çattığını fark ettim. Küçücük bir bakışın bir anda bana bir şey söylemek istediği belliydi.

Göz ucuyla bahçenin ilerisinde Vincent'e bakmaktan sonra birkaç adım geri gittim. Kalabalıktan uzaklaşmamı fırsat bilen Armondo bana biraz daha yaklaştı. Benden biraz uzakta duruyordu ama onu duyabileceğim kadar yakındı.

"Diana'nın mutfakta işi olduğu için yanınıza gelemedi," dedi. "Akşam yemeğine uğrayacak ama size bir şey iletmemi istedi."

"Nedir o?"

"Kimseye güvenmemeliymişsiniz." İki sözcüğüyle ağzımı kupkuru yapmayı başardı. Sertçe yutkunurken Diana'nın neye şahit olduğunu, bana neyi anlatmak istediğini çözmeye çalıştım. Birkaç saniye sonra konuşmaya devam eden Armondo sorularıma kısmen yanıt verdi: "Kimseye bir şey söylememeliymişsiniz."

Tek kaşımı kaldırdım. Annemin gönderdiği hizmetçiye hiçbir sır vermemem tembih etmeye çalışıyor olabilir miydi?

Başımı çok küçük bir açıyla Armondo'ya çevirip hafifçe salladım ve dikkat çekmemek için hafifçe çenemi ileri doğru iterek gitmesini söyledim. Mesajı anında alarak benden uzaklaştı. Vincent'in yanına döndüğümde hâlâ bahçeye bakıyor, onunla konuşuyordu. Yanından birkaç saniyeliğine uzaklaştığımı anlamamıştı bile. Tam rahat bir nefes almak üzereydim ki André'yle göz göze geldim. Bakışları önce benim, sonra Armondo'nun üzerinde gezindi. Ardından dikkatini tamamen benden çekip önündeki ata verdi.

Hepimiz atlarımıza bindikten sonra hizmetkâr, ailenin erkeklerine okların uzattı. Başımı dik tutarım. "Ben de ok ve yay istiyorum."

İsteğim herkesin kaşlarını kaldırmasına neden olurken André'nin dudaklarında çarpık, gururla karışık bir gülümseme oluşmasına sebep oldu. Anlaşılan tam da benden beklediği şeyi yapmıştım. Emrimi ye-

rine getirmek için haddinden uzun bekleyen hizmetkâra meydan okur gibi başımı yana eğdim ve gözlerimi gözlerine sabitledim.

Hızlı adımlarla gidip bir ok takımı ve yay getirdi. Okların içinde bulunduğu sadağı alıp çapraz bir şekilde boynumdan geçirdim. Ardından omzuma yayımı attım. Hizmetkâr ok atışı yapmak için özel olarak dikilen eldiveni de uzattığında artık hazırdım.

Başımı kaldırdığımda Rena'nın bana bakıp abartılı bir şekilde gözlerini devirdiğini gördüm. Dikkat çekmeye çalıştığımı düşündüğünü daha fazla açık edemezdi. Hoş, haklı da sayılırdı. Buradaki herkese en az onlar kadar iyi olduğumu, beni yok sayma hatasına düşmemelerini haykırmaya çalışıyor; fark edilmek istiyordum.

Atlarımız önden giden Estes ve Ophelia'yı takip etti. İkisi kendi aralarında konuşuyor, sanki onlara özel bir şaka varmış gibi gülüşüyordu. Ophelia kahkaha atarken bile zarafetini nasıl koruyordu, anlamış değildim. Beyaz elbisesi, aynı renk kürkü ve sarı saçlarıyla masallardan kaçıp gerçekliğe firar etmiş peri kızlarını andırıyordu.

"Neden öyle dikkatli bakıyorsun?"

Düşüncelerimi gizleme gereği duymadım. "Annen çok güzel."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öyledir." Derin bir nefes aldıktan sonra sordu: "Kayra'nın verdiği kitabı okudun mu?"

Romandaki çiftlerin tatlı aşkları aklıma düşünce tebessüm etmeden edemedim. "Evet ama henüz bitirmedim. O kadar güzel ki bitmesin diye yavaş okumaya çalışıyorum ama bir yandan da neler olacak diye merak ediyorum."

Kitabı bu kadar sevmem onu şaşırtmış olmalıydı ki hayretle kaşlarını kaldırdı. "O kadar güzel demek. Sen okuduktan sonra ben okurum."

Dudaklarımı büzdüm. "Kitaplarımı paylaşmayı sevmem."

Kıkırdadıktan sonra yüzümdeki ifadenin değişmediğini görünce gülümsemesi soldu. "Tanrılar adına, sen ciddisin." Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu kadar cimri olmana inanamıyorum."

"Asıl cimri sensin," diye karşılık verdim. "Bir prens olarak kitap almaya paran mı yok? Git, yenisini al işte."

"Aynı kitap üç adım ötemdeki kitaplıkta duruyorken bunca işimin arasında neden uğraşayım?"

Tatlı tatlı gülümsedim. "Ben şehirden aldırırım, sen uğraşmazsın."

Gözlerini kırpıştırırken geri çekildi. "Kitana, çok garip bir kadınsın." Ardından gözlerini kıstı. "Eski kitabı yeni kitapla değiştirmek istersen bu sefer de ben vermem ama."

Başımı öne eğdim. "Kabulümdür."

Hemen arkamızda atını sürmekte olan Ezra, "Kralım," diye seslendi. "Acaba küçük bir yarış mı yapsak?"

Zaten çocuksu heyecanına yenik düşmeye yer arayan Estes parıldayan gözlerle oğluna döndü. "Ne gibi bir yarış?"

"Takımlara ayrılalım," diye açıkladı oğlu. "Gün batımına kadar kim daha çok avla dönerse kazanmış olur."

Fikir güzeldi ama haksız bir durum söz konusuydu. Aklımdan geçenleri hiç düşünmeden dile getirerek, "Aramızda bazılarının ok takımı yok ama," dedim. "Adaletsiz olacak onlar için."

Ezra sanki yıllardır bunu düşünüyormuş gibi, "Kraliçe kralımıza, Cassandra bana, Rena Andre'ye katılacak. Tao ve Ivan tek başına olacak, sen de Vincent'le gidersin işte. Nesi adaletsiz?"

Tam tekrar açıklama yapmak üzereydim ki beni etkisiz eleman olarak gördüğünü fark ettim. Yüzündeki sinsi, eğlenir ifadeyi hiç bozmadan bana bakarken kontrolden çıkmamı sabırsızlıkla bekliyor gibiydi. Görünen o ki yok sayılmamak üzerine verdiğim savaşı çoktan fark etmişti, şimdi de yeni silahıyla bana saldırıyordu.

Dudaklarımı aralamıştım ki yanımdaki Vincent konuştu: "Biz iki kişiyiz, Ezra." Sesi kaba ya da kırıcı çıkmamıştı ama bakışlarında hissedilir bir mesafe vardı. "Kitana'nın da okları var, unuttun mu? O da avlanacak."

Üstü kapalı bir şekilde beni yok saymaması gerektiğini söylemesi, kendi itibarını korumak için bunu yaptığını bilmeme rağmen hoşuma gitmişti. Çenemi hafifçe kaldırıp Ezra'ya baktım. Yüzündeki gülümsemenin yavaş yavaş soluşunu izlemek tarif edilmez bir zevk veriyordu.

"Biriniz avlanmazsınız o zaman," diyerek tartışmaya son noktayı koydu Ophelia. "Ya da sıra sıra avlanırsınız." Ardından bir bize, bir Ezra ve Cassandra'ya baktı. "Tamam mı? Sorun çözüldü mü?" Sesi âdeta, *'Hayır demeye cüret bile etmeyin!'* diyordu.

"Çözüldü," dedi Cassandra. Yüzüne sevecen bir gülümseme takındı.

Herkes farklı yönlere dağılırken bir süre sessizce ilerledik. Ona baktığımda ne kadar dalgın olduğu gözümden kaçmadı. Bakışlarındaki yoğunluk kafasının içinde düşüncelerin nankör sırtlanlar gibi kol gezdiğini gösteriyordu.

İlgili görünmek istemesem de merakıma yenik düşüp, "Aklını kurcalayan nedir?" diye sordum.

Bakışlarını atının yelesinden ayırıp bana baktı. "Hiç," diye yalan söyledi.

Üstüne gitmek istemiyordum ama içimdeki merak alevini söndüremedim. "Nasıl hiç?" diye sordum. "Kafanın karışık olduğu belli."

Birkaç saniye sonra ağzındaki baklayı kısmen çıkararak, "Kardeşlerinle aran nasıldı?" diye sordu. Eski günleri anımsamama neden olan bu sorusu yüreğime bir ağırlık çökmesine neden oldu. Bakışlarımdaki değişim Vincent'in gözünden kaçmamış olacaktı ki, "Neyse," diye durumu kurtarmaya çalıştı. "Boş ver."

"Sorun değil," dedim. "Armin'le aramız çok iyiydi. O kadar bilgili bir erkek ki sürekli kitap okur, vakit buldukça gezer, yeni insanlarla tanışır, yeni hikâyeler öğrenir. Ben de kendimi geliştirmeyi severim ama onun öğrenmeye olan açlığı ve tutkusu bambaşkadır." Konuşmaya başlamadan önce göğsümde beliren ağırlık Armin'den bahsettikçe kuş tüyü hafifliğine büründü. Beni ilgiyle dinleyen Vincent'e döndüm. "Öğrendiği hikâyeleri bana anlatmayı çok sever. Hoş, anlatacak başka kimsesi yok."

"Neden?" dedi. "Kardeşlerin yok mu?"

Onları hatırlamak dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırmama neden oldu. Annemin casusluk teklifini onların beni öldürmelerinden korktuğum için kabul etmiştim. Eğer bana iyi davransalardı, Armin gibi yaklaşsalardı ne taht umurumda olurdu ne saltanat. Evimden bu kadar uzakta, istemediğim bir evliliğe zorlanmaz, aile özlemi çekmezdim.

Derin bir nefes alıp kara bulut misali zihnimde beliren düşünceleri dağıttım. "Arlo ve Lena ne kitapla ne sanatla ne de tarihle ilgilenir," dedim. "Cahil oldukları gibi sanki okumak utanılacak bir şeymiş gibi Armin'le alay ederler. Onu ezmeye çalışmaları midemi bulandırırdı. Armin'i savunur, Arlo ve Lena'ya kültürsüzlükleri ve hiçbir işe yaramayışları üzerinden laf sokardım. Armin de aynı şekilde beni korurdu.

Kendisine laf edilse ses çıkarmazdı ama bana taş atılsa pençelerini gösterirdi."

Vincent'in dudakları kıvrıldı. "Armin ve Tao birbirine çok benziyormuş. Arkadaş olabilme şansları olsa çok iyi anlaşırlardı."

"Belki olurlar, sonuçta artık akraba değiller mi?" Alaycı bir şekilde güldüm ama kelimeler dudaklarımdan çıkınca nedense hiç komik bir hâl almamıştı.

Vincent bozuntuya vermeden, "Belki," dedi.

Konuyu değiştirmek için, "En sevdiğin kardeşin Tao mu?" diye sordum.

Sorum onu rahatsız etmiş gibiydi. "Aslında tüm kardeşlerimi seviyorum," dedi bir süre düşündükten sonra. "Hiçbiriyle seninki gibi bir problemim olmadı."

"Ama..." dedim onu konuşmak için teşvik ederek.

"Ama," diye söze başladı. "Ivan'ın şiddete olan durdurulamaz merakını biliyorsun. Bu davranışı ailemizi lekeliyor ve bizi umursamıyor. Ezra'ysa nedenini bilmediğim bir şekilde bana gülümserken bile buz gibi bakıyor. Andre de..." Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra atının yelesine döndü. "Sıradan insanlar gibi iletişim kurabildiğim tek kişi Tao."

Bu kadar kalabalık bir ailede yalnızlık çektiğini görmek içimi acıttı. Teselli beklemediğini bilsem de tatlı birkaç söz etmem gerektiğini hissediyordum.

Atım aniden şahlanınca düşüncelerim bir kılıçla ortadan ikiye yarıldı sanki. Atımın beni hazırlıksız yakalayan bu hareketi yüzünden döktüğüm çığlık, acı içinde kişneyen hayvanın sesiyle harmanlandı. Dizginlere sımsıkı tutunup bacaklarımı sıkmasam şüphesiz ki yere sert bir iniş yapardım.

Atım ayaklarını yere değdirince huzursuzca ve hızlı bir şekilde hareket etmeye devam etti. Her ne kadar dizginlere sarılsam da daha fazla dayanamadım, yere çakıldım. Sırtım toprakla buluşunca dudaklarımdan acı dolu bir inleme döküldü. At beni umursamadan farklı bir noktaya doğru ilerledi, ardından o da kendini yere bıraktı.

Sadece birkaç saniye içinde olmuş bitmişti her şey. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Vincent ellerimden tutmuş, kalkmama yardım

ediyordu. Sırtımın acısı hareket kabiliyetimi kısıtlayacak kadar sert değildi ama boydan boya moraracağını şimdiden tahmin edebiliyordum.

"Birden neden öyle şahlandı?" diye mırıldandım. Vincent sorumu cevaplamak yerine gözlerini vücudumda gezdirdi. Herhangi bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Görünürde bir şeyin yok," dedi sonunda. "Herhangi bir yerin acıyor mu?"

"Sadece sırtım," dedim. "Ama o da katlanamayacağım kadar değil."

Vincent iyi olduğumu anlayınca mutsuz bir şekilde yatmakta olan atın yanına gitti. Başını şefkat dolu elleriyle okşadıktan sonra sanki hayvan cevap verebilecekmiş gibi, "Neyin var, güzelim?" diye sordu.

Ellerini atın ön ayaklarına götürünce hayvan var gücüyle tüm huzursuzluğunu sesine yansıttı ama hareket edemedi. Vincent mutsuz bir şekilde tekrar hayvanın başını okşadı. "Merak etme, birilerini göndereceğim."

Hâlâ yerde oturup Vincent'i izlemeyi sürdürdüğümü fark edince ellerimi soğuk zemine yaslayıp doğrulmaya çalıştım. Neyse ki hayvan hissettiği panikle üstümde tepinmemişti. Ucuz kurtulduğum bile söylenebilirdi.

Ayaklandığımı gören Vincent doğrulup bana baktı. "Sen de yürürsün artık." Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken kendini tutamayıp küçük bir kahkaha attı.

"Ha ha," dedim gözlerimi kısıp. "Geç dalganı."

Sadağımı ve yayımı çıkarıp hemen yanımdaki ağacın dibine bırakırken sevgili eşim, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tek bir eyere sığmamız zaten yeterince zor olacak," diye açıkladım. "Üstelik ok ve sırtımdaki sadak yer kaplayacağı gibi hareket kabiliyetimizi de etkileyecek."

Vincent başını hafifçe salladıktan sonra uslu uslu onu bekleyen atına yaklaştı, elini bana uzattı. Uzattığı elini sıkıca tutup sırtımdaki ağrının bana engel olmasına izin vermeyerek ata bindim ve eyerin izin verdiği kadar öne gitmeyi başardım. Birkaç saniye sonra Vincent de arkamdaki yerini almıştı.

Ellerimi tam dizgine atmıştım ki Vincent, "I-ı," diyerek beni durdurdu. Ardından ellerini bedenimin etrafından geçirip dizginleri tuttu. "Herkes kendi atını kontrol edebilir."

Hafif hareketiyle atın ilerlemesine sebep olurken istediği olmayan çocuklar gibi mızmızlanacaktım fakat iri gövdesinin ara sıra sırtıma değecek kadar yakın olduğunu fark etmek kanımı dondurdu.

"Bir sorun mu var?"

Bedenimdeki gerginliğin farkına varacak kadar dikkatliydi demek. Sesini duymak nefesimi tuttuğumu fark etmeme neden olunca derin bir nefes aldım. Ona bakmadan, "Hiçbir sorun yok," dedim.

"Benimle bu kadar yakın olmak seni heyecanlandırdı mı, Kitana?" Açık ve imalı sorusuna gizlediği kahkahasını duyabiliyordum. Aklınca benimle oyun oynuyordu.

Beni karşısına alıp eğlenmesine izin verip altta kalacak değildim. Omuzlarımı düşürdüm, onun gibi rahat bir görüntü çizerek göğsüne yaslandım. "Sanmıyorum, Vincent," dedim şirin bir ses tonuyla. "O kadar iyi değilsin."

Ona bakmasam da sırıttığını görür gibi oldum. "Kalbimi kırıyorsun."

"Sadece gerçekleri söylüyorum," dedim oyununu sürdürerek. "İnsanı heyecanlandıran, dikkat çeken tiplerden değilsin."

Düşünceli bir şekilde, "Hm," diye mırıldandı. "Dikkatini çeken bir tip olsam ne yapardın peki?" Sorusunun cevabını beklemeyerek hafifçe kulağıma eğildi. Tenime çarpan nefesi ensemdeki tüyleri diken diken ederken, "Ben giyinme paravanının arkasındayken beni dikizlemeye çalışır mıydın mesela?" diye sordu.

Sadece yanaklarım değil, tüm bedenim kızarmıştı sanki. Sertçe yutkunurken büyük bir pot kırdığımın farkına vardım. Vincent'e dönüp ne saçmaladığını sorsam, tüm yalan söyleme kabiliyetlerimi kullanarak inkâra başvursam bilmiş sırıtışı dışında bir şeyle karşılaşmayacağımı biliyordum. Bu oyunu kazandığını kabul etmek zorundaydım ama gururum buna izin vermedi. Zaferinin keyfini çıkarmaması için dizginlere asılarak atın hızlanmasını sağladım. Aniden aldığı emirle dörtnala koşmaya başlayan at Vincent'in dikkatini dağıtır, onu ürkütür sanmıştım ama öne eğilirken dudaklarından dökülen kahkaha soğuk havada yankılandı.

Birkaç dakika sonra yorulan hayvan yavaşladı. Vincent'in tekrar aynı konuyu açacağından ürkmüştüm ama neyse ki sessizliğini korudu ve attan indi. Kaşlarımı çattım. "Nereye?"

Bana döndü ama geri geri ilerlemeyi sürdürdü. Yüzünde yaramaz ve terbiyesiz bir sırıtış belirdi. "Ağaçların oraya gidip üstümü değiştireceğim," dedi. "İstersen sen de gel, malum çok seversin."

Gözlerimi kapatıp sakinliğimi korumaya çalışırken derin bir nefes aldım. Anlaşılan bu konunun uzunca bir süre dalgasını geçecekti. Neyse ki muhabbeti daha fazla uzatmadan arkasını döndü ve ilerlemeyi sürdürdü. Yine de yüzündeki sinir bozucu gülümsemeyi görebiliyordum. Bu gülümseme âdeta zihnimde hayat buluyordu.

Attan inip onu takip ederken, "Gerçekten," diye sordum. "Nereye?"

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Bir yarıştayız," dedi. "Unuttun mu? Avlanmamız gerekecek."

Adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Çalılıkların arasına girerken pantolon yerine elbise giydiğim için kendime lanet okumak üzereydim.

"Bekle."

Vincent'in fısıltısı olduğum yerde kalmama neden oldu. Gözlerimi kısıp baktığı yönü incelerken sincabı gördüm. "Onu öldürecek misin gerçekten?" diye sorduğumda o çoktan sadağındaki oku çıkarmış, yayına geçiriyordu.

"Neden olmasın?"

"Küçücük hayvan," dedim. "Eti insanı doyurmaz ki."

"Mesele doyup doymamak değil," dedi. "Mesele sayı, kaç hayvan avladığımız."

Neden, bilmiyorum ama bu sözleri burnumdan solumama neden oldu. "Verilen hayatları sayılardan ibaret görmek ancak Senteria prensine yakışırdı zaten."

Yayını gerip nişan alırken bana bakmadı ama sinirlerinin bozulduğu aşikârdı. "Bunu bir Zirakov prensesinin söylemesi ne kadar da trajikomik," diye mırıldandı. Öfkeli bakışlarımı suratına diktim fakat beni görmezden gelerek nereden bulduğunu bilmediğim kabuklu yer fıstığını yiyen sincaba odaklandı. Gözlerini kıstı ve yayını iyice gerdi.

Neden, bilmiyorum ama bu sincabın ölmemesi için garip bir istek duymuştum. Vincent nişan alırken bakışlarımı kaçırdım ve geri çekildim. Madem onu ikna edememiştim, bu can sıkıcı manzaraya şahit olmayacaktım.

Sessizce ata doğru ilerlerken arkamdaki adım seslerinin yükselmesiyle başımı geldiğim yöne çevirdim. Elleri boş bir şekilde ata ilerleyen Vincent özellikle bana bakmıyor gibiydi. "Sincap nerede?" diye sordum.

Yanımdan geçip giderken, "Iskaladım," diyerek kestirip attı.

Gülümsemeden edemedim. Sorun şuydu ki Vincent'in ne kadar iyi ok attığını krallıkta bilmeyen yoktu.



Ne kadar yorgun olduğumu odama girip kendimi yatağa atınca fark ettim. Vincent her zamanki gibi babasıyla konuşmak için taht odasına giderek beni yalnız bırakmıştı. Açıkçası bundan memnundum çünkü yüz yüze geldiğimizde bana sapık imaları yapacağından emindim.

Sırtımın acısıyla yüzümü buruşturduktan sonra homurdanarak kalktım. Aynalı masanın çekmecelerinden bir merhem çıkardım. O sırada sadık yardımcım Diana kapıyı bile çalmadan içeri girdi.

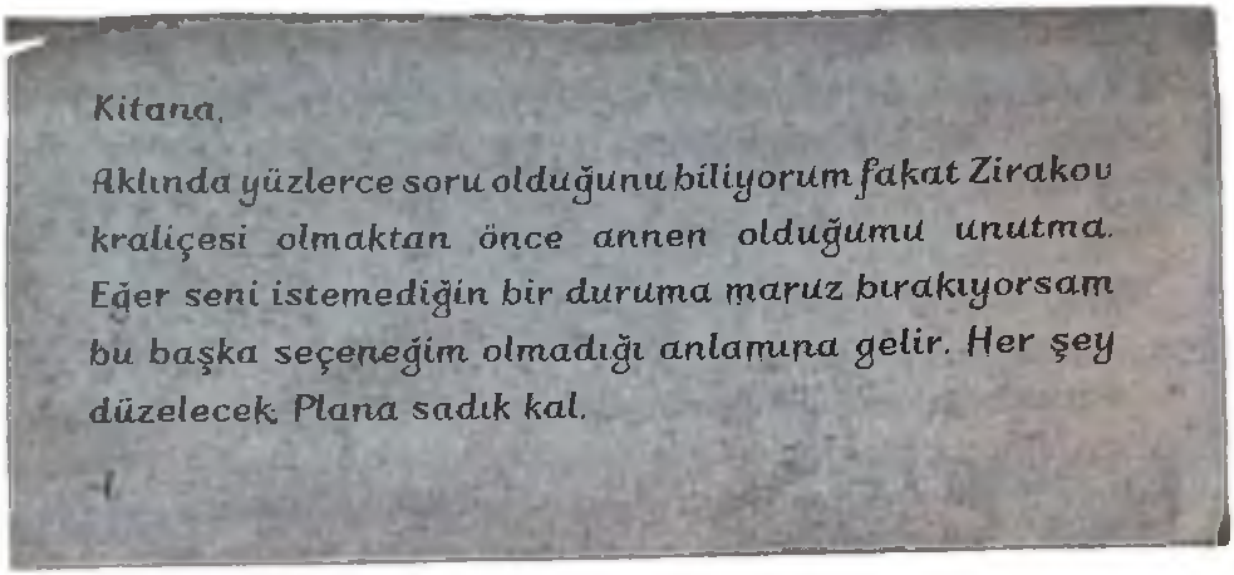
Hadsiz girişi için onu azarlamama fırsat bile vermeden, "Böyle girmemeliydim, bağışlayın, prenses," dedi. Ardından elini gömleğinin içine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Koşar adım yanıma gelip buruş buruş olmuş kâğıdı bana uzattı. "Bunu geçen gün yanınıza gelen, kendisini Irina'nın gönderdiğini söyleyen kız getirdi." Gözlerini kapattı. Aklındakileri kelimelere dökemediği aşikârdı ama bu hâlinin iletişimimizi zorlaştırmak dışında bir işe yaramadığını bilmesi lazımdı.

Uzattığı kâğıdı alırken, "Sakin ol, Diana," dedim genç kadının üstündeki paniği almak için. "Derin nefes al ve öyle anlatmaya başla."

Sözlerimi dinledikten sonra, "O kızda bir şey var, efendim," diye açıkladı. "Ne olduğunu sorarsanız söyleyemem fakat beni huzursuz ediyor." Suçluluk duygusu bakışlarını esir alırken, "Bunu söylediğim için beni affedin ama annenize kolaylıkla güvenemezsiniz artık."

Diana'nın bu evhamlı sözleri sürerken boğazım kurudu, kalbimin atışı hızlandı. Elimdeki kâğıdın tenimde alev alev yandığını hissettim bir an. Sonunda cesaretimi topladım ve kâğıdı açıp annemin mektubunu okumaya başladım. Evet, kuşkuya mahal vermeyecek derecede annemin el yazısıydı bu. Demek cidden de mektubu o yollamış, beni unutmamıştı.

Tahmin ettiğim gibi ailemize özel alfabeyle yazılan mektubu çevirdiğimde ortaya şöyle bir şey çıkıyordu:



Kitana,

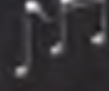
Aklında yüzlerce soru olduğunu biliyorum fakat Zirakou kraliçesi olmaktan önce annen olduğumu unutma. Eğer seni istemediğin bir duruma maruz bırakıyorsam bu başka seçeneğim olmadığı anlamına gelir. Her şey düzelecek. Plana sadık kal.

-I

Mesajı açıktı: *Vincent'le evlenmiş olabilirsin ama onu ve ailesini yok etmek için oraya gönderildiğini unutma.*

BÖLÜM ON DÖRT

HAYDİ GÜZELİM, BENİMLE DANS ET



Faun & Santiano - Tanz Mit Mir

"Anlamıyorum," dedim hanedan arabasından inerken. Bir yandan da benden önce inen Vincent'in elini tutup ondan destek alıyordum. "Köylü bir kızın bir sürü talibi arasından birini seçecek olması sizi neden heyecanlandırıyor?"

Dün geceden beri tüm aile bu düğün törenini konuşuyor, genç kızın hangi damat adayıyla evleneceğiyle ilgili tahminlerde bulunuyordu. Söz konusu aristokrat bir ailenin kızı olsa anlardım ama bu kız şehirde bile yaşamıyordu. Adı duyulmamış bir ailenin adı duyulmamış kızıydı ama koskoca ülkenin kralı, damadı seçeceği törene gelmişti.

"Bu sıradan bir seçim değil," dedi yanında yürüdüğüm Vincent bana açıklama yaparken. Her zamanki gibi koyulara gömülmek yerine beyaz gömlek giymeyi tercih etmişti. Gömleğinin üstüne giydiği kolsuz, beline kadar gelen kahverengi ceket; üstündeki beyaz, yere kadar uzanan ceketten daha inceydi. Siyah saçları özenle taranmıştı. Uykusunu iyi aldığından olsa gerek, siyah gözleri ışıl ışıldı. "Evlenecek kızın adı Mia ve köyün neredeyse yarısı ona talip. Güzelliği ve gücüyle tanınır." Bön bön bakmayı sürdürdüğümü görünce, "Damat seçiminin nasıl olacağı hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?" diye sordu.

Bunu çok ayıp bir şeymiş gibi söylemesi garip bir utanç duymama neden oldu. "Adetlerinizi pek bilmiyorum."

Vincent tekrar dudaklarını aralamıştı ki, "Bence şimdi anlatma," diye araya girdi Ivan. "Sürpriz olsun."

Yanımdan geçip giderken tüylerimi diken diken eden irite edici bir his bedenimi sardı. Onu her gördüğümde Otis'in ölmeden önce huzurla bana bakan gözleri zihnimde canlanıyordu.

Yüzümdeki öğrenme ifadesini gizlemeye çalışarak başımı öne eğdim ama Vincent ruh hâlimdeki değişimi hemen hissedebiliyor, aklımdan geçen düşünceleri okuyabiliyordu. "O mesele kapandı, Kitana," dedi. Kaldırdığı çenesini dimdik tutuyor, bana özellikle bakmıyordu. "Geçmişi eşelemenin kimseye bir yararı yok."

Dudaklarımın titremesini önleyemeyerek ben de onun gibi bakışlarımı yola sabitledim. Kimsenin bizi duymaması için, "Bunu Otis'in oğluna söyle," diye fısıldadım.

"Olur, söylerim," dedi. "Tabii, sen karnında bebeğiyle öldürdüğünüz askerimizin annesine bakabilecek kadar cesur olduğunda."

Söylemek istediğim çok şey vardı ama etraftaki insanların meraklı bakışlarına maruz kaldığımızı fark edince gözlerimi kapatıp hepsini yutmak zorunda kaldım. Vincent de diğer insanların bizi incelediğini fark etmiş olacaktı ki aradaki mesafeyi kapatıp büyük avucunu elimin etrafına sardı. Gariptir ki teninin sakinleştirici bir sıcaklığı vardı; tüm gün soğuk fırtınalarla mücadele ettikten sonra gün sonunda ateşin başına oturup çorba içtiğimizdeki gibi iç gıdıklayıcı bir sıcaklık. Bu yüzden az önceki tartışmanın öfke dolu pençeleri bedenimden yavaşça çekildi.

Hava her zamankinden daha güneşli, gökyüzü her zamankinden daha maviydi ama her zamanki gibi keskin bir soğukluk hissediliyor, rüzgâr var gücüyle esiyordu. Eteği ve kolları tülden yapılmış kırmızı, gümüş işlemelerle dolu elbisemin üstüne giydiğim siyah pelerinim bile beni korumakta zaman zaman yetersiz kalıyordu.

Ayaklarımız bizi koskoca bir arenaya götürünce kaşlarımı çattım. Vincent'in sıradan bir seçim olmayacağını söylerken ne demek istediğini az çok anlamıştım. Krem rengi taşlardan yapılma daire şeklindeki büyük arenaya doğru ilerlerken kapıda herkese selam veren, temiz kıyafetli bir adam kralı görünce eğildi. "Bu mutlu günümüzde sizi görmek büyük bir şereftir."

Estes yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yerleştirmek dışında cevap vermedi. Adam hepimize güler yüzle baktıktan sonra, "Sizin için özel bir yer ayırttık," dedi. Ardından diğer misafirlerin geçtiği yoldan farklı bir yolu işaret etti. "Buyurun."

Arenada bizim için ayrılan özel alana doğru ilerlerken Vincent'e kaçamak bir bakış attım. Ardından sesimin duyulmaması için parmak

uçlarımda yükselerek Vincent'in kulağına uzanmaya çalıştım. Sevgili kocam çabamı fark edip eğilince, "Mia'nın babası bu, değil mi?" diye sordum. Başını olumlu anlamda salladı.

Arenada bizim için ayrılan özel balkona çıktığımda şok olmuştum. Tüm köy burada olmalıydı. İnsanlar merakla ve büyük bir heyecanla neler olacağını görmeyi bekliyor gibiydi. İlk kez böyle bir törene tanık oluyordum. Ayaklarımızın altındaki geniş sahaya baktığımda yolların şeritlerle belirlendiğini gördüm.

"Kitana," diye fısıldadı Vincent. "Balık görmüş kedi gibi bakma etrafa."

Ama elimde değildi. Vincent'in yanına otururken, "Ne olacak?" diye sordum. "Mia'nın talipleri birbirini mi öldürecek?"

Bana deliymişim gibi baktı. "Hayır," dedi. "Elbette hayır." Ardından yüzünde yaramaz bir gülümseme oluştu. "Biriyle dövüşecekleri doğru ama."

Dikkatimi tamamen söyleyeceklerine verdim. "Öyle mi?" diye sordum. "Kimle?"

Sırıttı. "Mia'yla."

Merakım daha da kamçılanırken onu soru yağmuruna tutmak üzereydim ki aşağıdaki sahada at üstünde bir kız belirdi. Yanımıza konulan gözlüklü dürbünlerden birini kapıp kızı inceledim. Genç kadına baktığımda dikkatimi çeken ilk şey yüzü değil vücudu oldu. Vücudundaki kaslar bir erkeğinkiyle eş değerdi. At üstünde oturuyor olmasına rağmen oldukça uzun boylu olduğu belli oluyordu. Kahverengi saçlarını saçının tepesinde kuyruk şeklinde toplamıştı. Elmacık kemiğinin üstündeki yara izi onu olduğundan daha da tehlikeli gösteriyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu kırbacı ona yaklaşana indirebilecekmiş gibi tehlikeli görünüyordu.

Genç kadın şeritlerle belirlenen yolun başına geçtiğinde at üstündeki onlarca erkek onunla arasına belli bir mesafe koyarak arkasına geçti.

Hiçbir soruma cevap alamayışım Vincent'i eğlendirmiş gibiydi. Yanımda kıkırdarken, "Tamam," diyerek gülmesine son vermeye çalıştım. "Yeterince eğlendin, şimdi bana neler olduğunu söyle."

Bakışları küçük bir ikilemin ortasında olduğunu belli ediyordu. En sonunda, "Pekâlâ," dedi. Dirseğini sandalyesinin koluna yaslayıp bana doğru eğildiğinde ben de kulağımı ona yaklaştırdım, bir yandan da

gözlüklü dürbünü tekrar kaldırarak sahada neler döndüğünü inceledim. "Bu köyde çok talibi olan kızlar evlenecekleri adamı bu şekilde seçerler. Önde gelin, arkada adaylar olur. Atlar dörtnala koşarken damat adayları gelini kendi eyerlerine oturtmaya çalışırlar."

Vincent sözlerini bitirir bitirmez Mia sanki önceden anlaşmışlar gibi dizginlere asıldı. Kızın aniden hızlanması birkaç damat adayını hazırlıksız yakalarken çoğu damat adayı bu hareketi bekliyormuş gibi atını hızlandırdı.

Damat adaylarından biri elini Mia'nın ensesine attığında törenin bu kadar hızlı bitmesinden garip bir üzüntü duydum. Tam ayaklanacaktım ki Mia elindeki kamçıyı adamın boşluğuna geçirdi. Nefesi kesilen zavallı damat adayının kafasına bir yumruk indirmeyi de eksik etmedi.

Dudaklarım hayretle aralanırken Vincent manzaradan zevk almış gibi bir kahkaha patlattı. "Gelin de elbette başka eyere oturtulmayı beklemeyecek."

Yarış devam etti, damat adayları tek tek attan düşüyordu. "Böyle giderse kimseyle evlenemeyecek."

Yorumum Ophelia'yı güldürdü. "Henüz beğendiği bir damat adayı olmamış belli ki," dedi. "Böyle törenlerde gelinler beğendikleri damat adaylarına karşı daha insaflı olur."

Heyecandan kalbim çıkacak gibiydi. Sanki o atın üstünde adaylarını dayak manyağı yapan Mia değil de benmişim gibi anlamsız bir coşku yüreğimdeki yerini aldı.

Sonunda kahverengi saçlı, Mia'dan çok daha iri olan bir adam Mia'ya yaklaştı. Adam çok yakışıklı değildi ama sert yüz hatlarında insanı çeken bir büyü vardı. Bu aday diğerleri gibi direkt olarak Mia'yla temasa geçmedi. Bir süre onunla eşit şekilde at koşturdu, genç kadının hareketlerini dikkatle izledi. Bu adayın diğerlerinden daha farklı davranışı Mia'nın da ilgisini çekmiş olmalıydı ki çatılmış kaşlarla adama baktı. Ondan bir temas gelmeyince sabırsızca yumruğunu savurdu. Adam hiç nazik olmayan bir tavırla Mia'nın yumruğuna karşılık vererek kızın bu hamlesini ustalıkla savuşturdu. Mia'nın dudakları aralandı, gözlerini kırpıştırdı. İlk kez ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Küçük, hınzır bir kahkaha döküldü dudaklarımdan.

"Niye gülüyorsun?"

Vincent'in sorusunu tatlı bir bilmişlikle yanıtladım: "Adamdan etkilendi."

Mia ikinci darbesini adamın omzuna geçirdiğinde adamın suratı acıyla buruştu. Tam öteki elinde olan kamçısına uzanmıştı ki talibi bu savunmasızlığını fırsat bilerek kızın karnına bir darbe indirdi. Mia'nın şaşkınlıkla aralanan gözleri adama odaklandı. Hemen kendisini toparlayıp kamçısını savurdu ama diğer askerlere davrandığından daha merhametli olduğu görülüyordu.

"Birbirlerini döverek flörtleşen başka bir çift görmemiştim," diye fısıldadım. "Dua edelim de ilk gecelerinde evi yıkmasınlar."

Vincent uyarıcı dirseğini hafifçe boşluğuma geçirdi ama onun da dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi.

Bu yeni talip kızın kamçısını havada yakalayıp yere attı. Ardından Mia'nın atına biraz daha yaklaştı. Tam diğerleri gibi kızın ensesini tutacağını düşünmüştüm ki düşme riskini göze alarak yana doğru eğildi, bir kolunu kızın bedenine doladı ve tek bir hamlede çekerek kendi eyerine çekti.

Mia istese adamın atına geçmezdi ama talibi onu kucaklarken adamın işini kolaylaştırmak için kendi atını hafifçe iterek diğer ata geçti.

Arenada büyük bir alkış koparken köylülere katıldım ve avuç içlerim kızarana kadar alkışladım. Mia gönülsüz bir profil çizerek adayının atında bitiş çizgisine ulaştı. Dudaklarını sarkıtmıştı ama gözleri ışıl ışıldı. Tenine âşık olmanın parlaklığı çökmüştü sanki.

"Birkaç saniyede güzelleşti sanki," diye mırıldandım. Vincent neden bahsettiğimi anlamak ister gibi hafifçe kaşlarını çattı. "Seven, sevilen insan güzelleşir," diye açıkladım. "Mia'ya da öyle oldu işte."

Bakışlarını gözlerime sabitlerken aklında bir şeylerin döndüğü belliydi ama ne düşündüğünü söylemedi. Onun yerine bakışlarını tekrar arenaya çevirip birbirleriyle ilk kez konuşma fırsatı bulan, sırıtarak birbirlerini süzen gelin ve damada baktı. "Haklısın," dedi en sonunda. "Seven insan güzelleşir."



Güneş şehri terk ettiğinde bizim de aralarında bulunduğumuz genç kesim, gelin ve damatla birlikte meyhaneye gelirken yaşlı kesim ayrı bir mekânda sakin bir akşam yemeği yemeyi tercih etmişti. Onlar için üzülüyordum çünkü büyük bir eğlence kaçırıyorlardı. Burada herkes kendisine ayrılan masada yiyor, içiyor ve etrafına neşe saçıyordu. Bu halkla ilgili dikkatimi çeken en büyük şey statü farkı gözetmemeleriydi. Bizi görünce tatlı bir tebessümle selam veriyorlardı ama o kadar. Kasıntı devlet yöneticileri gibi yerlere kadar eğilip saatlerce yalakalık yapmıyorlardı.

Bu davranışa maruz kalana kadar en çok buna ihtiyacım olduğundan habersizdim.

Önce kahkahalarla salonu dolduran insanları, ardından meyhaneyi inceledim. Burası bej rengi, ahşap masaların üstünde yerini alan onlarca mum ve duvarlara monte edilen gaz lambaları sayesinde aydınlatılıyordu. Masaların üstündeki gümüş renkli dövme sürahiler şarapla doldurulmuştu ve bizi sarhoş etmek istercesine göz kırpıyordu.

Andre bir grup gençle dans ettikten sonra kendini Rena'nın yanındaki sandalyeye attı. Kan ter içinde kalmıştı, göğsü inip kalkıyordu ama yüzünde tatlı bir coşku vardı. Nefes alamamış olacak ki ilk üç düğmesini araladı ve kendine bir bardak şarap doldurdu.

Vincent konuşmakla sessiz kalmak arasında gidip geldikten sonra, "Biraz ağır ol," diyerek kardeşini uyardı. İçeriyi ısıtan şömine yüzünden giydiği ceketleri çıkarmış, gömlekle kalmıştı. "Bir prens olduğunu unutma."

Andre'nin dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Ağabeyinin bu çıkışı onu hiç etkilememiş, aksine eğlendirmiş gibiydi. Başını hafifçe yana çevirirken göz kırptı. "Sana ne?"

Vincent'in gözlerinde alev belirdi, yüzü gerginleşti. Ortama anında bir ağırlık çökerken derin bir nefes aldı ve bakışlarını kardeşinden uzaklaştırıp gümüş bardaktaki şaraba odakladı. Ardından içkisini tek yudumda kafaya dikti.

"Bu gece biraz eğlenceden kimseye zarar gelmez," dedi Tao ortamı yumuşatmak isteyerek. Ardından bakışlarını ağabeyine çevirdi. Gözleri Andre gibi meydan okumuyordu. Aksine, kardeşine destek olmak istediği belliydi. "Buradaki kimse bizim prensliğimizi umursamıyor, Vincent. Sen de umursama."

Vincent karşısında oturan Tao'ya baktı. Bir şey söylemedi ama gözlerindeki öfke alevinin yavaşça söner gibi olduğunu görmek içime su serpti.

Yavaşça yerimden kalktığımda Vincent ani bir refleksle bileğimden tuttu. "Nereye?"

Onu ilk kez bu kadar gergin görmek canımı sıktı. En rahat olması gereken ortamda bu kadar diken üstünde olmak zorunda mıydı? "Tuvalete," diye açıkladım gizleme gereği görmediğim bir iğnelemeyle. Ardından kimsenin duymaması için sesimi fısıltılarla gizledim. "Biraz rahatlar mısın?"

Aşırı tepki verdiğini fark eden Vincent bileğimi bırakınca lavaboya ilerledim. Dürüst olmak gerekirse bir ağacın dibine işesem bu bok çukurundan daha titiz bir yer seçmiş olurdum. Her yer o kadar kirli görünüyordu ki hiçbir yere dokunmadan tuvaletimi yapmaya çalışmak çok zordu.

Nihayet işimi bitirdiğimde dışarı çıktım. Direkt olarak masaya ilerleyecektim ki gözlerim dans pistinde kendinden geçen insanlara kaydı. Yerden yaklaşık iki karış yukarda olan platformun üstünde çalgıcılar sanatını icra ederken önlerindeki boşlukta insanlar müzikte ruhlarını kaybetmiş gibiydi. Garsonların taşıdığı gümüş bardaklardan birini kapıp şarabı tek seferde içtiğimde aklımdan geçen tek şey masanın başında somurtarak oturup geceyi kaçırmak istemediğimdi. Üstelik bir daha bu kadar eğlenme fırsatını nerede bulacağım da meçhuldü.

Sırıtıp kalabalığa doğru ilerledim. Burada herkes partneriyle dans ediyordu ama eteğimi hafifçe kaldırıp tek başıma ortalarında zıplamaktan hiç gocunmadım. Döndüm, bana gülümseyen insanlara gülümsedim, adlarını bile bilmediğim kadınlara sımsıkı sarıldım... Sanki dans etmek hayatın püf noktasıymış gibi hissediyordum.

Elimi birinin tuttuğunu hissedince yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan partnerim olmak isteyen adama baktım. Daha önce hiç görmediğim, kumral bir çocuktu. Kahverengi gözleri gençliğin enerjisini taşıyordu. Diğer elimi de tuttuktan sonra benim gibi zıplamaya, dans etmeye başladı. Hiç tanımadığım biriyle dans edip gülmenin beni bu kadar mutlu edeceğini tahmin bile edemezdim.

Tanıdık bir simanın görüş alanıma girmesiyle suratımı buruşturdum. Vincent adamın omzuna hafifçe vurunca genç partnerim başıyla

selam verip bizi yalnız bıraktı. Kocam beni belimden tutup masamıza doğru ilerliyordu ki kendimi kollarından kurtarıp, "Bırak," diye itiraz ettim.

Çatılmış kaşlarla bana baktı. "Kitana," dedi. "İyi misin sen?"

"Burada dans ediyorum, sense eğlencemin içine ediyorsun. Elbette iyi değilim." Şarabın mahmurluğu bedenime dokunmaya başlamış, sözleri düşünmeden sarf etmeme yol açmıştı. "Beni biraz rahat bıraksan ölür müsün?"

Vincent başını öne eğip bir elini beline götürürken diğer elinin parmak uçlarını sıkıntılı bir şekilde alnında gezdirdi. Benimle ne yapacağını düşünüyor gibiydi. "Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda. "Abuk sabuk davranıp kendini rezil etmek mi?"

Midem bulanıyormuş gibi yüzümü ekşittim. "Rezil olmak mı?" dedim alaycı bir sesle. "Etrafına bir bak, Vincent. Kimsenin bizi umursadığı yok." Ardından söylediğimi kanıtlamak için dans eden kadınlardan birine el salladım. "Nasılsın, salak?"

Seslendiğim kadının dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Defol git, sarhoş aptal." Ardından kollarındaki adamla dans etmeye devam etti.

Az önce yaptığım şey Vincent'in gözlerinin fal taşı gibi aralanmasına neden olurken ona bilmişlikle baktım. "Gördün mü?" dedim. "Buradaki insanlar muhtemelen kim olduğumuzu bile bilmiyor. Bilseler de umursayacaklarını sanmıyorum. Bu gece prens değil de Vincent olmayı denesen ne olur?"

"Kitana-"

Sakince sarf ettiği sözlerini böldüm: "Babandan daha yaşlı, ondan daha sıkıcısın."

Alınmış gibi kaşlarını kaldırdı, ağzı bir karış açıldı. "Bir kere ben gayet eğlenceli olabilirim," dedi.

Ellerimi belime dayadım. "Kanıtlamazsan inanmam."

Gözlerini kısıp beni inceledikten sonra garsonların birinden büyük bir bardak şarap aldı. Sanki cesarete ihtiyacı varmış gibi içkisini birkaç saniye içinde midesine gönderdikten sonra çalgılara yaklaştı. Cebinden birkaç Rom çıkarıp ekibin lideri olan adama uzattı. Adam aldığı para-

dan memnun olduğunu gösteren bir sırıtmayla sevgili eşime baktıktan sonra arkadaşlarına durmalarını söyledi.

Müzik durduğunda herkesin dudaklarından mutsuz homurtular ve küfürler döküldü. Vincent yanıma geldikten sonra, "Şarap ve kadınla ilgili halk şarkısını biliyor musun?" diye sordu.

Biraz düşündükten sonra hangi şarkıdan bahsettiğini anladım. Senteria ve Zirakov kültürünün kesiştiği birkaç noktadan biri bu şarkıydı. "*Haydi Güzelim, Benimle Dans Et,*" diyerek şarkının adını mırıldandım.

Vincent memnuniyetle sırıttı. "Güzel, umarım sesin güzeldir."

Neden bahsettiğini soracaktım ki çalgıcıların coşkuyla müzik aletlerini çalmaya başlamaları susmama neden oldu. Tanıdık melodi kulaklarımı doldururken kafamı arkaya atıp bir kahkaha patlattım. Vincent benimle şarkı söyleyecekti.

Neler olduğunu merak eden insanlar sahneyi bize bırakarak geri çekildiler. O sırada Vincent tahmin ettiğimden de güzel olan sesiyle şarkıyı söylemeye başladı:

"Ah güzelim, bana şarap getir.
Evet, bana şarap getir. Susuzluktan ölüyorum."

Ortadaki masalardan birinin yanına gelirken ellerini açıp bana baktı. O şarkı söylerken insanlar engel olamadıkları bir dürtüyle dans ediyor gibiydi. İşin hoşuma giden tarafı Vincent'in sadece eğlendiren değil, eğlenen tarafta da olmaya başlamasıydı. Şarkı söylerken geçen her saniye gergin ruh hâlinden bir parça söküp alıyordu.

"Ah haydi güzelim, bana şarap getir.
Şarap ve kadın olmadan yapamam."

Onu böyle görmek sesimin daha eğlenceli çıkmasına neden oldu. Neredeyse sekerek ona yaklaşıp durduğu dikdörtgen masanın öteki ucuna yaslandım. Omuzlarımı cilveli bir şekilde hareket ettirerek şarkıyı devam ettirdim:

"Eğer benimle dans edersen sana şarap veririm.
Eğer benimle dans edersen sana gelirim."

Saçımın bir tutamını parmaklarımın ucunda çevirdim.

Eğer beni sen dans edersen sana şarap veririm.
Hem şarap hem kadına sahip olursun."

Ben şarkı söylerken Vincent bana yaklaşmaya çalıştı ama ondan kaçıyor gibi yaparak hemen uzaklaştım. İnsanlar bizi izlemekten zevk alıyormuşçasına kahkaha atıyor, etkisinde olduğu sarhoşluk yüzünden kelimeleri yuvarlayarak şarkıya eşlik etmeye çalışıyordu.

Şarkı söyleme sırası Vincent'e geçmişti.

"Haydi güzelim, masanın üstüne çık.
Ah, masanın üstüne çık ve dans et.
Haydi güzelim, masanın üstüne çık.
Çünkü herkes bizi görmeli."

Küçük bir çocuk gibi omuz silkip başımı eğdim ve işaret parmağımı yanağımın üstüne dokundurdum.

"Eğer beni öpersen masanın üstüne çıkarım.
Senin öpücüğün... Evet, bunu istiyorum.
Eğer beni öpersen masanın üstüne çıkarım.
Senin yanında durmak istiyorum."

Vincent'le önceden anlaşmışız gibi aynı anda hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapattık. Aramızda bir karış ya var ya yoktu ama yine ne ben ona dokundum ne de o bana. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak döndük ve aynı anda şarkıyı söylemeye devam ettik:

"Günah bizi çekiyor ve bedenlerimiz o kadar şefkatli ki...
Hep böyle olacak!"

Vincent sandalyelerden birine oturdu, bacaklarını açtı. Şarabın getirdiği tatlı umursamazlıkla hiç düşünmeden sağ dizine oturdum ve tasasız, büyük bir gülücükle aydınlanan yüzüne baktım. Şarkıyı söylemeye devam ettiğimizde neşesi bana da bulaşmıştı.

"Gece yeni başlıyor, şeytanlar gülüyor."

İki parmağını uzatıp çağırdığı garsonların tepsilerinden birer gümüş bardak aldık.

"Birbirimizin kadehlerini dolduralım."

Meyhanedeki diğer misafirler gibi dudaklarımızdan kahkaha dökülürken kadehlerimizi sertçe tokuşturduk. Darbenin etkisiyle şarabın yarısı üzerimize dökülmüştü ama ikimiz de umursamadık, bardaklarımızdaki şarabı içtik.

Müziğin rahatlatıcı sesi ruhlarımızı okşarken kollarımı etrafa savurarak kendimi geri attım. Vincent son anda elini belime atmasa yerde yuvarlanıyor olacaktım.

Müzik yavaşlarken Vincent'in tekrar şarkı söylemesi gereken an geldi. Kıstığı gözlerini yüzüme sabitleyerek gülümsedi.

"Ve sonra güzelim, benimle yatağını paylaş.
Üşümeyeyim diye benimle yatağını paylaş.
Ve sonra güzelim, benimle yatağını paylaş.
Bu utandırmasın seni."

Oyunu bilen kadınlardan biri Vincent'e gülümseyerek önümüzden geçti. Evet, bize bir kadın gerekiyordu ama bu kız biraz fazla cilveyle yürümüştü. Vincent abartılı gözlerle kadına bakarken dudaklarımı büzüp çenesini tuttum, kendime çevirdim.

"Yalnızca bir başkasını öpmezsen,
Bir başkasını öpmez, bana sadık kalırsan,
Yalnızca bir başkasını öpmezsen."

İşaret parmağımla omzunu ittim.

"Yoksa tek başına uyumak zorunda kalırsın."

Vincent kendisine uzatılan tepsiden bir bardak daha aldı. Yanakları kıpkırmızı olmuş, şakaklarında ter damlacıkları oluşmuştu. Onu ilk kez bu kadar eğlenmiş, umursamaz ve kendinden geçmiş görüyordum. Dürüst olmak gerekirse tanışalı birkaç dakika olan bu yeni Vincent'i çok sevmiştim.

Bir eli belimdeyken diğer elini kaldırdı, havada salladı ve karşısında oynayan köylülere gülümsedi. Dizini oynatırken neredeyse dengemi kaybedecektim. Kahkahalar dudaklarımdan bir kuş cıvıltısı misali neşe içinde dökülürken düşmemek için bir kolumu Vincent'in boynuna attım.

Artık şarkının son kısımlarına gelmiştik. Bu sefer da başka bir kadın sanki Vincent'in dikkatini çekmek istiyor gibi omzuna dokundu.

Vincent'se gözlerini üstümden ayırmadan elini sallayarak kadını gönderdi ve benimle şarkıyı söylemeye devam etti.

"Günah bizi çekiyor ve bedenlerimiz o kadar şefkatli ki...
Hep böyle olacak!
Gece yeni başlıyor, şeytanlar gülüyor.
Haydi, birbirimizin kadehlerini dolduralım."

Şarkı söylerken çenemi başparmağı ve işaret parmağının arasına sıkıştırıp kendine çekti. Kıkırdamama engel olamayarak omuzlarımı salladım, vücudumu hareket ettirdim. Şarkının nakarat kısmını birkaç kez daha söylemem ve böylece şarkıyı sonlandırmam gerekiyordu ama bir şey beni durdurdu.

İşin garip tarafı o şey her neyse Vincent de onu hissetmiş olmalıydı ki yüzünü aydınlatan gülümseme yavaş yavaş soldu fakat gözlerindeki parıltı kaybolmadı. Çenemdeki eli göğsüme, oradan kucağıma düştükten sonra diğer eli gibi belimi sararken bakışlarını gözlerimden ayırmadı.

Nakaratı söylemekle hiç ilgilenmediğimi anlayan köylüler kahkahalar eşliğinde işimi devraldılar ve şarkıyı bağırarak söylemeye başladılar:

"Eğer benimle dans edersen sana şarap veririm."

Vincent'in gözleri dudaklarıma dokunurken yüzünde alaycı, kendinden emin bir tebessüm yer aldı. Çenesini hafifçe öne çıkınca beni öpeceğini düşünerek başımı öne eğdim ama son anda geri çekildi.

"Benimle dans et, hemen şimdi ve burada."

Gözlerimi kısıp geri çekilmesinin anlamını aradım ama o, sırıtışının yüzünde yayılmasına izin vermek dışında bir şey yapmadı. Dudaklarımı büzdüm, benimle apaçık bir şekilde oynuyordu.

"Eğer benimle dans edersen sana şarap veririm."

Tekrar öne doğru uzanmıştı ki bu sefer geri çekilme sırası bendeydi. Dişlerimi göstererek sırıttım ama o bu küçük oyuna karşılık vermemden memnun değil gibiydi. Belimdeki elini sertçe çekerek ona yaklaşmama neden oldu. İkimiz de küçük çocuklar gibi sırıtıyor, birbirimize bu kadar yakın olmamıza rağmen ilk adımı atmaktan kaçınıyorduk.

"Dans ederken sana sokulmak istiyorum."

Köylüler nakaratı defalarca tekrarlar, çalgıcılar müzik aletlerini eğlenerek çalarken yüzümü Vincent'inkine yaklaştırdım. O da elini boynuma götürüp işaret parmağını yanağımda gezdirdikten sonra kafasını öne çıkardı.

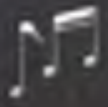
Dudaklarımız arasında bir nefeslik kısacık bir mesafe kalınca aynı anda durduk. İkimiz de bu can yakıcı kedi-fare oyununun kazananı olmak istiyorduk. Vincent'in meydan okuyan gözlerine baktığımda iradesinin güçlülüğünü fark ettim. Görünen o ki kaybeden olmayacaktı.

Sırıttım. O zaman kazanmasına da izin vermeyecektim.

Derin bir nefes alıp geri çekilirken Vincent beni ve belki de kendisini şaşırtacak bir hareket yaptı: Boyumdaki elini kendisine çekerek dudaklarımızı birleştirdi.

BÖLÜM ON BEŞ

VELİAHT



Inon Zur - Shattered Spire Tavern

Bu öpücük ilkinden çok farklıydı.

Vincent'in arzu dolu ve talepkâr dudakları âdeta ruhumu absorbe ederken dengemi kaybedip düşmemek için ona elimden geldiğince sıkı tutundum. Daha önce bir kadınla birlikte olmadığı için çekingen olacağını varsaymıştım ama dili dudaklarımın üstünde gezerken ne istediğini biliyordu, kendinden emindi. Aylarca çölde kalmış, sonrasında dudaklarımda bir damla su bulmuş gibi onları büyük bir açlıkla içine çekiyordu. Bu hırçın tavırları içimde varlığından haberdar bile olmadığım dürtünün uyanmasına ve aynı saldırganlıkla karşılık vermeme neden oldu.

Öpüşmemiz dakikalar, saatler hatta günler sürmüş gibi uzun ama saliselere sığacak kadar kısaydı. Sonunda nefesimiz tükeninceye ve kendimizi geri çekmek zorunda kalıncaya kadar dudaklarımızı birbirinden ayırmadık. Aynı anda geri çekildiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Çekinerek kafamı kaldırdığımda gözlerinde bariz bir şaşkınlık gördüm. Sanki az önce beni öpen o değilmiş, neler olduğunu sorgularmış gibiydi. Göğsü hızla inip kalkarken birkaç saniyeliğine gözlerini dudaklarıma indirdi. Beni tekrar öpeceğini sandım, bunu bekledim ama o yapmadı.

Nerede olduğumuzu nihayet hatırlamış gibi başını kaldırıp etrafına bakındı. Çevremizdeki köylüler karısını tutkuyla öpen sıradan bir adamdan başka bir şey görmese de içten içe onlardan utandığını anladım.

Bakışlarındaki bir şey ruhumda suçluluk dalgasının yayılmasına neden oldu. Birkaç saniye öncesine kadar mutlulukla dudaklarıma yapışan oydu ama nedense onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamışım gibi hissediyordum.

Bu rahatsız ve tatsız anı daha fazla uzatmak istemiyordum. Kimse bir şey anlamasın diye sırıtarak ayağa kalktım ve köylülerin dansına beceriksizce ayak uydurarak meyhaneden dışarı çıktım.

Dışarı çıkar çıkmaz yüzüme vuran soğuk hava şarabın getirdiği mahmurluğu söküp aldı. Titrememe aldırmadan gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Evli olduğum adamla öpüşmek neden bu kadar afallamama ve ne yapacağımı şaşırmama neden olmuştu ki?

Başımı iki yana sallayıp az önce yaşananları düşünmemeye çünkü muhtemelen Vincent'in umursamayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım fakat dudaklarımın üstündeki dudaklarını hâlâ hissedebiliyordum sanki. Dayanamayıp bir elimi dudaklarıma götürdüm ve orada yanan alevi hissettim.

Tekrar esen keskin rüzgâr âdeta beni kendime getirmek ister gibi esince gözlerimi açıp ilerledim. Meyhaneden çıkar çıkmaz peşime takılan muhafızlarla kraliyet için ayrılan özel evlere ilerledik. İçerisi soğumasın diye söndürülmeyen şöminenin bulunduğu tek odalı eve girmek anında mayışmama neden oldu. Burası ahşaptan yapılma; duvar kenarına yerleştirilmiş bir yatak, dolap ve şöminenin olduğu, pek konforlu sayılmayacak bir odaydı fakat bize verebileceklerinin en iyisi bu olduğu için itiraz etmedik.

Üstümde tonlarca kilo ağırlık yapmaya başladığını hissettiğim elbiselerimden kurtulup krem rengi, ipek geceliğimi giydim ve kendimi yatağa, yün yorganın altına attım. Kemiklerime işleyen soğuk havanın getirdiği titremeler yerini tatlı bir uyuşukluğa bıraktı.

Kapının açıldığını duyduğumda uyumak üzereydim. O kadar yorgundum ve göz kapaklarımın ağırlığına o kadar direnemiyordum ki Vincent'in içeri girişi heyecanlanmama neden olsa da gözlerimi açamadım.

Birkaç dakikanın ardından yatağımda bir çökme, ardından Vincent'in tanıdık sıcaklığını hissettim. Birkaç saniye içinde sevgili kocamın tanıdık kokusu burnuma doldu.

Bedenime tüm ağırlığıyla çöken uyku bulutuna direnmek zordu ama hiçbir şey olmamış gibi uyuma düşüncesi acı vericiydi. "Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Vincent cevap vermeden önce birkaç saniye duraksadı. Ardından buz gibi, mesafeli ses tonu kulaklarımda çınladı: "Ne oldu da ne söyleyeceğim?"

Dişlerimi o kadar sıktım ki kırılacağından korktum. "Haklısın," dedim. "Kayda değer bir şey olmadı."

Yatağımı paylaştığım bir erkek vardı ama hiçbir kadının hissetmemesi gereken güçlü bir yalnızlık çekiyordum. Yaşananları tüm ayrıntılarıyla aklımdan silmek için gözlerimi kapattım ama Vincent'in hemen yanımda duran ve sıcaklığını hissettiren bedeni hiç yardımcı olmuyordu.

Beni seven ve değer veren bir adamın varlığıyla ilgili hayallere dalınca üstümdeki gerginlik bir nebze olsun azaldı. Hayalimdeki adam bedenim ya da siyasi gücüm için beni elde etmek isteyen genç erkeklerden değildi. Böyleleriyle çok tanışmıştım. O adam gerçek Kitana'yı seviyordu. Arzuları, istedikleri ve istemedikleriyle bütünleşen Kitana'yı. Zaman zaman onu öfkeden delirten ama her seferinde de gönlünü almayı bilen Kitana'yı. Ona hakaretler yağdırsa da sadakatinden vazgeçmeyen Kitana'yı.

Neredeyse ağlayacaktım. Böyle bir adama, böyle bir hayat arkadaşına sahip olmak için neler vermezdim...

Bu evlilik fikri ortaya atıldığında istemediği biriyle evli kalacağı için Vincent'in hâline acımıştım. Peki, her şeye soğukkanlılıkla yaklaşmaya çalışan umursamaz mantığım dışında ondan ne farkım vardı? Ben de en az onun kadar aciz değil miydim?

Düşünceler beynimi kemirirken ne ara uykuya daldım, bilmiyorum. Kapımızın yumruklanmasıyla telaş içinde doğruldum. Vincent de ne olduğunu anlamamış, yastığının altındaki hançerini çıkarmıştı. Böyle bir durumda en son dikkat edeceğim şeydi ama ayrı uçlarda uyumamıza rağmen her nasılsa gecenin ilerleyen saatlerinde yatağın ortasına gelmemiz, birbirimize yaklaşmamız gözümden kaçmamıştı.

Vincent yataktan kalkmaya fırsat bulamadan, "Efendim," dedi dışarıdaki kalın erkek sesi. "Çok özür dilerim fakat acilen duymanız gereken önemli bir haber aldık."

Vincent'in omuzları yaşadığı rahatlığın etkisiyle çökerken kendimi yatakta geriye attım ve yumuşak yastıklara gömüldüm. Vincent kalkıp, istemsizce kapıyı açıp muhafızın rulo hâline getirdiği parşömen parçasını aldı.

Yanıma gelmeden önce şöminenin önünde durdu. Parşömeni rulo hâlinde tutmaya yarayan kahverengi ipi çözdü ve kâğıdı olabildiğince düzleştirdi. Kâğıtta yazan kelimeleri okudukça yüzünün aldığı şekil üstümdeki uyku mahmurluğunu anında sildi, geriye rahatsız edici ve insanın iliklerine işleyen korku duygusu kaldı.

Cevabını duymak istemesem de, "Vincent," dedim. "Ne oldu?"

Önce bana, sonra elindeki kâğıda baktı. Konuşmakla konuşmamak arasında karar veremiyor gibiydi. Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Armin," dedi.

Adını duyar duymaz kanımda bir panik dalgası yayıldı. Kalbim yerinden çıkacakken ablalığın getirdiği koruma içgüdüsüyle ona zarar gelip gelmediğini sorguladım. "Ne olmuş ona?" dedim sesimin titremesine engel olamayarak.

"Onun için korkma ya da üzülme," dedi bilmece gibi konuşarak. "Kendin için üzül." Ne anlatmak istediğini sorgulayarak gözlerimi kıstım. "Armin," diye kardeşimin adını yineledi. "Irina'nın veliahdı seçilmiş."

Vincent'in sözleri bedenimde şiddetli bir deprem etkisi yaratırken şaşkına dönmüş bir şekilde ona bakakaldım. İhanet en keskin hançerini kalbime saplamıştı sanki. Nefes alamıyor, tepki veremiyordum.

Bir şey söylemek yerine elindeki kâğıdı bana uzattı ama başımı belli belirsiz iki yana sallayarak okumayı reddettim. Şarabın bıraktığı gökyüzünde uçma hissi çoktan kaybolmuştu. Bedenim titredi ama bunun sebebi soğuk değildi.

Annem bana ihanet etmişti.

Annem, söz verdiği hâlde bana ihanet etmişti.

Aşırı tepki vermekten kaçınmaya, yaşadığım duygu karmaşasını Vincent'e yansıtmamaya çalıştım ama bana bakarken yavaşça gözleri kısıldı. En sonunda, "Bu kadar dehşete düşmene şaşırdım," diye bir yorumda bulundu. "Annen zaten seni öldürmeye karar vermemiş, bildiri yayınlamamış mıydı? Bir başkasını veliaht seçmesini bekliyor olmalıydın."

Boğazım kurudu. "Ben... Bekliyordum elbette. Sadece..." Lafımın devamını getiremedim. Aldığım nefes bile boğazımı yakıyorken konuşmak çok zordu.

Vincent dudaklarını hayretle büzerken yataktaki yerine oturdu ve bana baktı. "Ne garip..." dedi. "Armin'le olan anılarını özlemle anıyordun ama o senin yokluğunu fırsat bilip kendini veliaht ilan ettirmiş."

Kalbim kırılganlıkla değil, öfkeyle atmaya başladı. Vincent'e bakarken bakışlarıma saf bir nefret yerleştirdiğimden adım gibi emindim. Kardeşimin hassas noktam olduğunu bilmesine ve bu noktayı ağzımdan laf almak için bana karşı kullanmasına ayrı, beni öptükten sonra düşmanca tavır takınmaya devam etmesine ayrı sinirlenmiştim.

Çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerimi duygulardan arındırmaya çalıştım. "Kendini benden farklı görmen ne acınası," dedi. Sanki dakikalar önce öptüğüm adamla değil, can düşmanımla konuşuyormuş gibi iğrenerek çıkmıştı sesim.

Yüzündeki tebessümün yavaşça solmasına şahit olmak zevk vericiydi. "Ne demek şimdi bu?"

Bakışlarından kendine güvenmeyen, kırılmaya müsait bir ifade geçip geçti. Onun için üzülebilirdim ama moralini bozmaktan canice bir haz duydum. Savunmasız bakışı içimde kötülükle beslenip yüzyıllardır uyuyan canavarı uyandırmış, ağzının sularını akıtmıştı.

Onu daha da fazla üzmek istedim. Bu yüzden bir süredir aklımdan geçen şüpheyi hiçbir kanıtım olmamasına rağmen dile getirdim: "Benimle evlenmen kimin işine yaradı?" Yüzüne okkalı bir tokat yemiş gibi donakaldı. Hiç beklemediği yerden saldırmayı başarmış olmalıydım. "Sarayda olduğumu krallığa yayarak seni benimle evlenmeye mecbur bırakan kim? Evlilik haberimiz krallıkta nasıl bu kadar hızla duyuldu?" Nefes alıp verişi hızlanırken dudaklarını birbirine bastırdı. Ne demeye çalıştığımı anlamıştı. Derin bir nefes alıp en can alıcı sorumu sordum: "Halk senden nefret edip kimi veliaht olarak görmeye başladı?"

Yüzünü tehditkâr bir şekilde benimkine o kadar yaklaştırdı ki burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değecekti. "Sakın," dedi sıktığı dişleri arasından. "Sakın beni kardeşlerime karşı doldurmaya kalkma."

"Ne garip," dedim onun ses tonunu taklit etmeye çalışarak. "Beni kardeşimle vurmaya çalışıyorsun ama kardeşlerinle ilgili söylenen en ufak sözde köpürüyorsun. Belki de doğruları söylediğimi bildiğindendir, kim bilir?"

Güçlü parmaklarını pazılarımda hissedince avını yakalamış aslan gibi gülümsedim. "Sus artık, Kitana," dedi. Tehlikeli görünmeye çalışıyordu ama gözleri o kadar yumuşaktı ki âdeta yalvarıyordu.

Dudaklarımın üstüne görünmez bir fermuar çektiğimde beni bıraktı. Hızlıca bana sırtını dönüp uzanmasından hemen önce dudaklarının belli belirsiz titrediğini görür gibi oldum. Emin olamadığım bu küçük ayrıntı canımı sıkmıştı ama benden esirgediği merhameti ona gösterecek kadar ahmak değildim.

Rahat etmemesi için oturduğum yerde zıplayarak ona sırtımı döndüm. Zor olsa da Armin'in veliaht seçilmesi olayını düşünmemeye çalıştım. Olayın sıcaklığı sağlıklı düşünmemi ve karar almamı engelleyecekti. Yarın saraya döndüğümüzde bundan sonra ne yapacağımı, nasıl bir yol izleyeceğimi belirleyecektim.



Ertesi sabah saraya dönmek üzere o kadar erken kalktık ki gün ışıkları yeryüzünü ziyaret etmemişti bile. Vincent ise sanki aramızdaki tartışmayı başlatan benmişim gibi benimle konuşmuyor hatta yüzüme bakmaktan bile kaçınıyordu. Hem gururum hem öfkem yüzünden ben de onu yok sayıyordum.

Günün ortalarında saraya döndüğümüzde hizmetkârlar aç olabileceğimizi düşünerek çoktan sofra kurmuştu ama yorgun olduğumu ve dinlenmek istediğimi söyleyerek Vincent'le paylaştığım odaya çıktım. Onun da benim kadar yorgun olduğunu biliyordum ama beni şaşırtmadı ve babasıyla devlet meseleleri hakkında konuşmak için taht odasına kapandı.

Kendimi odamdaki banyoya, sıcak suyun altına attığımda ne kadar bitap durumda olduğumun yeni farkına vardım. Bedenime değen kaynar su tatlı bir acıya neden oluyor, derimde kırmızı izler bırakıyordu. Hiç umursamadan köpük dolu bakır küvette biraz daha yayıldım. Su o kadar rahatlatmıştı ki neredeyse uyuyakalacaktım.

Buhar banyoyu işgal ederken kapım çalındı. "Prenses, orada mısınız?"

Sadık yardımcımın sesini duyduğumda bile gözlerimi açmadım. "Gel, Diana," diye seslendim. Adım sesleri yaklaşınca nihayet üniformasıyla tepemde dikilen yardımcıma baktım. Sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Ela gözlerindeki endişe dolu parıltılar ayırt ediliyordu.

Derin bir nefes aldım ve elimi kaynar suyun içinde gezdirdim. "Haberi aldın demek."

"Ona güvenmemeniz gerektiğini biliyordum," dedi samimi bir üzüntüyle. "Ama bu kadarını ben bile tahmin edememiştim." Diana'nın bahsettiği can sıkıcı konular hakkında kafa yormak istemiyordum ama ne kadar kaçabilirdim ki? Sessizliğe gömüldüğümü gören hizmetkârım, "Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu.

Sorusuna bir cevabım olduğundan emin değildim. Kendime düşünecek zaman yaratmak için doğruldum, vücudumdaki köpükleri temizledikten sonra bornoza sarınıp terliklerimi ayağıma geçirdim. Diana daha önce defalarca yaptığı gibi bornozu giymemde yardımcı oldu, kayıp düşmemem için temkinle beni izledi. Odama geldiğimde aramızdaki öldürücü sessizliği gölgeleyen tek şey şöminedeki alev çıtırtılarının kulak tırmalayıcı sesleriydi.

Şömineye yaklaştıkça ateş yüzümü daha da aydınlattı, bedenimi daha da ısıttı. Dışarıdaki öldürücü soğuklukla odadaki sıcaklık kusursuz bir tezat oluşturuyordu.

Hizmetkârım kafamın allak bullak olduğunu görmüş ve yaşadığım ruhsal çöküşe üzülmüş olmalıydı ki, "Belki de her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır," diyerek olaylara daha pozitif bir pencereden bakmayı denedi. "Irina'nın sizi buraya göndermesinin, Armin'i veliaht seçmesinin, size yazdığı mektubun... Her şeyin bir nedeni vardır belki de." Birkaç saniyeliğine sustu. Söylediklerini kafasında tartıyor gibiydi. "Evet, evet," diye destekledi kendini. "Kraliçe Irina her şey olabilir ama asla aptal değil. Çocukluğundan beri eğittiği veliahdından neden durduk yere vazgeçsin ki? Bu varsayıma tutunmak çok mantıksız ama yaşanan her şeyin mutlaka bir açıklaması olmalı."

"Öyle bile olsa," dedim. "Şu an bunu düşünecek durumda değilim."

Diana kadar iyimser olamıyor, bu pembe beklentilere sarılamıyordum. Ne zaman zihnime umut dolu birkaç fikir düşse gerçeğin can yakıcı eli o fikirleri zalim yumruğuna hapsediyordu. Böylece derin düşüncelerimin sonunda elimde tek bir cümle kalıyordu: *Annen senden vazgeçti.*

Bu üç kelimeden kaçmak istesem de bu kelimelere sarılmanın, gerçekçi olmanın beni hayatta tutacağını biliyordum.

Yardımcım birkaç dakika önceki sorusunu yineleyerek, "Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu. O konuşurken hâlâ şöminedeki alevleri izliyor, alevlerin arasına dalıp giderek bir karar vermeye çalışıyordum. "Anneniz Irina-" Susmasını ister gibi tek elimi havaya kaldırdığımda mesajı aldı ve sessizliğe gömüldü.

Diana'nın sessizliği karanlık düşüncelere yoğunlaşmama neden oldu. Kimi kandırıyordum ki? Annem, Armin'i veliaht yaptığında değil; beni buraya gönderdiğinde benden vazgeçmişti aslında. Estes'in beni öldüreceği apaçık bir gerçekken Senteria'ya gelmemi emretmiş, bana başka şans tanımamıştı. Eğer tahta ben çıksaydım Lena veya Arlo'ya dokunmazdım ama onlar tahta çıksa acı çekerek öldüğümü görmekten zevk alırlardı.

Annem bunu çok iyi biliyordu ve bu bilgisini bana karşı kullanmıştı.

Peki babam? O nasıl hiçbir şey söylememiş, nasıl karşı çıkmamıştı anneme? Evet, annemin babamı zerre umursamadığını ve yönetimde etkisiz elaman olarak gördüğünü biliyordum ama bir devlet adamı değil, bir baba olarak Irina'nın karşısında duramaz mıydı? O da en az annem kadar suçluydu, o da en az annem kadar terk etmişti beni.

İhanete uğramanın verdiği acı mengene gibi yüreğimi sıktı. Kalbimdeki daralmışlık hissi o kadar somuttu ki dudaklarımı yavaşça aralayıp titrek bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

Konuşacak kadar kendimi toparladığımda, "Artık Irina'nın kızı yok, Diana," diye mırıldandım. Evet, yapmam gereken şey buydu. Geçmişimi, ailemi silmek; sanki hiç yaşamamışlar gibi hayatıma devam etmek.

İçimde sinsi bir tohumun filizlendiğini hissettim. Bana haince sırıtıyor, içimdeki tüm güzelliği yok etmek için büyüdükçe büyüyordu. Sanki gerçek bir kişiymişçesine çığlık çığlığa, '*Bu kadar aptal mısın?*' diye soruyordu. '*Seninle oynadılar, seni ölüme terk ettiler ve sen intikamını alamayacak kadar aciz misin?*'

Değildim.

Zihnimden geçen düşüncenin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Zirakov'da kraliçe olma hakkım elimden alındıysa ben de o hakkı burada yeniden kazanırım." Arkamı dönüp sadık yardımcıma

baktım. Sessizliğini koruyor, kısılmış şüpheci gözleriyle beni süzüyordu. "Vincent kral olacak, Diana," dedim. "Ben de onun kraliçesi." Tekrar ateşe döndüm. "O farkında bile değil ama güçlü rakiplerinin olduğu kanlı bir taht oyununun ortasına düşmüş. Rakipleriyle tek başına yüzleşirse kaybedecek." Gözlerimi ateşten ayırmayarak çenemi yukarı kaldırdım. "Ben de bu savaşta onun yanında olacağım. Bundan sonra yoluma kraliçenin kızı olarak değil, Vincent'in karısı olarak devam edeceğim."

BÖLÜM ON ALTI

CADININ KEHANETİ



Secret Garden – Nocturne

Sadık yardımcımdan herhangi bir tepki, şaşkınlık belirtisi bekledim fakat Diana sanki bu kararımı bekliyormuş gibi soğukkanlı görünüyordu. Bakışlarından belli belirsiz bir rahatlama ifadesi gelip geçti. Olumlu sözlerine rağmen onun da kafasında cevaplanmayan soru işaretleri vardı.

Tuvalet masasının önüne oturdum. Diana saçlarımı kurularken dirseğimi masaya yasladım ve tırnağımı dudaklarımın üstünde gezdirerek düşünmeye başladım. Dün gece sadece Vincent'in canını sıkmak için Ezra'nın kuyusunu kazdığını ima etmiştim ama hiç uzak bir ihtimal değildi. Zaten kurnazlığıyla nam salan Ezra'nın cadı karısının etkisinde kalması oldukça beklendik bir ihtimaldi. Fakat emin olmadan ona karşı kılıç kuşanamazdım. Hoşuma gitsin ya da gitmesin o da tahtın güçlü bir adayıydı artık. Yine de bir şekilde şüphelerimde haklı veya haksız olduğumdan emin olmalıydım.

Sıkkınlıkla şakağımı ovuşturdum. Önceden umurumda bile olmayacak bir konu nasıl da birden hayatıma bağlanmıştı böyle?

Diana, saçlarımı balıksırtı modeliyle tek bir örgü altında toplarken, "Kendinizi çok yormayın," dedi. "Siz her şeyi hallettiniz, bunu da halledeceksiniz." Onun kadar emin olmayı çok isterdim. Diana, aynı düşünceleri paylaşmadığımızı fark etmiş olacak ki omzumun üstünden eğilip yaramaz bir gülümsemeyle bana baktı. "Geleceğinizi öğrenmek ister misiniz?"

Alay eder gibi kaşlarımı kaldırdım. "Ne saçmalıyorsun, Diana?"

Hiç gücenmeden doğruldu, örgüsüne devam etti ve bir yandan anlatmaya başladı: "Şehirde bir kadın varmış. Lisa anlattı bana da. Kadın kartları sayesinde geçmişi ve geleceği eksiksiz anlatabiliyor, geleceği yorumlayabiliyormuş. Ölülerle iletişim kurabiliyormuş."

Gözlerimi devirmek üzereydim ama o kadar hevesle anlatıyordu ki kırılmaması için kendimi son anda tuttum. "Yalan bunlar, Diana," dedim anlatmayı bitirdiğinde. "Umutsuzluğa düşen ve iyi şeyler duymaya ihtiyacı olan insanları dolandıran sahtekârlardan başka bir şey değil bu falcılar."

"Para istemiyor ki," diye karşı çıktı. Kadın sanki öz annesiymiş gibi savunmaya geçmişti. "Zaten herkesin geleceğini yorumlamazmış. Eğer baktıkları doğru çıkarsa, geçmişini doğru tahmin ederek seni etkilediyse o an bir şeyler tutuşturabilirsiniz eline ama elbette bu da isteğe bağlı. İsterseniz hiçbir şey ödemez, hayatınıza devam edersiniz."

Uzun uzun konuşmuştu ama yalnızca tek cümlesi dikkatimi çekti: "Ne demek herkesin geleceğini yorumlamazmış?" diye karşı çıktım. "Bir de kadına gidip senaryolar uydurması için yalvaracak mıyım?" Diana tekrar konuşmaya hazırlanıyordu ki gözlerimi kıstım ve nihayet yardımcımın asıl amacını anladım. "Senin beni bu falcıya götürme isteğinin nedeni ne?" diye sordum suçunu açık etmiş gibi bir edayla. "Yoksa beni bahane ederek peşime takılıp fal mı baktırmak istiyorsun?"

Şeker çalarken yakalanmış çocuğun tatlı mahcubiyetiyle gözlerime baktı. "Merak ediyorum," diye itiraf etti sonunda. "Hem siz de görünürsünüz, fena mı?"

Asıl isteğim kestirip atmaktı ama Diana bana tatlı tatlı gülümserken onun kalbini kırmak çok zordu. O, onu sadece bir hizmetkâr olarak gördüğümü zannediyordu. Öyle de görmesini sağlamalı, mesafemi korumalıydım ama benim gözümde üzmekten kaçındığım tek dostumdu.

Gözlerimi kapatıp, "Pekâlâ," dedim teslim olarak. "Birazdan çıkarız."

Diana istediğini almanın mutluluğu içinde ellerini çırparken yüzünü ışıltı dolu gülümsemesi aydınlattı. O kadar hevesli görünüyordu ki, "Sen yine de beklentini yüksek tutma," diye uyarma ihtiyacı hissettim. "Bu tarz kadınları tanırım. Üç beş bir şey koparmak için atmadıkları takla, söylemedikleri yalan kalmaz. Etkileyici olsun diye gözünü korkutmaya kalkar."

Fakat Diana beni dinlemiyor gibiydi. Seke seke ilerleyip dolabın kapağını açtı ve seçmem için birkaç elbise çıkardı. *Kime anlatıyorum* der-

cesine gözlerimi kapatıp başımı hafifçe iki yana salladım. Ayağa kalkıp Diana'nın uzattığı elbiselerden siyah olanı aldım. Kumaşı kaliteliydi fakat işlemesiz elbiseden sadelik akıyordu. Açıkçası böyle sıradan şeyler giymek halk arasına karışırken fazlasıyla işime gelirdi. Diana'yı giyinmesi için odasına gönderip üstümü giyinmeye koyuldum. Soğuktan korunmak için siyah, kalın pelerinimi de omuzlarıma geçirdiğimde hazırdım. Odamdan çıkıp ana kapıya geldiğimde Diana koşar adımlarla bana yetişti. Tahmin ettiğim gibi ben üstümü giyinene kadar çoktan Armondo'yla konuşmuş, saray arabasını hazırlatmıştı.

Bahçedeki arabaya yürürken, "Efendim," dedi muhafızlardan biri. "Nereye gidiyorsunuz?"

Tek kaşımı kaldırıp mesafeli tavrımı takındım. "Ne demek bu?" diye sordum sert çıkan ses tonumla. "Sen bana hesap mı soruyorsun?"

Muhafız sertçe yutkunup kekeleyerek, "Ha-Hayır efendim," dedi. "Biz sadece... Yani..."

"Daha fazla batırma," diye uyardı yardımcım Diana. Muhafız bir şey daha söyleyecekti ama arkamızdaki bir noktaya gözleri takıldı ve sessizliğe büründü.

Neye baktığını görmek için kafamı çevirdiğimde Armondo tüm heybeti, siyah pantolonu ve aynı renk gömleğiyle karşımda duruyordu. Kahverengi saçları özenle taranmıştı. Soğuğa rağmen birkaç düğmesini araladığı gömleğiyle dimdik duruyordu.

Muhafız derin bir nefes aldı. "Prenses şehre gitmek istiyormuş ama sanırım izni yok," diyerek durumu açıklamaya çalıştı.

Muhtemelen Armondo'nun kendisinden yana olacağını sanıyordu ama genç adamın gözlerinde yakıcı bir öfke alevi peyda oldu. Öyle ki bu aleve maruz kalsam beni yakmasından korkar, uzak durmaya çalışırdım. "Karşında Prens Vincent'in karısı var," diye uyardı. "Kimden izin alacak, bizden mi?" Muhafız işleri iyice mahvettiğinin farkındaydı. Kendini savunmak isteyerek söze başlayacaktı ki Armondo köpek kovalar gibi başını yana savurdu. "Görev yerine git sen. Soran olursa, *Armondo prensesle konuşturmadı,* dersin."

Toy muhafız dudaklarını birbirine bastırdı, selam verdi ve yanımızdan uzaklaştı. Onun bu hadsiz sorusu sinirimi bozsa da bir gerçekle yüzleşmeme neden oldu: Beni Vincent'in karısı olarak kabul etmiyor-

lardı. Beni savunan yardımcım Armondo'ya baktım. Onun gibi güçlü insanları yanıma çekmem gerekiyordu. Herkesin saygısını ve bağlılığını ancak böyle kazanabilirdim.

Armondo'ya döndüm ve küçük bir baş hareketiyle selam verdim. Aynı şekilde gülümseyerek eğildi ve arabaya binmemize yardım etti. Yanımızda kalırken Diana'ya haddinden birkaç saniye uzun bakması heyecanlı yardımcımın dikkatinden kaçmış olabilirdi ama benim kaçmamıştı.

Yol, Diana'nın sabırsız soruları ve tahminleriyle geçmişti. Onu daha da heyecanlandırmamak için sessiz kalsam da bu kadını iyiden iyiye ben de merak etmiştim. Diana arkadaşından duyduklarını telaşla aktarırken, "Sahi," diyerek sözünü kestim. "Kadının adı neydi?"

"Alis," dedi gururla. Aklı başında, olgun hizmetkârımın tanımadığı bir kadına bu kadar güven duymasının sebebini anlayamadım.

Araba nihayet gelmek istediğimiz yere gelince indik, tıklım tıklım olan meydanda kadının evini aradık. Birkaç satıcı kadına danıştığımızda yüzlerini buruşturarak evi gösterdiler. Kadının adı geçtiğinde gözlerinde ortaya çıkan bariz bir korku vardı. Kimdi bu kadın? Köylüleri bu kadar korkutmayı nasıl başarmıştı?

Meydandan sapıp çocukların eski gülüşmelerini gerimizde bırakarak ıssız sokaklardan birine giriş yaptık. İlerlediğimizde gri, yer yer sıvaları sökülmüş iki katlı müstakil bir evin önünde durduk. İnsanda hiç iyi duygular uyandırmayan yapıyı inceleyen yardımcım, "Tarif ettikleri ev burası," dedi. "Lisa'nın tarifine de uyuyor."

Diana'nın cesareti kırılır gibi olunca eteğimi kaldırıp birkaç adım arttım ve kadının kapısını çaldım.

Nasıl birini beklediğimi bilmiyordum fakat kapıyı açan kadın beklediğimden çok farklıydı.

Yirmilerinin sonlarında duran genç kadının siyah saçları beline kadar uzanıyordu. Siyah, ilk etapta ürküten ama daha sonra insanın yüreğine sıcaklık serpen kocaman gözleri vardı. Gözlerimin içine bakıyordu ama bakışları o kadar derindi ki ruhuma işliyordu sanki. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümse peyda olurken kendimi toparladım ve "Alis sen misin?" diye sordum.

"Ta kendisi," dedi içeri girmemiz için geri çekilirken.

İstemsizce girmeden önce etrafı inceledim. Bulunduğum yerden üst kata çıkan merdivenleri, kapısı açık mutfağı ve sol tarafa uzayan koridorun girişini görebiliyordum. Etraf dağınık ya da kasvetli değildi ama yine de içeri adım atma konusunda kararsız kaldım.

"Merak etmeyin," dedi kadın bilge bir gülümsemeyle. "Sizi öldürecek değilim."

Kendimi daha fazla tutamadım. "Neden olmasın?" dedim sanki kadının ayağına giden ben değilmişim gibi. "Sonuçta insanları yalanlarınla dolandıran bir sahtekârsın. İnsan ister istemez korkuyor."

Hakaretimin kadını öfkelendireceğini düşündüm ama aksine eğlenerek küçük bir kıkırtı koyuverdi ortaya. "Onlara ne zaman öleceğini söylememi bekleyen insanlardan sonra biraz daha mantıklı birini görmek iyi oldu." Eliyle evini gösterdi. "İçeri geçecekseniz geçin. Yoksa kapıyı kapatacağım, hava soğuk."

Sorun çıkarmamam için bana yalvaran gözlerle bakan Diana'nın rahatça nefes almasını sağlayarak içeri geçtim. Kadın arkamızdan kapıyı kapattıktan sonra pelerinlerimizin kapüşonlarını çıkardık. Alis'in gözleri yüzümün tamamını görür görmez kocaman oldu.

"Sen," dedi sonunda. "Sen Vincent'in karısısın. Seni o kadının kendini yaktığı gece gördüm. Kocan sana sarılmıştı." Aramızın bozuk olduğu Vincent'ten bahsedişi omuzlarımı huzursuzca kıpırdatmama neden oldu. "Bir şey içer misiniz?"

Diana muhtemelen bir fincan çaya hayır demezdi ama burada bir şey yiyip içmeyecektik. "Hayır," diyerek kestirip attım. Alis beklediği cevabı almış gibi bilmişçe gülümsedi. Diana'yı gösterdim. "Onun falına bak, sonra gideceğiz."

"Prenses," dedi Diana hayretle. "Siz fal baktırmayacak mısınız?"

Diana dikkatini bana verirken Alis çoktan yardımcımı incelemeye almıştı. Kızın ela gözlerini, sarı saçlarını, kıvrımlı vücudunu dikkatle süzdükten sonra, "Benimle gel," dedi. Diana beni anında unuttu ve falcının kendisinden enerji almasına sevinerek gülücükler içinde odasına gitti.

Alis beni geçirmeye tenezzül etmemişti ama salonu bulmak zor değildi. İçeriye göz attığımda siyah ve tonlarının hâkim olduğu gördüm.

Aslında pek dağınık sayılmazdı burası ama salon biraz küçük olduğu için birkaç eşya birbirine çok yakın konumlandırılmıştı. Bu da insanın gözünü yoruyordu.

İki kişilik rahat koltuğa oturduğumda ortadaki sehpada üst üste duran kartları gördüm. Kaşlarım hafifçe çatıldı, merakıma engel olamadım ve kartları elime aldım. Üstünde anlam veremediğim resimler olan kartları incelemeye, sembolize ettikleri şeyleri çözmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Can sıkıntısından kartları karıştırıp birkaç tanesini incelerken kapının açılma sesini duydum. Dakikalar sandığımdan hızlı akıp geçmişti. Diana peşindeki Alis'le salona geldiğinde yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

Onu görür görmez elimdeki kartları sehpaya geri koyup ayaklanmıştım ki Alis bir adım sola kayarak önüme çıktı. "Gidiyor musunuz?"

"Evet," dedim. "Gidiyorum."

Az önce kurcaladığım kartları gösterdi. "Enerjinizi bu kadar mükemmel bir şekilde kartlara aktardıktan sonra mı?"

Kelimeleri duysam da anlamlandıramadığım için gözlerimi kısarak sordum: "Kartlara ne yapmışım ben?"

Alis sehpadaki kartları alıp tekrar bana uzattı. Gözlerinde itiraz etmeyen bir ifade vardı. "Para istemiyorum," dedi. "Geleceğini görmek istemez misin?"

"Geleceğimi yalnızca ben belirleyebilirim," dedim. "Senin kartlara çizdiğin resimler değil."

Alis hiçbir şey söylemedi, yalnızca kartları uzatmaya devam etti. Buraya gelirken hissettiğim merak ufak ufak beni ziyaret etmeye başlayınca naz yapmayı bırakıp desteyi aldım ve Alis'in peşinden ilerleyerek az önce Diana'yla çıktığı odaya ilerledim.

Oda ortada duran yer sofrası ve etrafındaki siyah yastıklar dışında bomboştu. Alis kabarık yastıklardan birine otururken karşısındaki yastığı işaret etti. "Oturun lütfen." Etrafıma şüpheci gözlerle bakarak söylediği yere oturduğumu görünce, "Çalışırken odaklanmak isterim," diye açıkladı. "O yüzden odanın tamamen boş olmasını istedim."

Elimdeki kartları yer sofrasına koydum. "Senin ölülerle konuşabildiğine inanan varmış."

Sırıttı. "Yanıldıkları için şanslıyım yoksa kafayı yerdim."

"Aslında sen de bu saçmalıklar dışında bir şey iddia etmiyormuşsun."

Onun hakkındaki ön yargılarımı sıralamaya başlayacağımı anlamış olmalıydı ki, "Bakın prenses," diye söze başladı gözlerimin içine bakarak. "Ben ölülerle konuşmam ya da sihir yapmam. Siz hayatınızın belli dönemlerini simgeleyen seçimler yaparsınız. Ben sizin seçimlerinizi tercüme ederim, hepsi bu. Seçimlerinizi yorumlarken objektif davranır, kişisel yorumumu katmaktan kaçınırım. Kartlar sizi yanıltabilir ama yanılttığı pek görülmemiştir. İnsanları yanılma payımdaki azlık korkutuyor, benimle ilgili dedikodular çıkarmasına sebep oluyor zaten."

Konuşurken samimi görünüyordu ama tedbiri elden bırakmadım. "Rastgele seçtiğim kartlar hayatımı nasıl simgeleyebilir?"

Omuzlarını hiçbir fikri yokmuşçasına silkti. "İşin gizemi de o."

Kartları karıştırmamı, yan yana dizmemi tarif edince söylediklerini yaptım. En sonunda odaklanmamı ve benden üç kart seçmemi istedi. Daha önce bunun gibi şarlatanlara merak edip gitmiştim ama bu kadının yöntemleri biraz farklı gibiydi.

Kartları seçtikten sonra geri çekilecektim ki, "Bir kart daha seç," dedi. Kaç kart çekeceğim konusunda emin olamaması benimle oynadığını düşünmeme ve sinirlerimin bozulmasına neden olsa da sesimi çıkarmadım. Alis'in söylediğini yaparak dördüncü kartı önüne bıraktım.

Seçtiğim dört kart dışında kalanları toparladı ve gözlerimin içine baktı. Seçtiğim ilk kartı çevirdi. Karttaki resmi dikkatle inceledim. İki adet ince ağaç gövdesi büyük bir T şekli oluşturmuştu. Kırmızı çoraplı; mavi, kısa tulumlu bir adam tek ayağından asılmıştı. Asıldığı T şeklinin tepesinden yeşil yapraklar sarkıyordu.

Alis kartı görünce âdeta hâlime üzülmüş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Birinden vazgeçmişsin," diye kartı yorumladı. "Ya da o senden vazgeçmiş, belki de ikisi birden." Gözlerimin içine baktı. "Bu kart aynı zamanda kurban kartıdır, prenses. Gökyüzüyle yerin altında olmak arasında sıkışıp kalmışsın. Gökyüzüne ulaşmak istiyorsun ama bir şeyi geride bırakman, feda etmen gerekebilir."

Kendime bu kadının saçmaladığını söylesem de sormaktan kendimi alamadım: "Ne gibi?"

Hiçbir fikri olmadığını söylemek ister gibi omuz silkti. "Bunu sen bileceksin." Başka bir kartı çevirdi. Çevirdiği kartta çenesine kadar uzanan siyah saçlarıyla bir adam duruyordu. Bir eli gökyüzüne uzanmıştı, diğer eliyse yeri işaret ediyordu. Ayaklarının diplerinde çiçekler vardı

Alis'in dudaklarında bir gülümseme yer aldı, hemen ardından soldu. "Arzu dolu biri var, prenses," dedi. "Arzu ve hırs dolu... Bu kişi her kimse kötü biri değil ama hırsı gözünü kör edecek, belki de en çok kendisine zarar verecek. Ona dikkat etmelisiniz."

"Kim olduğunu söylemezsen nasıl dikkat edebilirim?"

"Ben Tanrı değilim," dedi. "Sadece kart okuyucusuyum, hepsi bu." Bakışını elindeki karta çevirdi. "Bu arada bu kart sizin hakkınızda da bir şeyler fısıldıyor bana. Kendinize güvenen, en az bu gizemli kişi kadar hırs ve arzu dolu olduğunuzu; karşınızdaki erkeği kendinize köle edebileceğinizi söylüyor."

Diğer kartı çevirdi ki bu en büyüleyici olandı. Alis'in gözleri ilk kez ışıldadı, dudaklarına içten bir tebessüm yerleşti. Kartın üstünde ulu bir varlık olduğu belli olan, kırmızı kanatlı biri vardı. Yüzünde insanın içine işleyen ilahi bir huzur vardı sanki. İki yana açtığı ellerinin hemen altında bir kadın ve erkek vardı. Adam, elindeki çiçek buketini kadına uzatıyordu. Adeta tüm sevgisini karşısındaki kadına sunuyordu.

"Âşıklar kartı."

Tahminimin doğru çıkması Alis'i şaşırtırken, "Demek bu kartı biliyorsunuz," diye soludu. Önemsiz bir şeymiş gibi elimi havada sallayınca anlatmaya devam etti: "Gerçek aşkınızı hayatınıza almışsınız, prenses." Kaşlarımı alaycı bir şekilde kaldırdım ama bu umursamaz hatta saygısız kaçan davranışımı umursamadan anlatmaya devam etti: "Öyle bir aşk ki tanrılar tarafından kutsanmış."

"Seni üzmek istemem ama kimseye âşık olduğum yok," dedim. Bu hayatta kalma oyununda ne aşkından, ne sevgisinden bahsediyordu bu kadın? "Aşkı düşünecek durumum yok, uzun bir süre de olmayacak."

Alis çöpçatan bir tavırla gülümsedi. "Hangi aşk düşünceyle, mantıkla insanın hayatına girer ki?" diye sordu. "Aşkın özelliği aniden hayatımıza düşmesi değil midir?" Tekrar kartlara döndü. "Bu karttan çok kuvvetli enerji alıyorum, prenses. Gerçek aşkınızı hayatınıza aldığınızdan, onunla tanıştığınızdan eminim. Zamanla siz de göreceksiniz."

Söyledikleri bir avuç saçmalıktan farksız geliyordu kulağa ama Alis dördüncü kartı açarken sessiz kaldım. Genç kadının gülümsemesi anında soldu. Kartı görür görmez elindeki güç çekilmiş olacak ki kart ince parmaklarından süzülüp giderken aralanmış dudaklarla bakakalmak dışında tepki vermedi.

Düşen kartın üstünde yüzüstü yatmış, sarı yelekli bir adam vardı. Belinden aşağısı kırmızı bir örtüyle örtülmüştü ama bir an için o örtünün kandan bir dalga olduğu hissine kapıldım. Karanlık gökyüzünün altında yatan zavallı adamın sırtına tam on adet büyük kılıç saplanmıştı. Yaralarından kanlar süzülüyor, yere akıyordu.

Alis boğazını temizledikten sonra, "Pek iyi bir kart değildir," dedi.

Konuşup konuşmama arasında güçlü bir tereddüt yaşadığını görünce, "Böyle şeylerden etkilenmem," diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştım. "Açıkça söyleyebilirsin."

Derin bir nefes aldı. "Ölüm, prenses," dedi kasvetli bakışlarıyla. "Ölüm hep yakınınızda olmuş ama artık size bir adım daha yaklaşmış. Sadece sizin değil, çevrenizdekilerin de üstüne bir kara bulut gibi çökmüş. Yıkım ve öfke en yakın dostunuz hâline gelmiş ya da gelecek. Kalbiniz kırılacak, prenses ve sanırım buna size bahsettiğim gerçek aşkınız neden olacak."

Daha da konuşmaya devam ediyordu ama "Yeter," dedim ayaklanarak. Söylediklerinin deli saçması şeyler olduğunu, geleceği kimsenin okuyamayacağını içimden defalarca tekrarlasam da öyle içten, öyle korkmuş konuşuyordu ki beni etkilemeyi başarmıştı.

Alis de ayağa kalktı. "Üzgünüm," dedi samimiyetle. "Siz açıkça söyleyin deyince-"

"Tamam," diye kestirip attım dışarı çıkarken. Diana tahmin ettiğim gibi dudaklarını kemirerek kapının önünde bekliyordu. Beni görür görmez suratında meraklı bir ifade yer aldı ama ne olduğunu sormaya cesaret edemedi.

Kapının önüne geldiğimde bir şey beni durdurdu. Ne olduğunu bilmiyordum ama kemerime tutturduğum keseden birkaç Rom çıkarıp kapının yanındaki sehpanın üstüne bıraktım ve neredeyse koşar adım oradan ayrıldım.



Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyorum fakat Diana yol boyunca ağzını bile açmamıştı. Arabanın içindeki öldürücü sessizlik yol boyunca varlığını korudu. Açıkçası bu durum işime gelmiş, Ezra ve Cassandra hakkında düşünmeme olanak sağlamıştı fakat ne kadar farklı şeyler düşünmeye çalışırsam çalışayım, düşüncelerim bir şekilde Alis'in dediklerine bağlanıyordu.

Arabadan inip saraya girdiğimde akşam yemeği vakti gelmişti. Kabalık olmasın diye yemek salonuna uğradığımda Vincent'in de orada olmadığını fark ettim. Estes her zamanki şaşaalı kıyafetleriyle dikdörtgen masanın başında oturuyor, elindeki şarap kadehini dudaklarına götürürken bana bakmaya tenezzül etmiyordu. Yine de herkese bakarak, "Size iyi akşamlar," dedim. "Biraz rahatsızım, uyumaya ihtiyacım var."

Arkamı dönüp salondan çıkıyordum ki Estes'in otoriter sesi beni durdurdu: "Neredeydin bugün?"

Hesap soran tonu rahatsız ediciydi. Eski Kitana olsa sert çıkışlarda bulunurdu ama artık adım atarken Vincent'i de temsil ettiğimi göz önünde bulundurmak zorundaydım. Yine de zavallı gibi boyun eğmek kanımda yoktu. Anında savunmaya geçerek kaşlarımı çattım. "Şehre indim."

"Haberimiz yoktu."

Sakinliğimi korumak çok zordu. Kibarlığımı bozmamak, kontrolümü sağlamak için kendimi dizginlemeye çalışıyordum ki salonun büyük kapıları gürültüyle açıldı. Arkamı döndüğümde koyu yeşil tunik giymiş Vincent bana doğru yaklaşıyordu. Siyah botunun çıkardığı sesler büyük salonda yankılanırken sonunda yanımda durdu.

Oğlunun gelişi Estes'i daha da cesaretlendirmiş gibiydi. "Cevap bekliyorum, Kitana," dedi tekrar ona dönmeme neden olarak. "Neden haber vermedin?"

"Şehre indiğimin haberini neden krala vereyim ki?" diye sordum. "Eminim umursamazdınız bile."

"Ama gördüğün üzere umursuyorum," dedi Estes. "Bir dahaki sefere-"

"Kitana şu an neyle itham ediliyor?"

Vincent'in sesi babasınınkini bastıracak kadar sertti. Babasının beni azarlayışını sessizce izleyeceğini düşündüğüm için bu çıkışı salondaki herkes kadar beni de şaşırtmıştı.

"Şehre inmiş," dedi Estes. Kendini toparlamaya çalışsa da yüzündeki afallamışlığı gizleyemiyordu. "İzin bile almamış."

Yanımdaki iri adamın bedenindeki gerilimi hissedebiliyordum. Her an dudaklarından yanlış kelimeler dökülecekmiş gibiydi. Neyse ki beni yanıltarak, "Cassandra ve Rena bir yere giderken, bir şey alırken ya da birileriyle konuşurken izin alıyor mu?" diye sakince sordu.

Bu soru Estes'i köşeye sıkıştırmıştı. "Senin haberin var mıydı?" diyerek oğlunun dikkatini başka bir yöne vermeye çalıştı. Onu bana karşı doldurmaya çabaladığını hemen anladım.

"Evet, elbette vardı," dedi Vincent yalan söyleyerek. "Ama olmasa bile bu, onu herkesin içinde sorgulamanızı haklı çıkarmaz." Estes'in yüzünde iki ifade birden okunuyordu: Biri kendisine diklenen adamı cezalandırmak isteyen kralın zalim ışıltısıydı, diğeriyse oğlunu kırdığını fark eden bir babanın pişmanlığı.

Babalık duygusunun kazanması ve oğluna zarar vermemesi için adını bile bilmediğim tanrılara dua ettim.

Rena, benimle karşılaştırılmaktan memnuniyetsizlik duyduğunu belli edercesine, "Ben onunla aynı değilim," dedi.

Vincent tek kaşını kaldırırken gözlerinden tehlikeli bir ifade gelip geçti. "Haklısın," dedi sakinliğini bozmadan. "O bir prensin karısı, sense her an saraydan uzaklaştırılabilecek, kaderi pamuk ipliğine bağlı bir kadınsın."

Beni bu kadar içten savunması hayretle dudaklarımı aralamama neden oldu. Şaşkın nefeslerim, Andre'nin kadehini bilerek yere atışı ve ağabeyine dik dik bakmasıyla dehşetle harmanlandı.

Andre'nin alev alev yanan yeşil gözlerine bakarken Alis'in sözleri kulaklarımda çınladı: *Biri var, prenses. Arzu ve hırs dolu. Ona dikkat etmelisiniz.*

Vincent ve Andre'nin bakışları asırlar kadar süren saniyeler boyunca birbirine takılı kaldı. İkisi birbirine tehditkâr bakışlar atarken kardeşlerin en büyüğünün dudaklarında küçük, minicik bir tebessüm

belirdi. Ezra ona baktığımı fark edince anında ciddileşti ama bir kere yakalanmıştı bana.

Alçak!

Vincent ve Andre arasındaki bu tehlikeli bakışmanın kötü şeylerle sonuçlanacağını anlayınca, "İzninizle," dedim Estes'e bakıp. Başımla hafifçe selam verdim, salondan dışarı çıkarken Vincent'i de beraberimde sürükledim.

Birlikte yatak odasına gelirken hiçbir şey söylemedi. Öfkeleneceğinden korkmuştum fakat ürkütücü bir sakinliği vardı.

Yatak odasına girdiğimizde şömine alevinin ışığı tüm odaya yansıyordu. Vincent pencerenin önündeki sehpanın üstünde duran gümüş, dövme sürahideki şaraptan bir bardak aldı. O sıcak içeceğini yudumlarken pelerinimi çıkardım ve şöminenin karşısında duran kırmızı, altın işlemeli büyük yastıklara oturdum. Yüzümün sol tarafına değen ateş tüm bedenimi ısıtırken yanımda bir hareketlenme hissettim. Birkaç saniye sonra Vincent elinde iki bardakla karşımdaki büyük mindere kuruldu. Elindeki gümüş bardaklardan birini bana uzattı.

Uzattığı bardağı alırken, "Nereye gittin bugün?" diye sordu.

Gözlerimi kısıp sevgili eşimi izledim. Hesap sorar gibi bir hâli olsa onu bir güzel paylardım ama samimi bir merakla, havadan sudan konuşur gibi sorduğunu görmek sorusunu cevaplamama neden oldu. "Şehre indim, yalan söylemiyordum."

"Neden?"

Bir elimi enseme götürüp cevap vermekten kaçındım. "Söylemek istemiyorum."

Dudaklarına götürdüğü bardağı yarı yolda kaldı. "İlla ben mi öğreneyim yani?"

Küçük çocuklar gibi reddederek omuz silktim. "Dalga geçeceksin."

"Geçmeyeceğim, söz."

Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum ama "Falcı bir kadın varmış," diye itiraf ettim. Vincent tahmin ettiğim gibi başını arkaya yatırıp bir kahkaha patlatınca bozularak pazısına vurdum. "Söz vermiştin!"

Başını öne eğip sırıtmasını durdurmaya çalıştı. Kısmen başarılı ol-

duktan sonra gözlerini benimkilerle birleştirdi. "Üzgünüm ama bunu beklemiyordum," dedi. "Seni mantıklı biri zannederdim. O dolandırıcı kadının ayağına kadar nasıl gittin?"

"Ben değil, hizmetimdeki kızlardan biri merak etti. Tek başına da çıkamıyor malum. Benden yardım istedi, birlikte gittik."

Vincent kaşlarını hafifçe kaldırdı, hayrete düşmüş gibiydi. "Bir hizmetçinin gönlü olsun diye mi onca yola katlandın?" Elimi havada sallayıp bakışlarımı ateşe çevirdim ama bana inceleyen bakışlar atmayı sürdürdüğünü fark ettiğimde tekrar ona baktım. "Garip kadınsın, Kitana," dedi. Ne demek istediğini soracaktım ki gizemli ruh hâlinden anında kurtulup, "Söyle bakalım," dedi. "Namı kulağıma kadar gelen Alis senin geleceğini nasıl gördü?"

Söylediklerini hatırlayınca yüzüm düştü. "Ölüm gördü," dedim açıklıkla. Ruh hâlimdeki kasvet Vincent'e de bulaşmıştı, yüzündeki eğlenceli ifade yavaşça silindi. "Birinden vazgeçmişim ya da o benden vazgeçmiş." Ateşe bakarken düşündüm: "Çevremde hırs dolu biri varmış, ona dikkat etmemi söyledi."

Vincent'in içi kararmış olacak ki, "Tanrılar adına, iyi bir şey söylemedi mi?"

Sırıtmadan edemedim. "Aslında söyledi," dedim. "Tanrılar tarafından kutsanacak kadar kuvvetli bir aşk yaşayacakmışım. Gerçek aşkımmış ve onunla tanışmışım." Ardından dudaklarımı büzdüm. "Ama o da kalbimi kıracakmış."

Söylediklerimin onu eğlendireceğini düşünmüştüm ama Vincent rahatsız olmuş bir şekilde şarabını yudumlamaya devam etti. O an getirdiği şaraptan bir yudum bile almadığımı fark edip bardağı istahla dudaklarıma götürdüm.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Sofrada yaptığın şey için teşekkür ederim," dedim. Bakışları alçakgönüllülükle harmanlanır, dudakları hafif bir tebessüm tarafından sarmalanırken, "Ama bir daha sakın yapma," diye ekledim.

Vincent beklemediği bu cümle karşısında kaşlarını çattı. "Neden?"

Dün geceki kavgamızı anımsayınca tüylerim diken diken oldu, bedenim öfke doldu ama ağzıma kadar gelen kötü sözleri yutmayı becerdim. "Dün gece sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Bakışların-

da öyle bir ifade vardı ki hiç unutmadığını haykırıyordu. "Onları sırf canını acıtmak için söylemedim," dedim. "Söylediklerime gerçekten inanıyorum."

Dudaklarını kemirerek ateşe baktıktan sonra, "Seni kırmak istemiyorum, Kitana," dedi. "Bu konuyu açma."

"Üzgünüm," diyerek üsteledim. Şimdi gözünü açmazsam bir daha fırsat bulamazdım. "Ama susmayacağım." Hayret dolu bakışlarını bana dikerken, "Sen Andre'ye öyle kötü bakarken Ezra'nın nasıl keyiflendiğini görmemiş olamazsın," diye direttim. Bakışlarını elindeki şaraba sabitledi, görmüştü. "Halkın gözünden tamamen düşmedin ama sevgilerini büyük ölçüde kaybettin. Bunun üstüne bir de babanla didişerek onu karşına alamazsın. Bu, düşmeni isteyen insanların işine gelmekten başka bir işe yaramaz." Dudaklarımı kemirip ateşe bakarken birkaç saniye sessiz kaldım. "Halkının sana olan sevgisinin azalmasının nedeni bana olan nefretleri," diye sesli düşündüm. "Onların sevgisini kazanırsam gönüllerinde tekrar yeşerirsin." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Daha çok şehre inmeli, kimliğimi açık ederek insanlara yardım etmeli, Zirakov'dakileri zalimlikle suçlamalıyım."

O kadar hızlı konuşuyordum ki Vincent tek elini kaldırıp, "Kitana, dur biraz," deme ihtiyacı hissetti. "Neler oldu sana böyle?"

Dün gece bana söylediklerini anımsadım. Sesimi imadan kurtarmaya çalıştım ama başarısız oldum. "Sanırım kardeşimin bana ihanet ederek kendini veliaht ilan ettirmesi gözümü açtı."

Derin, sessiz bir nefes alıp bakışlarını kaçırırken elini ensesine götürdü. "O meseleyi unutamaz mıyız?" dedi sonunda gözlerimin içine bakıp. "Sen de Ezra'yı kullanarak canımı acıtmaya çalıştın."

"Buna savunma deniyor," dedim düşmanca bir tavırla gözlerimi kısarak.

"Özür dilerim," dedi hafifçe bana eğilirken. "İstediğin oldu mu?"

O kadar çocuksu ve samimi bir tavırla sormuştu ki bunu, "Hayır," dedim ciddiyetimin bozulmasını önleyemeyerek. "Ağla."

Şaşırdı. "Ne?"

"Ağla," diye yineledim. Dudaklarında önce belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Hemen ardından boğazını temizledi ve odaklanmaya çalıştı. Dudaklarını büzer büzmez kıkırdayarak elimle ağzımı örttüm.

Azarlayıcı bir tonla, "Burada önemli bir iş yapıyorum," deyince yutkunup yapay bir ciddiyetle çenemi kaldırdım. Vincent tekrar dudaklarını büzdü, öne eğilip bebekler gibi bağırarak ağlıyor gibi yaptı. Sesinin normalden yüksek çıktığını fark edince birkaç kez omzuna vurdum ama eğlenmediğimi söylemesem yalan olurdu. Sonunda doğrulduğunda ikimizin de suratında tatlı bir gülümseme kaldı.

"Bu zamana kadar desteğini hissettiğim zamanlar oldu ama şu an farklı gibisin."

Aniden dudaklarından dökülen bu kelimeler gülümsememi sildi ve omuzlarımın düşmesine neden oldu. Konuşmadan önce başımı öne eğdim. Suçlu bir çocuk gibi elbisemin eteğiyle oynarken derin bir nefes alıp, "Sana yalan söylemeyeceğim, Vincent," diyerek söze başladım. Hakikaten de ona yalan söylemek istemiyordum ama gerçekleri gölgelemek dışında çarem var mıydı ki? "Buraya geldiğim ilk günden beri geri dönmek için bir umudum vardı. Evlendiğimizde bile o umut yok olmadı, annemin beni buradan çekip alacağını söyleyen ses susmadı; ta ki dün geceye kadar. Dün gece benden vazgeçtiğini resmiyete döktü." Sonra durdum. Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "Seni ilk kez dün gece kocam olarak kabul ettim. İlk kez kendimi bir Zirakov olarak değil, Senteria olarak adlandırdım."

Konuşurken başımı bir an olsun bile kaldıramadım. Akmaması için zorladığım gözyaşlarım boğazımda kocaman bir yumru oluşturdu, nefes almamı engelleyecek kadar büyüdü. Sonunda duygusallığım mantığımı yendi ve dün geceden beri fırsat kollayan birkaç kaçak yaş yanaklarımdan süzüldü. Aslında anneme olan kırgınlığım yüzünden gözyaşı döksem de nedendir bilinmez, ağladıkça Vincent'e olan kırgınlığım daha da somutlaştı, büyüdü sanki.

Söylediklerimi içimde tutmak yerine, "Sen korkunç birisin," diyerek dışa vurdum. Vincent'e bakmıyor, bakışlarımı eteğimden ayırmıyordum ama şaşkınlıkla aralanmış gözlerini görür gibi oldum. "Sana Armin'in benim için ne kadar değerli olduğunu anlattım, içimi döktüm ve sen ilk fırsatta bunu bana karşı kullandın."

Neler oluyordu? Neden bu sözler, gözyaşları eşliğinde dudaklarımdan dökülüyordu? Ne ara bu kadar kırılmıştım, neden bu sözleri bu kadar önemsemiştim? Her zaman yaptığımı yapıp umursamazca omuz silkerek yoluma devam etmem gerekmez miydi?

Kafamda cevabını bulamadığım sorular birikirken, "Seni dost olarak gördüğüm o küçücük dakikalara lanet olsun," diye konuşmayı sürdürdüm. "Sana bir daha hiçbir şeyimi anlatmayacağım."

Göz ucuyla Vincent'in hareketlendiğini, yanıma oturduğunu gördüm. Kollarını bedenime sarmaya yeltendi ama ona bakmadım bile. Dirseğimle onu iterek, "Beni rahat bırak," dedim. "Yoksa seni boğarım."

Ağlarken ve onu itme girişimlerim başarısızlıkla sonuçlanırken bu tehditlerim pek korkutucu görünmüyordu. O da korkmamış olacak ki güçlü kollarını bedenimin etrafına doladı. "Özür dilerim," diye fısıldadığını duydum. İlk özründen farklı olarak ciddiydi, az önceki gibi benimle eğlenmiyordu. "Ben sadece..." Cümlesini tamamlamak yerine derin bir nefes aldı. "Seni bu kadar inciteceğini bilsem o sözleri söylemezdim."

"Hayır," diye mırıldandım. "Daha büyük bir istekle söylerdin."

"Neden acı çekmenden zevk alayım?"

Samimiyetle sorduğu sorusunu, "Beni sevmiyorsun çünkü," diye yanıtladım. "Senin gözünde sevdiğin kadınla aranda duran korkunç bir engelden başka bir şey değilim."

Beni yalanlayacağını sanıyordum ama öyle yapmadı. Belki gerçekten haklıydım, belki aksi düşüncelere inanmayacak kadar kapalı olduğumu düşünmüştü, kim bilir? "Ama biz artık dost sayılırız," dedi. "İnsan arkadaşını üzmek ister mi hiç?"

Sanki bir çocukla konuşuyormuşçasına yumuşayan sesi, "Senin gibi kötü biri ister," diyerek nazlanmama neden oldu.

"Hayır," dedi. Ses tonu gülümsediğini belli ediyordu. "Benim gibi kötü biri için bile fazla zalimce."

Benimle dalga geçtiğini anlayıp bileğini çimdikledim. Hareket etmek yerine, "Prensi yaralamaktan çok ağır cezaya çarptırılacaksın," dedi düz bir sesle.

Kendime engel olamayıp gülümsedim. "Buna değer."

BÖLÜM ON YEDİ

DENİZ KIZI



DEREK FIECHTER - ENGLISH BARD

Vincent'le evliliğimizin yirminci gününde tüm odayı ısıtan şömine alevine rağmen titreyerek uyandım. Ağırlaşmış göz kapaklarımı güçlükle aralamadan önce elimle yatağın diğer tarafını yokladım. Her zaman olduğu gibi boştu.

Bedenim o kadar yorgundu ki sağ kolumun uyuşmasına rağmen sol tarafa dönemedim. Vücudumun her yeri ağrıyor, acıyordu. Olduğum yerde hareketsiz kalmak bile can yakıcıydı ama kendimi zorlayıp doğruldum, yatağın yanında duran bardaktan su içtim. Kurumuş dudaklarıma değen birkaç damla su kendimi daha iyi hissetmeme neden olsa da hâlâ harabeden farksızdım.

Kapımın birkaç kez çalınmasıyla önden Diana, hemen arkasından Lisa elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. İkisinin de meraklı ve endişeli gözleri bedenime kitlenmişti.

"İyi misiniz, efendim?" diye sordu Lisa.

Sorusunun cevabı bariz ortadaydı ama başımı hafifçe iki yana salladım. Lisa elinde tuttuğu tahta ayaklı tepsiyi kucağıma bırakmak için eğildi ama "Hiç iştahım yok," diyerek geri çevirdim onu.

Diana bir anne edasıyla, "Efendim, yemelisiniz," dedi. "Fena hasta olmuşsunuz, bir şeyler yemezseniz iyice kötüleşeceksiniz. En azından birkaç lokma atın ağzınıza."

Söylediklerinde hakkı vardı ama tepsideki yemeklerin lezzetli görüntüsüne rağmen onlara bakmak bile midemi bulandırıyordu. Yine de çocukluk etmeyi sürdürmenin bana bir yararı olmayacağını anlayarak Lisa'nın tepsiyi kucağıma bırakmasına izin verdim.

Genç kız geri çekilirken, "Bu akşamki davete katılamayacağınızı haber vereyim mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarken derin, dertli bir nefes aldım. Bu akşam sarayda önemli devlet mensuplarının bulunacağı, Vincent'in eşi olarak mutlaka kendimi sevdirmem gereken insanlarla tanışmayı planladığım bir davet düzenlenecekti. Adım atamayacak kadar yorgunken nasıl büyük salonda insanlara gülümsemeyi becerecektim, hiçbir fikrim yoktu.

"Kimseye bir şey söylemeyin," dedim. "Terziden istediğim kıyafetleri getirsinler. Aynı zamanda düğün günü saçımı ve makyajımı yapan ekibi çağırın."

"Efendim," dedi Diana duyduklarına inanamıyormuş gibi. "Bu hâlde nasıl gideceksiniz?"

İstemeye istemeye tabağımdaki yiyecekleri ağzıma attım. "Bu davete katılmam gerek, Diana," dedim. "Mutfağa söyle, beni ayağa kaldıracak şeyler hazırlasınlar."

"Elbette, hemen söylerim," dedi. "Ama lütfen kararınızı tekrar gözden geçirin."

Bayık gözlerimi ona sabitledim. "O davete gitmeliyim, Diana," dedim. Nedenini ona uzun uzun anlatacak değildim ama buna mecburdum. Düğün günü terslediğim ne kadar devlet insanı varsa onlarla konuşmalı, sevgilerini kazanmalıydım. Beni sevmeli, eşim tahta çıktığında onları unutmayacağımı bilmeliler ki Vincent'i desteklesinler.

Diana başını hafifçe salladıktan sonra mutfağa gitmek üzere odadan çıktı. Kahvaltımı ettikten ve Diana'nın getirdiği iğrenç kokulu sıcak içeceği içtikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Yine de tam anlamıyla toparlandığımı söylemek zordu.

Davet saati yaklaşırken terziler kıyafetimi getirdi. Açıkçası beyaz elbise hayal ettiğimden kat kat daha gösterişliydi. Belimden aşağı süzülen tüller peri masalından kaçmışım gibi görünmeme neden oluyor, kalp şeklindeki göğüs kısmı zarif boynumu ve köprücük kemiklerimi açıkta bırakıyordu. Elbisenin sırt kısmında V şeklindeydi, iplerle kısmen örtülen bir açıklık vardı. Belden üstüm aynı zamanda korse görevi gördüğü için ikinci bir korse giymeyecektim.

Lisa sırtımdaki ipleri sıkarken, "Her zamanki gibi sıkı olmasın," diye uyardım. Tenime değen kumaş parçası bile canımı yakıyorken bu

sıkı elbiseyi giymek benim için işkenceden farksızdı ama dişimi sıkıp birkaç saat katlanmak dışında seçeneğim yoktu.

Saçımı ve makyajımı yapmaları için özel olarak çağırdığım ekip odama girdiklerinde nasıl görünüyordum, bilmiyorum fakat bir an için afalladılar. Sonra da profesyonel bir şekilde işlerine koyuldular.

Elbisem çok dikkat çekiciydi. Bu yüzden saçım zarif bir topuzla ensemden toplanırken makyajım hafif tutuldu.

Ekibin işi bitmeye yakınken Vincent içeri girdi. Kafamı ona çeviremesem de aynadaki yansımasını dikkatle süzdüm. Siyah, bedenini saran bir pantolon giymişti. Beyaz gömleğinin üstüne attığı uzun kollu, yere uzanan ceketi onu olduğundan daha iri göstermişti sanki.

Başımdaki kız yüzümü pudralarken Vincent ellerini arkasında birleştirip hiç acele etmeden yanıma geldi. Oturduğum sandalyenin başında durduğunda gözleri ilgiyle kısılmıştı. En sonunda, "Kötü görünüyorsun," dedi.

Davetlilerin de beni kötü göreceğinden korkarak telaşla aynaya baktım ama hayır, yaptıkları makyaj beni olduğumdan kat kat daha sağlıklı göstermişti. Tepemdeki kız bir kusur bulacağımdan endişe ederek beni süzerken Vincent bir elini öne uzattı. İşaret ve orta parmağını önce alnıma, sonra yanağıma dokundurdu. Kaşları bir doktor edasıyla çatılırken, "Ateşin var senin," diye söylendi. "Bugün gelme davete, dinlen."

Bu ilgisi etrafımdaki kızların birbirine parıltılı gözlerle bakıp gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmasına sebep oldu. Anlaşılan Vincent'in bu ilgisi birkaç gün ağızlarında dolanacaktı.

"Bir şeyim yok," dedim her şeyden habersiz olan kocama. "İyiyim."

"Sen yine de dinlen," diye sürdürdü.

"Hayır," diye itiraz ettim ayağa kalkıp. "O kadar hazırlandım." Hizmetkârlar çekilirken kollarımı iki yana açarak elbisemi tüm detaylarıyla ortaya çıkardım. "Baksana."

Beni baştan ayağa süzdükten sonra, "Güzel olmuşsun," dedi. "Ama yine de banyo yapıp dinlenmeni tercih ederim."

Üstünkörü iltifatı yanaklarımda tatlı bir ısının yayılmasına neden olurken, "İyiyim," diye yineledim.

Kolunu uzatmasa da bir kolumu onunkine doladım ve odadan çıkarken onu da beraberimde sürükledim. Tek kaşını ilgiyle kaldırırken, "Neden bu davete katılmayı bu kadar istiyorsun?" diye sordu.

"Bu gece çok önemli insanlar burada olacak," dedim. "Eşin olarak seni yalnız bırakmamam gerekiyor."

Gayet ciddiydim ama merdivenlerden inerken Vincent'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin peyda olduğunu gördüm.

Salona indiğimizde sadece birkaç dakika geç kalmamıza rağmen neredeyse tüm misafirlerin geldiğini görmek hayrete düşmeme neden oldu. Görünen o ki kimse kralı bekleterek onun öfkesine nail olmak istemiyordu.

İçeri girip hastalığımın tüm izlerini vücudumdan silmeye çalışarak Vincent'in tanıştırdığı misafirlerle sohbete daldım. Gizlemeyi deneseler de gözlerimiz buluştuğunda bakışlarındaki nefret kendini belli ediyordu. Pes etmeden hepsiyle dakikalarca sohbet ettim, onları olduklarından daha önemli kişilermiş gibi düşünmelerini sağlayarak peş peşe övgüler yağdırdım. Sohbetin sonuna geldiğimizde hepsinin yüzünde tatlı bir gülümseme kaldı.

Yaklaşık bir buçuk saatimi tüm misafirlerle sohbet etmeye, onların gönlünü kazanmaya ayırdıktan sonra Senteria ailesinin masasına, yanımda Vincent'le oturabildim. Herkes keyifle şarabını yudumlarken ben Diana'nın mutfaktan getirdiği bitki karışımlarını içiyor, mide bulantımın ve baş dönmemin geçmesi için çaresizce bekliyordum.

Çatalımı tabağımdaki ete batırır, yemek için kendimi cesaretlendirmeye çalışırken dizimin üstünde bir el hissettim. Vincent'in bakışları beni kendime getirirken kambur durduğumu fark edip hemen toparlandım.

"Kendini daha fazla zorlama," diye fısıldadı. "Herkesle tek tek konuştun işte. Daha fazla kendine eziyet etme."

Hastalık sadece bedenimi değil, ruh hâlimi de hırpalamış olmalıydı zira Vincent'in ilgisinin beni duygulandırmasının başka bir açıklaması olamazdı. "Biraz daha durayım," dedim. "Davetin bitimine yakın kalkarım."

Vincent hiç mutlu görünmüyordu ama beni ikna edemeyeceğinin de farkındaydı. Canının sıkıldığını gizleyemeyerek önüne döndü.

Sofradaki yemekler çok lezzetli görünse de ağzıma attığım her lokma beni istifra etmeye bir adım daha yaklaştırıyordu sanki. Yemek sonrası neredeyse boş olan mideme aldırmadan Vincent'in pazısını tuttum. Kulağına eğilip, "Lavaboya gidip geliyorum," dedim. "Birazdan dönerim."

Ayağa kalkar kalkmaz muazzam bir baş dönmesi yaşasam da bir asilzade gibi omuzlarımı dik tutup ilerlemeye, göz göze geldiğim misafirlere tebessüm etmeye devam ettim. O kadar yorulmuştum ki tek arzum beni bekleyen sıcak yatağıma dönmekti.

Lavaboya girdikten sonra mide bulantıma iyi geleceğini düşünerek yediklerimi çıkarmayı denedim ama zaten boş olan midem zorlandığı için isyan edercesine daha da kasıldı. Dışarı çıktığımda hizmetkârlardan biri büyük bir sürahide ılık su; diğeriyse orta boy, bakır bir leğen tutuyordu. Ellerimi ıslattım ve enseme götürüp rahatlamayı umdum ama işe yaramamıştı.

Sanki kafamın içinde biri sağa sola tekmesini vuruyormuş gibi bir de baş ağrısı bedenimi ziyaret edince gözlerimi yumdum. Tekrar salona doğru ilerlerken bedenimde ne olduğunu bilmesem de bir şeylerin olumsuz anlamda değiştiğini hissettim. İnsanı darmaduman eden bu his adım adım ama bir anda ziyaret etmişti beni. Önce mümkünmüş gibi midem daha da bulandı, başım daha şiddetli dönmeye başladı. Bir yere oturmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum ama görünürde hiç sandalye yoktu. Kendime salona kadar dayanabileceğimi söylesem de gözlerimin önünde milyarlarca siyah nokta belirmeye başladı. Hemen ardından çatılmış kaşların altında parıldayan bir çift tanıdık yeşil göz gördüm.

Tartmakta zorlandığım başımı öne eğerken gözümü sadece bir saniyeliğine kapattım. Göz kapaklarımı araladığımda yerde, Andre'nin göğsüne dayalı olduğumu görmek şaşkınlıkla kaşlarımı çatmama neden oldu. Görünen o ki bana bir saniye kadar kısa gelen zaman dilimi gerçek dünyada dakikalara eş değer olmuştu.

"Kitana, beni duyuyor musun?"

"Ne oldu?"

"Bayıldın ama sorun yok."

Başımın arkasında, kulak hizamda keskin bir acı peyda olurken suratımı buruşturdum. "Başım..."

Andre neden bahsettiğimi anlamış olacak ki, "Çok sert düştün," dedi. Hemen ardından ellerini koltuk altıma yerleştirip beni kaldırmaya çalıştı fakat ayaklarımın üstünde durur durmaz az önce gördüğüm milyarlarca nokta tekrar görüş açımı kaplamaya başladı. Hemen ardından karanlık beni yeniden aldı, sarıp sarmaladı.

Bana yine bir saniye gibi gelmişti ama tekrar gözlerimi açtığımda yerde değildim. Andre'nin kollarında odama giderken kulağımın yanında atan kalbinin sesini dinledim. Bedeninden lavanta ve şarap karışımı bir koku yükseliyordu. İki koku birbirine çok yabancı olsa da muazzam bir şekilde karışmıştı.

Nihayet yatağıma yatırıldığımda derin bir nefes aldım. Yatağın kenarına oturan Andre tepemdeki kızlara bir şeyler emrediyordu ama kelimeleri seçemeyecek kadar zihnim bulanıklaşmıştı. Birkaç dakika içinde kızlardan biri bir bardağın ve birkaç dilim kekin olduğu altın işlemeli bir tabakla içeri girdi. Andre tepsiyi alıp kucağına koyduktan sonra kıza çıkmasını söyledi.

Elindeki kekten bir parça koparıp ağzıma götürürken, "Ye şunu," dedi. "Tüm gece hiçbir şey yemedin, bedenin güçsüz düştü."

Uslu bir çocuk gibi söylediğini yaparak dudaklarımı araladım ve keki çiğnemeye başladım. İlk lokmamı yutar yutmaz, "Teşekkür ederim," dedim. "Ama gitmelisin. Vincent seni burada görürse aranızda tartışma çıkabilir."

Andre söylediklerimi hiç umursamıyormuş gibi bir parça daha kek alıp dudaklarıma götürdü. İkinci lokmamı çiğnerken, "Hasta karısıyla ilgilendiğim için bana minnet duymalı," diye söylendi.

"Normal şartlarda haklısın," dedim. "Ama atladığın bazı yaşanmışlıklar yok mu?"

Cevap vermek yerine bardaktaki sıcak içeceği uzattı. "İç şunu," dedi. "İyi gelecek."

Söylediği gibi bir yudum aldım. Konudan kaçmaya çalıştığının farkındaydım ama baş başa kalmak için bulduğumuz nadir fırsatlardan birini kaçmasına izin vererek heba etmek istemiyordum. "Kardeşini seviyorsun," diye mırıldandım güçsüz sesimle. "O zaman neden ona duvar örüyorsun?"

"Ona duvar örmüyorum." Sesi boğuk çıkmıştı. "Sadece..." Alt dudağını kemirdi. "Bunu söylemem yanlış ve saçma ama onun yerinde ben olsaydım, şu yaşıma kadar tahtı önemsememek yerine en güçlü ve-

liaht olmak için uğraşsaydım babam seni benimle evlendirecekti, onunla değil." Gözlerimdeki korku parıltısını görmüş olacaktı ki, "Elbette senin için öz kardeşimi karşıma alacak değilim," diyerek beni rahatlattı. "Ama... Bilmiyorum. İnsan bazı şeyleri düşünmeden edemiyor."

"Düşünmemelisin," dedim. "İkinizin kavga etmesi tahtta gözü olan başkalarına yarayabilir."

Buruk bir kahkaha patlattı. "Sence taht umurumda mı?" diye sordu.

"Olmalı," dedim. "Tahtın sonraki varisi zalim biri olursa senin de hayatın pamuk ipliğine bağlı olur. Tahta kendin çıkmak istemesen de bu oyunda bir taraf seçmek zorunda kalacaksın, er ya da geç."

Andre sessizce keki küçük parçalara bölmeye devam etti ama gözlerindeki parıltı onu etkilediğimi fısıldar gibiydi. Uzattığı bir parça keki yemek için ağzımı açtım. O kadar yorgundum ki neredeyse uykuya dalacaktım. Kapı açılınca rüya âlemine gitmek üzere çıktığım yolculuk bölündü. Vincent'in siyah gözleri önce benim, sonra Andre'nin üstünde gezindi.

"Ne işin var burada?"

Andre soğukkanlılığını bozmadan tepsiyi yatağın yanındaki komodine bıraktı. Ardından çenesini yukarıda tutarak ayağa kalktı ve ağabeyine baktı. "Kitana bayılmıştı, onu odasına getirdim ve yalnız kalmaması için bekledim."

"Hizmetkârlardan biri bekleyebilirdi."

Vincent'in sert ses tonu Andre'nin dudaklarını alayla kıvırmasına neden oldu. Nefesini hayretle verip bana baktı. "Bu adamla aram bozulmasın diye nefesini harcamana inanamıyorum."

Ardından iğrenir gibi kardeşinin yanından geçip gitti. Kapıyı kapatıp bizi yalnız bırakırken Vincent bana döndü. "Ne demek istedi bu?"

Derin bir nefes aldım. "Bu kadar katı ve kıskanç olma, Vincent. Sadece bana yardım etti, o kadar."

Tek kaşını kaldırdı. "Katı ve kıskanç olsaydım şu an yüzü darmadağın olurdu."

Başım ağrıdan o kadar zonkluyordu ki elimi alnıma götürüp gözlerimi kapattım. "Ona sana duvar örmemesini söyledim," diye mırıldandım. Yatağın yanında bir ağırlık hissettiğimde ağırlaşmış göz kapaklarımı güçlükle kaldırdım.

Vincent elini yüzümde gezdirirken, "Yanıyorsun," diye söylendi. Ardından ellerini omuzlarıma yerleştirip bedenimi çekiştirerek oturmamı sağladı. Bedenim oradan oraya savrulan bir kumaş parçasıymış gibi hissediyordum. Başım Vincent'in omuzuna düşerken, "Misafirler ne olacak?" diye mırıldandım. "Onlara hoşça kal diyemedim."

"Merak etme," dedi. "Rahatsızlandığın aşağıda duyuldu. Hepsi geçmiş olsun dileklerini sunuyorlar."

Vincent'in eli elbisemin iplerini çözerken, "Yalandan söylerler tabii," diye nazlandım. Bir yandan da ağırlaşan göz kapaklarımla, bedenimi teslim almak için savaş veren uykuyla başa çıkmaya çalışıyordum.

"Seni sevdiler ve senin için gerçekten üzüldüler."

"Nereden biliyorsun?"

Elbisemin ipleri çözülürken, "Herkesin gözünde veliaht olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin," dedi. "O kadar çok yalana maruz kaldım ki artık kimin samimi, kimin sahte olduğunu gözlerindeki parıltıdan ayırt edebiliyorum."

Elbisemin üst tarafını çekiştiriyordu ki zayıf düşmüş kollarımı X işareti oluşturacak şekilde elbisemin üzerinde tuttum. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum tek kaşımı tehditkâr bir şekilde kaldırarak.

Bu çıkışımın onu korkutacağını sanmıştım ama dudaklarında çarpık bir gülümseme baş gösterdi. İşin kötü tarafı bu ahlaksız gülümseme onun dudaklarında fazla güzel görünüyordu. "Sana yardım ediyorum," dedi masum sesiyle. Gözlerindeki sinsilikle sesinin tatlılığı kusursuz bir tezat oluşturuyordu. "Terlemişsin. Üstündekilerden kurtulup banyoya girmen gerek."

Tek elimi çenemin hizasına kaldırarak durmasını söyler gibi avucumun içini gösterdim. "Mahremiyetime saygı göster."

Gülümsemesi yayıldı. "Tek amacım sana yardımcı olmaktı." Ellerini elbisemden çekti. "Ama madem istemiyorsun."

"Tamam, tamam," dedim başımın omzuna düşmesine izin vererek. Yalandan nazlanmayı anında rafa kaldırmıştım. "Beni soyabilirsin, hoşuma bile gider hatta."

Dudaklarından hayret dolu bir kahkaha döküldü. "Kitana, ateş başına mı vurdu senin?"

Cevap vermek yerine gözlerimi kapattım, Vincent banyoda suyu hazırladıktan sonra elbisemi çıkarır, topuzumu bozarak kızıl saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine izin verirken yorgunluğun savunmasız mahmurluğuna kendimi bıraktım.

Yanında çırılçıplak kaldığımda utanacağımı sanıyordum ama utancın zerresi yoktu zihnimde. Aksine, Vincent'in derinleşen nefesini duymaktan iç kıpırdatıcı bir haz duydum. Onu etkilediğimi bilmek kendimi daha çekici hissetmemi sağladı, öz güvenimi artırdı.

Başım omuzuna dayalıyken elini boynuma götürüp geri çekilmeme neden oldu. Gözlerimi araladığımda Vincent'in arzu dolu bakışlarıyla karşılaştım, dudaklarım alaycı bir edayla hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Beni o meyhanede neden öptün?" diye fısıldadım.

Diğer elini, başparmağı çene kemiğime değecek şekilde boynuma yerleştirdi. Yüzü o kadar yakındı ki burunlarımızın ucu birbirine dokundu. Gözlerini dudaklarıma indirdi. "Sarhoşluktan."

Kendime güvenen bir tavırla sanki çok uzakmışız gibi dudaklarımı onunkine yaklaştırdım. "Peki, bu gece kaç bardak şarap içtin?"

Sertçe yutkunurken âdemelmasının hareket ettiğini fark ettim. Tekrar konuşurken nefesi dudaklarıma çarptı: "Sayamayacağım kadar çok."

Elim benden bağımsız olarak göğsüne, hızla atan kalbine dokundu. "Hastalığımdan faydalanacak kadar kötü bir çocuk musun, Vincent?"

Dudaklarındaki sırıtış yayıldı. "Keşke," diye mırıldandı. "Senin deyiminle çok kötü olabilirim ama bu hâldeyken üstüne gitmeyecek kadar merhamet sahibiyim." Ayaklanıp bir elini sırtıma, diğer elini dizlerimin altına yerleştirerek beni kaldırdı ve banyoya taşıdı. "Fakat hastalığından kurtulduğunda ne kadar kötü biri olduğumu tekrar sormayı unutma, olur mu?"

Kıkırdamalarım beni küvete bıraktığı an çığlıklara dönüştü. "Bu su çok soğuk!"

"Sana öyle geliyor," dedi ben kalkmaya çalışırken omuzlarımdan bastırarak. "Ilık."

Debelenmelerim ve Vincent'in karşı koymaları tüm banyoyu batırmamıza neden olsa da yaklaşık yirmi dakika sonra ateşimin düşmeye başladığına ikna olunca beni küvetten çıkardı. Dişlerim birbirine sert-

çe çarparken bornozu giymeme yardımcı oldu. Beni tuvalet masasının önüne oturtup Diana'nın getirdiği sıcak demirlerle saçlarımı kurularken, "Titremeyi kes," diye söylendi. "Bir yerini yakacağım."

"Sanki benim elimde!" diye karşı çıktım.

Saçlarım ve bedenim kurulandıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettiğimi söylemeliydim. Aslında geceliğimi kendim giyebilirdim ama Vincent'in kızaran yanaklarla bu işi benim yerime yapmasını izlemek daha eğlenceli olduğundan sesimi çıkarmadım.

Vincent beni küçük bir kızmışım gibi kolaylıkla kaldırıp yatağa yatırdıktan, üstüme kalın yorganı örttükten sonra kapı çaldı. Leziz yiyeceklerin olduğu büyük tepsiyi taşırken Diana'nın gözleri ışıl ışıldı. Vincent dik durabilmem için sırtıma yastık koyduktan sonra Diana'dan tepsiyi alıp kucağıma koydu. Sadık yardımcımın içindeki çöpçatan ruhu suratına koca bir gülücük olarak yansıyordu. Her zamankinden fazla aceleyle bizi yalnız bırakarak kapıyı arkasından kapattı.

Aslında yine pek yiyesim yoktu ama bu sefer tabağımdaki eti mideme gönderirken korkunç bir mide bulantısıyla baş etmedim. Vincent yanıma oturdu, ben yemek yerken kitabını okumaya başladı.

Tepsideki yemeği dökmemeye özen göstererek yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtım, içinden yeni alınmış bir kitap çıkardım ve Vincent'e uzattım. Elimdeki kitaba bakarken gözleri ışıldadı ve dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. Tuttuğum kitap Kayra'nın bana hediye ettiği, Vincent'le paylaşmayı reddettiğim kitabın aynısıydı.

Vincent elimdeki kitabı alırken, "Bunun için aklını yormana inanamıyorum," diye mırıldandı. "Sendeki kitabı okusam ne olurdu? Zaten eski bir şeydi, yiyecek de değildim."

"Belli olmaz," diye sırıttım. "Sana güvenmiyorum."

Ben kucağımdaki tepsiyi alıp köşeye kaldırırken Vincent de okuduğu kitabı bırakmış, ona uzattığım *Deniz Kızı* adlı kitabı inceliyordu. Rahat bir şekilde uzanıp gözlerimi kapattıktan sonra, "Sesli okusana," dedim.

Neden bunu istediğimi sormadı. Hoş, sorsa da bir cevabı yoktu ama onun sesinden bir şeyler dinleyerek uyuma düşüncesi hoşuma gitmişti. Vincent kalın cildi açtı, birkaç sayfayı çevirdi ve kitabın ilk cümlesini okudu: *O gün evrendeki belki de en kuvvetli yağmur yağıyordu ama ona baktığımda güneş açtı.*

BÖLÜM ON SEKİZ

KALP KIRIKLIKLARI ve ÖLEN KELEBEKLER



JEREMY SOULE - THE BANNERED MARE

Ertesi sabah o kadar erken uyandım ki Vincent yanımda bebek gibi uyuyordu. Elinde *Deniz Kızı* kitabını açık bir şekilde görünce dudaklarımda çarpık bir gülümseme oluştu. Demek kitabı o kadar beğenmişi ki uyuyakalıncaya kadar elinden düşürememişti. Bu düşünce içime tatlı, insanı sarıp sarmalayan bir sıcaklığın düşmesine neden oldu.

Dünkü davetin ve hastalığın yorgunluğu yüzünden çok erken uyumuş, gücümü toplayarak uyanmıştım. Gözlerimi açtığımda kendimi hâlâ yorgun hissediyordum ama düne nazaran daha dinçtim ve hastalığı kısmen atlatmıştım.

Vincent'in elindeki kitabı aldım, benim tarafımdaki komodin dün gece yemek yediğim tepsiyle dolu olduğu için kitabı onun tarafındaki komodine koymak üzere kalktım. Parmak uçlarımda tuttuğum kalın kitabı Vincent'in üzerinden eğilerek komodine bıraktım.

Geri çekilecektim ki uykudan boğuklaşmış sesiyle, "Uykumdan yararlanıp beni kötü emellerine mi alet edeceksin yoksa?" diye sordu. Korkmaktan ziyade kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Hafifçe aralanmış göz kapaklarının ardındaki siyah gözleri tekrar rüya âlemine girmek üzere olduğunu haykırıyordu. Siyah saçları dağınıktı ama bu, onu paspallıktan ziyade çekici gösteriyordu. Yeni kalkmasına rağmen o kadar güzeldi ki bu özelliğini kıskandım.

Abartılı mimiklerle kaşlarını çatıp iki kaşımın ortasına küçük bir fiske vurana kadar kaşlarımı öfkeyle çattığımın farkında bile değildim. "Niye sinirlendin sabah sabah?"

"Uykudan uyanır uyanmaz nasıl bu kadar yakışıklı olabilirsin?"

Başını yana çevirip dudaklarından hayat dolu bir kahkaha dökülmesine izin verirken elini saçlarının arasına daldırdı. "Çekici olduğumu düşündüğün için özür dilerim."

Ah, harika! Şimdi de aptal gibi egosunu okşamıştım. Kendimi geri çekip yüzüstü yattım ama hâlâ oldukça yakınındaydım. Onu biraz daha yüksekten görebilmek için dirseklerimden kuvvet alarak doğruldum. Her zamanki gibi birbirimizle didişeceğimizi düşünmüştüm ama "Sen de güzel görünüyorsun," dedi.

Boğazımın kuruduğunu, yanaklarımın ısındığını hissettim. Bu iltifatı gün içinde söylese kendini beğenmişlik yaparak dalgaya vurabilirdim ama bu ses tonuyla başa çıkmam çok zordu.

"Git başımdan," dedim gülerek geçiştirmek için ama midemde kuşlar cıvıldadı sanki.

Kafamı başka yöne çevirmiştim ki, "Gerçekten," diye üsteledi Vincent. Elini kaldırdı; uzun, ince parmakları kızıl perçemlerime dolandı. Teninin sıcaklığı sadece dokunduğu yerleri değil, yüreğimi de ısıttı. "Saçların çok güzel mesela," diye anlatmayı sürdürdü. Ardından nazik parmak uçları kaşlarıma, oradan gözlerime değdi. "Gözlerin de ışıl ışıl." Bir adamın basit dokunuşları ruhumu hem kaybetmeme hem en derin arzularımı keşfetmeme aynı anda nasıl sebep olabilirdi? Elleri dudaklarıma geldiğinde dokunuşuyla kapanan gözlerimi hâlâ açmamıştım. Parmak ucu dudağımın üstünde gezindiğinde titrek bir nefes aldım.

Elini çekti, yatakta bir hareketlenme hissettim ve hemen gözlerimi açtım. Vincent tek dirseğinden destek alarak doğrulmuş, aramızda yükseklikten oluşan mesafeyi kapatmıştı. Yüzü yüzümün hizasındayken dudaklarıma bakarak fısıldadı: "Hastalığın geçti mi?" Dudağıma çarpan nefesi kalbimin çıkacak kadar güçlü çarpmasına neden oldu. Alkol kullanmasam da sarhoş gibi başımı hafifçe salladım. Gülümsedi.

"O zaman dün gece sorduğun soruyu tekrar sor," diye fısıldadı. "Ne kadar kötü olabileceğimi merak etmiyor musun?"

Bana âşık olmadığını biliyordum ama şu an aramızdaki çekim o kadar kuvvetliydi ki sanki o güçlü bir kasırgaydı, bense rüzgârına kapılan bir yaprak parçası.

Onun bana yaptığı gibi onu etkilemek, aklını yitirmesine ve arzuyla dolmasına sebep olmak istiyordum. Dudaklarına iştahla bakarak bu-

rınlarımız birbirine değene kadar yaklaştım. Onu öpeceğimden emin olmuş olacaktı ki eğlenceli gülümsemesi soldu, gözleri kapandı. Bense son anda durup, "Hayır," diye fısıltıyla yanıtladım sorusunu.

Gözlerini tekrar açtığında bakışlarında tehlikeli bir ifade vardı. Öfkesini kazanmıştım ama istediğim gibi onu etkilemeyi de başarmıştım. Keskin yüz hatları gerilirken gözlerinde daha önce görmediğim ama hoşuma giden bir ışıltı peyda oldu. Diliyle dudaklarını ıslattı ve öne eğildi. Bir şey söylemek üzereydi ki kapının çalması bu büyülü âm bozdu.

Vincent'e kalsa muhtemelen hareket etmezdi ama kapıdaki hizmetkâr kahvaltının hazır olduğunu bildirip gelip gelmeyeceğimizi sorunca hemen ayaklandım ve kapıdaki görevliye birazdan aşağıda olacağımızı söyledim.

Vincent elinden şekeri alınan çocuk gibi memnuniyetsiz bir dudak bükmeyle yastıklara gömülürken kalktım, banyodaki işlerimi halletim, odaya dönüp hem kendim hem onun için kıyafet seçtim.

"Gitmek zorunda değiliz."

"Yanılıyorsun," dedim giyinmesi için gömleğini özenle yatak ucu pufuna koyarken. "Zorundayız. Özellikle de sen zorundasın."

Bir elini alnına götürüp dairesel hareketlerle masaj yaparken gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. Neden bahsettiğimi anladığını biliyordum. Sürekli Estes'in yanında olmalı, bir başkasının onu doldurma ihtimalini en aza indirmeliydi.

İsteksiz ama çabuk bir hareketle kalkıp banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadı. Döndüğünde elleri pijamasının düğmelerine uzandı ve çevik bir hareketle pijamasını çıkarıp kaslarını gözler önüne serdi. Fazla kastan hoşlanmazdım, görünüşü insanı irite ederdi ama Vincent'in bedeni tam olması gereken kıvamdaydı.

Bakışlarımı bedeninden çekip yüzüne sabitlediğimde dudaklarının şirin bir tebessümle yukarı kıvrıldığını gördüm. Gözlerini bedenimden ayırmadan elleri pijamasının altına uzatmıştı ki elbisemi kapıp tahta paravanın arkasına koşuşturdum. Benim de sınırlarım, dayanabileceğim noktalar vardı ve onları daha fazla zorlamanın anlamı yoktu.

Elbisemi giydikten sonra kafamı çevirdiğimde küçük bir çığlık attım. Vincent yüzünde haylaz bir sırıtmayla alnını tahta paravana dayamış, oymalardan oluşan delikler yardımıyla beni dikizliyordu. Paravandan

çıkıp omzuna sertçe vurdum ama utanç duymuyor gibiydi. Dudaklarından neşe dolu bir kahkaha döküldü.

Hızlı adımlarla kahvaltı salonuna indik, neyse ki yalnızca birkaç dakika gecikmiştik.

Kahvaltı boyunca Estes'le konuşmaya, masanın altından Vincent'in dizini çimdikleyerek onu da sohbete dâhil etmeye çalıştım.

Estes geçen hafta şehirde görülen ve onu çok etkileyen bir davayı anlattı. Kadının teki yeni doğmuş çocuğunu çırılçıplak sokağa atıp neredeyse donarak ölmesine sebep olacaktı. Aslında kanıt yoktu, suçtan kolayca paçasını kurtarabilirdi ama büyük bir gururla suçunu itiraf etmiş ve idamla cezalandırılmıştı.

Ophelia'nın tüyleri diken diken olmuş gibiydi. "Tanrılar adına, nasıl anneler var böyle?" diye söylendi. "İnsan çocuğuna kıyar mı hiç?"

Estes gürültüyle boğazını temizleyince Ophelia pot kırdığını anlayarak dudaklarını birleştirdi ve bana baktı. Masadaki herkesin ilgi odağı olmuştum bir anda.

Olayı yumuşatmak için tatlı tatlı gülümsedim. "Katılıyorum. Irina gibi merhamet sahibi olmayacaksa insan neden çocuk yapar ki?"

Rena, Cassandra ve Ezra hariç masanın geri kalanı kıkırdadı. Gülümsemekten gözleri kısılan Estes'in eskiden bana baktığında oluşan düşmanca ifadesinde küçük bir kırılma yakaladım. Elbette babacan bir samimiyet yoktu ama bu da rahat bir nefes almam için yeterliydi.

Kahvaltının sonunda kral karısını öptü ve prenslerini de beraberinde götürerek salondan çıktı. Cassandra ve Rena da alışveriş için şehre inince Ophelia'yla baş başa kaldık.

Rena'ya dik dik baktığımı görmüş olmalıydı ki çay için oturma salonuna gittiğimizde, "Rena'ya düşmanca yaklaşman hoş değil," dedi. Sesinde azardan ziyade bir annenin nasihati vardı.

Rena'nın ne yaptığı umurumda bile değildi. Konuşmak istediğim konuyu Ophelia'nın açmasını sağlamak için düşmanca bir tavır takınmıştım.

Rolüme sadık kalarak sıkıntılı bir şekilde iç çektim ve fincandaki çayımı dudaklarıma götürdüm. "Benim onunla bir sorunum yok zaten," dedim. "Ama onun benimle olmuş olmalı ki kralımıza Vincent'le evlenmem için akıl verdi."

Tek kaşını kaldırdı. "Estes bazı şeyleri akıl edemeyecek, başkalarının etkisinde kalacak ve ona göre karar alacak kadar aptal biri mi?"

Ses tonunun sakinliği gözlerindeki saldırgan ifadeyle çelişiyordu. Ophelia'nın ağzından laf alma planım başarısızlıkla sonuçlanmak, üstelik şiddetle geri tepmek üzereydi.

Durgunluğumu koruyarak çayımı yudumlamaya devam ettim. "Annem gibi kızını öldürebilecek kadar gözü dönmüş bir kadınla baş edebildiğine, onun yegâne düşmanı olabildiğine göre aptaldan ziyade zeki demek daha doğru olur." Tek kaşını kaldırdı. Çaktırmamaya çalışsa da kocasına iltifat etmem hoşuna gitmişti. "Fakat beni Vincent'le evlendirme düşüncesi en başından aklında olsaydı vurgulu sözleri, en azından imalı bakışları olurdu. Demek ki birisi sonradan bu fikri kralımıza sundu." *Aklına soktu,* demek üzereyken Ophelia bunu da yanlış anlamasın diye son anda sözcüklerle oynamak zorunda kaldım. "O kişi de Rena'dan başkası olamaz."

Kraliçenin bakışları rahatlamıştı. "Yanılıyorsun," dedi. "Bu fikirle ortaya çıkan Ezra'ydı. Kendini bıçaklaman sonrası saygı duyulan biriyle evlilik yapmanın seni koruyacağını düşünmüştü." Zaten bildiğim ama emin olmaya ihtiyacım olan, Ophelia'nın dudaklarından dökülen gerçekler kanımda büyük bir öfke alevinin tutuşmasına neden oldu. Deli gibi çarpan kalbimi hiçe sayarak çayımdan küçük bir yudum daha aldım. Düşüncelerimden habersiz olan zavallı Ophelia, "Artık kavga olmasın," diyerek sözlerini toparladı.

En büyük ve kanlı kavganın, taht kavgasının oğulları arasında olacağını ona nasıl söyleyebilirdim ki?



Ophelia'yla yaklaşık bir saat sohbet ettikten sonra Ezra ve Cassandra'ya olan öfkemin beni yiyip bitirdiğini fark ettim ve Lisa ile Diana'yı yanıma alarak kendimi şehrin cıvıldayan sokaklarına attım. Bu sefer dışarı çıkarken kimse soru sormamış, kuşkulu bakışlar atmamıştı. Anlaşılan Vincent ve Estes'in arasındaki tartışma birkaç saray çalışanının kulağına ulaşmıştı.

Pazarcıların müşteri çekmek için attığı çığlıklar, birbirini kovalayan çocukların kahkahaları, birbiriyle sohbet eden komşuların neşe dolu sesleri soğuk havanın kırılmasına ve âdeta yazın gelmesine neden olmuştu. Artık aşina olduğum sokakları ilk kez böyle neşe içinde görüyordum.

Önünden geçtiğimiz bir manav, "Elmalarım yeni geldi," diye seslendi bize bakıp. "Bir kese hazırlamamı ister misiniz?"

Diana kuşkuyla çenesini öne uzatıp elmalardan birini avucuna aldı. "Bu mu yeni geldi?" dedi dudaklarında alay dolu bir gülümseme oluşurken. "Yakındır, çürür bunlar."

Genç ve yapılı manavın gözleri Diana'yı görünce ışıldadı. Kan kırmızısı elmalardan birine uzandı, önlüğüyle sildikten sonra yardımcıma uzattı. Diana kendisine uzatılan elmayı almadan önce izin ister gibi bana bakınca gözlerimi kapatarak onay verdim.

Diana sulu elmadan bir ısırık aldı ve bakışları büyüdü. "Lezzetliymiş," diye itiraf etmek zorunda kaldı. Hemen altından eski püskü kesesine uzanıp, "Ne kadar?" diye sordu.

"Bir öpücük." Diana kendisine yanağını uzatan adama âdeta şok olmuş bir şekilde bakarken bir elimi ağzıma götürüp kıkırdadım. Genç yardımcım çok güzeldi ve bu yüzden girdiği her ortamda genelde birkaç erkeğin dikkatini çekmeyi başarıyordu.

Yanımdaki Lisa, Diana'dan daha fazla utanarak kızardı. Diana'ysa üstündeki şoku attı ve kendisine gösterilen bu ilgiden hoşnut bir şekilde manavın yanağına bir öpücük kondurup neredeyse sekerek yanımıza geldi. Pazarcı çocuk bir elini Diana'nın öptüğü yanağına götürürken etrafa bakıp aptal aptal sırıtıyordu.

Yardımcım yanıma gelince hiçbir şey söylemedi ve başını öne eğdi ama yüzünde mahcubiyetin zerresi yoktu. Aksine oldukça eğlenmiş görünüyordu.

Pazarda neşe içinde ilerlemeye devam ederken insanların yaklaşmaktan korktuğu, ürkek bakışlarla izlediği siyah pelerinli bir kadın dikkatimi çekti. Pelerininin kapüşonunu takmamış, uzun siyah saçlarını omuzlarının arkasına atmıştı. Yorgunluktan olsa gerek, tanıdık siyah gözleri onu ilk gördüğümde sahip olduğu ışıltısını yitirmişti.

"Alis," dedim diğer herkes ondan uzaklaşırken. Beni görünce daldığı bir rüyadan uyanmış gibi aniden kalktı. Eğilecek gibi başını öne eğdi

ama son anda nerede olduğumuzu hatırladı. O kadar harap görünüyordu ki, "İyi misin sen?" diye sorma ihtiyacı hissettim.

"Onunla konuşmayın!"

Alışveriş yapan kadınlardan biri işini bırakmış, nefret kusan bakışlarını Alis'e sabitlemişti. Gözleri âdeta öfkeden dolup taşıyordu. "Neden?" diye sordu yardımcım Lisa sakince.

"O bir cadı," diye yanıtladı kadın. "Bugün yarın yakılır zaten, bari sizin gibi masumları lekelemesin."

Gözlerim kocaman aralanırken ne yapacağımı şaşırmış bir şekilde Alis'e baktım. "Ne diyor bu kadın?" diye fısıldadım.

"Beni öldürecekler, prenses," diye mırıldandı. Sesi titremiş, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bugün değilse yarın meydanda yakacaklar."

"Ne diyorsun sen?" dedim sesimi dehşetten uzak tutmaya çalışarak. "Kanunlara kim karşı gelebilir? Yasalar cinayetin cezasını çok açık bir şekilde-"

"Bağışlayın ama ben öldükten sonra katillerimden hesap soran hiçbir kanunu önemsemiyorum," diye lafımı böldü.

Başımı kaldırıp etrafıma baktığımda insanların meraklı gözlerle bizi dikizlediğini gördüm. Görünen o ki şehrin lanetli, yakılması gereken cadısıyla konuşan bu gizemli kadının kim olduğunu merak ediyorlardı. Belki Alis'in cadı arkadaşlarından biri olduğumu düşünüyorlardı, kim bilir?

Arkamda duran, sıradan giysiler giymiş ve beni korumakla görevli iki askere baktım. Aklıma düşen fikir boğazımı kupkuru etti. Hem Alis'i kurtarmanın hem Vincent'in namını duyurmanın hem de kendimi sevdirmenin bir yolu olabilir miydi?

Aklımdan geçen düşüncelerden bihaber olan Alis uzanıp önümde birleştirdiğim ellerimi tuttu. "Yardım edin bana."

Çenemi dikleştirdim ve iğrenerek geri çekilirken, "Bu ne cüret?" diye bağırdım. Artık bizi umursamayan köylüler bile tüm dikkatlerini bize odaklamıştı. "Ben Prens Vincent'in karısıyım, ne hadle o günahkâr ellerinle bana dokunursun?"

Kimliğimi herkesin önünde açık etmemden sonra insanlar şaşkınlıkla gözlerini araladı. Hiçbir şeyden haberi olmayan Alis'in göz-

lerinden birkaç damla yaş düştü, etrafına bakındı ve köpek yavrusunu andıran bakışlarla çaresizce yardım dilendi ama herkes onun düştüğü durumdan zevk alıyor gibi gülümsüyordu.

"Bu ülkeye uğursuzluktan başka bir şey getirmiyorsun. Yakılarak ölmek senin gibi bir kâfir için ödül olur." Arkamda ellerini kılıçlarına attığını, herhangi bir harekетlenmede katliam yaratacaklarını bildiğim adamlara döndüm. "Muhafızlar," diye seslendim. "Alın şunu, saraya götürüp zindana atın. Ne yemek ne su verin. Açlıktan öldüğünde de cesedini dağlardaki kurtlara yedirin!"

Zavallı Alis ciddi olduğumu sanarak dizlerinin üstüne çöktü ve ağlayarak eteğime tutundu, hayatı için yalvarmaya başladı. Onun için üzülmeden edemedim ama yüzümdeki ifadeyi bozmadan eteğimi çektim. "Dokunma dedim sana, iğrenç kadın!"

Muhafızlar kadını sanki kuş tüyüyle doldurulmuş bir çuval ağırlığındaymış gibi zayıf kollarından tutup kaldırdı. Alis'in ayakları yerde sürüklenirken, bağırarak ağlarken iki eğitimli asker de onu umursamadan kalabalıktan uzağa götürdü.

Onun mahvoluşunu görmek kalabalığı korkutucu derecede mutlu etti. Herkesin dudaklarından kahkahalar, sürüklenerek götürülen kadına karşı hakaretler döküldü. Hepsinin hayran olduğu kadın oldum birden. Kalabalık takdir edercesine bana bakıyor, bazılarının dudaklarından, "İşte, Vincent gibi soylu bir prense Kitana gibi yüce bir kadın yakışır," lafları dökülüyordu.

Alis itile kakıla arabaya bindirilirken alkışlayan ve gülüşen kalabalığı ellerimi kaldırarak susturdum. "Ben Kitana," dedim kim olduğumu anlamalarına rağmen kendimi tanıtarak. "Prens Vincent sizin huzursuz olacağınız hiçbir şeye göz yummayacaktır. Ben de karısı olarak halkımın en büyük destekçisi olacağım."

Onları sahiplenmem hepsini daha da coşkulu bir ruh hâline sürükledi. "İzninizle, dostlarım," dedim sükûnetle geri çekilirken. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Şehrin uğursuz cadısından onları kurtarmam o kadar çok hoşlarına gitmişti ki isteğime saygıyla boyun eğdiler ve kalabalığın içinden geçerken rahatça ilerlemem için köşeye çekildiler. Sonunda sokaklar yine eski hâline dönünce aniden durup az önce yaşananların dehşeti içinde olan yardımcılarıma baktım.

"Efendim," dedi şaşkına dönmüş Lisa. "O kadının masum olduğunu biliyordunuz, neden yaptınız bunu?"

"Evet, efendim," dedi Diana destek çıkarak.

Tek kaşımı kaldırıp ikisine de azarlayıcı bir bakış attım. Tek bir bakışım onları susturmaya yetmişti ama "Beni sorgulamak haddinize mi?" diyerek kızmayı sürdürdüm. Ellerini küçük çocuklar gibi önlerinde sabitlediler, bakışlarını öne eğdiler ve aynı anda, "Hayır, efendimiz," dediler.

"Bir daha sakın," dedim. Lafımın devamını getirmeye, beni tekrar öfkelendirirlerse ne olacağını söylememe gerek yoktu. İkisi de hızla başlarını salladı. Onları paylamam bittiğinde Diana'ya döndüm. "Git, muhafızları bul. Bizi beklemesinler ve önden gitsinler. Alis'i de odandan sakın çıkarma. Kimse onu içeri soktuğumuzu bilmemeli."

Diana'nın gözleri ışıltıyla parıldadı. Az önce onu azarladığımı çoktan aklından çıkarmış gibiydi. "Yani onu öldürmeyecek misiniz?"

Gözlerimi kıstım. "Siz beni aptal mı sanıyorsunuz?" diye söylendim gülümsemeleri yüzlerine yayılan iki yardımcıma bakarak. "Birkaç cahilin batıl inancı yüzünden masum bir kadına kıyar mıyım?"

"Efendim," dedi en az Diana kadar mutlu olan Lisa. "Size sarılmamak için kendimi zor tutuyorum." Kaşlarımı ciddiyetle yukarı kaldırdım ama merhametli olmaları hoşuma gitmişti. Diana selam verip muhafızlara yetişmek için koşarak yanımızdan ayrıldı. O gittikten sonra ilerlemeye devam ederek pazarcıların tezgâhlarını gezdim. Birkaç dakika sonra tezgâha diktiği kıyafetleri yerleştiren kadınlardan birinin ürünlerini incelerken büyük, iri bir elin sağ dirseğimi mengene gibi sardığını hissettim.

Çatılı kaşlarla yana döndüğümde tanıdık bir çift siyah gözün öfkeyle parıldadığını gördüm. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Vincent," dedim fısıltıyla. "Senin ne işin var burada?"

Hiçbir şey söylemeden ilerlemeye başladı, şehrin labirent gibi uzanan sokaklarına girdi. Ezbere bildiği yollarda bir saniye bile duraksamadan hızlı hızlı ilerlerken kolumdaki elini çekmemişti.

Nihayet beni karanlık, çıkmaz bir sokağa ittiğinde kolumu bıraktı. Bir elimi az önce bıraktığı ve uyuşan dirseğime götürdüm. Canımı acıtıp acıtmamak onun için hiçbir şey ifade etmemiş gibiydi. İlk kez böyle delicesine öfkeli görüyordum onu.

"Sen ne yaptın?" diye soludu. Sesi avını kıl payı kaçırmış aslanın öfkeli kükremesi gibi korkutucu çıkmıştı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

İşaret parmağıyla kimsenin geçmediği sokağı gösterdi. "O kadını öldürmeyi nasıl emredersin?" dedi. Tek kaşımı kaldırdım. Demek bir süredir beni izliyordu. "Cadılık masalına inanmadığını biliyorum. Sırf halkın gözüne girmek için birini aç susuz bırakarak ölüme terk etmeyi nasıl göze alırsın?" İşaret parmağını bana doğrulturken bir adım attı. Refleks olarak gerileyerek sırtımın duvarla bütünleşmesine neden oldum. "Ben bunu istemiyorum, Kitana," dedi. "Duydun mu beni? Masumların kanıyla kaplanmış bir tahtta oturmak istemiyorum."

O kadar çok konuşuyordu ve dinlemeye o kadar niyeti yoktu ki sabrımın sonuna gelerek göğsünü sertçe ittim. "Yeter!" Sesim fısıltıyla çıkmıştı ama Vincent'te çığlıkla eş değer bir etki bıraktı. "Beni dinlemeyi düşünüyor musun yoksa kulaklarını tıkayıp yargılamaya devam mı edeceksin?"

Kaşlarını kaldırdı ve sinirleri bozulmuş bir şekilde gülümsedi. "Bir de kendini savunacaksın yani," dedi hayret dolu bir sesle. "İnanılmaz!"

"Öyle bir şey yapmayacağım çünkü buna ihtiyacım yok," dedim. "Ayrıca dünya üzerinde vicdanlı olan tek kişiymişsin gibi davranmayı kes."

Sözlerim öfkeyle çıkmasına rağmen Vincent'in bakışındaki buzları bir nebze de olsa eritti. "Madem senin de vicdanın var, az önce yaşananlar neydi o zaman?"

"Alis bana onu yakacaklarını söyledi. Bugün değilse yarın yapacaklarından emindi." Kollarımı göğsümün altında birleştirip çenemi yukarı kaldırdım. "Beni takip ettiğine göre kalabalığın tepkisini de görmüş olmalısın," dedim. İma dolu sesimi umursamadan dikkatle beni dinliyordu. "Onu bir şekilde uzaklaştırmalıydım ama bekleyemezdim ya da evinden kaçırma kararı vererek birine yakalanma riskini göze alamazdım. Ben de hem senin adını duyurmayı hem de onu kurtarmayı başardım."

"O muhafızlar-"

"Diana onlarla konuşmaya gitti," diyerek lafını kestim. "Kızı odasına götürecek, ben söyleyene kadar oradan çıkarmayacak."

Bakışlarındaki buzlar tamamen eridi. Derin, rahatlamış bir nefes aldı. Öfkesi uçmuş, yerini hayranlık dolu tatlı bakışlar almıştı. Duruşumu gururla dikleştirdim. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ne gibi?"

İşaret parmağımı çeneme götürüp düşünür gibi yaptıktan sonra, "Bilmem," dedim. "Belki de beni buraya sürüklercesine getirdiğin ve dinlemek yerine çocuk gibi azarladığın için özür dilemek istersin."

Kocaman açılan gözler eşliğinde, "Orada gördüğüm şey korkunçtu," diye kendini savundu. "Elbette öfkelenecektim." Ardından takdir eder bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Yine de pratik zekândan etkilenmediğimi söylersem yalan olur, hakkını vermeliyim."

İstediğimi kısmen almanın verdiği memnuniyetle gülümsedim. Hemen sonra aklımdan çıkan küçük bir ayrıntıyla gözlerimi kıstım. "Senin ne işin var burada? Beni mi takip ediyordun?"

Gözlerini birkaç kez kırpıştırırken yanakları al al oldu. "İşim erken bitince biraz şehre inmek istedim. Sonra seni meydanda gördüm."

Elbette bu aptal yalana inanmamıştım. Dudaklarımdaki gülümsemeyi önleyemedim. "Tesadüf diyorsun yani."

Onunla eğlendiğimi fark edince mızmızlanan küçük bir çocuk gibi dudaklarını buruşturdu. Omzumu hafifçe itip, "Beni alaya alıyorsun," diyerek geldiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladı.

Yüzümde oluşan sırıtmayı önleyemeyerek koşar adım peşinden gittim. Aramızın iyi olduğunu gören Lisa tanrılarla ilgili bir şeyler söyleyerek nefes verirken Vincent ona takılmalarıma daha fazla dayanamadı ve bir yerden sonra kıvrılan dudaklarını gizlemek için bakışlarını yukarını kaçırmak zorunda kaldı.

Bizden bağımsız ve bizimle ilgilenmiyor gibi görünen ama tüm dikkatleri üstümüzde olan muhafızlar arkamızdan gelirken gökyüzünden yere süzülen birkaç beyaz zerreciği fark etmemle durdum. Beyaz zerreciklerin avuç içlerime düşmesi için bir elimi gökyüzüne çevirip gülümseyerek başımı yukarı kaldırdım.

"Kar yağıyor." Dudaklarımda çarpık bir gülümsemeyle ona döndüm. "Çok güzel, değil mi?"

Vincent önce gökyüzüne, ardından avucumdaki kar tanelerine, en sonunda da gözlerimin içine baktı. "Evet, çok güzel."

Zirakov'da da kış yaşanırdı ama sarayımızın bulunduğu tarafa pek kar yağmazdı. En son kar görmemin üzerinden yıllar geçtiği için dişlerimi göstererek gülümsedim. "Daha önce kar görmedin mi?"

"Elbette gördüm," diyerek Vincent'in sorusunu yanıtladım. "Ama uzun yıllar önceydi. Zirakov'da sarayın bulunduğu topraklara pek kar yağmaz."

"Buralar hep soğuktur," dedi. "Artık bu hava olayları bizim için çok sıradanlaştı."

Gökyüzünün beyazın en güzel tonuyla kaplanmasını nasıl sıradan bir şey olarak görebilirdi, aklım almıyordu ama sorgulamadım ve elime düşen kar zerreciklerini gülümseyerek seyrettim.

"Haydi, gel," dedi Vincent. "Sana bir şey göstereceğim."

Saray arabasına bindiğimizde atlar zorlu yokuşları tırmanırken bile nereye gittiğimizi söylemedi. İşin kötüsü, meraktan kıvranmam onun vicdanına dokunmuyordu; aksine keyifleniyor gibi bir hâli vardı.

Sonunda araba ıssız bir tepede durdu. Vincent indikten hemen sonra inmeme yardımcı olmak için bir elini uzattı fakat beni bu kadar heveslendirdiği ve sessizliğini bozmadığı için küçük bir çocuk gibi küserek arabanın kenarına tutunup indim. Bu tavrımın pişman olmasına neden olacağını sanmıştım ama keyifle sırıttı.

Omuzlarımdan tutup beni karşısında durdurunca, "Evet," dedim sanki az önce meraktan kuduran ben değilmişim gibi. "Bana göstermek istediğin şey nedir?"

Vincent cevap vermek yerine, "Gözlerini kapatır mısın?" dedi. O kadar tatlı sormuştu ki içimden *hayır* demek gelmedi. Yine de, "İpucu vermeyecek misin yani?" diye sordum. Az önce girdiğim ağırbaşlı prenses rolünü çabucak unutuvermiştim. "Bu komik gizeme devam mı edeceksin?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Lütfen."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Vincent ellerini benimkilerle buluşturdu ve sırtımdan hafifçe iterek yürümem için teşvik etti. Bir elimi sıkıca tutarken diğer yandan da düşmemem için talimatlar veriyordu. En sonunda, "Açabilirsin," dedi.

Gözlerimi açtığımda nefesim kesildi.

Gökyüzünden düşen kar taneleri şehre inerken kusursuz bir manzara oluşturuyordu. Bulunduğumuz yerden baktığımızda insanlar hatta evler küçücük kalıyordu. Biz bu tepeye gelene kadar kar kuvvetle yağmış; evlerin çatısına ve altımızda kalan ağaçların yapraklarına ince, beyaz bir örtü misali yayılmıştı.

"Nasıl?" dedi Vincent. Ona bakmıyordum ama sesinden gülümsediğini ve beklenti içinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Ben... Burası... Yani..." Manzara o kadar güzeldi ki insan tarif edecek kelime bulamıyordu. Usta bir ressamın fırçasından taşan kusursuz bir portre gibiydi. Bakışlarımı manzaradan ayırmak acı vericiydi ama Vincent'e bakıp, "Biraz burada kalabilir miyiz?" diye sordum.

Buraya hayran kalmam onu fazlasıyla mutlu etmiş olmalıydı ki gülümsemesi dudaklarına yayıldı. "Olur."

Başımı tekrar tepeden baktığımız şehre çevirdim. Kar her geçen saniye kuvvetini artırarak yağmaya devam ediyor, şehri beyaza kaplamak için büyük bir gayretle çabalıyordu. İki elimi bedenime dolayarak kendimi ısıtmaya ve dişlerimin takırtısını bastırmaya çalıştım.

Sessizce manzarayı izliyorduk ama Vincent derdimi anlamış olmalıydı. "Üşüdün mü?"

Evet dersem buradan gideceğimizi biliyordum. Bu yüzden başımı iki yana sallarken yalan söylediğimi anlamasın diye ona bakmadım.

Vincent hiçbir şey söylemedi. Sessizce kıpırdandıktan sonra arkama geçti, benimkinden daha kalın olan pelerininin önünü açtı ve bedenime sardı. Pelerin düşmesin diye uçlarını tuttuğundan, kollarını bedenime sarmak zorunda kaldı. Benim gibi manzarayı izlerken o kadar yakınımda duruyordu ki gövdesini sırtıma dayamıştı.

Sanki bir ateş çukuruna düşmüşüm gibi anında sıcak bastı ama bunun ikinci pelerinle alakası olduğunu sanmıyordum.

Onunla tepede durup güzel manzaranın tadını çıkarırken içimi tarifi zor bir huzur kapladı. Sanki yıllardır kayıptım ve sonunda ait olduğum yeri bulmuştum. Bu hissin hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir adamın kolları arasındayken yüreğime çökmesi trajikomikti ama tüm dertlerimin birkaç dakikalığına bile olsa silinmesi güzel bir şeydi.

Rüzgârın uğultusu kulaklarımda çınlarken başımı Vincent'in göğsüne yasladım ve gülümseyerek şehre düşen kar tanelerini izledim.



Saraya dönüş yolumuz garip bir sessizlik içinde geçti. Nedenini bilmiyorum ama daha yakın zamanlarımızın olmasına rağmen tepede birbirimize sarılmak ikimizi de etkilemiş gibiydi.

Akşam yemeğine oturduğumuzda önce sıradan meseleler hakkında konuşuldu. Ardından Estes, "Alis'i saraya getirmişsiniz," dedi Vincent ve bana bakarak. "Hanginiz getirdi?"

Bakışlarında öfkeye ilişkin herhangi bir şey görseydim doğruyu söylerdim ama dudaklarının kenarındaki tebessüm beni cesaretlendirdi ve "Ben getirdim," diye lafa girmeme sebep oldu. "Ama Vincent'in fikriydi."

Vincent yaşadığı şoku gizlemeye çalışarak başını bana çevirirken Estes takdir edercesine oğluna baktı. "Öyle mi?"

Sevgili eşim alçakgönüllülükle gülümsedi. "Kadını öldüreceklermiş," diye açıkladı. "İçim el vermedi. Ben de hem köylülerin gönlünü alacak hem kadını kurtaracak bir yol olur diye düşündüm."

Estes gülümsedi. "İyi düşünmüşsün."

Cassandra, "Evet," diyerek sohbete katıldı. Dudaklarındaki tebessüme rağmen bakışlarındaki kıskançlığı gizleyemiyordu. "Ama merak ediyorum," diye konuşmayı sürdürdü. "Neden senin yerine Kitana bu işi halletti?"

"Koskoca prensin şehirde aylaklık ettiğinin düşünülmesini istemedik," diye lafa girdim. Meydan okuyan gözlerimi doğrudan Cassandra'nınkilerle birleştirdim. "Böyle meselelerle benim ilgilendiğimin düşünülmesi daha uygun olur diye düşündük."

"Ne önemi var?" diye atıldı Tao. Ardından önündeki altın işlemeli kadehi tutup ağabeyine bakarak kaldırdı. "Tebrik ederim, kardeşim," dedi. "Çok iyi düşünmüşsün."

"Öyle," dedi Estes. "Karşındakinin kim olduğuna bakmadan herkese el açmaya çalışman çok hoşuma gitti."

Sırıttım. "Sizin oğlunuz sonuçta."

Bir an için Estes'in gülümsemesinin bana bakınca solacağını zannettim ama aksine daha da yayıldı. Vincent'in masadaki tüm övgüleri toplamasının verdiği gururla şarabımı yudumlarken Cassandra ve Ezra'ya baktım.

Estes masadaki rekabetten habersiz bir şekilde tabağına dönmek üzereydi ki aniden başını kaldırdı. "Bu arada size çok önemli bir haberim var," dedi Rena ve Andre'yi göstererek. "Düğünlerini nihayet yapmaya karar verdik."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken hâlinden hiç hoşnut olmayan Andre'ye baktım. "Önümüzdeki hafta töreni gerçekleştireceğiz."

Masadaki herkes tek tek Andre ve Rena'yı tebrik ederken Rena gülümseyerek iyi dilekleri yanıtladı. Müstakbel kocasının ölü bir adamdan farksız, ruhsuz bir şekilde yanında durduğunu fark bile etmiyordu. Sırıtarak masadakilere baktıktan sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Sen tebrik etmeyecek misin, Kitana?"

Şaşkınlığın getirdiği duraksamayı atlattıktan sonra Andre'ye baktım. Yüzünde sevdiği kadınla evlenmek üzere olan yirmi bir yaşındaki adamın ışıltısından ziyade yaşlı bir adamın yorgunluğu vardı. Bu hâli bana Estes'in beni Vincent'le evlendirmeye karar verdiği zamanki hâlimi hatırlattı ve üzülmeden edemedim. "Tebrik ederim."

Başını hafifçe öne eğdi. "Teşekkür ederim."

"Çok sevindim," dedi Cassandra abartılı bir mimikle. "Victor ve Victoria da tekrar gelir bu sayede. İyi oldu, geçen sefer onlara yeterince vakit ayıramamıştım."

Çatalının ucundaki eti keyifle ağzına atarken kalbime milyonlarca tonluk ağırlığın çöktüğünü hissettim. Victoria daha önce de gelmiş, daha önce de Vincent'le konuşmuştu. Hatta Victoria yüzünden kavga bile etmiştik ama o zaman hissettiğim rahatsızlık şu ankinden çok farklıydı. O zaman bana attığı nutuklara rağmen başkasıyla olması beni irite etmiş; başkasına giderse ne durumda olurum, sokağa mı atılırım sorusu beni korkutmuştu.

Oysa şimdi sonrası umurumda bile değildi. Tekrar nelere göğüs germem gerektiği hakkında mantıksal çıkarımlarda bulunamıyordum. Tek duyduğum şey, '*Ya ona giderse?*' sorusuydu. Hissettiğim duygularıysa bu sorunun ağırlığı oluşturuyordu.

Başımı tabağıma sabitlerken terleyen avuç içlerime aldırmadan yemeği sürdürdüm. İştahım kaçmış, az önce yaşadığım güzel anların kırıntısı dahi kalmamıştı. İçimde minicik ama bedenimi yutabilecek kadar güçlü, kara bir tohum filizlendi. İnsanı yakıp yok eden bir tohumdu bu. Beni de yok etmek için kalbimin etrafını sardı, zihnime yüzlerce soru serpiştirdi.

Ya ona giderse?

Ya onun masumiyetine tekrar kapılırsa?

Ya gerçek aşkının o olduğuna karar verirse?

Bir elimi terleyen enseme götürüp nerede olduğumu hatırlamaya ve tebessüm etmeye çalıştım. Yine de tüm gece zihnimde dolanan sorular aklımı kemirmeye devam etti.



Saatler ilerleyene ve yatma vakti nihayet gelene kadar sessizliğimi çok nadiren bozdum. Sonunda yatak odama geldiğimde Cassandra cadısının yüzünü daha fazla görmek zorunda olmadığım için tanrılara şükür mü etmeliydim yoksa Vincent'le baş başa kaldığım için gerilmeli miydim, emin olamadım.

Ayak ucu pufunda giyinmem için bekleyen beyaz geceliğimi aldım. Paravanın arkasına geçmek yerine Vincent'e bakmamaya çalışarak banyoya ilerledim. Kapıyı kapatır kapatmaz bulunduğum yer daha da küçüldü sanki. Aynaya, tanımakta zorlandığım kadına baktım. Orada gördüğüm şey beni ürküttü.

Nedenini bilmiyordum ama bu kadın acı çekiyordu.

Bir elimi alnıma götürürken gözlerimi kapattım ve tüm gece beni yok etmek için canla başla çalışan kötülük tohumunu yok saymaya çalışarak geceliğimi giydim. Pamuktan yapılma geceliğim derin V yakası sayesinde göğüslerimi kısmen açıkta bırakıyordu. Uzun, kabarık kolları, uçtaki lastikler sayesinde bileğime tutturulmuştu. Ayak bileğimin biraz üstüne kadar uzanan eteğiyse olduğumdan daha zarif görünmemi sağlıyordu. Arka kısmındaki kumaş sırtımın ancak yarısını kaplıyordu.

Geceliğimi giydikten sonra her zamanki gibi kişisel temizliğimi yaptım ve saçlarımı iki yana sallayarak tüm akşam bir topuzun altına sıkışan kızıl saçlarımı özgür bıraktım.

Odaya döndüğümde Vincent çoktan pijamasını giymiş, yatağa uzanmıştı. Elimdeki elbiseyi yıkamaları için koltuğun üstüne öylece bıraktıktan sonra Vincent'in sağ tarafına uzanıp tavana baktım.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemeden sessizce uzanarak tavanı izledik. Havada asılı kalan ve ikimizi de esir alan sessizliği bölen Vincent oldu. "Akşamdan beri bir garipsin."

Evet, öyleydim. İçimi sarıp sarmalayan, boğucu bir his vardı ama bu hissi ona nasıl tarif edebilirdim? "Öyle mi?" dedim bilmezliğe vurarak. "Günün yorgunluğudur herhâlde."

Göz ucuyla başını sağa yatırıp bana baktığını gördüm ama ona bakmadım. "Victoria'nın gelişine bozulduysan düğüne katılmayız."

Kardeşinin düğününe katılmamayı kabul etmesi şaşırmama neden oldu. "Asla olmaz," diye karşı çıktım. "İnsanlar ne düşünür sonra?"

"Kitana, insanların ne düşüneceğini umursayarak gözde prens olmadım."

Bedeni bu kadar yakınımdayken, gözlerimin içine büyük bir ilgiyle bakıp konuşuyorken düşüncelerimi toplamam ve onları kelimelere dökmem çok zordu. Üstelik bana böyle iyi yaklaşmasına rağmen ona olan manasız öfkenin gitgide büyümesi ruhumu incitiyordu.

Daha fazla konuşmak yerine sessizliğe gömüldüm çünkü aniden parlayıp pişman olacağım şeyler yapmak istemiyordum. Ona sırtımı dönerken, "Ben uyuyacağım," diye mırıldandım gözlerimi kapatıp.

Hiçbir şey söylemedi. Bir süre duyduğum tek ses derin nefeslerinin sesiydi. Tam onun da uyuyacağını sanmıştım ki işaret parmağını sırtımın açık kısmına dokundurmasıyla gözlerimi kocaman araladım. Yumuşak parmak uçları sırtımda gezerken bedeni yavaşça benimkine yaklaştı. Sırtımdaki elini bedenimden ayırmadan göbeğime getirdi ve hiç beklemediğim bir anda beni sertçe bedenine doğru çekti. Sırtım onun göğsüne değince derin bir iç çektim.

Bedenim yaşadığı anın memnuniyetiyle kıvranırken zihnim şüphelerden bir türlü arınamadı. Gözlerimi kapatıp iç karartıcı düşüncelerden kurtulmaya çalıştım ama çok zordu.

Vincent'in dudaklarını ensemde hissetmemle kalbim mümkünmüş gibi daha da hızlı atmaya başladı. Eteğimi yukarı kaldırıp elini çıplak bacaklarımda gezdirince gözlerimi sımsıkı yumdum.

Bedenim onunkine göre küçük sayılırdı ama aramızda kusursuz bir uyum vardı. Yavaşça üstüme çıkarken beni de sırtüstü çevirdi. Dudakları dudaklarımı açlıkla örterken belimdeki elleri yavaşça yukarı çıktı. Ne ara yaptığımı bilmiyordum fakat kollarım boynuna dolandı, ellerim saçlarına daldı. Onun gibi benim de ona dokunma konusunda yaşadığım güçlü bir açlık vardı. Dudaklarını dudaklarımdan çekti ve çenemden başlayıp boynuma uzanan, giderek aşağı inen bir öpücük yolu çizerken geceliğimin kollarını indirdi.

Beyaz geceliğimi belime kadar çekiştirdikten sonra dudakları göğüslerime dokununca bedenim bir yay gibi kıvrıldı. Sanki acı çekiyor gibiydim ama hissettiğim şey kesinlikle bundan çok farklıydı. Gözlerimi kapatıp kendimi bu zevk dolu ana bırakmaya çalıştım ama göz kapaklarımı ne zaman indirsem zihnime Cassandra'nın şeytanca parıldayan yüzü ve Victoria'nın geleceğini keyifle söyleyişi geliyordu.

Ya ona giderse?

Düşünmekten nefret ettiğim ama peşimi bırakmayan soru tekrar karşıma çıkınca gözlerimi açtım.

Ya onu çok özlediğini fark ederse?

Başımı iki yana sallayıp ellerimi Vincent'in saçlarında gezdirdim. *Hayır,* dedim kendi kendime. *Gidecek olsa o zaman da giderdi. Gidebilirdi ama o kalmayı seçti. Şu an burada, kollarımın arasında.*

İçimde bu katlanılmaz düşüncelerle savaş verirken Vincent'in dudakları göbeğime gelmişti. Andan kopmuş, farklı bir zamana göçmüştüm sanki. Ne kadar süredir beni öpmeyi sürdürdüğünü anlayamıyordum. İnsanın kalbine hançer saplayan sorulardan kurtulduğumu sanmıştım ki en güçlüsü zihnime çöktü: *Aranızda doğru dürüst bir yakınlaşma olmamasına rağmen seni bu kadar etkileyebiliyor. Peki, seviştikten sonra seni bırakırsa ne yapacaksın?*

Son soru katlanılmazdı. Kendimi daha fazla tutamayıp Vincent'in omuzlarına vurarak durmasını söyledim. Anında yukarı çıkarak yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Ne oldu?"

Dudaklarımı birkaç kez araladım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı bir türlü. Dirseklerini omuz hizama yerleştirdi ve bir elini perçemlerimin üstünde gezdirdi. "İyi misin?"

"Ben..." Nefes almakta bile zorlanıyorken ona nasıl açıklama yapabilirdim, hiçbir fikrim yoktu. "Çok yorgunum."

Gözlerini kırpıştırırken oradan hayal kırıklığının gelip geçtiğini gördüm. Onu kim suçlayabilirdi ki? Uzun süredir ertelediğimiz anın nihayet geldiğini düşünmüştü ama aniden kendimi geri çekmiştim.

"Şey, peki." Üstümden kalkarken belime düşen geceliği hızlıca çekiştirerek giydim. Beni yıkadığında bile kendimi bu kadar çıplak ve savunmasız hissetmemiştim.

Ondan o kadar uzaklaştım ki yatağın neredeyse ucuna gelmiştim. Vincent'e bakmasam da gözlerini enseme diktiğini hissedebiliyordum.

Saniyeler, dakikalar geçmek bilmedi ama sonunda Vincent'in düzenle aldığı nefesini duyduğumda kendimi uykunun huzurlu kollarına atabildim.



O Sırada Zirakov

Lacivert gece, inci gibi parlayan görkemli dolunay sayesinde az da olsa aydınlanıyordu. Tatlı bir meltem balkondan gökyüzünü inceleyen Irina'nın yüzünü okşayınca kadın gülümsedi. Acaba Kitana ne yapıyordu? O da şu anda gökyüzüne bakıp manzaranın ne kadar güzel olduğunu düşünüyor muydu?

Başını iki yana salladı. Bunları düşünmenin kime yararı vardı ki? Armin'in veliahtlık haberinin onu fazla öfkelendirmediğini ve iyi olduğunu ummak dışında bir şansı yoktu.

Derin bir nefes alıp arkasını döndü. İki sadık askeri onu bekliyor, kadını kendi sarayında bile korumak için gözlerini dört açıyordu. İkisi de genç ve çevikti. "Siz gidebilirsiniz," dedi Irina. "Ben uyuyacağım."

"Kraliçem."

Irina askerlerinin yanından geçip gidiyordu ki uzun olanın kendisine seslenmesi kadını durdurdu. "Ne var?"

Genç asker önce dudaklarını açtı, sonra dalgın bakışlarını Irina'ya sabitledi. "Estes'in ayak izi her yerde."

Irina tepki verecek vakti bile bulamadı. Asker belinden çıkardığı hançeri diğer askerin boynuna sapladı. Ne olduğunu anlamayan ve birkaç saniye içinde ölecek olan asker yere yığılırken Irina sıranın kendisine geldiğini düşündü ve bir çığlık koparıp geri geri birkaç adım attı.

Ama şaşırtıcı bir şey oldu, adam ona saldırmadı. Aksine, az önce öldürdüğü adamın başında hareket bile etmeden bağırmaya başladı: "Ben Kral Estes'in hizmetkârıyım!" Irina küçük dilini yutacaktı neredeyse. Aklı karışmıştı, kalbi delicesine çarpıyordu ve neyle karşı karşıya olduğunu anlayamıyordu. "Kral Estes hepinizi yok edecek!"

Bağırışları duyan muhafızlar içeri daldı ve "Hepiniz öleceksiniz!" diye bağıran askerin üstüne çullanarak yaşamını birkaç kılıç darbesiyle aldı.

Irina yaşadığı şeyin dehşeti yüzünden titriyordu ama onu asıl yıkan şey adamın sözleri oldu. Estes nasıl en güvendiği, canını emanet ettiği askerlerine kadar sızmayı başarmıştı?

Mantıklı düşünen tarafı, ölümle yeni burun buruna gelmiş aciz kadını bastırdı. Bu sadece bir başlangıçtı. Estes en güvendiği adamlarına kadar sızdıysa her yerde olabilirdi.

Genç askerin sözleri zihninde asılı kaldı: *Kral Estes'in ayak izleri her yerde.*

BÖLÜM ON DOKUZ

FIRTINANIN BAŞLANGICI



MALUKAH - RISE FROM THE DARK

Günler birbirini kovalamış, Vincent'le evliliğimizin üzerinden yaklaşık bir ay geçmiş, Andre ve Rena'nın düğün günü gelip çatmıştı. Vincent'le yakınlaşmamızın üstünden geçen her gece tekrar bana dokunmaya niyetleneceğini, böyle bir şey olursa ne tepki vereceğimi düşünerek yatak odasına gitmiştim ama o her seferinde beni yanıltarak yüzüme bile bakmamış, köşesine çekilip sessizce uyumuştu. Bana saygı gösterdiği için ona içten içe minnet duysam da yüreğime serpiştirilen bir parça hayal kırıklığını yok sayamadım.

Vincent'le aramızda hem güçlü bir yakınlık hem keskin bir soğukluk vardı. Hangisinin daha ağır bastığını bilemiyorken mantığımı korumak ve gelecek darbelere karşı gözümü dört açmak zorlayıcıydı.

Bu darbelerden biri de Alis'ti. Zavallı kadını saraya almanın tek seçeneğim olduğunu düşünmüştüm ama bu kararı verirken Ezra faktörünü göz önünde bulundurmamış, Vincent'le evliliğimizi halka duyurduğu gibi Alis'in yaşadığını insanlara fısıldaması olasılığını es geçmiştim. Önlem almak için herkes kahvaltı sofrasındayken Alis'in saraydaki varlığından sadece bizim haberimizin olduğunu, hizmetkârların kızın adını farklı biri olarak bildiğini söyleyerek herkesten dikkatli olmalarını rica ettim.

Cassandra beni şaşırtmayarak, "Peki ya başka hizmetkârlar," demişti. "Onlar ne olacak? Kesin söylemişlerdir."

Öfkeyle solumak istesem de anlayışla gülümsemiştim. "Hizmetkârlar Alis adlı cadının zindana atıldığını duydu. Amelia adlı kadınınsa saray çalışanlarının arasına kaydı yapıldı."

Vincent dudaklarını takdir eder gibi büzüp hayranlıkla bana bakmıştı. Günlerdir gözlerimin içine baktığı ilk an o olduğu için nerede olduğumuzu unutup bayılacak gibi olmuştum. "Alis'in adını değiştirip Amelia diye tanıtmak..." diye mırıldanmıştı. "Tebrik ederim."

Eli kolu bağlanan Cassandra hıncını alamamış ve elbette beni vurabileceği tek yerden vurmaya çalışarak Victoria'nın konusunu açmıştı. Terzilerin beni beklediğini söyleyerek koşarak yemek salonunu terk etmiştim.

Şimdiyse Andre'nin düğünü için hazırlanmış, boy aynasında kendimi inceliyordum. Siyah, asil elbisemin göğüs kısmı kalp şeklindeydi. Bel ve üstündeki sıkılık sayesinde vücudum daha biçimli görünüyor, yere düz bir şekilde inen eteğimse elbiseyi kusursuz bir şekilde tamamlıyordu. Askılı elbisemin üstüne attığım düğmesiz, koltuk altıma kadar gelen ceket ensemi ve boynumun kenarlarını kapatıyordu ama dekolteem hâlâ gözler önündeydi. Omuz kısımları gümüş rengi taşlarla kaplı ceketi denemeden önce neredeyse yere uzanan bol kollarının kaba duracağını sanmıştım ama aksine oldukça görkemli bir duruşu vardı.

Kapı birkaç kez çalınıp içeri Vincent girdiğinde tepeden topuz yapılmış saçlarımda bir kusur var mı diye kendimi inceliyordum. Aynada kendime sabitlenen bakışlarımı ona çevirdiğimde ne kadar yakışıklı göründüğünü fark ettim ve bu durum garip bir şekilde canımı sıktı. Siyah, uzun gömleğini yine aynı renk kemeriyle paspal görüntüden kurtarmış; siyah, bacaklarında muazzam görünen pantolonunu aynı renk çizmelerle tamamlamıştı. Normalde birinin bu kadar siyah giyinmesi bana boğucu gelirdi ama bu renk Vincent'in bedeninde âdeta yüceleşiyordu.

Dudaklarıma küçük bir tebessüm yerleştirip ona döndüm. Beni büyük bir ilgiyle baştan aşağı süzdüğünde güzel birkaç söz bekledim çünkü bu ona yakışacak bir nezaketti, onun tarzıydı ama girmem için kolunu sessizce uzatmak dışında hiçbir şey yapmadı.

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak defetmeye, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalıştım ama uzattığı koluna girerken kalbimdeki manasız kırılışı engelleyemedim. Birkaç gün önce onu reddeden ben değil miydim? Neden şimdi bana yaklaşmasını dört gözle bekliyor, uzak durmayı seçtiğinde karalara bağlıyordum?

"Sabah Victoria'yla görüştün mü?"

Kocamın eski sevgilisi dün akşam ancak saraya varmış, sanki geçmişte hiçbir şey paylaşmamışlar gibi tatlı yüzüne ışıltılı bir gülümseme yerleştirip Vincent'e bakmıştı. O dişlerini tek bir yumruğumla dökebilmek için neler vermezdim!

Vincent'in sesi buz gibiydi. "Neden görüşecekmişim?"

Omuz silkip dudaklarımı büzdüm. "Bilmem, öylesine sordum."

"Hayır," dedi mesafesini koruyarak. "Görüşmedim."

Sadece ikimiz için bekleyen beyaz, altın renkli boyayla motiflendirilmiş arabaya yerleştiğimizde bir an için ona bu soğukluğun daha ne kadar devam edeceğini sormaya yeltendim fakat alacağım karşılığı az çok tahmin etmek geri çekilmeme neden oldu. Onu istemediğim için böyle davrandığını söyleyecek, ondan ne beklediğimi soracaktı ve o zaman ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Andre ve Rena için hazırlanan, en az bizim düğünümüzde kullanılan kadar görkemli şatoya ilerlediğimizde tüm gözler üzerimizdeydi. Önceden hoşnutsuz bakışlarını gizleyemeyen çoğu devlet mensubu bu sefer gözlerime samimi bir gülücükle bakmıştı.

Onlara aynı tebessümle karşılık versem de içimde tatsız bir sızı vardı.

Vincent selam vermek için yanımıza uğrayan davetlilerin sohbetine dalmış ve beni unutmuşken sadece aile için ayrılan özel dinlenme odasına çıktım. Ondan uzaklaşmak iyi gelmiyordu ama üstümdeki kara bulutları bir an için olsa da dağıtıyordu.

İçeri girdiğimde zarif gelinliği içinde salonu boydan boya turlayan Rena aniden durup bana baktı. Nedenini bilmediğim bir öfkeyle, "Çık dışarı," diye kovdu beni.

Sessizce kapıyı kapattım, koltuklardan birine geçip oturdum. "Senin için özel bir oda ayrıldı, Rena," dedim. "Yalnız olmak istiyorsan oraya gidebilirsin."

Beyaz, dantelli gelinliğinin içinde göz alıcı görünüyor; tül eldivenlerle örttüğü elleri heyecandan olsa gerek, titriyordu. Omuzlarından dökülen dalgalı, sarı saçlarını ensesinin arkasına atarken, "Bir kere olsun sorun çıkarmasan ölür müsün?" diye sordu.

En büyük günahımı bile Rena'dan çok severdim ama bu heyecanı içimi ısıttı. Aynı telaşı gelinlik giydiğimde yaşayamadığımı, tek iste-

diğim şeyin acı verici günün sonuna gelmek olduğunu hayal meyal hatırladım. Sanki üstünden yıllar geçmişti.

Fakat şunu da reddedemezdim, ondan daha şanslıydım. İkimiz de bizi sevmeyen adamlarla evlenmiştik ama Vincent en azından sadık ve saygılıydı. Oysa Andre, Rena'yı benimle aldatmış ve benimle kaçmak istemişti.

Düşüncelerimden habersiz olan Rena odadan çıkmayacağımı anlayınca ayaklarını yere vura vura dışarı çıktı. Dakikalar birbirini kovalarken pencereye yöneldim ve kapı aniden açılıp içeri Andre girinceye kadar huzur dolu orman manzarasını izledim.

Bunaltı dolu, derin bir nefes alırken orada olduğumu fark etti. Beni görmeyi beklemiyor olmalıydı ki ilk önce dondu, ardından yavaşça kapıyı kapattı ve yanıma gelip benimle manzarayı izlemeye başladı. Son bir haftadır yağdığı gibi şimdi de kar yağıyor, gökyüzünden süzülen kar tanecikleri yola düşüyordu. Sarayın dışında kalan birkaç kişinin birbirine kartopu atıp eğlendiğini görebiliyorduk.

"Ne kadar mutlular," diye mırıldandı Andre. Anlaşılan o da bizim yaşlarımızda karla eğlenen gençleri izliyordu.

Sesinde onların yerinde olmak istediğine dair bir tını yakalayınca, "Sen de mutlu olabilirsin," deme ihtiyacı hissettim. "Rena seni seviyor."

Başını iki yana salladı. "Rena, Andre'yi değil; Andre'nin zor ve sadakatsiz oluşunu seviyor." Kaşlarımı anlamadığımı gösterir gibi çatarken bakışlarımı ona çevirdim. "Bakma öyle," dedi. "Rena onun peşinde koşan erkeklerden değil, onu süründüren erkeklerden hoşlanıyor." Gözlerini kısıp uzaklara baktı. "Aslında düşündüm de karşıma çıkan çoğu kadın böyle." Hesap sorar gibi bana bakınca gülümsemeden edemedim. "Tanrılar adına, neden bu kadar garipsiniz?"

Hakkını vermek gerekirdi. Bazı insanlar sevgiyle değil, âdeta mutsuzlukla besleniyordu.

Sessizlikle geçen birkaç saniyenin ardından, "Vincent'i seviyor musun?" dedi fısıldarcasına.

Basit birkaç kelimeden oluşan bu cümle kalbime bir ağırlığın çökmesine neden oldu. "Ben..." diye mırıldandım ama ne demem gerektiğini çözemedim. Bunları Andre'yle konuşmam ne kadar doğruydu, bilmiyorum fakat, "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Kaşları ilgiyle çatıldı. "Nasıl yani?" diye sordu. "Bir insanı sevip sevmediğini bilmen gerekir."

"Bu soruya *hayır* demek istiyorum," dedim dürüstlükle. "Ama o zaman benden uzaklaştığında hissettiğim boğulma hissini hangi kavramın altına sıkıştıracağımı bilmiyorum. Ya da hiçbir şey yapmamasına rağmen kafamda oluşan senaryolar yüzünden ona duyduğum öfkeyi açıklayamıyorum." Birkaç saniye durup sözcükleri zihnimde toparlamaya çalıştım. "Fazla merhametin gözünü kör ettiğini bilsem ve bu yüzden ona öfkelensem de kalbinin yumuşacık olması içimi ısıtıyor. Hasta olduğumda benimle küçük bir çocukmuşum gibi ilgileniyor, bana kitap okuyor. Kendime bana değer vermediğini söylüyorum, sonra aniden manzara izleyebilmem için dondurucu soğuğa katlanarak beni şehrin tepesine çıkarıyor." Başımı öne eğip derin bir nefes aldım. Başımı tekrar kaldırdığımda Andre'nin inceleyen gözleriyle karşılaştım.

"Umarım bunları ben de bir gün hissederim."

Ona elindekilerin değerini bilmesiyle ilgili ezbere nutuk atabilirdim ama onu anlamaktan kendimi alamadım. "Umarım," dediğimde onun için iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi dilediğimden emin değildim.

Pencereden dışarı bakarken derin, titrek bir nefes aldı. Ardından, "Ben Rena'nın yanına gideyim," diyerek yanımdan ayrıldı.

Orada birkaç dakika daha beklerken aniden kapı açıldı ve içeri Alis, namıdiğer Amelia girdi. Saray dedikodularının önüne geçmek için günlerdir dışarı çıkmasına izin vermemiş, kızcağızı Diana'nın odasına kapatmıştım. Çarşıdaki hâline kıyasla gözleri ışıl ışıl parıldıyordu. Uzun, siyah saçlarını omuzlarına kadar kesmişti ve hizmetkârların giydiği gri üniforma içindeydi.

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatıp önümde diz çöktü. "Hayatımı kurtardınız," dedi minnetle. "Çok teşekkür ederim."

Gülümseyip anaç bir tavırla omzuna vurdum. "Sana o an gerçekleri söyleyemedim ama vaktim yoktu, bir karar vermem gerekiyordu. Korkmanı istemezdim."

Başını iki yana sallarken gözlerinden birkaç damla yaş düştü. Benim için birkaç saniyede alınan kararın bir insanın hayatını sonsuza dek değiştirmesi hayret vericiydi. Gücümün ağırlığını fark etmemle gözlerimi kırpıştırdım.

"Çok teşekkür ederim," dedi yeniden. "İyi ki sizi tanımışım."

Hafifçe eğilip dirseğini çekiştirmemle birlikte ayağa kalktı. "Ağlama artık," dedim. "Hepsi geçmişte kaldı. Artık benim hizmetimdesin." Islak yanaklarını silip gülümsedi. "Senden isteyeceğim tek bir şey var," dedim. "Sakın sadakatsizlik edip beni arkamdan hançerlemeye kalkma. Sen daha ne olduğunu anlamadan o hançeri kalbine saplarım." Aniden ciddileşmemle gerildi.

"Asla," dedi kendini savunarak. "Sizin bana nasıl el uzattığınızı unutacak kadar nankör ve aptal değilim ben."

"Umarım," dedim. "Ayrıca herkes seni Amelia olarak tanıyor, öyle bilsinler." Bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Sen bile öyle bil. Alis açlık ve susuzluktan öldü, sen Amelia'sın, tamam mı?" Bakışlarında üzgün bir ifade belirdi. "Seni buraya alarak büyük bir risk aldım, Amelia," dedim. Sesimde az önce kullandığım mesafeden ziyade dostumla konuşuyormuşum gibi samimiyet vardı. "Hem seni hem Vincent'i ve kendimi korumak için yegâne yol bu."

"Anlıyorum, efendim," dedi hemen.

Bakışlarından samimi olduğunu anlayınca, "İyi," dedim. "Aşağıda Vincent'i gördün mü?" Başını olumlu anlamda sallayınca ekledim: "Victoria da yanında mıydı?"

"Evet," dedi. "Ama yalnız değillerdi, yanlarında Victor da vardı."

Kollarımı göğsümün altında bağladım. "Ne yapıyorlardı?"

"Sohbet ediyor, gülüşüyorlardı."

Yanağımın içini ısırdım. "Vincent gülümserken kime bakıyordu peki? Victor'a mı, Victoria'ya mı?"

Amelia gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Şey, ikisine birden." Burnumdan soluyarak sehpanın üstünde duran bardağa uzandım ve içindeki suyu kana kana içtim. Öfkelendiğimi gören yardımcım, "Flört eder gibi değil," diye ekledi. "Arkadaşça konuşuyorlardı."

Bir elimi havada sallayarak susmasını işaret ettim. Mesajı alarak dudaklarını mühürledi.

Daha fazla burada kalıp dikkatleri üstüme çekmenin manası yoktu. Aynada görünüşüme kısaca göz atıp misafirlerin yanına indim. Victor ve Victoria'yla sohbete dalan Vincent o kadar uzun ve iri görünüyordu

ki kalabalık salonda onu bulmam hiç zor olmamıştı. Duruşumu dikleştirip yüzüme yalandan bir gülümseme takındım ve sevgili eşimin yanına gidip koluna girdim.

Vincent beni görünce şaşırdı, gözleri hafifçe irileşti ama o da benim gibi dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirdi. "Hoş geldin, neredeydin?"

"Dinlenme salonunda," dedim. "Biraz yorulmuştum."

Victoria'ya baktım. Giydiği kırmızı elbise ve kahverengi saçlarıyla o kadar güzel görünüyordu ki insan onu uzun uzun izlemek istiyordu. Sevecen gözlerindeki parıltı beni görünce sekteye uğrasa da varlığını korumayı başardı.

"Nasılsın?" dedi hemen yanında duran kardeşi Victor. Giydiği yeşil tuniğiyle göz alıcı görünüyordu.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, sen nasılsın?"

Başını hafifçe eğerek iyi olduğunu söylerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Vincent, "Biz de misafirlerden bahsediyorduk," dedi.

Victoria'nın yüzündeki parıltı anında geri geldi. Bakışlarını Vincent'ten ayırmayarak, "Evet," dedi. "Eskiden tüm gece bir köşeye çekilir, misafirlerin dedikodusunu yapardık ve en büyük eğlencemiz bu olurdu." Ardından dudaklarını büzüp etrafına bakındı. "Ama bu gece konuşulacak çok bir şey yok."

"Her şey değişiyor, Victoria," diye lafa girerek bana bakmasını sağladım. "Hiçbir şey eskisi gibi kalmıyor. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, kabul etmek zorundayız."

Misafirlerden bahsettiğimi sanacak kadar aptal değildi. Yüzündeki gülümsemenin solmasını bekledim ama öyle olmadı. "Haklısın," dedi. "Her şey değişiyor, biz de eski anılara dalıp güzel günleri anıyoruz."

"Geçmişe takılıp kalırsak geleceği kaçırırız."

Asıl konuştuğumuz konudan habersiz olan Victor, "Doğru söze ne denir?" diyerek hak verdi.

Victoria bir şey söylemek üzereydi ki Andre ve Rena alkışları toplayarak salona giriş yaptı. Biz de kalabalık gibi avuç içlerimizi birbirimize vurmaya başladık.

Rena ve Andre'nin nikâhı kıyıldı, onlar da tıpkı bizim gibi mutlu âşıkları oynayarak dans ettiler. Andre gülümsese de bakışlarından bir an önce gitmek istediği anlaşılıyordu.

Nikâh töreni sonrası neşeyle dans eden insanlar pisti kapladı. Birçok kişi yanıma geliyor, nasıl olduğumu soruyordu. Hak ettiğim değeri görmek omuzlarımı dikleştirmeme sebep oldu.

Saatler sonra, törenin bitmesine az bir vakit kala kırklı yaşlarının sonlarında olan bir kadınla vedalaştım. Kadın ülkenin en zenginlerinden biriydi ve Vincent kral olursa ne gibi projeleri olduğunu, arsa sahipleriyle ilgili düşüncelerini soruyordu. Tabiri caizse yolsuzluk yapmasına ne kadar göz yumacağımız hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu. Elbette yalana başvurarak içini rahatlattım ve gönderdim.

Davetli sayısı gitgide azalırken elinde boş tepsilerle önümden geçen Diana'yı gördüm. "Diana." Adının zikredildiğini duyunca anında bana baktı. Elindeki tepsiyi bir başka görevlinin eline tutuşturup koşar adım yanıma geldi. "Vincent'i gördün mü? Dakikalardır ortalıkta yok."

Diana başını iki yana salladı. "Hayır, prenses, görmedim." Salonda dolaşırken peşime takıldı. "Siz iyi misiniz?"

"Evet, evet," diye geçiştirdim terasa çıkarken. Nedense Vincent'i görememek içimde kötü bir hissin filizlenmesine neden olmuştu ve bu his muhtemelen onu görene kadar geçmeyecekti.

Terasa çıktığım an yüzüme soğuk çarptı ama beni titreten şey Victoria ve Vincent'i baş başa konuşurken görmekti. Hızla geri çekilirken Diana da anında sessizliğe gömüldü ve benim gibi bitkilerin arkasına saklandı.

Ciddi bir konu konuştukları yüz ifadelerinden anlaşılıyordu ama ne söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydım. Victoria'nın gözleri dolu dolu oldu. Tek elini Vincent'inkine sararken gözlerini onunkilerden ayırmadı. İkisini bu kadar yakın görmek yüreğimi o kadar acıttı ki sanki taştan bir el kalbimi var gücüyle sıkıyordu.

Etraf bulanıklaştıktan sadece birkaç salise sonra yanaklarıma bir damla gözyaşı düştü.

'Neden ona seni rahat bırakmasını söylemiyorsun?' diye bağırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. *'Neden onun yanından gitmiyorsun?'*

Ancak Vincent bunları yapmak yerine sükûnetle Victoria'ya bir şeyler söylemeye devam etti. Victoria karşısındaki adama şefkatle bakarak sözünü kesti. Birkaç saniye sonra aniden Vincent'in yüzünü çekip dudaklarını onunkine bastırdı.

Benim gibi bir kadın orada ikisini de canlı canlı ateşe atmalı, tüm gücüyle bağırıp kıyameti koparmalıydı. Benim gibi bir kadın işte tam olarak böyle bir tepki verirdi ama bırakın bunları yapmayı, sesimi bile çıkaramadım. Bedenim âdeta buzdan bir kütlenin içine hapsolmuş gibi donup kaldı. Saniyeler yıllar kadar uzun gelirken hızla arkamı döndüm. Karşımda Diana'yı görünce neredeyse çığlık atacaktım çünkü varlığını bile unutmuştum.

Hiçbir şey söylemeden sessizce yanından geçtim, sanki hiçbir şey görmemişim ve orada hiç var olmamışım gibi hızla arabaya koştum.

Bu düşünceye neredeyse kahkaha atacaktım. Vincent için zaten hiç var olmamıştım ki...

Arabaya bindiğimde derin bir nefes aldım. İnsanların gözleri üzerimdeyken bu kısacık yolu katetmek azaptan farksızdı.

Ben arabaya bindikten birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Diana hareket eden arabaya binmeyi son anda başardı. Bir başkasını görmek nedense iyice duygusallaşmama sebep oldu. Karşımdaki kişinin efendisi olduğumu ve mesafemi korumam gerektiğini bir an için unutup dirseklerimi dizlerime yasladım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Araba hareket ederken, "Prenses," dedi Diana. Dizlerimdeki ellerini hissettim. "Lütfen, ağlamayın. Keşke birkaç saniye daha kalsaydınız."

"Birkaç saniye daha kocamın beni aldatışını mı izleseydim yani?" diye kükredim öfkeyle.

Bağırmamdan hiç etkilenmedi ve "Sizi aldatmadı," diye konuşmayı sürdürdü. "Yemin ederim, kendi gözlerimle gördüm. Hemen geri çekti kendini."

Başımı iki yana salladım. Diana'nın söylediklerine inanmak istiyordum ama bir türlü beceremiyordum. Vincent, Victoria'yı ondan vazgeçecek kadar çok sevmişti. Evlendiğimiz gün onu düşünüp ağlamaktan bana dokunamamıştı bile. Elbette onun kollarına koşacaktı.

Kendimi ilk kez bu kadar güçsüz ve pasif hissediyordum. İkisine de bir güzel bağırıp çağırmam gerekirken korkak gibi koşarak kaçmıştım. Irina'nın kızından beklenmeyecek acizlikte bir davranıştı bu.

"Prenses." Diana'nın sesini duyduğumda başımı kaldırmadım. "Kitana," dedi adımla seslenip. "Yapma böyle. Kendini boşuna harap ediyorsun. Ben gördüm geri çekildiğini, ihanet etmedi sana."

"Ben her şeyi gördüm." Sanki kulaklarım iyilikle sarf ettiği sözlere tıkalıydı. "Ayrıca diyelim ki senin söylediğin gibi oldu, bu neyi değiştirir? Evlendiğimiz günden beri bu gerçeği yok saymaya çalışıyorum ama Vincent'in kalbi sadece Victoria için atıyor. Hâl böyleyken bedeni yanımda olsa ne olur, olmasa ne olur?"

"Ama atmıyor işte," dedi. "Atsa o öpücüğe karşılık vermez miydi?"

"Belki o an kendini geri çekti, ancak sen gittikten sonra Victoria'yı kendisi öptü," diye karşılık verdim. "Nasıl bu kadar emin konuşuyorsun, görmedin ki!"

Dudakları hafifçe aralandı. "Neden bir erkeğin seni seçebileceği, seni sen olduğun için sevebileceği ihtimaline bu kadar kapalısın?"

Sorusunun ağırlığı altında ezilirken dudaklarımı büzdüm. Araba nihayet durduğunda hiçbir şey söylemeden indim. Rüzgâr kızıl saçlarımın arasında dolaşırken hızlı adımlarla saraya ilerledim. Merdivenleri ikişer üçer çıktıktan sonra her zaman sapmam gereken koridorun aksine ilerledim.

Diana'nın, "Efendim," dediğini duydum soru sorar gibi. Az önceki senli benli konuşma tarzından sıyrılmıştı. "Odanız-"

"Bu gece misafir odasında kalacağım," diyerek sözünü kestim. "Soran olursa hasta olduğumu, rahatsız edilmek istemediğimi söyle." Diana beni ikna etmek için dudaklarını açmıştı ki, "Sakın, Diana," dedim bir yandan da elimle durmasını işaret ederek. "Bu konu hakkında bir şey söyleme. Söyle kızlara, geceliğimi getirsinler."

Emrime uyup sessizliğe gömülürken arkamı döndüm ve misafir odasına giriş yaptım. Birkaç dakika sonra kızlar geceliğimi getirdiklerinde duştan yeni çıkmıştım. Gece mavisi, saten geceliğimi giydikten sonra şöminenin karşısına geçip parlayan alevleri izledim. Saçlarımı kurutmak için sıcak demir kullanmadım ancak kuvvetli ateşin karşısında uzun süre beklemek kurumalarına neden oldu.

Ne kadar sürenin geçtiğini bilmesem de sırtım ağrıyana kadar şöminenin karşısında oturdum. Sonunda derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve neredeyse tavana kadar uzanan pencerenin önünde durup gökyüzünde inci tanesi gibi parıldayan dolunayı izledim.

Tüm görkemiyle oradaydı ama yapayalnızdı.

Nedense onu izlemek garip bir çıkarım yapmama neden oldu. Dolunay âdeta tüm insanları temsil etmiyor muydu? Hiçbir sorun yokmuş gibi ışıl ışıl parıldıyordu ama günün sonunda tek başınaydı.

Arkamdaki kapı yavaşça açılırken bakışlarımı dolunaydan ayırmadım. Gözlerimi kapatıp, "Sana yalnız kalmak istediğimi söylemiştim, Diana," dedim. "Dışarı çık yoksa kalbini kıracağım."

"Hizmetkârların kalbini önemsediğin kadar benimkini de umursasan keşke."

Tanıdık, kalın bir ses duymamla ensemdeki tüyler diken diken oldu. Boğazım kurudu, avuç içlerim terledi. Telaşa kapılsam da omuzlarımı dik tutmaya çalışarak arkama baktım ve Vincent'in kara gözleriyle karşılaştım. Onu son gördüğüm hâlinden eser yoktu. Kıyafetleri daha özensiz, siyah saçları daha dağınık görünüyordu.

"Karımın apar topar gidişini basit bir muhafızdan öğrenmek zorunda mıydım?"

Savunmacı bir edayla kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Bağışlayın, sevgili prensim," dedim abartılı bir kibarlıkla. "Sizi Victoria'yla öpüşürken görünce rahatsız etmek istemedim."

İkisinin o yakın görüntüsü aklıma düşünce gözlerim doldu. Ne kadar zayıf düştüğümü görmesin diye tekrar pencereden dışarı baktım. Gitgide yükselen birkaç adım sesinin sonunda eli dirseğimi mengene gibi sardı. Aniden ona bakmam için kendine çekince yüzlerimiz o kadar birbirine yakınlaştı ki neredeyse burunlarımız birbirine değecekti.

"Beni kıskanıyorsan yanıma gelip bana hesap sor," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Beni yapayalnız bırakıp kaçma."

Belki de ilk kez onu böyle öfkeli görüyordum ama umurumda değildi. Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. "Kaçmadım," dedim hırlarcasına. "O kadar umursamadım ki vakit ayırıp konuşmaya gerek görmedim."

Alay edercesine dişlerini göstererek gülümsedi fakat bakışlarındaki ateş kaybolmadı. "O yüzden mi odalarımızı ayırıp buraya geldin?"

Haklı olduğunu biliyordum ama bunu ona söylemeye niyetim yoktu. Kolumu çekiştirerek ondan kurtulduktan sonra, "Defol, Vincent!" dedim. "Beni yalnız bırak."

Yanından geçip gidecektim ki bir adım yana kayarak önüme çıktı. "Burası benim sarayım ve nerede istersem orada dururum."

"Sen..." Gözlerimi öfkeyle kıstım. Bu kadar pişkin olmasına tahammül edemiyordum. Var gücümle göğsünü ittim, hafifçe geri çekilmek dışında bir şey yapmadı. Hızımı alamayıp yanağına sert bir tokat indirdim. Öfkelenmesini, tepki göstermesini bekledim ama sessizce suratıma bakmaya devam etti. Delirtici ifadesizliğini bozmak için, "Sen ne yüzsüz, kepaze bir insansın?" diye hakarete başvurdum. "Seni başka bir kadınla yakalıyorum ve sen hâlâ beni haksız çıkarmaya çalışıyorsun."

İki elini dirseklerime yerleştirip başını öne eğdi. Refleks olarak bedenimi geriye doğru eğerek kaçındım. "Ne gördün, bilmiyorum," dedi. "Ama ben Victoria'nın öpücüğüne karşılık vermedim, kendimi geri çektim."

"Umurumda değil!" Kollarımı kurtarmaya çalıştım ama o kadar kuvvetliydi ki bir türlü beceremedim.

"Umurunda," dedi sakin bir sesle. "O yüzden kendini kaybettin."

Kollarımı kurtaramayacağımı anlayınca ayaklarına bastım. "Hiçbir şey kaybetmedim ben!"

Aniden birkaç büyük adım atınca sırtım duvara çarpana kadar gerilemek zorunda kaldım. Vincent'in bedeni ve duvar arasında kapana kısılmış gibiydim ama yine de başımı dik tuttum. Gözlerimin içine bakarak sordu: "Victoria beni öptüğünde ne hissettim, biliyor musun?"

"Duymak istemiyorum." Ne kadar güçlü durmaya çalışsam da sesimin titremesine engel olamadım.

Burnu benimkine dokundu ve dudaklarıma doğru fısıldadı: "Hiçbir şey."

Kurtulmak için debelenen vücudum aniden durdu. Vincent'e ilgiyle baktığımda bakışlarında, öfkenin yanında bir ifadenin daha belirdiğini gördüm: Hüzün.

"Hiçbir şey hissetmedim, Kitana," diye yineledi. "Sanki yoldan geçen sıradan bir kadın üstüme atlamış gibiydi. Tek istediğim bir an önce oradan gitmekti, öyle de yaptım." Göğsüm aldığım derin nefeslerin etkisiyle inip kalkarken konuşmayı sürdürdü: "Ne zaman oldu, bilmiyorum ama artık onun yakınında durmak istemiyorum. O geçmişte çok değer verdiğim, şimdiyse saygı duyduğum bir kadın. Fazlası değil."

Yanaklarım gitgide daha da kızardı. Bedenimde sönmesi imkânsız bir yangın baş göstermişti. Çok fazla şey düşünüyordum ama zihnimi toparlayıp düşüncelerimi kelimelere dökemiyordum. Sanki evrendeki en önemli şey buymuş gibi, "Seni düşünmekten kendimi alamıyorum, Kitana," dedi. Dizlerim beni taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Yüzü benimkine o kadar yaklaştı ki konuşurken dudakları dudaklarıma değdi. "Sana dokunmayı, seninle vakit geçirmeyi hayal etmeden yapamıyorum."

"Yalancı." Sesimin öfkeli çıkmasını istemiştim ama bayılacak gibiydim.

Dudaklarına hınzır bir gülücük yerleşti. "Ne konuda yalan söylüyorum?"

Cevap vermeme fırsat vermeden ellerini belime yerleşip beni havaya kaldırdı. Sanki bunu defalarca yapmışız gibi zıplayıp bacaklarımı beline doladım ve dudaklarını tutkuyla öptüm.

Öpücüğüme karşılık verirken odanın içinde yürüdüğünü hissetsem de gözlerimi açmadım. Sırtım birkaç saniye sonra rahat yatakla buluştu.

Nedenini bilmiyorum fakat aynı anda öpüşmeye ara verip birbirimize baktık. Birkaç santim ötemde olan yüzünü inceledim. Uzamaya yüz tutmuş saçları önüne düşmüştü. Sert yüz hatlarında tanrısal bir güzellik vardı sanki.

"Seni sevebilirim," dediğinde dudaklarımı hafifçe araladım. "Sana âşık olabilirim."

Benimle mi konuşuyordu yoksa kendiyle mi, emin değildim. Sözleri yüzünden büyülenmişçesine bir elimi yanağına götürüp şefkatle okşadım. Dokunuşumla gözlerini kapattı. "Bana bakma, Kitana," dedi yalvarırcasına. "Beni gör."

Ne demek istediği hakkında düşünmeme fırsat vermeden dudaklarını benimkilere bastırdı. Sanki bir yere gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi kollarım ve bacaklarımla onu sımsıkı sardım. Onu öpmek bile insanın başını döndürecek kadar güzeldi.

Aniden doğrulup kıyafetlerini çıkarırken bile gözlerini benimkinden ayırmadı. Çıplak vücudu tekrar üstüme kapandı ve bedenimi öpücük yağmuruna tuttu. Kendimi pamuk kadar hafif öpücüklere kaptırıp gözlerimi kapatmıştım ki kulağıma kumaş parçasının yırtılışını andıran

bir ses gelince şaşkınlıkla gözlerimi araladım ve parçalanmış geceliğimi gördüm.

Sırıtmamı engelleyemeyerek, "Ne yaptın sen?" diye sordum. O da yaptığı yaramazlıktan gurur duyuyormuş gibi dişlerini göstererek gülümsüyordu. Dudakları tekrar benimkilere kapanırken cevap vermedi. Onun öpücüğünde kendimi kaybederken yırtık gecelik parçalarını bedenimden uzaklaştırdığını fark bile etmedim.

Dudakları çıplak bedenimde gezerken dişlerimi sıktım. Vincent birlikte olduğum ilk erkek değildi. Hatta ikinci ya da üçüncü bile değildi ama hiçbir sevgilim böyle hissettirmemişti. Sanki şu an hem hırçın dalgalarla hem kızgın alevlerle mücadele ediyormuşum gibi bir duyguydu bu. Kalp atışım kulaklarımda zonkluyordu. Bu öyle bir zonklamaydı ki tüm dünya aniden patlasa duymazdım ancak Vincent'in mırıltıları kafamın içinde yankılanıyordu.

Beni âdeta tüketen öpücükleri gitgide aşağı indiğinde sanki nefes alamıyormuş gibi boğuk bir ses çıkardım. Başım dönüyor, bedenim ondan beklenmeyecek tepkiler veriyordu. Başı bacaklarımın arasına gelince bağırmamak için dudaklarımı ısırdım. Sertçe çekiştirdiğim çarşaflar darmadağınık olmuştu.

Önce kalbim daha da hızlı attı, bedenim daha önce tatmadığım bir duyguyla kavrulurken dizlerimde başlayan titremenin tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Gökyüzüne çıkarken kendimi daha fazla tutamayıp boğuk çığlıkların dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

Bu, başka bir duyguydu... Çok başka.

Titremelerim durduğunda Vincent tekrar yukarı çıktı. Nefes nefese kalmıştı ve gözlerinde tarifi imkânsız bir açlık vardı. Bedenimin ne kadar yorulduğunu umursamadan bedenlerimizi tek vücut hâline getirdi. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki hareket ederken boğuk nefesi suratıma çarpıyordu. Boynuna yerleştirdiğim ellerimi kendime doğru çekerek dudaklarımızı tekrar birleştirdim. Beni öpmeye devam ederken ağırlığımdan hiç etkilenmeyerek bir elini belimin altına yerleştirdi ve sırtüstü yatarak üstüne çıkmamı sağladı.

Yatakta oturur pozisyona geldiğinde başım yorgunluktan omzuna düştü ama bedenim doyumsuzca hareket etmeyi sürdürdü. Vincent'in en az benim kadar aklını yitirmiş sesiyle adımı mırıldandığını duydum: "Kitana..."

"Vincent..."

İkinci titreme dalgası bedenimi sararken o da benimle gökyüzüne çıktı. Boğuk seslerimiz birbirine karışırken kolları mümkünmüş gibi bedenimi daha da sıkı sarmaladı.

Kendimi buruşturduğum çarşafların arasına attım. Vincent üzerimize kırmızı kılıfın geçirildiği yorganı atarken gözlerimi bile açacak enerjim yoktu.

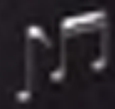
Kolunu uzatınca kedi gibi göğsünün altına kıvrıldım. Bedenimi ele geçirmek üzere olan uykuya karşı koymaya çalışıyordum ama imkânsız gibiydi. Dakikalar sonra Vincent'in adımı fısıldadığını duydum. Rüya mıydı yoksa gerçek miydi, bilmiyorum ama "Hı?" diye mırıldandım.

"Sana sarılıp uyumak tahmin edebileceğinden daha güzel."

Bir şeyler söylemek istedim ama zihnim rüyalar âlemine göçüp gitti.

BÖLÜM YİRMİ

VAHŞETİN SURETİ



Andrei Krylov – French Ballad
from Time Hundred Years' War

"Başımı kaldırıp dingin, açık mavi gökyüzünde doğmakta olan güneşe baktım. Sanki hayat güneşle birlikte yeni umutların da doğacağını haykırmaya çalışıyordu ama benim yeniden umut etmeye, doğacak güneşi beklemeye gücüm kalmamıştı. Kendimi sakin dalgalara bırakarak dibe yüzmeye çalıştım. Gözlerimi hüzünle kapatınca onun yüzü düştü zihnime. Sanki orada, benimleydi. Ardından geri kalan her şey silindi."

Vincent yüksek sesle okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Okuduğu şeye öylesine kapılmıştı ki onu dikkatle izlediğimi fark bile etmedi. Sadece pijamasının altını giydiğinden göğsü gözler önündeydi. Siyah, altında uykusuzluktan minik halkalar oluşmuş gözlerinde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Bu mu yani?" diye sordu öfkelendiğini gizleyemeyerek. "Yazar resmen yarım bırakmış kitabı."

Gülümsemeden edemedim. Karanlık şehre çökmüş, uyuma vakti gelip çatmıştı ama biz şömine başındaki büyük minderlere oturmuş, kitap okuyorduk. Elimdeki kestaneyi kabuklarından arındırıp ağzıma atmadan önce, "Yarım falan bırakmamış," dedim karşımda oturan Vincent'e. "Sevgilisi ölünce kadın da intihar etmiş."

"Daha kötü," dedi Vincent. Sanki *'Nasıl benim gördüğümü göremezsin?'* der gibi isyankârdı. "Keşke yarım bıraksaymış."

Kucağıma, yani Vincent'in pijama üstüne düşen birkaç kabuk parçasını silkelerken, "Ne istiyorsun, anlamıyorum ki," diye söylendim. Vincent'in bana birkaç beden bol gelen gömleği dışında üstümde bir

şey yoktu. Kabul etmek gerekirse onun pijamaları pahalı gecelikler-den daha rahat hissettiriyordu.

"Bak, mutsuz sonlara karşı değilim," dedi beni ikna etmeye çalışarak. "Ama akıl var mantık var, resmen mutsuz bitirmek için uğraşmış yazar. Çocuk bir savaşta ya da kazada ölse anlayacağım. Bile bile aptallık yaptı resmen." Söylenerek kitabı köşeye bıraktı. "Kadının yerinde olsam bu kadar salak bir adamdan kurtulduğum için tanrılara şükrederdim."

Öfkesi o kadar hınçlıydı ve bunları o kadar büyük bir ciddiyetle söylüyordu ki başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. Okuduğumuz kitapta esas kadın bir adada yaşıyordu ve esas oğlan her gece kadını görmek için yüzerek adaya geliyordu. Kadın da adama nerede olduğunu bildirmek için gaz lambası taşıyordu. Bir gün kadının babası bu gizli ilişkiyi öğrendi ve kızını şatoya hapsetti. Ardından fırtınalı bir günde sanki kızıymış gibi taşıdığı fenerle adanın farklı yerlerine gidip durdu. Böylece zavallı gencin sürekli yön değiştirerek yorulmasına, en sonunda kızgın dalgalar arasında boğulmasına sebep oldu. Kadın da bu acıya dayanamayıp intihar etti.

"Neden öyle diyorsun?" diye karşı çıktım. "Zavallı adam kadıncağıza olan aşkından ölmüş işte."

Derin bir nefes aldıktan ve tek elini hafifçe kaldırdıktan sonra, "Bak," dedi. "Her şeyi kabul ederim ama bile isteye yapılan aptallığa tahammül edemem. Kadın daha önce bu kadar yön değiştirmemiş, bir sorun olduğu belli. Zaten hava da fena. Karaya çıkıp neler olduğuna bakmayı akıl etsene be adam!"

"Bir sorun olduğunu fark ettiği için mantıklı düşünememiş ve oradan oraya yüzmüş zaten," dedim sanki karakteri tanıyormuşçasına. Ardından dudaklarımı büzüp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Ne yani, şimdi o karakterlerin yerinde biz olsak, ne yapıyorsa yapsın bu diyerek karaya çıkmayacak mısın?"

Az önceki öfkeli ruh hâli buhar olup uçarken eğlenerek dişlerini gösterdi. "Senin için o adaya yüzeceğimi nereden çıkardın?"

"Vincent," diye cıyaklarken elimdeki kabuğu suratına fırlattım. Başını hızla geri çekerken dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Çok kötüsün!"

Küstüğümü anlasın diye doğrulup kalkmaya niyetlendim ama ben daha ayaklanmaya fırsat bulamadan öne atılıp belime sarıldı ve beni

yastıkların üstüne attı. Üstüme çıkarken omuzlarına vurup, "Bırak beni," diye yalandan karşı koydum ama dudaklarımdan dökülmek isteyen minik kahkahaları engelleyemedim.

Vincent'in de yüzünde belli belirsiz, tatlı bir tebessüm belirdi. Başını hafifçe iki yana sallarken, "Hayır," diye fısıldadı. "Hiç istemiyorum."

Şu andan bahsetmediğini anlamak için zekâ küpü olmaya gerek yoktu. Sözleri yanaklarımın al al olmasına neden olurken elimin tersiyle bebek teni gibi yumuşacık olan yanağını okşadım. O da bir elini kızıl perçemlerimde gezdirdi. Ardından öne eğildi ve dudaklarıma pamuk kadar hafif bir öpücük bıraktı.



Vincent'le evliliğimizin üstünden yaklaşık iki ay geçtikten sonra bir gece telaşlı bir muhafızın kapımıza attığı yumruklarla uyandık. İkimiz de aynı anda uykunun huzurlu kollarından ayrılıp panikle birbirimize baktık. Vincent'in eli yastığının altına, her zaman orada sakladığı hançerine giderken dışarıdaki muhafızın sesi duyuldu: "Efendim, bağışlayın ama çok önemli bir haber vermem gerekiyor."

Aynı anda omuzlarımızı düşürüp derin bir nefes verdik. Normalde diğer prensler gece vakti böyle uyandırılmazdı ama Estes, Vincent'e ayrı davranıyordu. Ona göre ülkede olan önemli gelişmelerden saat kaç olursa olsun oğlu haberdar olmalıydı.

Kendimi tekrar yastıklara atarken Vincent gönülsüzce ayaklandı ve kapıyı açtı. Koridordaki ışık yüzüne düşerken, "Ne oldu, asker?" diye sordu.

"Kral Estes çok acil sizi çağırıyor."

"Konu ne?"

"Zirakov'a yaptığımız saldırı başarısız olmuş."

Neredeyse nefes almayı unutarak gözlerimi araladım ve doğruldum. Kalbim deli gibi çarparken Vincent'in gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığını gördüm. "Geliyorum," dedi kapıyı kapatırken. Askerin gidişiyle aramızda oluşan gergin hava elle tutulur bir hâle geldi.

Bakışlarını halıdan kaldırmayarak bana döndü. Bir şey söyleyecek miydi, bilmiyorum ama "Zirakov'a saldırı yapıldı demek," diye mırıldandım. "Anneme saldırıyorsunuz ve sen bunu bana söylemiyor musun?"

Vincent bıkkınlıkla omuzlarını düşürdü ve mahcubiyet dolu gözlerle bana baktı. "Söylemedim çünkü-"

"Çünkü ne?" diye sordum konuşmasına fırsat vermeyerek. "Anneme haber mi uçurum?"

Kraliçe Irina için çalışmak bundan bir süre öncesine kadar cazip bulduğum bu fikirdi ama şu an için kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı ve bunu en iyi Vincent'in bilmesi gerekirdi. Aldığım onca karardan, yanında durduğum ve birlikte geçirdiğimiz onca güzel zamandan sonra benden şüphe etmesi ruhumu yaralamıştı.

Gözlerini kısarken, "Öyle bir şeyi hiç düşünmemiştim," dedi.

"Sesini duymak istemiyorum," dedim arkamı dönüp yorganı üstüme çekerken. Sanki kalbimin etrafında milyarlarca keskin cam parçası vardı ve kalbimin her atışında zevkle saplanıyorlardı. O kadar kırılmıştım ki gözlerim dolu dolu oldu.

Sessizlik dolu ve asırlar kadar uzun birkaç saniyenin ardından, "Beni bekleme," dediğini duydum Vincent'in. "Önümüzdeki birkaç saat gelmem. Uyumana bak." Ona bakmadığım için gözlerindeki kırgınlığı göremesem de sesindeki incinmişliği hissedebiliyordum. Beni üzdüğü için mutsuzluğundan zevk almam gerekirdi ama yapamadım. Aksine, onun kırıldığını bilmek ruhumu daha da hırpaladı.

Kapının açılıp kapanma sesini duyunca sıktığım avuçlarımı serbest bıraktım, derin bir nefes aldım. Sırtüstü yatıp bir elimi alnıma götürdüm. Bana güvenmiyor oluşu beni öfkelendirmekten ziyade neden yaralamıştı ki? Sonuçta ben de onu saltanatla aramdaki köprü olarak görmüyor muydum? Ben de ona aynı şekilde güvensizlikle yaklaşmıyor muydum?

Başımı iki yana sallayıp kendimi yalanladım. Aptal gibi ona değer vermeye, onu önemsemeye başlamıştım. Üstelik ona verdiğim değer her geçen saniye artıyordu ve ben bu zayıflık kokan duygunun önüne geçemiyordum.

Hoş, geçmek de istemiyordum.

"Aferin sana, Kitana," diye söylendim yüksek sesle. "Sanki hiçbir sorunun yokmuş gibi bir de kendine kurtulmak istemeyeceğin bir labirent yarattın."

Bu iç içe geçmiş, keşmekeş düşünceler zihnimi meşgul ederken uyuyamayacağımı anladım ve doğrulup pencerenin yanında duran kitaplıktan Senteria'nın geçmişteki savaşlarını anlatan bir kitap aldım. Klasik hatlarıyla oldukça şık görünen mürdüm koltuğa uzandım ve sayfaları çevirmeye başladım. Sıra Zirakov'la olan savaşlara geldiğinde gözlerimi kısarak ve dikkatimi artırarak okudum çünkü burada yazılanlar ve bize anlatılanlar arasında dağlar kadar fark vardı. Çoğu savaşı Zirakov'un başlattığı yazılmıştı ama bizim ülkemizde öğretilenler bunun tam tersiydi. Eski Kitana olsa bu anlatılanları yalancılıkla nitelendirerek kitabı bir köşeye atardı ama şimdiki Kitana birkaç ayda çok şey öğrenmiş, yaşanan şeyler aynı olsa da her ülkede bıraktığı izin farklı olduğunu anlamıştı.

Gün ışığı yeryüzünü ziyaret ederken göz kapaklarım o kadar ağırlaştı ki yavaşça kapanmalarını önleyemedim. Okumaktan bitap düşmüş gözlerimi birkaç saniye için dinlendirmek isteyerek gözlerimi kapattım.

Ivan

Taht odasına gecenin bir vakti çağırılmak Vincent'in alışık olduğu şeydir, benim değil. Bu yüzden babam tüm ciddiyeti ve heybetiyle belgelerin dağınık bir şekilde yerleştirildiği masanın başında dururken kendimi tutamadım ve esnedim. Babamın öfkeleneceğini sanmıştım ama dikkatini bana yönlendiremeyecek kadar ne yapacağını şaşırmış durumdaydı.

Neredeyse tavana değecek büyük kapılar açıldı ve içeri Vincent girdi. Sevgili kardeşim beni görmeyi o kadar beklemiyordu ki adımları yavaşladı ve soru sorarcasına gözleri kısıldı.

"Neyin var senin?" dedim yanımıza gelip babama selam verirken. Üstüne bir kara bulut gibi çökmüş mutsuzluğu fark etmek için onu yıllardır tanımaya gerek yoktu. "Kitana'nın başı mı ağrıyormuş?"

Anlaşılan moral bozukluğunu fazla hafife almıştım. Yaptığım arsız espriye karşılık olarak tehlikeli bir şekilde bana doğru birkaç adım atarken, "Hey," dedim geri çekilerek. "Sakin ol, şaka yapmıştım sadece."

"Yeter!" Kralın sesi duyulduğunda ikimiz de ona döndük. "Şu an isteyeceğim son şey oğullarımın kavga ettiğine şahit olmak."

Vincent, "Özür dilerim," dedikten hemen sonra ekledi: "Zirakov'a yaptığımız baskın neden başarısız olmuş? Her şey kusursuzdu oysa."

"Her şey kusursuzdu," diye yineledi babam. "Askerler korkup kaçmasaydı Zirakov'un batı bölgesinin bir kısmını topraklarımıza katabilirdik ama küçük çocuklar gibi kaçıştılar!"

Vincent'in öfkeyle sıkılan dişlerini gördüm. "Ölüm emrini ne zaman verelim?"

Babam derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Onlara nasıl bir ceza vermeliyiz?" diye sordu. "İnsanlara korku salmak konusunda on yedi yaşındaki oğlum kadar bilgili değilim."

Kendimi tutamayıp dişlerimi göstererek sırıttım ama babam ve kardeşim ciddiydi. Demek bu yüzden çağırılmıştım buraya: İnsanların yüreğine vahşet yaymak için. Kanım yeni oyuncak bulmuş çocuklarınki kadar hevesle kaynarken âdeta ağzımın suyu aktı. İçimdeki gaddar canavar uyanıp ellerini hevesle birbirine sürttü.

Aklıma harika bir fikir gelince, "Merak etmeyin," dedim. İkisi bana öyle bir baktı ki sanki benden korkmuş gibiydiler. "Onlara herkesin gözü önünde öyle bir ceza vereceğiz ki bir daha hiçbir askerimiz savaştan kaçmaya cesaret edemeyecek." Derin bir nefes alıp tatlı tatlı gülümsedim. "Çünkü burada onları ölümden de beter bir şeyin beklediğini bilecekler."



Gökyüzü alacakaranlık sayesinde mavi, turuncu tonlarına bürünmüşken savaşmaktan kaçan ve yenilmemize sebep olan yaklaşık elli asker önümde duruyor, başlarını yerden kaldırmıyordu. Onların arkasındaysa diğer askerler hazırda bekliyor, nefes almak dışında hareket etmiyorlardı.

Önümdeki korkak farelere öyle nazik, öyle sevecen bakışlar atıyordum ki aklımdan geçen şeyleri yapacağıma hiç kimse inanmazdı.

"Bize nelere mâl olduğunuzun farkında mısınız?" diye sordum sakince. Hiçbiri cevap verecek kadar yürekli değildi. "Bir sürü askerimiz boşu boşuna öldü, hepsi birliklerinizi terk ettiğiniz için. Bundan hicap duymuyor musunuz?"

"Duyuyoruz," dedi içlerinden biri titrek sesiyle. "Çok üzgünüz; yalvarırız, canımızı bağışlayın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Size hiç yakıştıramadım. Yoldaşlarınız orada kılıçtan geçirilirken nasıl hiçbir şey olmamış gibi arkanıza bakmadan kaçabildiniz?" Sanki oğulları tarafından hayal kırıklığına uğratılmış bir babanın ağırlığı çökmüştü üstüme. "Bu utanç size yeter, hepiniz serbestsiniz."

Askerler duyduklarına inanamadı. Önce birbirlerine şok içinde, ardından mutlulukla baktı. Bir başka asker, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Önce dudaklarımı birbirine bastırdım, ardından kendimi daha fazla tutamayıp ellerimi diz kapaklarıma yerleştirerek nefessiz kalana kadar güçlü kahkahalar attım. Ciddi kalmak için uğraşmıştım ama o kadar aptallardı ki...

"Elbette hayır, seni salak!" dedim. Kahkahalarım dursa da yüzümdeki gülücük solmamıştı. Ardından elimi yukarı kaldırdım. "Şunları beş gruba ayırın."

Muhafızlar kaçak askerleri ite kaka gruplara ayırdılar. Tek kişilik sıraya giren askerler neler olacağını bilmiyor, bu yüzden de deli gibi korkuyordu. Kurbanlarımla ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu bakıştı işte; kendilerini neyin beklediğini bilmeyen bu ürkek bakış...

Tek sıra hâlinde dizilmiş askerlerin önüne beş hizmetkâr yerleştirildi. Bu hizmetkârların tuttukları kâseler bir adet beyaz, geri kalanı siyah renk taşlarla doldurulmuştu.

"Atalarımın uzun süredir uygulamadığı ama sizin gibi hainlerin hak ettiği bir ceza var," dedim korkak askerlere bakıp. "Önünüzdeki kâseler siyah taşlarla dolu." Elimi kâselerden birine daldırdım ve beyaz taşı çıkardım. "Her kâseye bir adet attığımız beyaz taş hariç. Hepiniz bu kâselerden bir adet taş çekeceksiniz. Siyah taşı çekerseniz sorun yok."

Askerlerden biri boğuk nefesleri arasından, "Peki, beyaz taşı seçersek ne olur?" diye sordu.

Dişlerimi göstererek sırıttım. "İşin en eğlenceli tarafı bu." Derin bir nefes alıp büyük bir sürpriz açıklıyormuş gibi heyecanla ellerimi birbirine sürttüm. "Taş ve sopalarla dakikalarca, ölene kadar dövüleceksiniz. Üstelik bunu size yapan sizinle kaçan ve size dost diyen diğer arkadaşlarınız olacak."

Dudaklarımdan dökülen kahkaha ürkütücü bir yankıyla kulaklarımda çınladı. Sadece cezaya maruz kalan askerler değil, geri kalan hizmetkârlar da korkudan küçük dilini yutmuş gibiydi.

İzleyin, diye haykırmamak için kendimi zor tuttum. *İzleyin ve itaatsizliğin bedelini görün.*

Askerler kendilerine uzatılan kâselerden korkarak ve titreyerek taşlarını çektiler. Birkaç dakika sonra beş şanssız adamın canı için yalvaran çığlıkları duyuldu ama yakarışları hiçbir işe yaramadı. Kendi hayatını kurtarmak için onları hiç acımadan öldürecek dostları etraflarında çember oluştururken ağlayıp diz çöktüler. Dişlerimi göstererek sırıttım ve bu dramatik sahneyi rahatça izleyebilmek için konforlu sandalyeme kuruldum.

Sonunda şölen başladı.

Askerler ortalarına aldıkları arkadaşlarına öyle hayvani bir vahşetle saldırdılar ki görülmeye değer bir manzaraydı. Kimileri sessizce kaderini kabullendi, kimi yüzüne taşlar ve sopalar savrulurken yaygara kopardı.

Ölmek üzere olan askerlerin acı dolu çığlıkları kulağımı ninni gibi okşadı. Gözlerimi kapatıp kendimi bu tatlı işitsel ziyafete bıraktım. "Ne kadar güzel bir melodi, değil mi?"

Yanımdaki hizmetkârı görmesem de bana şok içinde baktığından emindim.



Vincent

Kral Estes'le birlikte Ivan'ı ve askerleri görecek kadar yakın, onların bizi göremeyeceği kadar uzakta bir yerden olanları izliyorduk.

Uğradığım dehşeti gizleyemeyerek, "Onu nasıl dizginleyeceğiz?" dedim mırıldarcasına. "O daha on yedi yaşında ve... Yüzündeki gülümsemeye bakın. Birilerinin beyninin dağıldığını görmekten zevk alıyor. Sanki bir keman sesiymiş gibi insanların çığlıklarını huzur içinde dinliyor."

"Bilmiyorum, Vincent," dedi. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Evet, Ivan'dan merhamet beklemiyorduk elbette ama bu beklediklerimizin çok ötesindeydi. "Oğlum bir zalime dönüştü ve ben hiçbir şey yapamadım."

Orada öylece izlemeyi daha fazla midem kaldırmadı ve kralın da iznini isteyerek sarayın yolunu tuttum. Tam birkaç adım atmıştım ki Estes, "Kitana bu işe ne diyor?" diye sordu.

Bana ne kadar kırıldığını anımsayınca dişlerimi sıktım ve hissettiğim mutsuzluğu dışarı yansıtmamaya çalışarak, "Saldırıdan daha yeni haberi oldu," dedim.

"Karına iyi davran, Vincent," dedi. "Irina'yı devirmemizin anahtarı o kadın."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Ne demek istiyorsunuz?"

Sanki atladığım büyük bir ayrıntıyı yüzüme vuruyormuş gibi, "O veliaht olarak görülen bir prensesti," dedi. "Nasıl ki sen Senteria'nın en zayıf noktalarını biliyorsan o da Zirakov'un en zayıf noktalarını biliyor. Onları söylemesini sağla."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Karıma yalanlar söyleyip ağzından laf almamı isteme benden, baba."

Gözlerini devirdi. "Her konuda vicdan yapmayı bırak artık. Sen de söylüyorsun, o senin karın. Senteria ailesinin bir üyesi ve ona göre davranmak zorunda."

"Onu bu işlerden uzak tutmak istiyorum," dedim kibar ama kararlı bir ses tonuyla. "Annesinin ihaneti onu yeterince hırpaladı zaten. Bir de tarafı olmadığı bir savaşa dâhil olmasına gerek yok."

Neredeyse kusacakmış gibi suratını buruşturdu. "Ah şu aptal gençlik," diye söylendi. "Aşk için nasıl da kör oluveriyorsunuz böyle? Daha şimdiden böyleysen çocuğunuz olduğunda seni iyice kuklası hâline getirir bu kadın, benden söylemesi."

Gülümsemeden edemedim. Koskoca ülkeyi yöneten kralımızın annem Ophelia karşısında nasıl süt dökmüş kediye döndüğünü hatırlatacaktım ki onu daha fazla kızdırmak istemedim ve tekrar selam verip yanından ayrıldım.

Odama döndüğümde Kitana'yı elinde kitapla koltuğa yayılmış bir şekilde uyurken görmek, zihnimi meşgul eden tüm düşüncelerin geride kalmasına neden oldu. Tatlı bir tebessümle onu izledim. Kızıl saçlarının düştüğü yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Güzel bir rüya görüyor olmalıydı.

Yanına gidip düşmek üzere olan kitabı aldım ve kitaplıktaki yerine yerleştirdim. Ardından bedeni uyuşmasın diye yatağa taşımak için kollarımın arasına almak üzere eğildim ama hafif dokunuşum sonucu titreyerek uyandı.

Birkaç saniye etrafına bakındıktan sonra nerede olduğunu anımsayıp bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Kahvaltı vakti geldi mi?"

"Hayır," dedim. "Daha çok var, uyumaya devam et."

Üstündeki uyku mahmurluğunu anında atıp, "Sana ne?" diye çıkıştı. "İster uyurum ister kalkıp dans ederim."

Aniden ayaklanıp odada tur atmaya başlayınca derin bir nefes aldım. Görünen o ki bana kızgınlığı geçmemiş, yaşananları unutmamıştı. Çöktüğüm koltuk dibinden yavaşça ayağa kalktım.

Kitana kollarını göğsünün altında birleştirmiş, dik bir duruş sergilerken, "Annene saldırmamızı gizledim," diyerek suçumu kabul ettim karşısına dikilip. Bu kadar kolay pes etmemi beklemiyor olmalıydı ki bakışlarına şaşkın bir ifade yerleşti. "Ama bunun sebebi sana güvenmemem değil, seni üzmek istememdi."

Hayretle kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" diye sordu. "Haberin olsun diye söylüyorum; bana güvenmediğini, duvar ördüğünü düşünmek çok daha fazla üzülmeme sebep oldu."

"Öyle düşünmeni istemezdim," dedim. "Ama kendini benim yerime koy. Babamın annene saldırdığını nasıl söyleyebilirdim, bilemedim." Bakışlarındaki soğuk ifadenin kırıldığını görür gibi olunca cesaretlenip bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Yüzünü ellerimin arasına alarak başını hafifçe yana eğdim. "Sen bana kolaylıkla söyleyebilir miydin?"

Bakışlarını kaçırmaya yeltendi ama yüzünü yukarı kaldırıp gözlerime bakmasını sağlamaya çalıştım. Dolan gözlerini tavana sabitleyince, "Ne oldu?" diye gülümsedim.

"Ben... Bilmiyorum." Gözünden düşen bir damla yaş yanağını ıslattı. İşaret parmağımla sildim. "Çok kırılmıştım."

"Biliyorum," dedim anlayışla. "Ama inan bana, sana güvenmemezlik yapmıyorum." Sesim sanki bir çocukla konuşuyormuşum gibiydi. "Bu kadar kırılacağını tahmin etmemiştim."

"Ben kırıldım çünkü..." diyecek oldu ama cümlesinin devamını getiremedi. Başını öne eğdi, yüzünü ellerinin arasına gömecekti ki iki elini de havada kaptım.

"Çünkü," dedim cümlesine devam etmesi için onu cesaretlendirmek isteyerek. Ama bunu söylerken bile nedenini anlamıştım. Bana değer veriyordu, bana güveniyordu. Az ya da çok, benim için böyle güzel duyguları vardı işte. Ancak hislerini tahmin etsem de bazı sözcüklerin onun dudaklarından dökülmesine ihtiyacım vardı fakat ne yazık ki başını iki yana sallayıp sessizliğini korudu. Hayal kırıklığına uğrasam da şansımı daha fazla zorlamak istemedim. Bu kadar mutsuz ve savunmasız görünmesine alışık değildim, içim acımıştı. "Tamam," dedim kollarımı bedenine dolayarak. "Sorun yok."

Başını göğsüme yerleştirip sarılmama karşılık verirken babamın söyledikleri aklıma düştü. "Madem senden hiçbir şey saklamamı istemiyorsun," dedim uzaklara dalıp. "Sana bazı şeyler anlatmam gerekebilir."

Başını geri çekti ve gözlerini yüzüme sabitledi. Bakışlarında kuvvetli bir merak parıltısı vardı. "Ne anlatacaksın?"

Bir elimi yanağına yerleştirdim. "Sonra," dedim. "Son birkaç saatim yorucuydu ve şu an tek istediğim karıma sarılıp biraz uyumak. En azından bu kadarını yapabiliriz, değil mi?"

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. En sonunda, "Evet," dedi. "Sanırım yapabiliriz."

BÖLÜM YİRMİ BİR

YALANLAR ve AŞK

♪♫

MYUU - SCENT OF NIGHT



İçinde olduğum küvetteki su o kadar sıcaktı ki buhar tüm banyoyu kaplamış, aynanın yüzeyi buğulanmıştı. Etraf birkaç mumun titrek ışığıyla aydınlatılıyordu. Küvetin yanındaki sehpada bir bardak şarap vardı ama bu bana ait değildi.

Arkamda duran Vincent'in güçlü ellerini omuzlarımda hissettim. O kadar yorgun hissediyordum ki elleri omuzlarımı ovalarken gözlerimi kapattım.

Sıcak su en az benim kadar Vincent'i de mayıştırmış olmalıydı ki sesi uykuyla uyanıklık arasında bir yerde asılı kalırken, "Seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum," dedi.

Babası onu Zirakov'la ilgili şeyler anlatmam için sıkıştırmışken bile beni düşünmesi o kadar hoşuma gitti ki gülümsememi engelleyemedim.

Sırtımı göğsüne yaslayarak küvette rahat bir pozisyon aldığımda Vincent'in sesini işittim: "O gördüğüm tebessüm mü?" Hemen ardından bir soru daha sıraladı: "Ama neden?"

Gözlerimi açmadan bilmiş bir edayla dudaklarımı büzdüm. "Kocama gülümseyemez miyim?"

Dudaklarından keyif dolu bir kahkaha firar etti. "Bak sen..." Hemen ardından omuzlarımdaki dudaklarını hissettim. Öpücüğü pamuk kadar hafifti ama ben kaynar su mu daha sıcak yoksa tenime değen dudakları mı, ayırt edemedim.

Dirseğimle onu itip kendimden uzaklaştırırken, "Yavaş ol, koca oğlan," dedim olabildiğince sert ses tonumu kullanarak. "Seninle konuşmamız gereken konular var daha. Dikkatini dağıtmana izin veremem."

"Of!" Sırtını küvetin kenarına bıkkınlıkla yasladığını hissedince kıkırdadım. "Karımla banyo keyfi bile yapamıyorum."

Sevgili kocamın büyük bedenine rağmen küçük bir çocuk gibi mırıldanmasına her defasında şaşırmadan edemiyordum. Üstelik bu konulardan kaçması gereken kişi ben olmalıydım, Senteria prensi olarak onun peşime düşmesi gerekirdi.

Düşüncelerimi bölerek ve sesine ciddiyet katarak, "Tekrar söylüyorum," dedi. "Seni rahatsız edecek hiçbir işin içinde olmayacağım. Kim isterse istesin."

Sanki inanmayacakmışım gibi sözlerini defalarca ve defalarca tekrarlıyordu. Başım hâlâ göğsüne yaslıyken hafifçe yukarı baktım. Bir elimi uzatıp yanağına dokundum. "Ben kendime bir söz verdim, Vincent. Bu kanlı taht oyununda karın olarak yanında duracağıma ve seninle savaşacağıma yemin ettim. Sözümden dönmeyeceğim."

"Kitana..." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Öyle şeyler söylüyorsun ki seni dövmeli miyim yoksa ayaklarına kapanıp tüm isteklerini yerine mi getirmeliyim, emin değilim."

"İkincisi tercihimdir."

Başını boynuma görüp derin bir nefes aldı. "Zirakov zırvalıklarından bahsetmekten nefret ediyorum."

Konuyu daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Böyle giderse hiç konuşma fırsatı bulamayacaktık. "Güneyde gizli bir geçit var, Vincent," diye anlatmaya başladım. "Ormanın biraz iç kısmında. O geçidi kullanıp askeri birliklerimizi hazırlıksız yakalayabilirsiniz."

Bunları kolaylıkla söylerim sanmıştım ama kalbim sıkışacak gibi oldu. Ivan'ın sandalyesine bağlıyken daha fazla acı çekmesin diye boğazını kestiğim Otis'in hesap soran gözleri zihnime düştü.

Kendi halkımı öldürüyor, beni yıllarca tahtın sonraki kraliçesi olarak gören insanlara ihanet ediyordum.

Ne zaman ağlamaya başladığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Vincent'in kolları bedenimi sıkıca sararken yumuşak ses tonuyla, "Ben buradayım," derken gözlerimden süzülen yaşları hissettim.

Dizlerimi kendime çekip başımı öne eğdim ve bakışlarımı dizlerimde sabitledim. Hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım ama başarısız oldum.

"Vincent," diye mırıldandım bedenimi saran kollarına sıkıca tutunurken. Sanki bıraksam sonsuzluk çukurunda kaybolup gidecekmiş gibi hissediyordum. "Sen olmasan kafayı yerdim."

Samimi olduğumu şok içinde idrak ettim. Evlenirken hayatımın bittiğini düşündüğüm adam, adına saray dedikleri bu altın kafeste güvenebileceğim tek insandı, hizmetkârlarım dışındaki tek arkadaşımdı.

Ona söylediğim yalanları anımsadım. Acaba nasıl biri olduğumu bilse bana sarılıp destek olmaya devam eder miydi? Yoksa benden bir canavarmışım gibi kaçar mıydı? Gözlerimi sımsıkı yumup başımı iki yana sallayarak kötü düşünceleri silmeye çalıştım ama başaramadım. Birine yalvarmanın ne kadar acizce olduğunu düşünsem de, "Lütfen," demekten kendimi alamadım. "Lütfen beni bırakma."

Ona bakmasam da kaskatı kesilen bedeninden şaşkınlığını hissettim. "Hey," diye mırıldandı. Sesi bir çocuğu sakinleştiriyormuş gibi yumuşacıktı. Omuzlarıma güçlü ellerini yerleştirip hafifçe çevirerek ona bakmamı sağladı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Bir şeyler söylüyordu ama ben duymuyordum. Nefes almakta bile zorlanıyordum ama aklım annemin saraya soktuğu, bana ondan haber getiren casusa kaydı. Ona Vincent'in tarafında olduğumla ilgili hiçbir şey söylememiştim. Annemi hâlâ ona sadık olduğum konusunda ikna etmek için bir fırsattı bu. Eğer ona Senteria'nın doğudan saldıracağını söylersem... Eğer güney bölgesini savunmasız bırakıp tüm birlikleri başka bir yöne çekmesini sağlayabilirsem...

Zihnime aniden düşen anı gözlerimi kocaman aralamama sebep oldu. Buraya ilk geldiğimde Vincent ve sadık askeri Aiden'ın sohbetine şahit olmuş, daha sonra annemi bir şeylerin geldiği konusunda uyarmıştım. Bu yüzden mi kaybetmişlerdi? Bu yüzden mi başarısız olmuşlardı?

Cevaplandıramadığım sorular ve kendimi iki halka karşı sorumlu hissetmek o kadar ağırdı ki yüreğim tonlarca demirin altında kalan küçük bir serçe misali ezildi.

Bu ağırlığın üzerine Vincent'in anlayışla bakan siyah gözleri eklendi.

Bana böyle bakma, demek istedim. *Sen bana böyle iyi davranırken benim yaptıklarım içimi acıtıyor.*

İçimde ona karşı kavurucu bir suçluluk duygusu baş gösterdi. Bir de daha birkaç saat önce bana güvenmediği için arsızca mutsuzluk çekiyordum.

Dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar kulaklarımı tırmalarken Vincent bir elini yanağıma yerleştirdi. "Seni en başından bu işe dâhil etmemeliydim," dedi sadece halkıma üzüldüğümü sanarak.

Kitana Zirakov dendiğinde insanların aklına cesaret gelirdi. Oysa şimdi korkularımın en büyüğünü yaşıyor, buraya gelişim ve burada yaptıklarım hakkındaki gerçek ortaya çıkarsa ne yaparım diye panikliyordum. Fakat bunun sebebi vatan hainliğinden idama çarptırılmak değil. Vincent'in gözlerinde belirecek hayal kırıklığına şahit olmaktı.

"Ya ben aslında kötü biriysem?" Yükselen hıçkırıklarımı zar zor durdurup fısıldarcasına sordum: "Ya güvenini boşa çıkarırsam?"

Bakışlarında gözle görülür bir şüphe oluşurken kalbimin atışı hızlandı. Bir şeylerden kuşkulanmıştı, aptal değildi ama neden kötü biri olduğumu sormadı. Sorsaydı o an her şeyi itiraf ederdim ama yapmadı. Belki o da bazı gerçeklerden kaçmanın yolunu arıyordu, kim bilir?

Gözlerindeki şüpheci ifade yavaşça kayboldu. İki elini yanağıma yerleştirdiğinde yüzüm küçücükmüş gibi hissettim. "Geçmişte ne yaptığını umursamıyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. O kadar derin bakışları vardı ki insan bir uçurum misali yuvarlanıp düşebilirdi. "Ben şu anki Kitana'yla ilgileniyorum. Hizmetçi mutlu olsun diye falcının ayağına giden, hayatını hiçe sayarak krala rest çeken ama bahçede bulduğu yavru bir kediye iyi bakmaları için muhafızlara ricada bulunan Kitana'yla." Öne eğildi, dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. "Benim Kitana'm işte bu."

Kalbim pelte gibi erirken dudaklarım titredi. Hiçbir şey söylemeden uzun uzun baktı. Bakışlarında tarif edemediğim o kadar çok duygu vardı ki kalbim tekledi.

Daha önce hiç yaşamadığım, yabancısı olduğum ama kendini hissettiren kuvvetli bir duygu yüreğimi sardı. Mantığım tüm düşünceleri silip süpürdü geriye tek bir cümle kalana kadar:

Siktir, sanırım âşık oluyorum.

Aynı şeyleri benim için hissetmesini istediğimi fark ettim. Kulağa ne kadar bencilce gelirse gelsin, ondan sakladıklarıma rağmen aramızda yaşanan şeyin sadece tensel çekimden ibaret olmamasını diledim.

Bu istek çok kuvvetliydi ama Vincent'le aynı şeyleri hissetmediğimizi duyma ihtimalinden korkup aklımdan geçenleri söyleyemedim.

Bir elimi yumuşak yanağına götürdüğümde dünya bulanıklaşmıştı. Yanaklarımdan birkaç damla daha yaş süzülürken, "Bana bakma," diye mırıldandım tıpkı onun haftalar öncele söylediği gibi. "Beni göt."

Öne eğildim ve hissettiğim, kelimelere dökemediğim her şeyi hapsettiğim öpücüğü dudaklarına armağan ettim. Sanki bir şey anlatmak ister gibi hırçın oluşum ilk etapta onu şaşırtsa da birkaç saniye içinde adapte olup aynı şekilde karşılık verdi.

Onu bu şekilde öpmek pek konforlu sayılmazdı ama eli göbeğimin altına, en mahrem yerlerime uzanırken zevk dalgası bedenimi sardı. Kendimi kaybettim ya da buldum; belki de ikisi birden. Vincent'in parmakları bedenime dokunmaya devam ederken başımı omzuna yaslayarak tavana baktım. Nefes almak için araladığım dudaklarımdan boğuk bir inilti duyuldu.

Tam istediğimi almak üzereyken Vincent elini bedenimden çekince ne olduğumu şaşırdım. "Sen, ne?" diyebildim ama cümlemin devamını getirmeme fırsat kalmadan belimden kaldırıp ters çevirdi. Bacaklarım bedeninin iki tarafına yerleşirken kucağına oturmamı sağladı. Başını köprücük kemiğime yasladığında ben de kollarımı sıkıca boynuna doladım. Dünya dönüyordu. Nefes alamıyordum ve etrafta benekler görmeye başlamıştım.

İkimizin de bedeni hareket hâlindeyken sonunda vücudumdaki tüm sinirler isyan etti; bedenimi tanıdık titreme dalgaları sardı. Ellerimi Vincent'in saçlarına gömdüğümde boğuk çığlıklarım banyoda yankılandı. Vincent bedenimi benden iyi tanıyordu; gitgide hızlandı ve ben gökyüzüne ulaşırken bana katıldı.

Sonunda ikimiz de nefes nefese ve bitap düşmüş bir şekilde kaldık. Başım Vincent'in omuzuna düştüğünde kalbim o kadar güçlü atıyordu ki yüzyıllarca atmaya devam edeceğini sandım bir an.

Vincent geri çekilirken elini yanağıma yerleştirdi ve benim de başımı doğrultarak ona bakmamı sağladı. Bakışlarında ne düşündüğünü gizleyen, anlaşılması muğlak bir ifade vardı. Gözleri önce tüm yüzümü taradı, ardından dudaklarımda takılı kaldı. "Sen gerçek misin?" Belli belirsiz gülümsedim ve başımı hafifçe salladım. "Hayal kadar güzelsin."

Yatağa gitmek üzere aniden ayaklanırken beni de kollarının arasında kaldırdı. Bedenimizden süzülen ve zemini ıslatan sular ikimizin de umurunda değildi.

Hızlıca kurulandıktan sonra küçük bir çocukmuşum gibi beni yatağa taşıdı ve yorganların arasına attı. Vincent'in her zaman çıktığı kadar olmasa da sabahın erken saatleriydi. O, kralın yanına gitmek üzere giyinirken ben de gömüldüğüm rahat yastıkların arasından onu izledim.

Nihayet hazırlandığında bana acı içinde baktı. "Bu haksızlık," dedi yatağın kenarına oturup üstüme eğilirken. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki parmak uçlarımla dokunmaktan kendimi alamadım. "Sen tüm gün burada tembellik edebilirsin ama ben çalışmak zorundayım."

Sinir bozucu bir şekilde sırıttım. "Gözde prens olman beni suçum değil."

Geri çekilmeden önce dudaklarıma tatlı bir öpücük bıraktı. Ayağa kalkarken, "Bugün ne yapacaksın?" diye sordu.

"Şehre inerim belki. Biraz alışveriş yapmak istiyorum."

"İhtiyacın olan bir şey varsa terzileri göndermelerini söyleyeyim."

Başımı iki yana salladım. "Biraz dolaşmak istiyorum, bugün çok enerjiğim."

Dudaklarında hınzır, arsız bir gülümseme belirdi. "Ne kadar enerji dolu olduğunuzu dakikalar önce gördüm, masum leydim."

Küçük yastıklardan birini kafasına fırlattım ama son anda kaçmayı başardı. Tam odadan çıkacaktı ki, "Vincent," diyerek onu durdurdum.

Kapıyı tam açmıştı ki gülümseyerek geri döndü. "Efendim?"

"Sana söylediklerimi babana anlatırken benimle sert konuşmuşsun ve zorlamışsın gibi yap." Sorgularcasına gözlerini kısınca, "Bana karşı eskisi kadar soğuk olmasa da hâlâ tereddütlü," diye açıkladım. "Eğer bana sözünü geçirebildiğini düşünürse seni veliaht yapma konusunda bana olan nezaketin yüzünden tereddüt etmez."

Tatsız konuların açılmasıyla suratını buruşturdu ama bir yorum yapmadı. "Peki, görüşürüz."

"Bir de-" diyerek onu tekrar durdurdum. Acelesi olmasına rağmen onu oyalamama kızmadı, merakla bana döndü. "Kendini özletmeden işlerini hızlıca hallet."

Dudakları önce aralandı, sonra tatlı bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Beni odada yalnız bırakmadan önce bir şey demedi ama bakışlarında gözlerimi kamaştıran tatlı bir parıltı peyda oldu. Bu bakış tüm kelimelere bedeldi.

Vincent gittikten sonra bir süre daha uyukladım. Hizmetkârların odama kahvaltımı getirmesiyle midemi bir güzel doldurdum ve kişisel temizliğimi hallettikten sonra dolabın karşısına geçtim. Kendime beyaz, zarif bir elbise kapıp giydim.

"Efendim, bugün yorgun gibisiniz. Rahatsızsanız daha sonra gidelim."

Diana'nın tatlı ve masum tavsiyesi yanaklarımı kızarttı. Evet, yorgundum ama sebebinin hastalık olduğunu hiç sanmıyordum.

Amelia saçlarımı topuz şeklinde ensemde topladıktan ve Diana da makyajımla ilgilendikten sonra iki hizmetkârımı da yanıma alarak saray arabasına bindim. Bizi korumakla görevli iki muhafızsa atlarını yönlendirerek arabayı takip ettiler.

"Bugün çok mutlu görünüyorsunuz."

Amelia söyleyene kadar pencereden dışarı bakıp sırıttığımı fark etmemiştim. "İyi uyudum," diye geveledim ama çöpçatan yardımcımın inanası yoktu.

"Size baktığım fal doğru çıkıyor, değil mi?" dedi.

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. Onun eski adını duyduğumda dolandırıcının teki olduğuna inanmıştım, oysa şimdi bu sözlere kendisinin de ne kadar inandığını görüyordum. "Aman Amelia," dedim. "Başlama yine."

"Kartlar yanılmaz, prenses," dedi. Dudaklarındaki gülümsemeyi bastırmakta güçlük çektiği her hâlinden belliydi. "O gün falınıza baktıktan ve siz gittikten sonra geleceğinizi okumak için kartlardan yardım aldım ama falınıza bakarken aşk lafını duyunca o kadar rahatsız oldunuz ki size bu faldan bahsetmeye çekindim."

İlk kez dudaklarından dökülen itirafıyla kaşlarımı hayretle kaldırdım. "Öyle mi?" diye sordum. "Benden gizli baktığın falda neler çıktı bakalım?"

"İmparatoriçe!" Sanki benim için büyük bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi heyecan içinde söylemişti bunu. İfadesiz bir şekilde bakma-

yı sürdürdüğümü görünce, "Bu kart birçok şeyle ilişkilendirilebilir," dedi. "Ama sizin falınıza baktığımda hissettiğim enerji annelik enerjisiydi."

Dudaklarımdan dökülen kahkahayı engelleyemedim. "Ne?"

"Gülmeyin," dedi. "Annelik ve doğumla ilgili bir şeyler hissettim. Hamile kalabilirsiniz."

Hizmetkârım o kadar ciddi görünüyordu ki daha fazla gülüp onu kırmak istemedim. İşi dalgaya vurmak yerine ciddiyetle, "Amelia," dedim. "Rastgele seçtiğimiz kartlar kaderimizi belirlemez. Geleceğimizi biz planlarız, sürprizleri saymazsak biz biliriz, biz şekillendiririz."

"Günün sonunda bu değişmez zaten," diye hak verdi. "Kartlar sadece sizin yapacağınız seçimlerle ilgili haklı tahminlerde bulunur, o kadar."

"Farkında mısın, bilmiyorum ama annemle işler karışık, kocamın kardeşleriyle başım belada. Yani böyle bir dünyaya çocuk getirmek istemiyorum." Dudaklarımı mahcubiyetle büzdüm. "Kartlar yanıldı."

Gözlerinde bana katılmadığını gösteren bir ifade vardı fakat sesini çıkarmadı. İkimizin de karşısındaki kişiyi ikna edemeyeceği aşikârdı.

İki hizmetkârımla konuşarak şehre inen tepelerden geçerken korkunç bir gürültü koptu. Ne olduğunu anlamayarak birbirimize baktık. Birbirine çarpan kılıç sesleri arabamızın dışında duyulurken kapı aniden açıldı.

Karşımdaki adam kahverengi, eski bir tunik giymişti. Yüzünü kaplayan kirli sakalları pis bir görüntü oluşturuyordu. Kahverengi gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve dişleri sararmaya yüz tutmuştu.

Adam hepimizi inceledikten sonra gözleri bende takılı kaldı. Öne uzanıp kolumu yakaladı ve mengene gibi sarıp beni dışarı sürüklemeye kalktı.

Kanımda bir panik dalgası baş göstermişti ama kemerime sıkıştırılmış hançeri kınından çıkarıp adamın boğazına sapladım. Karşısında savunmasız bir kadın görmeyi hedefleyen ve bu hatası hayatına mal olan adam, ellerini boğazına götürerek süzülen kanları çaresizce durdurmaya çalıştı ama başarısız oldu, can çekişerek yere yığıldı.

Arabanın dışındaki adamlar şok içinde bize bakarken kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Tam altı adam saymıştım.

Kumral, iri yarı ve çirkin olan adam arkadaşı gibi aptal olmayarak daha temkinli yaklaştı. Hançerimi savurarak kolunu yaralamayı başardım ama fiziksel olarak benden çok daha güçlü olduğunu kabul etmek zorundaydım. Hançerimden kurtulduktan sonra bir elini saçlarıma götürüp çekiştirerek arabadan inmemi sağlarken çığlık attım. Beni diğer arkadaşlarının önüne sertçe itince dizlerimin üstüne çöktüm. Başımı kaldırdığımda suç ortaklarını öldürdüğüm için öfkeli olan adamlarla karşılaşmak içime hiç su serpmemişti.

İçlerinden biri dayanamayıp öne eğildi ve suratıma bir tokat indirdi. Yanağımda korkunç bir yanma hissederken adamın savurduğu küfürler kulağımda yankılandı.

Ekibin başı gibi görünen adama, "Ben Prens Vincent'in karısıyım," diyecek gücü buldum sonunda. O sırada arkadaşları arabayı talan ediyor, değerli ne bulabileceklerine bakıyor, hizmetkârlarıma tecavüz edeceklerini haykırıyordu. "Eğer şimdi giderseniz hiçbir şey olmamış gibi bu olayı unuturuz."

Adam kaşlarını kaldırırken Diana'yı kolundan tutup çalılıklara doğru çekiştiren adama kaydı gözlerim. Kendi canımı unutup doğrularak koşmaya yeltendim ama karşılaştığım şey suratıma inen okkalı bir tokat oldu.

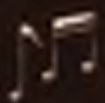
Adam hiçbir şey söylemeden kılıcını çekti. Kalbim deli gibi çarparken öleceğimi anladım ve "Size çok para veririm!" diye haykırdım. "Hayalinizin alamayacağı kadar çok!" Adam çıkardığı kılıcını kaldırdı. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken dudaklarımı birbirine bastırmıştım ki havada dönen bir balta adamın göğsüne saplandı.

Eşkıyalar anında kaçışırken arkamdan bana doğru yaklaşan birkaç atın sesini işittim. Bedenim zangır zangır titrerken arkamı döndüm. Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Neredeyse birkaç saniye önce ölmek üzere olduğumu bir an için unuttum ve tamamen şu ana odaklandım.

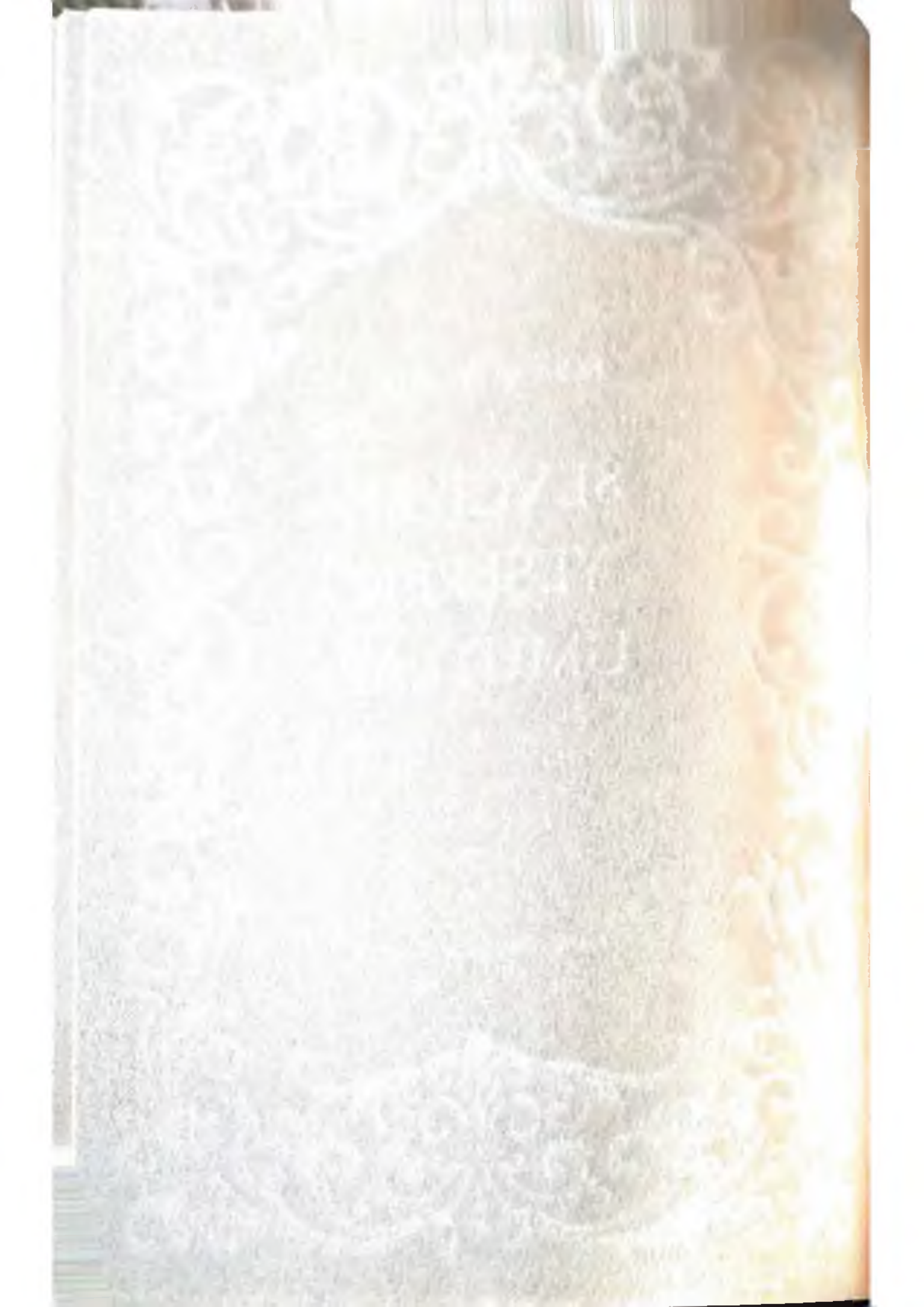
Beni kurtaran kişi Ezra olsa bu kadar şaşırmazdım ama karşımdaki atın üstünde duran, bana iyi olup olmadığımı soran kişi Prens Ivan'dı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

SEVGİYLE YEŞEREN UMUTLAR



FAUN - DIESE KALTE NACHT



Her şey o kadar hızlı olup bitti ki yanaklarıma çarpan tokadın verdiği yanma hissi olmasa tüm bu yaşananların korkunç bir kâbustan ibaret olduğunu düşünürdüm. Elebaşı Ivan'ın havada savurduğu balta sonucu ölen çetenin üyeleri sadece bir dakika içinde yakalanmış, Ivan'ın önünde diz çökmüş, hayatları için yalvarmaya başlamıştı. Ivan'sa keyiflenerek karşısındaki adamların çırpınışlarını izliyordu.

Koluna girdiğim hizmetkâr sayesinde ayakta durarak onları birkaç metre geriden izliyordum. Olayın şokunu hâlâ atlatamamış, dizlerimin titremesini durduramamıştım. Bakışlarımı çevirip Amelia'nın kollarında sessizce ağlayan, elbisesi yırtılmış ve saçları dağılmış Diana'ya baktım. O da tecavüzün kıyısından dönmenin şokunu yaşıyordu. Onu böyle görünce içim ezildi.

Eşkıyalardan biri Ivan'ın ayağına dolanınca Ivan sanki ayağı hayvan dışkısına bulanmış gibi iğrenerek geri çekildi. Askerlerine, "Hepsini saraya götürün," diye emir verdi. "Vincent sorgulamak için onları canlı isteyecektir." Dudakları yeni oyuncak alan bir çocuğunki gibi keyifle kıvrıldı. "Ama sanırım ağabeyim gelene kadar zindanda biraz eğlenebilirim."

Adamlar Ivan'ın eğlenceden kastının ne olduğunu biliyor olmalıydı ki askerler onları götürürken tüm güçleriyle kaçmak için debelendiler. Diana'ya tecavüz etmek isteyen adam da diğerleri gibi götürülürken, "O hariç," diye bağırdım pislik herifi göstererek. Ardından bakışlarımı hizmetkârıma çevirdim. "Onun cezasını Diana versin, tabii isterse."

Genç yardımcımın ağlamaları durdu, yüzüne soğuk ve mesafeli bir ifade yerleşti. Ivan başını iki yana salladı. "Üzgünüm Kitana ama Vincent-"

"Benim istediğimi bilirse karşı çıkmaz."

Ivan bir elini kafasına götürüp saçlarını kaşıdı. Yüz ifadesinden ne yapacağını şaşırdığı anlaşılıyordu. En sonunda gümüş kabzası değerli taşlarla süslenmiş hançerini beline sıkıştırılmış kınından çıkardı ve Diana'ya uzattı.

"Pekâlâ," dedi Ivan hançeri Diana'ya uzatırken. "Senin için zor olacaktır muhtemelen. İstemezsen anlarım ama-"

Diana'nın boğazından kulak tırmalayıcı bir çığlık koptu. Aniden doğrularak Amelia'nın kollarından kurtuldu, Ivan'la arasındaki birkaç metreyi koşarak kapattı, hançeri kaptı ve adamın karnına sapladı.

İlk darbesi ölümcül değildi ama elleri arkasından bağlanmış adamın inleyerek sırtüstü yatmasını sağladı. Diana'nın içi soğumamış, aksine yüreği alev almış gibiydi. Elindeki hançeri adamın bacak arasına devalarca ve defalarca saplayarak yerde yatan eşkıyayı korkunç acılarla baş başa bıraktı. Hançer darbeleri kalbine ve boğazına inmeye devam ettiğinde adam çoktan ölmüş, parça parça olmuştu. Herkes, Ivan bile böyle bir şey beklemediğinden bu narin kadının sergilediği vahşeti sessizlik içinde izliyordu.

Sonunda hançer darbeleri yavaşladı, ardından durdu. Az önce ölümle yüzleştiğimi unutup koluna girdiğim şövalyeyle birlikte Diana'ya yaklaştım. Genç yardımcım dudaklarını aralamış, ifadesiz bakışlarını adamın üstüne dikmişti.

Diana çok güzeldi ve bugün güzel bir kadın olmanın bedelini ödemişti.

Ivan'ın pelerinini çıkarıp yardımcımın omuzlarına yavaşça attığını gördüm. Genç kadın birisi ona dokununca hafifçe irkildi ama bakışlarını yerde yatan cansız bedenden ayırmadı. O kadar çok kan sıçramıştı ki Diana'nın kıyafetleri ve yüzü kırmızıya boyanmıştı.

Diana avuç içlerini gökyüzüne çevirdi ve başını ellerine sabitledi. Bir an için hiç kalkmayacağını sandım ama gözleri hâlâ ellerindeyken çok yavaş hareketlerle ayaklandı, arkasını döndü, birkaç adım atıp önümde durdu.

Başını kaldırıp bana baktı. "Ben az önce katil oldum," derken sesi titriyordu. "Ama hiçbir şey hissetmiyorum, suçluluk duymuyorum." Başını indirerek tekrar avuçlarına baktı. "Vicdanımı mı kaybettim ben?"

Üstünün ne kadar kirli olduğunu umursamadan kollarımı bedenine doladım. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülürken askerler pis sapığın cesedini kaldırmakla meşguldü. İçimi anında kavurucu bir pişmanlık kaplamıştı. Bu zalime ceza vermenin Diana'ya iyi geleceğini, az da olsa şifa bulmasını sağlayacağını düşünmüştüm ama görünen o ki yanılmıştım. Genç dostumun yaraları artık daha büyüktü.

Bakışlarımı Ivan'a çevirdiğimde gözlerinde şaşkınlıktan öte bir şey gördüm: Saf bir hüzün. Ivan'ı tanıyor sayılırdım, hizmetkârları umursayacak biri değildi. Öyleyse onu bu hâle getiren neydi?

Dikkatimi tekrar kollarımdaki Diana'ya verdim. Yürümesine yardımcı olmaya çalışarak arabaya ilerledim.



Aslında pek bir şeyim yoktu ama Ivan sağlık görevlileri tarafından kontrol edilmeden gitmeme izin verirse Vincent'in onu parçalara ayıracağını söyleyerek zorla şifahaneye gelmeme neden oldu. Tek kişilik yumuşak yatakta yatarken şifacı dikkatlice, uzun uzun bedenimi inceledi. En sonunda bir şeyim olmadığına, sadece vücudumun sürünmekten biraz hırpalandığına kanaat getirdi.

Sırtımı arkamdaki yastığa yaslayarak hafifçe doğruldum ve başımda bekleyen, kollarını göğsünün altında birleştirmiş Ivan'a baktım. Pencerenin önünde durup dışarıyı izliyordu, kahverengi saçları dağılmıştı.

"Senin orada ne işin vardı?" diye sordum. Onunla konuşmam dikkatini dışarıdaki manzaradan ayırdı, bedenini bana çevirdi. "Yani sen neden şehre iniyordun?"

Sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi pis pis sırıtıp, "Geneleve gidiyordum," dedi.

Gözlerimi hafifçe aralarken hayretle nefes verdim. "Sadece on yedi yaşında olduğunun ne zaman farkına varacaksın acaba?"

Sanki arada dağlar kadar fark varmış gibi, "Birkaç ay sonra on sekiz," diye düzeltti. Keyifle gülümsüyordu ama kapı öyle sert açıldı ki

gülümsemesi soldu. İkimiz de aynı anda sıçrayarak gelen kişinin kim olduğuna baktık. Kapının yanındaki ilaçlar sert ve ani açılışla yere düşerken Vincent yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. Yüzümü avuçlarının içine alırken dikkatle beni inceledi.

"İyi misin?" Vincent'in hemen arkasından Estes ve Ophelia içeri girdi. Vincent'in sorusunu başımı hafifçe aşağı yukarı sallayarak cevapladım.

Vincent'in başparmağı dudağımdaki yaraya dokununca irkildim. Ardından kısa kollu elbisem yüzünden kendini açık eden pazılarımdaki morluklara baktı. Nefes alıp verişi hızlandığında, "İyiyim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

Fakat Vincent beni duymuyor gibiydi. Öne eğildi, bir elini başıma yerleştirirken diğer elini bedenime sardı. Derin birkaç nefes aldıktan sonra aniden doğruldu ve kardeşine baktı. "Nerede onlar?"

"Zindanda."

Bu küçücük cevap Vincent için yeterliydi. Sanki geri kalan her şey önemsizmiş gibi sıktığı yumruklarıyla tehlikeli bir görüntü çizerek şifahaneden ayrıldı.

Onun gidişiyle Ophelia yanıma oturdu. Başımızda bekleyen şifacıya, "Nesi var?" diye sordu.

"Prensesi biraz hırpalamışlar," dedi şifacı kadın. "Vücudunun bazı yerlerinde morluklar var ama birkaç güne toparlar."

Ophelia samimi bir üzüntüyle, "Geçmiş olsun," dedi. Başımı hafifçe eğerek teşekkür ettikten sonra, "Tanrılara şükürler olsun ki oğlum oradaymış," diye ekledi.

"Sahi," dedi Estes gözlerini şüphecilikle kısıp oğluna bakarken. "Sen bugün askerî eğitime gitmeyecek miydin? Şehir yolunda ne işin vardı?"

Dudaklarımdan firar etmek için çırpınan gülümsemeyi kontrol altında tutmak için kendimi o kadar sıktım ki tırnaklarımı avuç içlerime batırmam gerekti. Ivan sertçe yutkunurken âdemelmasının hareket edişine şahit oldum.

"Ben..." derken Vincent'i anımsatan siyah gözlerinden kafa karışıklığı okunuyordu. "Tapınağa gidiyordum," dedi sonunda.

"Tapınak mı?" diye sordu Estes.

"Evet," dedi Ivan. Ardından duygulu bir şekilde iç çekti. "Bize verdiği nimetler için tanrılara şükretmek istedim."

Ophelia o kadar masumca gülümsedi ki bir an için içim ezildi ama Ophelia'nın saf bakışları bile bu anın komikliğinden bir şey götürmüyordu. Estes de takdir edercesine oğluna baktı. "Aferin, Ivan." Ardından karısı Ophelia'ya dikti gözlerini. "Görüyorsun, değil mi? Harika bir evlat yetiştirmişiz!"



Saatler birbirini kovaladı, güneş battı ama Vincent gelmedi.

Tüm bedenim ağrırken hizmetkârlar tarafından odama getirildim, gecelik yerine Vincent'in tuniklerinden birini giydim ve kendimi yatağıma attım. Kapı her çalındığında Vincent'in geleceğini sanarak heyecanla doğruldum ama her seferinde hizmetkâr elinde sağlıklı bir yiyecekle içeri girdi. Amelia'yı Diana'nın yanında olmakla görevlendirmiştim ama tatlı yardımcım bulduğu her fırsatta ziyaretime gelmişti.

Amelia bile gelmişti ama Vincent ortalıkta yoktu. Benimse en çok ona nazlanmaya, onun ilgisine ihtiyacım vardı.

Karanlık tüm kudretiyle şehre çökerken ve yatma vakti çoktan geçmişken daha fazla beklemenin anlamsız olacağını düşündüm. Hissettiğim rahatsız edici kırgınlığı yok saymaya çalışarak yastıklardan birine sarılıp gözlerimi kapadım. Dakikalar sonra neredeyse uyumak üzereydim ki kapının gıcırdayarak açılışını ve onu takip ederek yükselen adım seslerini duydum.

Sonunda açılmamak için direnen göz kapaklarımı aralayarak doğruldum. İçeri giren kişi tavana kadar uzanan büyük pencerenin önündeki koltuğa rahatça oturmuştu. Sırtına vuran dolunay yüzünü karanlıkta bırakıyor, yüzünü görmemi neredeyse imkânsız hâle getiriyordu ama sadece yürüyüş tarzından bile gelenin kim olduğunu seçebilirdim.

Üstümdeki yorganı atıp ayağa kalktım ve koltuğa yayılmış Vincent'in önünde durdum. Ölümden dönmek ona olan hislerimi körüklemiş, daha da kuvvetlenmesine neden olmuştu ama ona sarılma isteğimi bastırarak gizleyemediğim bir kırgınlıkla mırıldandım: "Gelmeyeceğini sanmıştım."

Başını kaldırdığında gözlerinin kızardığını fark etmek, ona kırgın kalmak konusundaki irademe güçlü bir darbe indirdi. "Geldim," diye mırıldandı. "Senin için her zaman gelirim."

Boğazım kururken sertçe yutkundum ve kendimi daha fazla tutamayıp işaret parmağımı nazikçe yanağında gezdirdim. Tenlerimiz değer değmez elimi tuttu, başını yan çevirip dudaklarını avucumun içine bastırdı ve bir öpücük bıraktı.

Tekrar bana baktığında dudaklarını büzdü. "Senin yanında kalmalıydım, özür dilerim."

Tıpkı Vincent gibi gözlerim dolu dolu oldu. Kendini iyi hissetmesi için yalan söyleyebilirdim ama içimden geçeni yapıp, "Sana çok ihtiyacım vardı," dedim.

Bakışları suçluluk duygusuyla kavruluyordu. "Özür dilerim," dedi yeniden. "Ben gelemedim. Önce o pisliklere haddini bildirmem gerekiyordu. Sonra da karşına çıkmaya utandım."

Bu pek beklendik değildi. "Utandın mı?" diye mırıldandım. "Ama neden?"

Gözlerini kaçırırken, "Kocan olarak seni korumak, kılına bile zarar gelmemesini sağlamak benim görevim ama resmen Ivan şans eseri oradan geçtiği için hayattasın."

"Kendini suçlama," dedim. "Nereden bilebilirdin ki?"

Öne eğilip iki elini belime yerleştirdikten sonra beni kendine çekti. Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturduğumda alnını göğsüme yasladı, kolları sıkıca bedenime dolandı. Ona olan kırgınlığımı korumakta başarısız olarak boynuna sarıldım ve burnumu dağılmış siyah saçlarının arasına daldırdım.

"Saldırıya uğradığını söylediklerinde dünyadaki her şey silindi sanki," dedi başını kaldırmadan. "Uğruna savaştığım her şey o kadar değersiz göründü ki anlatamam. Benim için önemli olan tek şey senin yanımda olmanmış meğer." Derin bir nefes aldı. "Keşke sana hislerimi açıkça dile getirebilsem."

Kalbimin atışı hızlanırken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Gerek yok," dedim.

Başını geri çekerek gözlerime baktı. Ağladığını o zaman fark ettim ve elimi yanaklarından süzülen gözyaşlarında gezdirdim. "Gerek yok mu?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Yok."

"Neden?"

Neden, bilmiyorum ama onun gibi sessizce ağlamaya başladım. "Çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum." Titrek bir nefes aldı. Sanki duyduğu şeyler altın değerindeymiş gibi yüzüme baktı.

Dudaklarımdan dökülen tek bir cümlenin ruhumu bu kadar hafifleteceğini düşünmezdim. Hislerim konusunda dürüst olmak âdeta özgürleşmemi sağladı. O kadar güzel, tarifsiz bir duyguydu ki bu, konuşmaya devam etmezsem ölecekmişim gibi hissettim. "Tüm işini bırakıp benimle çocuk gibi ilgilenmeni istiyorum," dedim. "Seni görmezsem ruhuma bıçaklar saplanıyor, kalbim acıyor. Bana öyle şeyler hissettiriyorsun ki senden önce hiç yaşamamışım gibi geliyor. Bana gülümsediğinde içim ısınıyor." Bir elimi yanağına yerleştirdiğimde belimdeki kolları sıkılaştı. "Sanki hayata geliş amacım buymuş gibi, Vincent. Sanki kaderimiz görünmeyen bir el tarafından çizilmiş, tek görevim seninle karşılaşmakmış gibi hissediyorum." Burunlarımız birbirine dokundu. Bir elini alıp deli gibi çarpan kalbime götürdüm. "Senin için atan kalbimi görmüyor musun?"

Bir elini yüzüme yerleştirirken söylediklerime inanamıyormuş gibi baktı. "Bu söylediklerini hayal etmeye bile cesaret edemezdim." Başını hafifçe yana eğerken dudaklarında tatlı bir gülümseme oluştu. "Bir süre öncesine kadar babama beni istemediği bir evliliğe zorladığı için kızgındım," dedi. Ardından hafifçe güldü. "Hayatımın aşkını bana bahşettiğini nereden bilebilirdim ki?"

Aslında bana olan hislerini açık eden çok fazla şey söylemişti ama yine de sarsıldım ve titrek sesimle, "Ne?" diye sordum. "Tekrar söyle."

Konuşmadan önce gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Kitana, sana deliler gibi âşığım."

Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar tutulmuştum. Bu yüzden öne eğilip sıkıca sarıldım. O da aynı şekilde kollarını bedenime doladı. O kadar güzel bir anın içinde hapsolmuştuk ki her şeyin bitmesinden korktum ve bu korku yüzünden, "Sakın beni bırakma," deme ihtiyacı hissettim.

Cevabı gecikmedi: "Yer ve gök birleşirse, Kitana... Seni ancak o zaman terk ederim."

Vincent ayağa kalkıp yatağa giderken çocuk gibi bacaklarımı beline, kollarımı boynuna sardım. Sanki incinmemden korkuyormuş gibi çok yavaş hareketlerle sırtımı yatağa yatırdı. Ardından ellerinden güç alarak bana tepeden baktı. Gözleri o kadar inceleyiciydi ki dayanamayıp gülümserken, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Hafif bir tebessümle yüreğimi ısıttı. "Ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

"Öyle mi? Ne kadar şanslısın?"

Dudaklarını büzdü. "Pek değil." Kıkırdamama engel olamayarak omuzuna bir tane yapıştırdığımda o da benim gibi gülüyordu.

Gülümsemem aniden solunca onun da ruh hâli değişti. "Ne oldu?" dedi merakla. "Aklına bir şey mi geldi?"

Bu güzel anı bozmak istemiyordum ama dudaklarımın titremesini engelleyemedim. "Bugün öleceğimi sandım," dedim. Güçlü duruşumun oluşturduğu duvarda küçücük bir çatlak oluştu ve hıçkırıklar sanki bunu bekliyormuş gibi saldırarak dudaklarımdan döküldü. "Çok korktum."

Öne eğilip kollarını bedenime doladığında onun da en az benim kadar korkmuş olduğunu fark ettim. "Korkma," dedi. "Artık buradayım, hep senin yanında olacağım. Bu, dünyadaki herkesle savaşmam gerektiği anlamına gelse bile." Bakışlarını gözlerime sabitledi. "Kitana," dedi fısıltıyla. "Senin için ölürüm."

"Benim için ölme, Vincent. Benim için yaşa. Benimle yaşa."

Uzun dakikalar boyunca hiçbir şey söylemeden birbirimize sıkıca sarıldık. Sessizliğimizi korumamıza rağmen birbirimize çok fazla şey anlattık.

Vincent'in eli üstümdeki tuniğinde gezdi. "Ben bu kıyafetleri giymek için alıyorum," dedi. Başım göğsünde olduğu için ona bakamasam da ses tonundan gülümsediğini anladım. "Sen kendine gecelik yapasın diye değil."

Aniden doğrulup çenemi göğsüne yerleştirdiğim eline yasladım. Bir elini yanağımda gezdirirken, "O zaman güreşelim," diye bir öneride bulundum. "Kazanan tuniği alır."

Başını yana çevirirken kahkaha attı. Gülüşü o kadar güzeldi ki kalbim pelte gibi eridi. "Zaten benim olan bir şey için dövüşmemi mi istiyorsun?"

Gözlerimi kısıp meydan okuyarak, "Cesaretin varsa," dedim. Sesime sahte bir öfke katmaya çalıştım.

"Tamam," dedi doğrulurken. Ben yatağın üstünde ayağa kalkarken o sadece dizlerinin üstünde doğrulmuştu ama yine de ürkütücü görünüyordu. "Sırtı üç saniye boyunca yatağa değen kaybeder."

Karşılık vermeme fırsat kalmadan öne eğildi, bacaklarımı tutup beni düşürmeye çalıştı ama var gücümle omuzlarını iterek karşılık verdim. Yine de pek etkilenmişe benzemiyordu.

Elim koltuk altına değince bedeni iki büklüm oldu ve dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Sen gıdıklanıyorsun!" diye cıyakladım sanki çok ilginç bir şeymiş gibi.

"Sakın aklından geçirme," dedi. İşaret parmağını suratıma doğrultmuştu ve ciddi görünmeye çalışıyordu ama uyarılarını umursamadan elimi koltuk altına götürüp gıdıklamaya başladım.

O kadar çok gülüyordu ki dengesini korumakta zorlandı ama kendisini toparlayarak öne eğildi, belime asılıp yatağa düşmemi sağladı. Koltuk altı göğsüme gelecek şekilde uzandı ve üç saniye bekledi.

Yenilgi hızlı gelmişti ama o kadar yorulmuştum ki nefes nefese kalmıştım. "Beni yendin," dedim. "Tebrikler."

Sanki bir çocuğu inceliyormuş gibi yumuşak bakışlarını gözlerime dikti. Bir elini yüzüme düşen perçemlere götürüp kulağımın arkasına attıktan sonra, "Hayır," dedi. "Ben sana yenildim."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER



ALINA GINGERTAIL - STEEL FOR HUMANS (LAZARE)

Haftalar geçti ve planladığım gibi anneme ihanet ederek Zirakov'un güney bölgesinde gerçekleştirilen harekâtın başarılı olmasını sağladım. Irina gibi tecrübeli bir kadının onu doğuya yönlendirmeme nasıl inandığını bilmiyordum ve bu bilinmezlik içime nedenini anlayamadığım bir rahatsızlık hissinin çökmesine neden oluyordu. Yine de sofrada gözler benim üstümdeyken, Estes bu zaferi Vincent ve benim sayemde kazandığını söylüyorken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Akşam yemeği bittiğinde ve odamıza çıktığımızda sofrada takındığım maske düştü. Vincent'le yattığımız yatakta sırtımı ona dönerek şöminede çatırdayan alevleri izledim. Yanımdaki adamın uykuya daldığını sanmıştım ama elini çıplak kolumda hissedince hafifçe irkildim. Ona bakmasam da göz ucuyla başını kaldırıp yanağıma eğildiğini ve dikkatle yüzümü incelediğini görebiliyordum.

"Benimle konuşmayacak mısın?"

"Ne konuşayım ki?" diye mırıldandım.

"Bilmem," dedi elini saçlarıma daldırırken. "Ne istersen. Yeter ki sofrada yaptığın gibi bana da yalandan gülümseme."

Derin bir nefes alıp sırtüstü dönerek gözlerine baktım. "Ne yapabilirim?" diye mırıldandım. "Gerçek duygularımı ortaya çıkarırsam kimin tarafında olduğumu sorgulayacaklar."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Bu harekât senin sayende başarılı oldu. Annenin üzüntüsünü hissediyorsun diye bunu kimsenin unutmasına izin vermem."

Gülümsemeden edemedim ve her koşulda yanımda olan adama hayranlıkla baktım. Ellerimi yanaklarına yerleştirdikten sonra kendime çekip dudaklarına bir öpücük armağan ettim. "İyi ki varsın."

Onun da romantik birkaç şey söyleyeceğini zannediyordum ama sinir bozucu bir egoyla, "Bence de," dedi. "Ben olmasam ne yaparsın?"

Gözlerimi devirip ona hafifçe tokat attım. Elimi tutup dudaklarına bastırdı ve derin bir nefes alarak avuç içimi öptü.



Ertesi gün uyandığımda güneş hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde iniyordu Senteria topraklarına. Hava hâlâ soğuktu ama güneş iç ısıtıyor, insanın dört duvar arasında kalma isteğini baltalıyordu. Bu yüzden kahverengi-bej tonlarındaki elbisemi giydikten sonra kendimi boy aynasında inceledim.

"Çok güzel oldunuz, prenses," dedi Diana'nın yanında duran Amelia.

Bedenimi sıkıca saran kumaşa rağmen hareket etmeye başladım. "Elbise güzel görünüyor ama kilo almışım," diye mırıldandım. "Eskiden biraz bol olurdu, şimdi neredeyse içine sığmayacağım." Dudaklarımı mutsuzlukla büzdüm. "Sanırım yediğim yemeklere dikkat etmeliyim."

Amelia gibi dudaklarında bir tebessüm beliren Diana, "Siz böyle de çok güzelsiniz," dedi. Onu eskisi gibi görmek mutlu hissetmeme neden oluyordu. Yine de o sapığı defalarca bıçakladığı gün ruhundan bir şeylerin koptuğunu biliyordum. Evet, bakışlarında yine ışıltı vardı ama bu gözler Diana'ya ait değildi sanki.

Kollarımı uzatıp Diana'nın pelerinimi giydirmesini beklerken kapı çaldı ve içeri Lisa girdi. Selam verdikten sonra yanıma gelip, "Prenses," dedi. "Bunu adını bilmediğim hizmetçi kızlardan biri verdi. Size gelmiş, kimden geldiğini söylemedi."

Kaşlarımı çatıp uzattığı zarfı aldım ve içindeki kâğıdı çıkardım. Mektubu yazan kişinin yazısını ayırt eder etmez karnıma kramp girdi sanki. Nefesim kesildi, ruhum sancıdı.

"Efendim," diyen Diana'nın sesini duydum. "Kimmiş?"

Armin.

"Beni yalnız bırakın," dedim onlara isim vermek yerine koltuğa otururken. Hizmetkârlarım hiçbir şey anlamasa da emrime uyup lafımı ikiletmeden dışarı çıktılar.

Odada yalnız kalınca Armin'in sadece ailemizin bildiği özel bir dille yazılmış mektubunu okumaya başladım.

Kitana,

Annem ihanet ettiğini söylediğinde bir an için bile bunun doğruluğuna inanmamıştım. Saray entrikasından o kadar uzağım ki güvenilir bir aracı bulup sana mektup yazmam için aylar geçmesi gerekti.

Bir şeyler oluyor, kardeşim. Annem eskisi gibi değil, bir şeyler planlıyor. Beni veliaht ilan etmesinin sebebini bilmiyorum ama bu kararının arkasında bir şeylerin olduğuna eminim. Beni kurtların önüne atıyor. Senden vazgeçtiği gibi benden de vazgeçeceğini düşünüyorum.

Kardeşlerimiz Arlo ve Lena onları ne zaman görsem gizli gizli bir şeyler planlıyor. Senin gidişinin ardından ikisi de veliaht seçileceklerini düşünmüşlerdi ama Irina beni seçti. Anlayacağın nefretlerini kazanarak kurtulmaları gereken yeni isim oldum.

Korkuyorum, Kitana. Burada yapayalnızım. Eğer bir yolunu bulup seni Zirakov'a kaçırabilirsek seni canım pahasına koruyacağıma yemin ederim. Gelmek istemezsen bile yalvarırım mektup yaz. Kimseye derdimi anlatamıyorum, burada çok yalnızım.

Seni seviyorum.

Titreyen ellerim bir kâğıt parçasını tutmakta bile güçlük çekiyordu ama Armin'in mektubunu okumayı başardım. Kalbim çarparken göz-yaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Onu tek başına bırakma düşüncesi

kulağa her ne kadar zalimce gelse de oraya tekrar nasıl dönebilirdim? Annem güneydeki baskından sorumlu olduğumu biliyor olmalıydı ve oraya ayak bastığım ilk anda büyük bir zevkle canımı alırdı.

Öte yandan artık Vincent faktörü vardı. Onu terk etmek şöyle dursun, düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Onun çocuk gibi mızmızlanmaları, dudaklarımda hissettiğim dudakları ve içimi ısıtan gülümsemesi olmadan hayat karanlık bir çukurdan farklı olur muydu?

Ayağa kalktım ve kimsenin görmemesi için mektubu şömineye attım. Gözyaşları içinde yanan kâğıt parçasını izlerken artık sadece anneme ve babama değil, tek arkadaşı olduğum kardeşime de ihanet etmişim gibi hissediyordum.

Vincent

Hava her zamanki gibi soğuk olsa da tepede tüm ihtişamıyla parlayan güneşin tenime dokunması için balkona çıktım. Ellerimi siyah tırabzanlara koyup başımı açık mavi tonlarında olan gökyüzüne çevirdim. Derin bir nefes aldım ve bu güzel havanın tadını çıkardım.

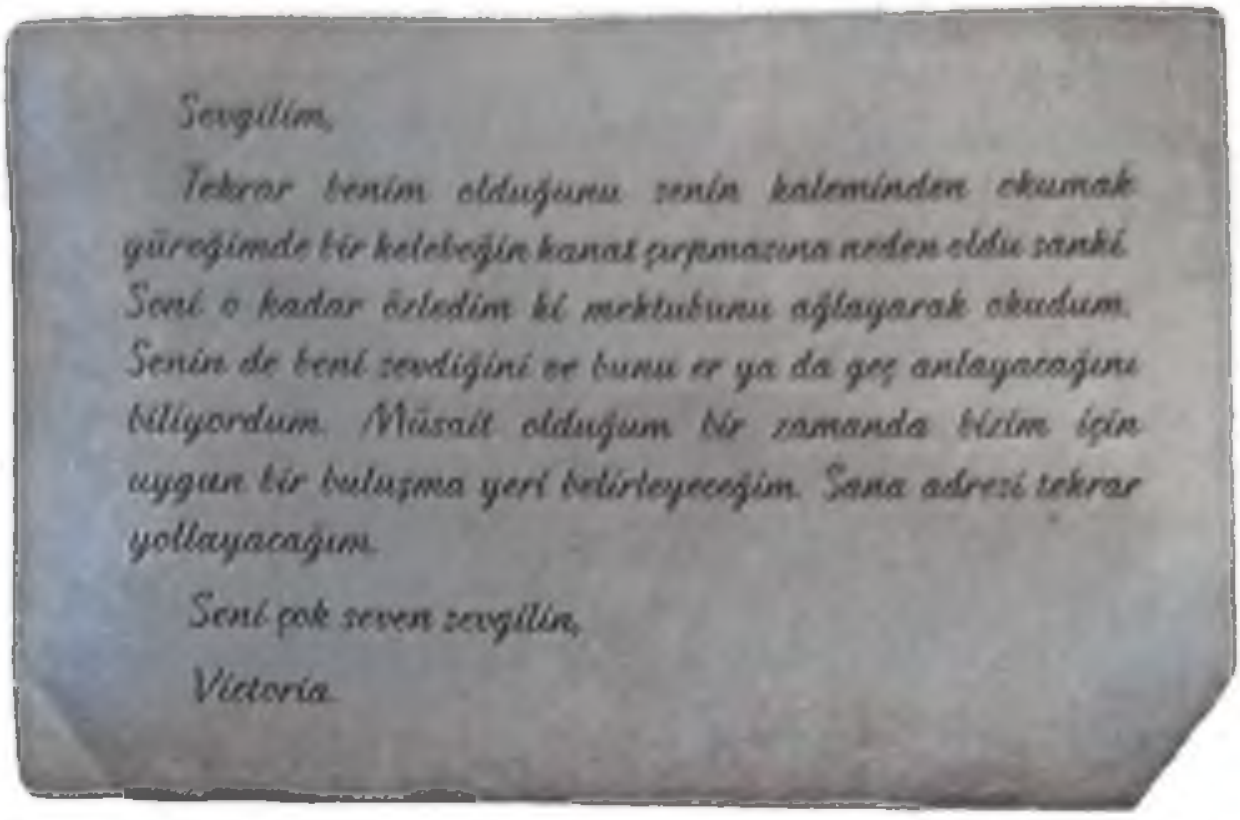
Açık olan çalışma odasının kapısından içeri giren birkaç adım sesi duyunca başımı gelen kişiye çevirdim. Hizmetkârlardan biri elinde bir tomar mektupla bana doğru yaklaşıyordu. Önümde durunca selam verdi. "Efendim, mektupları odanıza götürüyordum ama sizi burada görünce bizzat teslim etmek istedim."

Elindeki zarfları alıp incelerken, "Tamam," dedim. "Çekilebilirsin."

Ona bakmamama rağmen selam vermeyi eksik etmeyerek odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı. Mektupların çoğu davetlerden, ülkedeki zengin kesimin maddi problemlerinden ve siyasi meselelerden oluşuyordu; biri hariç.

Victoria'dan mektup geldiğini görünce kaşlarım çatıldı. Victoria hem onu reddettiğim için hem de saraydan ayrılırken yolcu etmediğim için bana kızgın ayrılmıştı. Bu yüzden aniden mektup yazması bir problem olduğunu düşünmeme ve endişelenmeme neden oldu.

Kâğıdı açıp düzgün el yazısıyla yazdığı yazıyı okumaya başladım.


Sevgilim,

Tekrar benim olduğunu senin kaleminden okumak göreğimde bir kelebeğin kanat çırpmasına neden oldu sanki. Seni o kadar özledim ki mektubunu ağlayarak okudum. Senin de beni sevdiğini ve bunu er ya da geç anlayacağını biliyordum. Müsait olduğum bir zamanda bizim için uygun bir buluşma yeri belirleyeceğim. Sana adresi tekrar yollayacağım.

Seni çok seven sevgilin,

Victoria

Bu kısacık mektup tüm sinirlerimin gerilmesinde, kanımda öfkenin âdeta lav gibi akmasına sebep oldu. Mektubu tuttuğum elimi yumruk yaparak kâğıdı buruşturdum. Bu mektubu Kitana bulsaydı ne olacaktı?

Dişlerimi o kadar sert sıktım ki bir an kırılacaklarını sandım. Benim adıma Victoria'ya mektup yazan kişi her kimse amacı da bu olmalıydı zaten. Kitana'ya onu aldattığımı düşündürmek.

Bunu isteyecek tek bir isim vardı.

Bedenim öfkeden titrerken hızlı adımlarla ana salona ilerledim. Kapıyı tekmeleyerek açtığımda içeride gülüşen kardeşlerimin dudaklarındaki tebessüm soldu. Neler olduğunu anlamak istercesine bana baktılar.

Birkaç büyük adım atarak Ezra'nın yanındaki tekli koltukta oturan Andre'nin önünde durdum. Sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş, öfkemden hiç çekinmiyormuş gibi ifadesiz bakışlarını suratıma dikmesi iyice delirmeme neden olurken elimdeki kâğıdı suratına fırlattım.

"Hey," diyen Ivan'ın sesi duyuldu. "Ne oluyor sana?"

Andre, Ivan gibi konuşmak yerine önce dikkatlice suratıma baktı. Ardından kucağına düşen buruşturulmuş kâğıdı alıp inceledi. İşi bitin-

ce dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Aynen," dedi neden bahsettiğimi anında anlayarak. "Bunu da ben yapmışımdır."

Ezra bir adım öne çıkıp, "O ne?" dedi. Hemen ardından Andre'nin elindeki mektubu kapıp okumaya başladı. İşi bitince şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Vincent, bunu neden bize okutuyorsun?"

"Ben söyleyeyim," dedi Andre bilmiş bir ifadeyle. "Muhtemelen Kitana bu mektubu buldu, kardeşimizin onu aldattığını öğrendi ve onu bir güzel haşladı. Kitana'ya bu mektupla ilgisi olmadığını kanıtlamak için şimdi benimle kavga ediyor." Hayretle dudaklarını araladı. "Sen ne zeki bir adamsın öyle, Vincent."

Öne eğilip yüzlerimizi eşit bir hâle getirdim. "Kıskançlıktan ölüyorsun, değil mi?" dedim hırlarcasına. "Kitana seni değil de beni seçti, bana sadık kaldı diye hasedinden mahvoluyorsun." Yüz hatları gitgide gerilirken bakışları sertleşti. Görünen o ki doğru bir noktaya parmak basmıştım. "Sen istemediğin biriyle evlendin ama ben sevdiğim kadınla evliyim." Başımı yana yatırdım. "Senden üstün oluşum seni mahvediyor, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırıp düşünür gibi yaptım. "Ama buna alışık olman gerekmez miydi, kardeşim?" diye sordum. "Ben çocukken de senden üstündüm, şimdi de senden üstünüm, gelecekte de senden üstün olacağım."

"Vincent." Tao'nun uyarıcı sesini duydum. "Yeter artık."

Onu umursamadan konuşmaya devam ettim: "Kitana benim, Andre. Bunu o kalın kafana ne kadar çabuk sokarsan senin için o kadar iyi olur." Doğruldum ve ona tepeden baktım. Bakışlarında saf bir nefret vardı, ilk kez bana böyle bakıyordu. "Bu sondu. Eğer bir daha Kitana'yla beni ayırmaya çalışırsan sonucuna katlanırsın."

Ana salonda sağır edici bir sessizlik oluşurken sanki hiçbir şey olmamış gibi arkamı dönüp kapıya ilerlemeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki Andre, "Vincent," dedi. Derin bir nefes alıp durdum ve ona döndüm. Bakışlarında düşünceli bir ifade vardı. "Şimdi aklıma geldi de merak ettim. Sen biliyorsundur."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Neyi biliyorumdur?"

Yüzünde arsız bir gülümseme belirirken ses tonunda edepsiz bir ima vardı. "Kitana'nın belinin bir karış aşağısında bir yara izi var. Ne zaman olmuş o?"

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

GEÇMİŞİN YANKILARI



KROBAK - BROKEN
(ARE LITTLE VICTORIES BY THE SHIP OF LIFE)

İnsanın yaşarken öleceğine inanmazdım, meğer mümkünmüş. Kardeşim suratıma bakıp karımla yattığını büyük bir zevkle ima ederken yüreğime düşen ilk duygu hayal kırıklığı oldu. Önce kardeşimin, ardından hayatımın aşkı dediğim kadının ihanetiyle ruhum sarsıldı. Sanki görünmez bir el dünyanın en keskin hançerini kalbime saplamıştı.

Kitana'nın bana gülümserken Andre'ye tutunduğunu düşünmek acıların en büyüğüydü. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ama nefes alamadım.

Sadece birkaç saniye içinde yaşadığım hayal kırıklığı yerini kuvvetli bir öfkeye bırakırken dudaklarımdan bir çığlık döküldü ve Andre'nin üstüne atladım. Onu koltukla birlikte yere devirdikten sonra sert yumruklarımı peş peşe suratına indirdim. Ona zarar vermek rahatlamama sebep olur sanmıştım ama attığım her bir yumruk, beni daha büyük bir yükün altına sokuyordu. Üstelik Andre de sanki ona vurmamın kendime zarar vermek demek olduğunu biliyormuş gibi hiç karşı koymuyordu.

Parmaklarımın boğumları sert darbelerim sonucu acımaya başladı. Omuzlarımda hissettiğim güçlü eller beni çekiştirince Andre'nin üstünden kalkmak zorunda kaldım.

Ezra, Andre'den uzaklaşmam için beni iterken ıvan, Andre'nin dağılmış suratını inceliyordu. Tao'ysa hekim çağırmak üzere koşarak yanımızdan ayrılmıştı. "Yeter!" Ezra'nın sesi kulaklarımda çınladı. "Dur artık!"

Onu öldürsem bile duramazdım ama öfkem aniden başka birine yönlendi: *Kitana.*

Titreyerek ana salondan çıktım, merdivenleri ikişer üçer teptikten sonra odamıza vardım. Kapıyı tekmeleyerek açacaktım ama son anda durdum. Gözlerimi kapattım ve içeride beni bekleyen kadının tanıdığım kişi olmadığına, beni aldatan bir karaktersiz olduğuna kendimi inandırdım.

Sakince kapı kolunu tutup çevirdim ve kapı sessizce açıldıktan sonra içeri girip kapıyı kapattım. Kitana kahverengi-bej tonlarında bir elbise giymişti. Koltukta oturuyor, ona aldığım son kitabı okuyordu. Beni görünce dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Eğer beni dikkatle incelese nasıl bir yıkımın ortasında olduğumu görürdü ama aniden kalktı. "Tam zamanında geldin," dedi hiçbir sorun yokmuş gibi. Kendisine pelerin seçmek için dolaba yöneldi. "Biraz dışarı çıkmak istiyordum ama işinin erken bittiğini duyunca seni beklemeye karar verdim. Biraz dolaşalım mı? Sana söylemek istediğim-"

Sözü kolunu çekiştirmemle ve onu yatağa yatırmamla havada asılı kaldı. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde bana bakarken eteğini kaldırdım. Dudaklarından gergin bir kahkaha döküldü. "Vincent, şimdi sırası mı?"

O izi göreceğimi biliyordum ama belki görmem diye aptal gibi umut ederek baktım. Evet, oradaydı işte. Dizlerim artık beni taşıyamayınca ellerimi yatakta oturan Kitana'nın iki yanına gelecek şekilde yatağa yerleştirdim.

Yara izini dolan gözlerimle dikkatle incelediğimi gören karım, "Söyledim ya," dedi. "Çocukken tırmandığım ağaçtan düşmüştüm."

Titreyerek başımı kaldırdım, derin bir nefes aldım. "Peki, Andre bu yarayı nereden biliyor, Kitana?"

Yüzündeki ifade gerilirken dudaklarını araladı. Bakışlarında şoka uğramış bir ifade vardı. Beni kandırması, yalan söylemesi için yalvarmak istedim. Kulağa az buçuk mantıklı gelen bir şeyler gevelerse ikna olur, Andre'nin kıskançlık duygusuna kapılarak yaşanmamış şeyleri ima ettiğine kendimi inandırabilirdim.

Buna inanacak kadar aptal olduğumdan değil, inanmak istediğimden...

Ama Kitana susuyordu.

Gözleri doldu, yanaklarından sessiz gözyaşları süzüldü. Daha fazla kendimi tutamayıp, "Söylesene!" diye bağırdım öne eğilirken. Öyle bir bağırmıştım ki boğazım acımıştı. "Andre bu yara izini nasıl gördü?" Titreyerek dudaklarını birbirine bastırdı ve ağlamaya devam etti. İğrenerek doğruldum. "Onunla yattın, değil mi?"

Gözlerini kapattı, sessizliğini korudu. "Konuşsana," diye haykırdım yatağın başlığına yumruğumu indirirken. "Bir şey söyle!"

Bakışlarını bana çevirdi. Saniyeler geçtikten sonra, "Seninle evlenmeden önce-"

Attığım histerik kahkaha sözünü böldü. Kahkahalarım gitgide şiddetlendi ama sadece birkaç salise içinde gözyaşları bedenimi ele geçirdi. Kafamı çevirip hâlâ yatakta yatmakta olan, şoktan hareket bile edememiş karıma baktım. "Sen iğrenç birisin," dedim hırlarcasına. "Yaptığın duygu sömürüsü, beni kandırmak için akıttığın gözyaşları midemi bulandırıyor. Senin yüzünü görmek bile kendime ettiğim bir hakaret."

Bunlar, kapıyı çarpıp odadan çıkmadan önce sarf ettiğim son sözlerdi.



Kitana

Vincent beni odada tek başıma bıraktıktan sonra akıttığım sessiz gözyaşları, yüksek sesli hıçkırıklara dönüştü. Sanki dünyadaki tüm oksijen çekilmişti, nefes alamıyordum.

Dakikalar sonra kapı açıldığında yüzüstü yatağa yatmış bir şekilde ağlıyordum. Yatakta bir ağırlık hissetmemle eş zamanlı olarak Diana'nın sesini işittim: "Prenses, neler oldu?"

"Vincent," dedim zapt edemediğim hıçkırıklarımın arasında. "Andre'yle geçmişte birlikte olduğumu öğrenmiş."

Diana'ya bakmıyordum ama yüzünün nasıl bir şekil aldığını görebiliyordum. Ağladığım için şiddetle kalkıp inen sırtıma dokundu. "Üzülmeyin," diye teselli vermeye çalıştı. "Öfkesi yumuşayınca sizi dinleyecek, ona ihanet etmediğinize inanacaktır."

Başımı iki yana salladım. Dürüst olmak gerekirse bu ihtimallerin gerçekleşmeyeceğinden emindim. Vincent'i tanıyordum. Nasıl bir hayal kırıklığına uğradığını gözlerinden okumuştum. Beni affetmeyecekti. Andre'yle olan her şeyin şimdi değil, geçmişte yaşandığına ikna olsa bile yaşananları ondan gizlediğim, yalan söylediğim için beni suçlamaktan vazgeçmeyecekti. Gururunu ezip tekrar benim yanımda olmayacaktı.

Onu kaybetmiştim.

Annemin ihanetine uğradığımda bile bu kadar yıkılmamıştım.



Günler geçti, ne ben odamdan çıktım ne de Vincent yanıma geldi.

Günlerdir ağzıma doğru düzgün lokma sokmamış, güçten düşmüştüm. Tuvalete gitmek dışında yataktan bile çıkmıyordum. Sanki insani tüm faaliyetlerimi rafa kaldırmıştım.

Hastalanmamdan korkan Amelia bir kâse çorbayla gecenin bir yarısı odama girdi. Yatağımın kenarına oturdu ama dudaklarımı aralayamayacak kadar enerjisizdim. Ağlamaktan kısılan sesimle, "Haklı çıktın," dedim gözlerine bakıp. "Tanrıları kıskandıracak kadar güçlü bir aşk yaşadım ve o benim kalbimi paramparça etti." Titreyen dudaklarım alayla yukarı kıvrıldı. "Kartlar doğruyu söyledi."

Sanki yaşananlar onun suçuymuş gibi mahcup bir şekilde başını öne eğdi. "İlk kez yanılmayı istedim, prenses."

Kendimi zorlayarak doğruldum. "Vincent nerede?"

"Misafir odasında kalıyor." Ayaklandığımı görünce, "Onunla konuşmanız doğru olur mu?" dedi çekinerek. "Biraz bekleseniz daha iyi olmaz mı?"

"Onunlayken bağırıp çağırıp kırıcı sözler söylüyor," dedim. "Ama onsuz da olmuyor."

Amelia muhtemelen itiraz etmek için dudaklarını araladı ama beni ikna etmesinin mümkün olmadığını anlayınca dudaklarını tekrar birbirine bastırdı.

Üstümde saten kumaştan yapılma beyaz geceliğim ve sabahlığımla titreyen dizlerimi dizginlemeye çalışarak koridorda ilerledim. O kadar güçten düşmüş görünüyordum ki sokakta benim gibi yürüyen bir kadın görsem hâline acırdım.

Yavaş adımlarımı atmayı sürdürürken tanıdık bir sima görmemle durdum. Andre koridorun öteki ucundan bana doğru geliyordu. Yüzü harap görünüyordu. Her yerinde morarmalar, yaralar vardı. Ona olan öfkemi taze tutmaya çalışsam da parçalanmış yüzü tüylerimi diken diken etti.

"Mutlu musun?" diye sordum karşımda durunca. Bağırmayı hedeflemiştim ama sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı.

Bakışlarını kaçırıp titrek bir nefes aldı. "Vincent, Victoria'dan bir mektup almış," dedi. İlk kez duyduğum bu sözler sendeleyerek geri çekilmeme neden oldu.

"Ne zaman?" diye sordum. "Onun yanına mı gidecek?"

Sorumu cevaplandırmak yerine, "Biri Vincent'in ağzından bir aşk mektubu yazmış, Victoria da aynı sevgi dolulukla cevap vermiş," diye açıklamayı sürdürdü. "Vincent mektubu benim yazdığımı düşündü. Tehditler ve hakaretler savurdu." Yüzünü titreyen elleriyle örttükten sonra başını kaldırdı. "Sadece canını yakmak istemiştim," dedi. "Sadece onun bana yaptığı gibi ben de onun gururunu incitmek istemiştim. Sana bu kadar tepki göstereceğini düşünmedim." Gözlerimin içine bakıp bir elimi avucunun içine sardı. "İşlerin bu hâle geleceğini bilseydim bu zamana kadar yaptığım gibi yine susardım."

Omuzlarım çökerken elimi çektim ve başımı iki yana salladım. Ona söyleyeceğim çok şey vardı ama ne fark ederdi ki? Onu aşağılamam, suçlamam güvenini kaybettiğim adamı tekrar kazanmama yardım edebilir miydi?

Yoluma devam ederken, "Dert etme," dedim. "Er ya da geç öğrenmesi gerekiyordu zaten."

Andre'yi arkamda bırakıp Vincent'in kaldığı odanın önüne geldiğimde vazgeçip geri dönmeyi düşündüm ama ona ihtiyacım vardı. Bana öfkeli olsa da kırıcı sözler söylese de gözlerine bakmaya ihtiyacım vardı.

Kapıyı çalmadan kapı kolunu aşağı indirdim. Vincent sırtı bana dönüp bir şekilde pencerenin önünde siyah pijamasıyla duruyor, elin-

deki kadehte duran içkisini yudumluyordu. Kayıtsız bakışlarını kapıya çevirdi, gelen kişinin kim olduğunu görünce yüz hatları gerildi.

Titrememi bastıramadım. Yumruklarımı sıkıp yanına gittim ve karşısında durup elindeki şarap dolu bardağı öfkeyle duvara fırlattım. Beni görmek onun da hiddetlenmesine neden olmuştu. Sert bakışlarını gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Ben günlerdir yemek bile yiyemiyorken sen burada şarap keyfi mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapmamı isterdin, Kitana?" En az benim kadar kuvvetli bir öfkesi vardı. "Beni aldatan karım için acı mı çekseydim?"

"En azından karını dinleseydin," diye bağırdım. "Bir kerecik dinleseydin, neler olduğunu anlamaya çalışsaydın. Sana yalan söylemezdim, dürüst olurdum."

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Sana daha nişanlıyken bana anlatmak istediğin bir şey var mı diye sordum, daha o zamanlar bana sadık kalmanı istedim. Şimdi karşıma geçip neyin dürüstlüğünden bahsediyorsun?"

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. "Evet, senden sakladım," dedim. "Ama korktum. Nasıl tepki vereceğinden çekindim. Burası benim sarayım değildi. Her an beni kovabilirdiniz, kendimi düşünmek zorundaydım." Bir sonraki söyleyeceğim şey için sesimi alçalttım. "Evlendikten sonra da kardeşinle birlikte olduğumu nasıl söyleyebilirdim? Sen anneme düzenlediğiniz saldırıyı bile dillendirememiştin, unuttun mu? Bir de benim altında olduğum yükü düşün!"

Alaycı, histerik bir kahkaha attı. "Senin için üzüldüm, Kitana," dedi. "Meğer benim suratıma bakıp kardeşimin benimle alay etmesine müsaade ederken ne çok acılar çekmişsin!"

Titreyen ellerimle yüzümü sildikten sonra, "Seni seviyorum," diye haykırdım. "Bunun hiç önemi yok mu?" Sanki ne kadar bağırsam o kadar çok anlamasını sağlayacaktım.

Ama o anlamadı.

Vincent başını sola çevirerek dolan gözlerini gizledi. "Artık yok."

Sesi benimkinin aksine oldukça alçaktı ama kulaklarımı sağır etti. "Yok mu?"

"Yok," dedi bana bakmadan. "Seni sevmiyorum. Kitana."

Söyledikleri en büyük kâbusumdu sanki. Sarsılarak birkaç adım geri çekildim. Dünya başıma yıkılmış gibi hissediyordum. Sanki etrafımdaki tüm hava aniden çekilmişti, nefes alamıyor gibiydim.

Şu an yüreğimden ona yalvarmak geçti ama "Peki," dedim başımı dik tutmaya çalışarak. Kalbim paramparça olabilirdi ancak en azından gururuma sahip çıkacaktım. "Ben de giderim o zaman."

Arkamı dönüp birkaç adım atmıştım ki, "Nereye gideceksin?" diye gürledi Vincent. "Andre'ye mi?"

Kaşlarımı çatıp hayretle nefes verirken ona döndüm. "Senin için seni terk edip etmediğimin hiçbir önemi yok," diye mırıldandım. "Gitmem sorun değil, Andre'ye gitmem sorun, değil mi?"

Bakışları dondu kaldı, suratıma sabitlendi. İçimdeki öfkeyi bastıramadım. Vincent'in ses tonunu taklit etmeye çalışarak, "Sen gerçek misin?" diye sordum. "Ama hayal kadar güzelsin."

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Sanırım benim gibi o da güzel anıları, bana verdiği sözleri anımsamıştı. "Kes şunu."

"Yer ve gök birleşirse, Kitana. Seni ancak o zaman terk ederim."

"Sana kes dedim!"

Ama susmadım. "Dünyadaki herkesle savaşmam gerekse bile her zaman senin yanında olacağım."

"Yeter artık!" Arkasını dönüp başını öne eğdi, ellerini cama yasladı. Bedeni dakikalar içinde çökmüş gibiydi.

"Sen korkağın tekisin," dedim. "Beni bir an için bile dinlemekten acizsin. Sana âşık olmak yaptığım en aptalca şeydi."

Bana bakmadı ki bunun için minnet duymalıydım. Gözlerini görsem muhtemelen düşüp bayılırdım. Arkamı döndüm ve hıçkırıklarımı zapt etmeye çalışarak Vincent'in yanından ayrıldım. Nihayet odama gelince kendimi yatağa attım ve sabaha kadar ağladım.

Ertesi sabah Diana odama paldır küldür daldığında sadece birkaç saat uyuyabilmiştim. "Uyanın," diye cırladı.

Homurdanarak doğruldum. "Neler oluyor, Diana?"

"Felaket," dedi büyük bir telaşla. "Prens Vincent doğu tarafında bir köşk hazırlatmış."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapabilirim?"

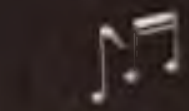
'Nasıl anlamazsınız?' der gibi baktı bana. "Köşk sizin için, prenses," dedi.

Kalbim neredeyse atmayı bırakacaktı. "Benim için mi?"

Diana titreyen dudaklarını bastırdı. "Vincent sizi saraydan gönderiyor."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

VEDA



Mercedes Lackey & Margie Butler –
The Cost of the Crown



Yer ve gök birleşirse, Kitana. Seni ancak o zaman terk ederim.

Diana'nın sözlerini duyduğumda aklıma gelen ilk şey Vincent'in geçmişte verdiği söz oldu. Sanki puslu bir hava çöktü yüreğime. Ne düşüneceğimi şaşırarak doğruldum. Aylar önce bu sözleri işitsem geleceğimle ilgili endişe ederdim ama şu an umurumda bile değildi. Hissettiğim tek şey can acıtıcı bir kalp ağrısıydı.

"Onunla konuşacak mısınız?" Diana öyle bir konuşuyordu ki konuşmam gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Benim de istediğim tek şey buydu ama başımı iki yana sallarken, "Hayır," dedim.

"Neden?" diye sordu yatağın kenarına otururken. "Öfkesine kapılıp kendisini de sizi de üzecek bir karar alıyor. Neden ona engel olmuyorsunuz?"

"Dün gece konuşmak istediğim için beni gönderiyor zaten," dedim. Ne söylediğimi anlamamış gibi yüzüme baktı. "Onun gözlerini gördüm, Diana," derken dudaklarım titredi. "Bana bakarken yüzünde öyle bir hayal kırıklığı oluştu ki tek istediğinin suratıma tükürmek olduğunu hissettim." Ne kadar güçsüz göründüğümü umursamayarak gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. "Beni sevmediğini söyledi."

"Prenses," diye lafa girdi Diana. Hemen ardından derin bir nefes alıp sesine daha da samimi bir ton katarak, "Kitana," dedi. "Elbette öyle söyleyecek. İhanete uğradığını düşünüyor ve kendini seni sevmediğine inandırmak istiyor."

"Onunla yaşadığımız onca şeyden sonra beni dinlemeye tenezzül bile etmedi." Kelimelere döktüğüm düşüncelerim canımı yakıyordu.

"Bak, eminim geçmişte Ivan'la yakınlaşsan Vincent bu kadar tepki göstermezdi. Onun problemi Andre. Seni Andre'ye kaptırmaktan deli gibi korktuğu için bu kadar kontrolden çıktı. Eminim ki bugün düşsen, neyin olduğunu anlamak için ilk o koşar yardımına."

Diana anlatmaya, beni teselli etmeye çalışmaya devam etti ama zihnim çoktan başka diyarlara göçüp gitmişti.

Vincent'in bana olan sevgisine güvenmiştim ve şimdi kapı dışarı ediliyordum. Tekrar onun sevgisine güvenip, beni bir gün o köşkten çıkaracağına inanarak yaşamımı sürdürebilir miydim? Üstelik orada olmam savunmasız olmam demekti. Ezra ve Cassandra, Vincent'in tekrar bana dönmesi ihtimalini göze alamayabilir, beni öldürmek üzere bir suikastçı yollayabilirdi.

Her şeyden önce benim de bir gururum vardı. Beni bir kere bile dinlemeyen bir adam için sonsuza dek gözyaşı dökemezdim, o adam Vincent olsa bile.

Islak yanaklarımı sildim ve başımı dik tutmaya çalıştım. Ayağa kalkıp köşedeki masanın üstünde duran tüy kalemi mürekkebe batırdım, ardından kâğıdın üstünde gezdirdim. İşim bitince yazdığım mektubu Diana'ya uzattım.

Hevesle elimdeki kâğıdı aldı. "Bunu Prens Vincent'e mi vereyim?"

"Hayır," dedim. "Bu mektup Vincent için değil, Armin için."

Diana gözleri irileşirken başını iki yana salladı. "Prenses, lütfen yapmayın."

Derin, titrek bir nefes aldım. "Ben gidiyorum, Diana," dedim. "Zirakov'a dönüyorum."

"Ama," diye karşı çıktı. "Irina sizi öldürür!"

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. "Vincent'in her fırsatta bana olan nefretini kustuğu, bir paçavraymış gibi davrandığı bu topraklarda yaşadığımı söyleyebilir misin?"



Günler birbirini kovaladı, ben bir kez olsun odamdan çıkmadım. Aradan geçen süre boyunca hissettiğim kalp kırıklığı yok olmadı ama artık acıya alışmaya başladım.

Dışarı çıkmasam da gideceğim için insanların mutlu olduğunu, sarayda âdeta bayram havası olduğunu hissedebiliyordum. Nihayet ayrılık vakti gelip çattı. Eşyalarım hizmetkârlar tarafından saray arabasına götürüldü.

Pelerinimi sırtıma attıktan sonra elimdeki zarfı inceledim. Bunu şu an yapmam ne kadar doğru ve mantıklıydı, bilmiyorum ama özenle toplanmış yatağın üstüne bıraktım elimdeki kâğıt parçasını.

Tam odamdan çıkmıştım ki elinde bohçasıyla Amelia dikildi karşıma. Hemen yanında Diana duruyordu. İkisi de selam verdikten sonra, "Ben de sizinle geliyorum," dedi Amelia. Bir rica değildi bu. Emrim ne olursa olsun benimle geleceğini söyleyen ısrarcı bakışları vardı.

Diana da tıpkı Amelia gibi benimle gelmek istemişti ama burada ne olup bittiğinden emin olmak zorundaydım. Kendime her ne kadar aksini söylersem söyleyeyim Vincent'i hayatımdan tam anlamıyla çıkarıp onu geride bırakma düşüncesinden kaçıyor, ondan hiçbir haber alamama ihtimaliyle bile çılgına dönüyordum.

Bu kadar sadık hizmetkârlarım olduğu için neredeyse ağlayacaktım. "Amelia, ben Vincent'in benim için ayırdığı köşke gitmiyorum."

"Nereye gittiğinizi biliyorum," dedi kararlı bir tavırla. "Ve yine de gelmek istiyorum."

Genç kızın kendini nelerin beklediğinden haberi yoktu anlaşılan. "Seni orada koruyamayabilirim, Amelia," dedim. "Kendimi bile koruyamayabilirim."

Başını pervasızca iki yana salladı. "Siz benim hayatımı kurtardınız, sizin sayenizde yaşıyorum." Çenesini yukarı kaldırdı. "Sizin için ölmekten onur duyarım."

Karşımdaki kadın o kadar kararlı görünüyordu ki ne söylersem söyleyeyim onu kararından döndüremeyeceğimi anladım. Dudaklarımı birbirine bastırıp ellerini tuttum. Sessiz bir teşekkürdü bu.

Birlikte dışarı çıktık, bizi bekleyen arabaya doğru ilerledik. Altın işlemeli saray arabasının önünde gri pelerinini üstüne geçirmiş, tanıdık bir sima görünce alaycı bir kahkaha attım.

Arabanın önüne gelip Cassandra'nın karşısında durduğumda, "Beni uğurlamaya daha iyi birilerinin geleceğini ummuştum," dedim alayla. "Seni görmek pek mutlu etmedi."

Keyifle kıkırdadı. "Buradan defolup gidiyorsun ama hâlâ laf yetiştirme derdindesin, değil mi?"

Ona istediğini vermeyecek, beni üzgün görmesine fırsat tanımayacaktım. Dudaklarıma tatlı bir gülümseme yerleştirdim. "Ben asla boyun eğmem, Cassandra. Her ne olursa olsun bir çıkış kapısı bulurum."

Yani umarım.

Takdir edercesine başını salladı. "O zaman sana yeni kapılar bulmada başarılar, Kitana." Derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı. "Ben ve Ezra neredeyse savunmasız kalan Vincent'i alt edip tahta çıkacağız. Bizi hiç merak etme."

Gözlerimi hafifçe kıstım. "Sendin o, değil mi?" dedim. "Victoria'ya o mektubu yazan sendin."

Aynı bakışlarla karşılık verdi. "Cevabını bildiğin sorular sorma."

"Tebrik ederim," dedim sahte bir samimiyetle. "Vincent beni gönderdi, istediğinize ulaştınız."

"Aslında istediğimiz tam olarak bu değildi," dedi. "Senin güneydeki harekâtta olan etkinliğini gördüğümüzde Vincent'e nasıl destek çıktığını anladık, bizi nelerin beklediğini fark ettik. Victoria'nın mektubunu senin görmen, ihanete uğradığını düşünmen ve Vincent'e hiçbir bilgi vermemen gerekiyordu." Dudaklarını tatlı tatlı büzdü. "Senin bir fahişe gibi iki kardeşle yatman benim için de sürpriz oldu. Bana hayatım boyunca yakalayamayacağım bir fırsat verdin, teşekkürler."

O konuştukça kanımdaki öfke dalgası kuvvetlendi. Yanımdan ayrılıp saraya giderken, "Cassandra," dedim kendimi tutamayıp. Sıkılmış bakışlarını bana doğru çevirdi. "Kendini en güvende hissettiğin anda..." dedim hırlarcasına. "Senin için geleceğim."

Şu an kocası tarafından gönderilen zavallı bir kadın pozisyonunda olsam da ürktüğünü gizleyemeyerek sertçe yutkundu ve hızlı adımlarla saraya ilerledi, içeri girip kapıların kapanmasını emretti.

O gittikten sonra bakışlarımı şaşaalı sarayda gezdirdim. Kardeşin kardeşe düşman olduğu, çocukların anne-babalarının arkasından iş

çevirdiği, kalplerin paramparça olduğu görkemli yapıyı dikkatle inceledim. Kaç kişinin canı yanmış, kaç kişi hayal kırıklığına uğramıştı burada? Kaç kişi benliğini burada bulmuş, ruhunu burada kaybetmişti?

Hayretle nefes verdim. Burası için en uygun isim buydu sanırım: Kaybolmuş ruhlar sarayı.

"Gelmiyor musunuz, prenses?"

Amelia'nın sesini duyunca arabaya bindim. Arabanın penceresinden son kez saraya baktığımda orada bir çift göz gördüm. En karanlık gecede bile ayırt edebileceğim bir çift siyah göz.

Vincent...

Arabacı atlara gitmesi için konum verince hareket etmeye başladık ve Vincent'in perdeler arkasında gizlenen yüzü gitgide küçülerek gözden kayboldu. Onu bir daha görmeyeceğimi anlayınca kalbim tekledi, nefesim kesildi.

Onu son gördüğümde güneş ışıl ışıldı ama yüreğimde gök gürlüyordu.



Vincent

Kitana'sız geçen her gün bir yıl kadar uzun, onsuz geçen her saniye ölüm kadar can acıtıcıydı.

Kaldığım misafir odasındaki koltuğa oturmuş, dirseğimi çalışma masasına yaslayarak kafamı ellerimin arasına almıştım. Masanın üstünde boş şarap şişeleri vardı. Onu unutmak için içtiğim her bir yudum, onu daha da anımsamama neden oluyordu.

Günlerdir kendi odama bile girememiştim. İçeri girdiğim an onun kokusunun burnuma dolacağını, onunla geçirdiğim tatlı sohbetlerin anısının zihnime düşeceğini biliyordum.

Ve deli gibi korkuyordum.

Vincent...

Adımın seslenilişini tanıdık birinin dudaklarından duyunca irkilerek arkama, açık kapıya baktım. Koridordan odama yansıyan ışık dışında her yer karanlıktı. Dışarıdaysa yağmur tüm kuvvetiyle yağıyordu.

Vincent...

Aynı sesi ikinci kez duyduğumda titredim. "Kitana," diye mırıldandım titreyen sesimle. "Sen misin?"

Cevap gelmeyince gözlerimi kapatıp mantığımı korumaya çalıştım. Çok fazla içtiğim şarap yüzünden hayal görüyor olmalıydım. Kitana gideli bir hafta olmuştu. Aramızda kilometrelerin olduğu köşkteydi o, burada değil.

Yine de doğrulup koridora çıktım. Etrafta kimse yoktu ama ilerleyip Kitana'yla ikimizin olan odanın önünde durdum. Günlerdir bu odaya girmeye cesaret edemediğim gibi hizmetçilerin bile girmesine izin vermemiştim. Bu yüzden kapıyı açtığımda içerisi yanmayan şömine yüzünden buz gibiydi. Neyin farklı olduğunu söyleyemezdim ama burada büyük bir değişiklik vardı. Bu değişim canımı yaktı.

Tam geri çıkacaktım ki yastığın üstünde duran zarfı gördüm ve kaşlarımı çatarak odaya girdim. Arkasında adımın yazdığı zarfı kapıp yatağa oturdum. Yazının Kitana'ya ait olduğunu hemen anlamak gözlerimin dolmasına sebep oldu. Derin bir nefes aldım ve koridordan süzülen ışık yardımıyla mektubu okumaya başladım.

Vincent,

Bu mektupta yazanları yüzüne söylemeyi ne çok isterdim, tahmin edemezsin ama şartlar beni buna zorladı. Sen hazırlattığın köşkte oturup beklediğimi düşünüyorsun ama ben muhtemelen ölüme gidiyorum.

Sana bazı şeyleri anlatmadım, Vincent. Önce hayatımdan olmaktan, sonra da seni kaybetmekten korktum. Nihayet tüm gerçekleri sana sunabildiğim için mutluyum.

Annem Irina, beni aylar önce Senteria'ya bilerek gönderdi. Buraya gönderildiğimde görevim Estes'in kadın düşkünü oğlu olan Andre'nin dikkatini çekmek, onu kendime âşık etmek ve Senteria ailesinin sonunu getirmekti. Karşılığında beni Zirakov'un gelecekteki imparatoriçesi yapmaya söz vermişti.

Sözünü tutmadı ve bunun nedenini ben de bilmiyorum.

Buraya geldikten sonra her şey plana uygun ilerledi. Andrey'i etkilemiştim, nihayet hepinizi yok edecek güce ulaşmaya yaklaşmıştım. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu: Estes seninle evlenmeme karar verdi. Üstelik annem de bu evliliğe sıcak bakıyordu.

Dünya başıma yıkılmıştı, Vincent. Hiçbir zaman evime dönemeyeceğimi anladığımda hayat durmuştu sanki. Oysa her şeyi annemin istediği gibi yapmıştım. Onun istediği gibi saraya sızmış, onun istediği gibi Andrey'i kendime âşık etmiştim. Şimdi başkasıyla evlenmeme razı olup benden neden vazgeçiyordu? Bunu da bilmiyorum.

Yalnız şunu itiraf etmeliyim, sana bir kere ihanet ettim. Annem saraya bir hizmetçi sokmuştu. Kadın bana ulaştı ve ben şahit olduğum konuşmanı hatırlayıp ona tehlikenin yaklaşmakta olduğunu söyledim. Belki de ilk saldırınızda bu yüzden başarısız oldunuz. Bahane mi, bilmiyorum ama annem beni sevsin istedim, Vincent. Onun gözüne giren evlat olmak istedim. Ancak sonraki saldırıda benimle iletişim kuran casusu buldum ve onu yanlış yönlendirerek farklı bir yerden saldıracağınızı söyledim. Bu da kazanmanızın önemli etkenlerinden biriydi ve sanırım bu şekilde hatamı telafi etmiş sayılıyorum.

Fakat sonrasında Armin veliaht oldu ve ben senin yanında yer aldım, sana asla ihanet etmedim. Zorluklara seninle göğüs gererken kendime mantığımla hareket ettiğimi, kral olmanı sağlayarak kendimi imparatoriçe yapmak için yanında savaştığımı söyledim.

Koca bir yalandı, Vincent. Senin öpücüğünde kendimi kaybettiğimde Armin'in veliaht olduğundan haberim yoktu.

Aradan uzun süre geçti. Seninle sohbet etmek sandığımdan daha eğlenceli, seninle uyumak tahmin edebileceğimden daha huzur dolu olmaya başladı. Sanki sen güçlü bir fırtınaya dönüşmüştün, bense rüzgârına kapılan titrek bir yaprak parçasıydım ve sana çekiliyordum.

Sana âşık oldum ve bu, bana hayatımın en büyük acısını bahşetti.

Aradan uzun bir süre geçti. Armin bana bir mektup ulaştırdı. Mektupta beni özlediği, saraydan kaçmam için bana yardım edeceği yazılıydı. Küçük erkek kardeşimin kızıl saçları, masum mavi gözleri zihnime düştü. Tek istediğim onun yanına gitmekti.

Ama bu seni terk etmem anlamına geliyordu, Vincent. Seni bir gün bile görmediğimde ruhum sancıyordu. Seni nasıl sonsuza dek geçmişimde bırakabilirdim?

Sonra sen bana inanmadın. Karşında durup titrerken, seni sevdiğimi başkasından falan değil bana sevmediğini söyledin. Kendimi günlerce bir odaya kapasan da gözlerinin önünde eridim ama sen kör olmayı seçtin. Verdiğin sözü, ettiğin onca güzel lafa rağmen benden bir paçavra gibi kurtuldun.

Yine de senden nefret edemiyorum. Aptalca, değil mi?

Ancak benim de bir gururum var, Vincent. Sen benden vazgeçerken beni attığın yerde bana döneceğin günü bekleyemezdim. Ben de Armin'in teklifini kabul ettim.

Evet, artık tüm yaşananları biliyorsun. Bu mektup muhtemelen benden geriye kalan son şey olacak. Armin her ne kadar beni koruyacağını söylese de annemin onu şaşırtarak doğuya yönlendirmemi unutacağını ve beni cezasız bırakacağını sanmıyorum.

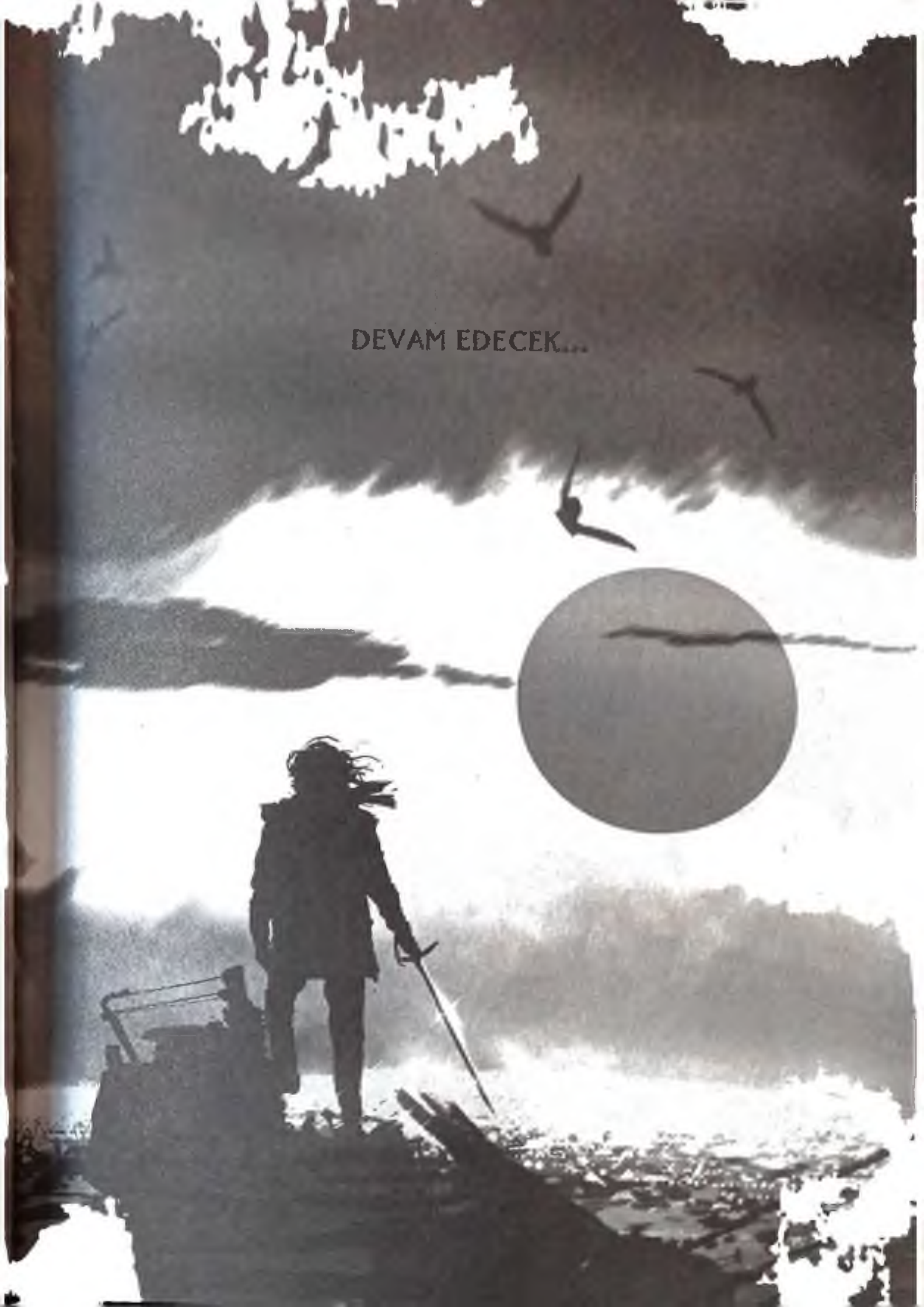
Bunca yalana sarıp sarmalanmışken anlattıklarıma inanır mısın, bilmiyorum. İnanmazsan da bir şey diyemem çünkü senden çok şey gizledim, sana çok yalan söyledim. Yalnızca bir konu hariç Vincent, tek bir konu hariç: Seni sevdim. Yüreğimi acıtacak, tanrıları kıskandıracak kadar çok sevdim hem de.

Şimdiyse sonsuza dek hayatından çıkıyorum. Hayatımda artık olmayacaksın ama iyi ki vardın.

Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Sevgiler,

Kitana.


DEVAM EDECEK...